

КРАИТЕ НА ТРИАСА

От автора на «ЦИФРЪТ НА ЛЕОНАРДО»

ДАН БРАУН

ЦИФРОВА КРЕПОСТ

Всичко на едно място в 3D-формата! Силно впечатляващо изображение, което дава нов изглед...

Дан Браун

Цифрова крепост

Държа да изкажа благодарността си на редакторите ми в „Сейнт Мартинс Прес“ Томас Дън и изключително талантливата Мелиса Джейкъбс. Също и на моите литературни агенти в Ню Йорк: Джордж Уизър, Олга Уизър и Джейк Елуел. Както и на всички онези, които четоха ръкописа и допринесоха с нещо за неговото подобряване. И особено на моята съпруга Блайт за ентузиазма и търпението.

Накрая... едно тихо „Благодаря“ на двамата анонимни бивши служители на Агенцията за национална сигурност, които направиха своя безценен принос, ползвайки анонимни римейлъри. Без тях тази книга просто нямаше да бъде написана.

ПРОЛОГ

Пласа де Еспаня Севиля, Испания 11:00 сутринта

Казват, че миг преди смъртта всичко ти ставало ясно. Енсей Танкадо вече знаеше, че това е истина. Той се хвана за гърдите и се свлече на земята, обзет от агонизираща болка и осъзнал ужаса на грешката си.

Отнякъде се появиха хора, наведоха се над него, опитваха се да му помогнат. Но Танкадо не искаше помощ... вече бе прекалено късно за това.

Като трепереше конвулсивно, той вдигна лявата си ръка и с мъка изправи пръстите си. Вижте ръката ми! Гледаха го, но беше ясно, че не го разбират.

На пръста му имаше гравирани златен пръстен. За миг, за един кратък миг, надписът по него проблесна под андалузкото слънце. И Енсей Танкадо осъзна, че този пръстен е последното, което му е писано да види.

1

Бяха в Смоуки Маунтинс в любимия си мотел. Дейвид я гледаше усмихнато:

– Е, красавице, какво ще кажеш? Ще се омъжиш ли за мен?

Тя го гледаше от леглото с балдахина и знаеше, че той е избраникът на сърцето ѝ. Единственият. Завинаги. Взря се в тъмнозелените му очи и точно в този миг се разнесе оглушителен звън. Който ѝ го отнемаше. Тя посегна към него, но ръцете ѝ уловиха само празния въздух.

Дразнещият звън на телефона изтръгна Сюзан Флечър от обятията на съня. Тя изохка разочаровано, седна в леглото и посегна слепешката за слушалката.

– Ало?

– Сюзан, Дейвид се обажда. Събудих ли те?

Тя се усмихна и се претърколи в леглото.

– Тъкмо те сънувах. Защо не дойдеш да попалуваме?

Той се засмя.

– Още е тъмно.

– Ммм... – сладно простена тя. – Значи просто трябва да дойдеш и да попалуваме. И ще поспим заедно, преди да потеглим на север.

Дейвид се засмя притеснено.

– Точно затова ти се обаждам. За екскурзията ни. Налага се да я отложим.

Внезапно Сюзан се разсъни.

– Какво!?

– Съжалявам. Налага се да напусна града. Но утре се връщам. И ще заминем вдругиден рано сутринта. Ще имаме на разположение цели два дни.

– Но аз вече направих резервации... – обидено каза Сюзан. – Запазих старата ни стая в „Стоун Манър“.

– Знам, но...

– И довчера трябваше да празнуваме... половин година. Нали все пак помниш, че сме сгодени?

– Сюзан – въздъхна той, – нека не се задълбочаваме. Долу ме чака кола. Ще ти се обадя от самолета и ще ти обясня всичко.

– От самолета?... – повтори тя. – Какво става? Как така университетът...

– Не е университетът. Казах ти, ще ти се обадя и ще ти обясня. Трябва да тръгвам. Ще ти звънна, обещавам ти най-тържествено.

– Дейвид! – извика тя. – Какво...

Но вече бе късно. Дейвид беше затворил. Сюзан остана будна в леглото няколко часа в очакване на обаждането. Но телефонът така и не звънна.

Късно следобед Сюзан лежеше във ваната. Беше се потопила в ароматната сапунена пяна и се мъчеше да забрави „Стоун Манър“ и Смоуки Маунтинс. „Къде ли е той? – питаше се тя. – И защо не се обажда?“

Горещата вода малко по малко изстиваше. Сюзан тъкмо се готвеше да излезе от ваната, когато безжичният телефон се събуди за живот с приглушен звън. Тя моментално се надигна – разплиска сапунена вода по пода – и сграбчи предвидливо оставената на ръба на ваната слушалка.

– Дейвид?

– Стратмор се обажда – съобщи гласът.

Сюзан се отпусна във водата.

– О... – Тя не успя да скрие разочарованието си. – Добър ден, шефе.

– Надяваше се да е някой по-млад от мен, а? – засмя се гласът.

– Не, сър – притеснено се оправда Сюзан. – Не е точно така...

– Естествено, че е – отново се засмя той. – Дейвид Бекър е страхотно момче. Дано не го изпуснеш.

– Благодаря, сър.

Гласът на шефа ѝ стана по-строг:

– Сюзан, обаждам ти се, защото спешно имам нужда от теб тук.

– Събота е, сър. Нали обикновено не...

– Известно ми е – спокойно я уведоми той. – Но имаме извънредна ситуация.

Извънредна ситуация? Сюзан отново седна във ваната. Стратмор изричаше пред нея тези думи за пръв път. Извънредна ситуация? В „Крипто“? Дори не можеше да си представи за какво може да става дума.

– С-слушам, сър – запъна се тя. – Веднага тръгвам.

– Побързай – нареди той и затвори.

Сюзан Флечър стоеше загърната в хавлиена кърпа и от тялото ѝ се стичаха капки – право върху дрехите, които бе подредила нагънати снощи – къси панталонки за разходките из планината, пуловер за студените планински вечери и новото бельо, което си бе купила специално за

нощите. С развалено настроение тя влезе в дрешника за чиста блузка и пола. Извънредна ситуация? В „Крипто“?

Докато слизаше по стълбите, се запита възможно ли е да се случи нещо, което да развали деня ѝ още повече.

Предстоеше ѝ да се убеди, че е възможно.

2

От десет километра височина Дейвид Бекър мрачно гледаше океана през малкия овален илюминатор на „Лиърджет“-а. Бяха му казали, че телефонът е повреден, така че нямаше никаква възможност да се обади на Сюзан.

– Какво правя тук, по дяволите? – прошепна той. Отговорът, разбира се, беше прост: на този свят имаше хора, на които бе невъзможно да откажеш.

– Господин Бекър – разнесе се по оповестителната система над главата му, – пристигаме след половин час.

Бекър кимна унило на невидимия глас. Прекрасно. Спусна щората на прозореца и затвори очи в опит да дремне поне за малко. Но не можеше да откъсне мислите си от Сюзан.

3.

Волвото на Сюзан спря в сянката на триметровата ограда, увенчана с навита на спирала бодлива тел. Млад служител от охраната сложи ръка върху покрива на колата.

– Пропуска, ако обичате.

Сюзан въздъхна и се приготви да изчака половинминутната процедура по проверка на самоличността ѝ. Охранителят прекара картата през процепа на свързания към компютър скенер, после я погледна.

– Благодаря ви, госпожице Флечър. – Въздъхна едва забележимо и вратата зад него се отвори.

След километър процедурата се повтори пред не по-малко внушително изглеждаща ограда. „Стига, момчета... минавала съм оттук милион пъти“.

Когато наближи последната бариера, набитият охранител с автомат на гърдите и в компанията на две възбудени кучета погледна регистрационната табела на колата и ѝ махна да минава. Тя продължи по „Канин Роуд“ още двеста и петдесет метра и влезе в служебен паркинг „С“. „Невероятно – помисли си. – Двайсет и шест хиляди служители и дванайсет милиарда долара бюджет... как, за бога, не могат да изкарат уикенда без мен?“ Паркира на своето място и изгаси двигателя.

Прекоси украсената със сандъчета с цветя тераса, влезе в главния корпус, мина през още два пропуска и най-сетне се озова в тунела, водещ към новото крило. Следващият контролен пункт бе с кабина за проверка на гласа.

АГЕНЦИЯ ЗА НАЦИОНАЛНА СИГУРНОСТ (АНС)
КРИПТОГРАФСКИ КОРПУС
ВХОД САМО ЗА ЛИЦА С НЕОБХОДИМИЯ ДОПУСК

– Добър ден, госпожице Флечър – каза въоръженият охранител.

Сюзан уморено се усмихна.

– Здравсти, Джон.

– Не очаквах да ви видя днес.

– И аз мога да кажа същото. – Тя се наведе към параболичния микрофон и произнесе отчетливо: – Сюзан Флечър. – Компютърът светкавично анализира честотния спектър на гласа ѝ, вратата се отвори с щракване и тя влезе.

Охранителят с възхищение я проследи с поглед, докато тя вървеше по свързващия бетонен тунел. Забеляза, че днес прямият поглед в леко дръпнатите ѝ очи е малко разстроен, че бузите ѝ са леко поруменили и че падащата върху раменете ѝ медночервена коса е току-що изсушена със сешоар. Следваше я ароматна вълна на бебешка пудра на „Джонсънс“. Погледът му не можеше да не спре на стройното ѝ тяло, на бялата блузка, под която едва прозираше сутиенът, на дългата до коленете бежова пола и естествено – на краката... краката на Сюзан Флечър.

„Кой би си помислил, че крепят тяло с коефициент на интелигентност 170?“

Дълго продължи да гледа след нея. Накрая, когато тя изчезна по коридора, само поклати глава.

Сюзан стигна края на коридора, където пътят ѝ бе блокиран от кръгла масивна метална врата, като на хранилище. Огромни букви известяваха КРИПТО.

Тя въздъхна, бръкна в кутията на крипто терминала и въведе петцифрения си личен идентификационен код. След секунди тежката дванайсет тона стоманена врата бавно започна да се отваря. Сюзан се опита да се съсредоточи, но не можеше да го прогони от мислите си...

Дейвид Бекър. Единственият мъж, когото бе обичала. Най-младият щатен професор на Джорджтаунския университет и гениален специалист по чуждите езици, той вече бе знаменитост в академичните среди. Дарен от природата с фотографска памет и с любов към езиците, той владееше шест азиатски, плюс испански, френски и италиански. Лекциите му по етимология и лингвистика препълваха залите дори с правосътоящи и той имаше правилото винаги да остава до късно, за да отговори на всички въпроси. Говореше уверено и увлекателно, без да обръща внимание на влюбените погледи на обожателките си.

Бекър беше мургав, с мъжествени черти, младолик за трийсет и петте си години, зеленоок и убийствено остроумен. Силната линия на челюстта му и здравето му телосложение напомняха на Сюзан за изваяна от мрамор статуя. Въпреки високия си ръст Дейвид бе способен да се движи из корта за скуош по-бързо, отколкото съперниците му можеха да си представят, че е възможно. След разгромните си победи той имаше навика да охлажда разгорещената си глава на чешмичката и гъстата му черна грива ставаше цялата мокра. А след това, с още стичаща се по врата му вода, поздравяваше загубилия със здраво ръкостискане и предлагаше да го почерпи с плодов шейк и бейгъли.

Като на всички млади професори, заплатата на Дейвид бе съвсем

скромна. Затова от време на време, когато трябваше да подновява членството си в скуош клуба или се налагаше да плати за оплитането на старата си ракета „Дънлоп“ с нов кордаж, той припечелваше по нещо странно с преводаческа работа за правителствени агенции от и около Вашингтон. Точно по такъв повод се бяха запознали.

Една хладна сутрин по време на есенната ваканция Бекър се бе върнал в тристайния си служебен апартамент и бе заварил телефонния си секретар да мига. Прослуша оставеното съобщение, докато пиеше студен портокалов сок. Съобщението не му казваше нищо ново – някаква правителствена агенция имаше нужда от лингвистичните му знания след няколко часа същата сутрин. Единственото странно нещо бе, че Бекър досега не бе чувал за тази агенция.

– Казва се Агенция за национална сигурност – събщи Бекър на няколко свои колеги, на които се обади с надеждата да научи нещо повече.

Отговорът на всички бе един и същ:

– Искаш да кажеш Съвет за национална безопасност?

След първия подобен разговор Бекър отново прослуша съобщението.

– Не, не... Казват съвсем ясно „агенция“. АНС.

– Не съм чувал за тях.

Бекър провери в справочника на правителствените агенции и организации, но и в него не се споменаваха за АНС. Озадачен, накрая той позвъни на един от партньорите си на скоуш, бивш политически анализатор, прехвърлил се на изследователска работа към Конгресната библиотека¹. Обяснението на приятеля му го шокира.

Оказа се, че АНС не само съществува, но че е смятана за една от най-влиятелните правителствени организации на света. Занимаваше се от вече половин век със събиране в глобален мащаб и по електронен път на разузнавателни данни и с опазване на класифицираната информация на Съединените щати. Само три процента от американците имаха представа за нейното съществуване.

1. Най-голямата и пълна библиотека на света, намираща се във Вашингтон; основната ѝ функция е да обслужва Конгреса на Съединените щати, но колекциите, услугите, които предоставя, и читалните ѝ са достъпни за всеки гражданин; първоначално била в Капитолия, но днес се разполага в три отделни сгради в района на Капитолийския хълм; годишно се посещава от над един милион души; колекциите ѝ се състоят от над 120 милиона единици, в това число 18 милиона книги, 12 милиона фотографии, 4,5 милиона карти и 2,5 милиона звукови записи на над 450 езика. – Б.пр.

– АНС – беше се пошегувал приятелят му – е съкращение от „Агенцията не съществува“.

Със смес от безпокойство и любопитство Бекър прие поканата на загадъчната агенция. Пропътува петдесетте километра до шабквартирата, заемаща площ от триста и петдесет декара и дискретно сгушена сред гористите хълмове на Форт Мийд, Мериланд. След като мина през досадните проверки на безбройните пропускателни пунктове, за да получи накрая холографски защитен пропуск на посетител с право да пребивава на територията на Агенцията в продължение на следващите шест часа, го ескортираха до луксозно обзаведения изследователски корпус, където го уведомиха, че ще прекара следобед в осигуряване на „сляпа подкрепа“ на Криптографския отдел – елитна група математици, известни като „разбивачи на кодове“.

През първия час математиците изобщо не му обърнаха внимание. Обикаляха съсредоточени една огромна маса и говореха на език, който бе абсолютно непонятен за Бекър. Споменаваха се понятия като поточни шифри, самоунищожавачи се генератори, варианти на „раницата“, протоколи с нулево знание. Бекър наблюдаваше абсолютно объркан. Хората изписваха символи на милиметрова хартия, умуваха над компютърни разпечатки и непрестанно правеха справки с безсмисления текст, изписан на проектора над главите им:

```
JHdja3jKHDhmado/ertwtjlw+jgj328  
SjhalsfnHKhhhfafOhhdfgaf/fj37we  
phi93450s9djfd2h/HHrtyFHLf89303  
95jspjf2j0890lhj98yhfi080ewrt03  
Jojr845h)roq+jt0eu4tqefqe//oujw  
08UYOIH0934jtpwfiajer09qu4jrOgu  
ivjP$duw4h95pe8rtugvjlw3p4e/ikkc  
mffuerhfgvOq394ikjrmg+unhvs9oer  
irk/0956y7u0poik(0jp9f876qwerqi
```

След известно време един от тях се смили и обясни на Бекър онова, за което той и сам бе започнал да се досеща. Безсмисленият текст бе код – шифър – групи от цифри и букви, означаващи зашифровани думи. Работата на криптоаналитика се състоеше в това да изследва кода и да извлече от него оригиналното съобщение, известно като „открит текст“. АНС бе повикала Бекър, защото криптоаналитиците подозираха, че откритият текст е на „мандарин“ – разновидност на китайския език, някога

използвана от прослойката на образованите хора, днес основен език на Китай с изключение на югоизточните провинции. Неговата роля бе да превежда на разбираем език декодираните от математиците символи.

Близко два часа Бекър послушно превежда безкрайния поток символи на мандарин. И след всяка негова интерпретация криптоаналитиците разочаровано поклащаха глави. В желанието си да им помогне, Бекър им подсказа, че всички показани му символи имат една обща характеристика – че са част от писмото, известно като „канджи“. Ръководителят на задачата, дългност млад мъж, казваше се Моранте и не спираше да пали нервно цигара от цигара, го изгледа недоверчиво.

– Искаш да кажеш, че тези символи имат няколко значения?

Бекър кимна. После им обясни, че „канджи“ е японска система за писане, основана върху модифицирани китайски йероглифи. След това се оправда, че им е давал превод от мандарин, защото това били искали от него.

– Боже Господи – възкликна притеснено Моранте. – Ами да опитаме тогава с канджи.

И като по магия всичко си дойде на мястото. Криптолозите явно бяха впечатлени, но въпреки това настояха Бекър да превежда символите в разбъркан ред.

– Така е по-добре за теб самия – обясни Моранте, – защото по този начин няма да знаеш какво превеждаш.

Бекър се изсмя. Но забеляза, че никой друг не се засмя.

Когато най-сетне шифърът бе разбит, Бекър нямаше никаква представа какви тъмни тайни е помогнал да бъдат разчетени, но едно нещо бе разбрал без никакво съмнение: в АНС гледаха на разбиването на шифри много сериозно, за което говореше и чекът в джоба му – надвишаваше едномесечната му професорска заплата.

По обратния път през поредицата пропускателни пунктове по главния коридор Бекър бе спрял на самия изход от охранител, който токущо бе оставил слушалката на телефона.

– Господин Бекър, моля, изчакайте тук – учтиво помоли той.

– Какво има? – Бекър не бе очаквал престоят му да продължи толкова дълго и бързаше да се прибере за редовния съботен скуош.

Охранителят сви рамене:

– Шефът на „Крипто“ иска да говори с вас. Тръгнала е за насам.

– „Тръгнала“? – засмя се Бекър – дотогава не бе видял нито една жена в АНС.

– Проблем ли е, че съм жена? – разнесе се глас зад гърба му.

Бекър се обърна и се изчерви. После погледна пропуска на гърдите на младата жена. Ръководителят на Криптографски отдел на АНС не само бе жена, но много привлекателна при това.

– Не... – запъна се Бекър. – Аз просто...

– Сюзан Флечър – усмихна се тя и му подаде ръка.

– Дейвид Бекър.

– Моите поздравления, господин Бекър. Разбрах, че сте се представили блестящо. Може ли да поговорим за това?

Бекър се поколеба.

– Всъщност... бързам. – Надяваше се да не постъпва глупаво, като се отнася пренебрежително с най-могъщата разузнавателна агенция на света, но скуошът започваше след четиридесет и пет минути, а той имаше репутация, която трябваше да защитава: Дейвид Бекър никога не закъснява за скуош, за лекции може би понякога, но за скуош – никога!

– Ще бъда съвсем кратка – усмихна се Сюзан Флечър. – Насам, ако обичате.

След десет минути Бекър седеше в ресторанта на АНС на сладкиш и чаша сок от боровинки, потънал в разговор с прелестната началничка на Криптографски отдел на АНС Сюзан Флечър. Не му трябваше много време, за да разбере, че тази трийсет и осем годишна жена не е случаен човек на този висок пост – тя бе от най-умните хора, с които бе говорил. Разговорът им се завъртя около кодове и тяхното разбиване и Бекър установи, че полага сериозни усилия да е на ниво – ново и крайно възбуждащо усещане.

Час по-късно, след като Бекър окончателно бе изпуснал всички шансове да стигне навреме за скуоша, а Сюзан невъзмутимо бе игнорирала три позвънявания на пейджъра си и след третото и двамата притеснено се бяха засмели, те възрастните и по подразбиране имунизирани срещу ирационални романтични увлечения, докато дискутираха проблеми на лингвистичната морфология и методи за реализация на генератори на псевдослучайни числа, се бяха почувствали като тийнейджъри.

Сюзан така и не обясни истинската причина, поради която бе пожелала да говори с Дейвид Бекър и да му предложи да постъпи на временен договор в сектор „Азиатска криптография“. Бе разбрала по страстта, с която младият професор бе разказвал за преподавателската си дейност, че той никога няма да напусне университета. И реши да не разваля атмосферата с разговори по служба. Чувстваше се като гимназистка и искаше да запази това прелестно усещане колкото може по-дълго. Така и стана.

Флиртът им се разви бавно и романтично – откраднати мигове когато служебните им задължения го позволяваха, дълги разходки из кампуса на Джорджтаун, среднощни срещи на капучино в „Мерлути“, от време на време концерт. Сюзан установи, че се смее на глас много често, отколкото си бе представяла, че е възможно. Разбра, че Дейвид е способен да обърне всичко на шега. А това бе най-доброто лекарство срещу стреса в работата ѝ за АНС.

Една прохладна есенна вечер седяха на стадиона и гледаха как отборът по футбол на университета Рутгерс размазва систематично отбора на Джорджтаунския университет.

– Какво каза, че спортуваш? – пошегува се тя. – Ски?

Бекър простена театрално.

– Скуош.

Тя го изгледа с престорено неразбиране.

– Същото като ските е – обясни той ужким на сериозно, – само дето теренът не е толкова хлъзгав.

Сюзан го сръга с лакът.

Лявото крило на Джорджтаун ритна топката извън игрището и си спечели шумното неодобрение на тълпата. Защитниците се затичаха в тръс по местата си.

– А ти? – попита я Бекър. – Спортуваш ли?

– Имам черен пояс по катерене на служебна стълбица.

Бекър изкриви лице.

– Предпочитам спортове, в които можеш да спечелиш.

– Амбициозни сме, а? – усмихна се Сюзан.

Защитникът – звезда в лигата – на Джорджтаун блокира пас и тълпата въодушевено изрева. В този миг Сюзан се наведе и прошепна в ухото на Бекър:

– Доктор.

Той я погледна въпросително.

– Доктор – повтори тя. – Кажете първото, което ти идва наум.

– Игра на асоциации? – Личеше си, че се отнася към тази идея с подозрение.

– Стандартна за АНС процедура. Искам да съм наясно с кого излизам. – После го изгледа строго. – „Доктор“?

Бекър сви рамене.

– Зевс.

Сюзан се намръщи.

– Окей, да опитаме с това... „кухня“?

Отговорът последва без колебание:

– Легло.

Този път Сюзан дяволито изви вежди.

– А сега... „котка“?

– Черва – моментално изстреля Бекър.

– Черва?!

– Да, котешки черва. От тях се прави кордажът на най-добрите скоуш ракети.

– Мнооого приятно – проточи Сюзан.

– И каква е диагнозата? – поинтересува се Бекър.

Сюзан помисли малко.

– Ти си вдетинен сексуално объркан маниак на тема скоуш.

Бекър сви рамене.

– Звучи доста точно.

Това продължи седмици. Отбиеха ли се да хапнат нещо сладко в някое денонощно заведение, Бекър започваше с въпросите си.

Къде е учила математика? Как е попаднала в АНС? Как е станала толкова пленителна? На това Сюзан поруменяваше и отговаряше, че се е усетила жена по-късно от връстничките си. Била дългнеста, непохватна и с шини на зъбите до късни години. Подметна, че според леля й Клара единственото извинение на Бог, че я е създал толкова обикновена, било, че ѝ е дал такъв мозък. Прибързано заключение, помисли си Бекър.

Сюзан му обясни, че интересът ѝ към криптографията започнал още в прогимназията. Президентът на компютърния клуб Франк Гутман, върлинест осмокласник, ѝ написал любовно стихотворение и го зашифровал чрез заместване на буквите с числа. Сюзан го умолявала да ѝ каже за какво става дума в него. Само че Франк закачливо увъртал. Накрая Сюзан цяла нощ се занимавала на фенерче под завивките с шифрованото стихотворение и разбрала секрета – всяко число замествало буква. След това внимателно го декодирала и захласното гледала как привидно случайните числа се превръщат в красивите слова на романтично стихотворение. И в този миг разбрала, че се влюбва... не, не във Франк, а в кодовете и криптографията, на които било съдено да се превърнат в смисъл на живота ѝ.

Двайсетина години по-късно, след като получила магистърска диплома по математика от „Джон Хопкинс“ и започнала аспирантура в Масачузетския технологичен институт върху тема в областта на теория на числата, тя предала дисертация на тема „Криптографски методи,

протоколи и алгоритми за некомпютърни приложения“. Изглежда, трудът ѝ бил прочетен не само от научния ѝ ръководител, защото не след дълго се свързали с нея по телефона от АНС и ѝ предложили билет за самолет.

Естествено всички занимаващи се с криптография знаят за АНС – домът на най-добрите криптолози на планетата.

Всяка пролет, докато фирмите от частния сектор се чудят как да съблазнат отличниците на випуските от университетите из целите Щати и им предлагат неприлично високи заплати и опции в акции, АНС наблюдава внимателно, набелязва целите си, след което без много шум се намесва и удвоява най-високите предложения. Пожелае ли нещо АНС, просто го получава. Тръпнеша от нетърпение, Сюзан кацнала на международно летище „Дълес“ във Вашингтон, където била посрещната от шофьор на Агенцията, който без забавяне я откарал във Форт Мийд.

Същата година били получили предложение да се явят още четиридесет и един души. Двайсет и осем годишната Сюзан била най-млада от всички. Освен това била и единствената жена. Посещението се оказало не събеседване за назначение, а по-скоро смес от пи-ар-акция и изясняване на биографични подробности за получаване на допуск. След седмица Сюзан и още шестима били поканени повторно. Макар да имала известни колебания, Сюзан отново отишла. Седмината веднага били разделени. Подложили ли ги на тестове с детектор на лъжата, уточнили нуждаещите се от изясняване моменти от биографиите им, след което ги подложили на графологичен анализ и часове безкрайни интервюта, в това число запис на разпити за сексуалните им пристрастия и навици. Когато интервюиращият без никакво притеснение я попитал правила ли е секс с животни, тя едва не си излязла... Задържало я любопитството, перспективата да работи с последните достижения на технологиите и желанието да влезе в „Загадъчния дворец“ и да стане член на един от най-тайните клубове на света – Агенцията за национална сигурност. Бекър изслуша разказа ѝ като хипнотизиран.

– Наистина ли те питаха дали си правила секс с животни?

Сюзан сви рамене.

– Рутинна проверка, нищо повече.

Бекър положи максимални усилия да скрие усмивката си.

– И какво им отговори?

– Казах им „НЕ“! – И добави: – Което поне до снощи бе истина.

В очите на Сюзан Дейвид бе олицетворение на съвършенството, поне както тя си го представяше. Този човек имаше само един

недостатък: винаги, когато излизаха, настояваше той да плати. Сюзан се измъчваше да го гледа как за една-две вечери оставя на масата равностойността на заплатата си за цял ден, но Бекър бе неумолим. Сюзан се научи да не спори, но тази практика продължаваше да я притеснява. „Печеля повече пари, отколкото зная как похарча – мислеше си тя. – Аз би трябвало да го черпя“.

Въпреки това, ако забравеше за старомодните кавалерски наклонности на Бекър, за нея той бе идеалният мъж. Беше състрадателен, умен, забавен и – най-хубавото от всичко изпитваше искрен интерес към работата ѝ. Независимо дали отиваха до музея „Смитсониън“, караха колела или загаряха спагети в кухнята на Сюзан, любопитството на Дейвид бе неутолимо. Сюзан отговаряше на онези негови въпроси, на които имаше право, и малко по малко разкриваше пред Дейвид общата несекретна картина на Агенцията за национална сигурност. Онова, което Дейвид научи, бе просто казано завладяващо.

Основана от президент Труман в 00:01 часа на 4 ноември 1952 година, АНС в продължение на близо петдесет години бе най-тайната разузнавателна агенция на света. Изложената на седем страници доктрина за учредяването ѝ по същество дефинираше съвсем прости задължения: защита на комуникациите на правителството на Съединените щати и прехващане на комуникациите на чужди страни.

Покривът на централния корпус на АНС бе буквално задръстен от над петстотин антени, в това число два подобни на гигантски топки за голф и прозрачни за радиовълните купола, скриващи антени със специална конструкция. Самата сграда бе чудовищно голяма – близо двеста декара разгърната застроена площ, двойно по-голяма от площта на ЦРУ. Вътре имаше две хиляди и седемстотин километра телефонни кабели и над седем декара прозорци, които не можеха да се отварят.

Сюзан разказа на Бекър за т.н. КОМИНТ – отдела на Агенцията, отговарящ за глобалното разузнаване – главозамайваща система от подслушвателни постове, сателити и инсталации за снемане на сигнали, пръснати по целия свят. Всеки ден се прехващаха хиляди военни комуникета и безброй разговори и се изпращаха на аналитиците на АНС за разкодиране. ФБР, ЦРУ и съветниците по въпросите на външната политика на Съединените щати зависеха от бюлетините на АНС, за да вземат решенията си.

Бекър обаче не спираше да се интересува.

– Разкажи ми за разкодирането... Каква е твоята роля?

Сюзан му обясни, че някои от прехванатите съобщения са

направени от опасни за американските интереси правителства, враждебни фракции и терористични групи, много от които действат на територията на Съединените щати. И тези комуникации често са кодирани. Каза му, че работата ѝ се състои в това да изучава използваните шифри, да ги разбива и да подава на АНС разшифрованите по този начин съобщения. Което не беше самата истина.

Сюзан изпитваше угризения на съвестта от това, че лъжеше любимия си, но на практика нямаше избор. Само допреди няколко години всичко това би било съвсем точно описание на работата ѝ, но напоследък нещата в АНС се бяха променили. Всъщност цялата криптография се бе променила. Така че новите служебни задължения на Сюзан бяха засекретени ѝ дори много от шефовете на АНС не знаеха точния им характер.

– Шифри... – замислено каза Дейвид. – Добре де, откъде знаеш как да започнеш? Искам да кажа, нали трябва да тръгнеш отнякъде, за да разбиеш един шифър.

Сюзан се усмихна.

– Е, ти поне би следвало да си наясно. Това е като изучаване на нов език. Първоначално текстът ти се струва напълно безсмислен, но с усвояване на правилата, по които е съставен, в него започва да прозира смисъл.

Бекър кимна. Но искаше да научи повече. Като използваше салфетките в „Мерлути“ за писане и концертните програми вместо черна дъска, Сюзан се залови да ограмоти в криптографията своя очарователен преподавател. Първото, за което му разказа, бе за шифъра на Цезар, използващ точен квадрат.

Цезар, разказа му тя, първи в историята използвал за писане шифри. Когато започнали да издебват от засада куриерите му и пренасяните от тях послания били прочитани от нежелани хора, той разработил прост начин да шифрова нарежданията си. Разбърквал текста им така, че съобщението да изглежда лишено от всякакъв смисъл. Естествено не било така. Броят букви във всяко съобщение бил равен на точен квадрат – шестнайсет, двайсет и пет, сто, в зависимост от това колко дълъг бил текстът на онова, което Цезар искал да изпрати. Предварително бил информирал кореспондентите си, когато получат подобно привидно безсмислено съобщение, да попълнят с него по редове квадратна решетка с нужния размер. После трябвало да прочетат текста по колони и така пред тях магически се появявало разбираемо послание.

С течение на времето методът на Цезар за пренареждане на текста

бил възприет и от други и бил модифициран така, че да е по-труден за разбиване. Върхът на некомпютърната криптография настъпил на време на Втората световна война. Нацистите създали сложна шифрова машина, станала известна под името „Енигма“. Външно устройството наподобявало стара пишеща машина с монтирани в нея месингови ротори, свързани един с друг посредством зъбни предавки, които се въртели взаимосвързано по крайно объркващ начин, за да заместят буквите на открития текст с други, което довеждало до напълно неразбираемо съобщение. Разчитането му било възможно само от онзи, който притежавал същата машина, настроена по същия начин както шифроващата.

Бекър слушаше за пленен. Учителят се бе превърнал в ученик.

Една нощ, по време на организирана от университета постановка на „Лешникотрошачката“. Сюзан даде на Дейвид първата проста задача по разбиване на шифър. Той прекара антракта с химикалка в ръка, размишлявайки над 22-буквеното послание:

ПЯГБЯЛ РД ЦД РД ЖЯОНЖМЯФЛД

Досети се едва накрая, когато вече гасяха светлините за следващото действие. За да зашифрова съобщението, Сюзан бе заместила всяка буква с предходната в азбуката. Следователно, за да дешифрира кодирания текст, Бекър просто трябваше да замести всяка буква със следващата я: „А“ ставаше „Б“, „Б“ се превръщаше във „В“ и т.н. до „Я“, което, разбира се, ставаше „А“. Той бързо направи това и сам се изненада от удоволствието да разчете петте прости думи:

РАДВАМ СЕ ЧЕ СЕ ЗАПОЗНАХМЕ

Бързо надраска късия си отговор и ѝ го даде:

З ЯЖ

Сюзан го погледна и лицето ѝ засия.

Бекър не се сдържа и се усмихна – вече бе на трийсет и пет, а се вълнуваше като ученик. Никога не бе привличан толкова силно от жена. Деликатните ѝ черти и мекият поглед на кафявите ѝ очи му напомняха за една стара реклама на Есте Лодер. Тялото на Сюзан може някога да бе било дългнесто и непохватно, но сега тя бе станала гъвкава като върбова клонка. Беше стройна и висока, с пълни стегнати гърди и абсолют-но гладък корем. Дейвид обичаше да се шегува с нея, че за първи път

има възможност да излиза с представящ бански костюми фотомодел с докторат по приложна математика и теория на числата. Месеците се търкаляха и постепенно двамата започнаха да усещат, че са намерили нещо, което може да продължи цял живот.

Бяха изминали около две години след запознаването им, когато Дейвид някак неочаквано и за себе си й направи предложение. Бяха както обикновено на екскурзия в Смоуки Маунтинс. Лежаха в любимото си легло с балдахин в „Стоун Манър“. Даже не бе купил пръстен... просто го каза без никаква подготовка. Точно това най-много й харесваше в него: спонтанността. Целуна го продължително и силно. Той я взе в ръцете си и нежно съблече нощницата й.

– Ще приема това за „да“ – прошепна той, а след това се любиха цяла нощ на светлината на припукващия в камината огън.

Тази магическа нощ бе преди половин година, преди неочаквано да повишат Дейвид до завеждащ катедра „Съвременни езици“. Оттогава връзката им постепенно бе отслабвала.

Вратата на отдел „Крипто“ издаде сигнал, че е отворена, и извади Сюзан от замислянето ѝ. Сигналят я известяваше, че след пет секунди вратата отново ще се затвори, извършвайки пълен оборот около оста си, и Сюзан мина през отвора. Невидим за нея компютър регистрира влизането ѝ.

Макар практически да бе живяла в „Крипто“ през трите години след завършването на този корпус, гледката вътре продължаваше да я изумява. Главната зала представляваше огромна цилиндрична камера, висока цели пет етажа. В най-високата си част прозрачният куполообразен покрив се издигаше на цели 36 метра. Плексигласовото покритие бе с вложена с него фина мрежа от поликарбонат и осигуряваната по този начин защита можеше да устои на взрив с мощност два мегатона. Прозрачната материя филтрираше слънчевата светлина и в резултат стените се осветяваха като през дантела. Микроскопични пращинки се издигаха в спирала от лекото течение, резултат от непрестанно работената система за дейонизиране на въздуха.

Стените на необятната камера започваха от арка при върха, но с приближаване към пода постепенно се изправяха, за да станат почти вертикални. Самият под бе покрит с блестяща черна теракота, която излъчваше феерично сияние, оставящо тревожното усещане, че подът е прозрачен. Черен лед.

В центъра на пода, като връх на колосално торпедо, се издигаше машината, за която бе построен този купол. Издълженият черен контур се извисяваше на седем метра. Плавните очертания създаваха впечатление за замръзнал в леда кашалот, опитващ да се изтръгне от смъртоносната прегръдка.

Това бе TRANSLTR – най-скъпият компютър на света, машината, която АНС се кълнеше, че не съществува.

Подобно на айсберг, 90% от обема на компютъра се криеха под пода. Тайната бе надеждно заключена в керамичен силос, влизащ цели шест етажа под земята – грамадна „ракета“, заобиколена от плетеницата на висящ във въздуха лабиринт от стоманени пътеки, кабели и тръбопроводите на фреоновата охладителна система. Мощните генератори в основата на съоръжението равномерно бучаха с инфразвук, от което акустиката в „Крипто“ оставяше у новодошлия тревожното

впечатление, че се намира в гробница.

TRANSLTR, както всички технологични нововъведения, бе рожба на нуждата. През 80-те години АНС бе станала свидетел на революция в телекомуникациите, революция, на която бе съдено да промени веднъж завинаги света на разузнаването. Причината за това можеше да бъде изразена с една дума – интернет. И още по-точно – широкият обществен достъп до всеобхватната мрежа. И още по-конкретно – използването на електронна поща.

На престъпници, терористи и шпиони бе втръснало телефоните им да бъдат денонощно подслушвани, така че те веднага прегърнаха новата възможност за глобални комуникации. Имейлът предлагаше сигурността на конвенционалната поща и бързината на общуване по телефона. Понеже съобщенията се предаваха по подземни фиброоптични кабели и изобщо не излизаха над земята, това правеше прехващането им невъзможно... или поне така се смяташе.

В действителност за магьосниците на АНС прехващането на кръс-тосващите из интернет имейли бе по-просто от детинска игра. Защото интернет съвсем не бе новото откритие, за каквото го смяташе широката общественост. Интернет бе създаден три десетилетия по-рано от Министерството на отбраната като огромна мрежа от компютри, проектирана по начин, гарантиращ сигурността на правителствените комуникации в случай на ядрена война. Очите и ушите на АНС бяха станали старите професионалисти, измислили интернет. Не след дълго хората, вършещи незаконен бизнес чрез електронна поща, усетиха, че тайните им съвсем не са така надеждно скрити. ФБР, Бюрото за борба с наркотиците, Данъчната служба и останалите правоохраняващи агенции на Съединените щати – активно подпомагани от назначените на работа в АНС изобретателни хаkere – подхващаха вълна от арести и се почнаха съдебни процеси.

Естествено, когато ползващите компютри по света откриха, че американското правителство има открит достъп до съдържанието на електронната им поща, се надигна възмутен вой. Дори онези, които си изпращаха имейли с най-невинно съдържание, намериха това нарушаване на тайната на личната им кореспонденция за недопустимо. Предприемчиви програмисти от всички страни започнаха да работят над проблема по осигуряване тайната на комуникациите. Този проблем скоро бе решен и така се роди криптографията с публично известен ключ.

Концепцията бе гениални проста. Тя се състоеше в използване на софтуер с прост потребителски интерфейс, който може да се инсталира

на всеки домашен компютър и който бе способен да кодира текста на всеки имейл по такъв начин, че да го направи абсолютно нечитаем. Всеки потребител можеше да напише писмо и да го прекара през шифрования софтуер, който превръщаше текста в привидно случаен набор от символи. Всеки, прехванал такова съобщение, щеше да види на екрана на своя компютър безсмислица.

Единственият начин да се разшифрова „безсмислицата“ бе да се въведе ключът на подателя – пазена в тайна комбинация от символи, чиято роля бе подобна на ролята на личния идентификационен код, използван при дебитните карти например. Този ключ естествено бе дълъг и сложен и в него се съдържаше цялата информация, нужна на дешифриращата програма, за да изпълни математическите операции, в резултат на които кодираният текст се превръщаше в оригиналното съобщение.

Сега вече всеки потребител можеше да изпраща електронна поща спокоен, че тайната ѝ ще бъде запазена. Дори съобщението да бъдеше прехванато, само разполагащите с ключа можеха да го разчетат.

АНС почувства промяната незабавно. Шифрите, с които трябваше да се занимават математиците, вече не бяха прости субституции, решавани с лист и молив – вече ставаше дума за компютърно генерирани хеш-функции, използващи резултати от теорията на хаоса и многоазбучни схеми на заместване, способни да превърнат всеки текст в напълно лишена от смисъл последователност от символи.

Първоначално използваните ключове бяха къси и не затрудняваха особено компютрите на АНС. Например, ако избраният ключ се състоеше от десет цифри, компютърът бе програмиран да изпробва всяка комбинация от 0000000000 до 9999999999, в резултат на което рано или късно правилният ключ неизбежно бе намиран. Тази „игра“ на проби и грешки стана известна под името „метод на грубата сила“. Вярно, губеше се време, но поне резултатът бе гарантиран. Когато светът научи за този метод, ключовете започнаха да стават все по-дълги. В резултат нужното на компютрите време, за да налучкат правилния ключ, се удължи от часове на дни, после на седмици и месеци, за да стигне до години. С навлизането в 90-те години избраните ключове не само бяха с над 50 символа дължина, но и включваха не само цифри, а пълната гама от възможни символи в така наречената ASCII-таблица, осъществяваща кодирането на символите в използваем от компютрите двоичен код. Сега вече възможният брой на различните комбинации бе от порядъка на 10^{120} . Да се „познае“ ключът при това положение бе толкова

безнадежно, колкото да се избере правилната песъчинка от петкилометров плаж. Математиците бяха пресметнали, че атаката по метода на грубата сила срещу един-единствен стандартен 64-битов ключ ще отнеме на най-бързия суперкомпютър на АНС – свръхсекретния Cray/Josephson II – над деветнайсет години непрекъсната работа. Очевидно бе, че когато компютърът най-сетне се справеше и разбиеше шифъра, съдържанието на съобщението вече нямаше да има никакво практическо значение.

Изправена пред заплахата от тотално информационно затъмнение, АНС изготви секретна директива, подписана без възражения от президента на Съединените щати. Разчитайки на федерално финансиране и с картбланш в ръка, АНС се залови да създаде невъзможното – първия универсален компютър за разбиване на шифри.

Въпреки убедеността на много инженери, че подобна машина е невъзможно да се проектира и създаде, АНС продължи да действа, вярна на своето мото: „Всичко е възможно. Невъзможното просто отнема по-дълго време“.

Пет години, половин милион човечко-часа и 1,9 милиарда долара по-късно АНС за пореден път постигна набелязаната цел. Последният от трите милиона микропроцесора с размер на пощенска марка бе запоен ръчно на последната платка, последните редове на програмата бяха написани и тествани и керамичният корпус бе затворен. TRANSLTR бе роден.

Макар начинът на работа на TRANSLTR да бе резултат от труда на много хора, поради което никой нямаше точна представа какво точно става в „мозъка“ на машината, използваните принципи бяха пределно прости: много работници – бърз резултат.

Три милиона микропроцесора щяха да работят в паралел с изумителна скорост, пробвайки всяка възможна пермутация. Надеждата бе, че дори ключове с немислима дължина няма да устоят пред TRANSLTR. Безумно скъпият шедьовър на техническата мисъл щеше да използва възможностите на паралелната обработка в допълнение към няколко пазени в дълбока тайна алгоритъма за разбиване на шифри. Изчислителната мощ на машината обаче произтичаше не само от многото процесори, но и от последните резултати в областта на квантовите компютри – оформяща се нова област на изчислителната техника, при която информацията можеше да се съхранява не като двоични данни, а под формата на квантово-механични състояния.

Моментът на истината дойде един октомврийски четвъртък

сутринта. Беше настъпило времето за първия реален тест. Въпреки неувереността относно постигнатата изчислителна мощ на суперкомпютъра имаше едно нещо, в което всички инженери бяха единодушни: ако три-те милиона процесора наистина заработеха в паралел, TRANSLTR щеше да е способен на чудеса. Въпросът бе на какви точно.

Отговорът дойде дванайсет минути по-късно. Шепата наблюдатели изумено се смълча, когато принтерът се събуди за живот и разпечата оригиналния открит текст на разкодираното съобщение. TRANSLTR бе открил 64-символния ключ за малко повече от десет минути – почти милион пъти по-бързо от двайсетте години, които щяха да бъдат нужни на предишния най-бърз компютър, използван от АНС, за да се справи.

Под ръководството на заместник-директора по оперативните въпроси командър Тревор Дж. Стратмор производственият отдел на АНС се бе справил с поставената задача. TRANSLTR бе несъмнен успех. За да бъде опазен този успех в тайна, Стратмор веднага бе пуснал слух, че проектът е завършил с провал и че пред отдел „Крипто“ е поставена задачата да намери начин да излезе от струващото два милиарда долара фиаско. Единствено елитът на АНС знаеше истината – TRANSLTR вече разшифроваше стотици съобщения на ден. Успокоени, че тайната на компютърно зашифрованите им съобщения не е под заплаха, потребителите по света продължаваха да използват смятаните за надеждни шифри. Наркобарони, терористи, мошеници от всякакъв калибър – създаващи, че мобилните им телефони се подслушват – се обърнаха към новия метод за шифроване на имейли, който намираще все по-широко разпространение. Никога повече нямаше да им се налага да се изправят пред съда и да слушат уличаващия ги запис на собствените им гласове, поради прехванат от АНС разговор по телефона.

Но за АНС разузнаването се превърна в безгрижна рутинна дейност. Шифрованите съобщения се прехващаха от подслушвателните станции по цял свят, въвеждаха се в TRANSLTR и се изплюваха десети-на минути по-късно като напълно четим текст. Край на тайните.

За да затвърди впечатлението в собствената си некомпетентност, АНС подхвана широкомащабна лобистка дейност, насочена срещу разработването на нов шифроващ софтуер: изтъкваха, че това би подкопало способността им да доставят събирана по електронен път разузнавателна информация, което на свой ред ще затрудни правораздавателната система да осъди престъпниците. Това неявно признание на слабост на свой ред предизвика възторга на различни групи за граждански права, настояващи, че АНС по принцип не би трябвало да може да чете

частните съобщения на хората. Програмисти от цял свят се състезаваха да пишат нови програми за зашифроване. АНС губеше битката – точно както бе планирано. Световната общественост бе заблудена... или поне така изглеждаше.

5

„Къде са хората? – питаше се Сюзан, докато вървеше през безлюдната зала. – Това ли е извънредната ситуация?“

Макар повечето отдели на АНС да работеха без почивка, в събота в „Крипто“ обикновено беше спокойно. Математиците криптолози по правило са непоправими работохолици и по тази причина бе въведено неписаното правило в събота да се почива, освен, ако няма извънредни ситуации. Разбивачите на шифри са достатъчно рядка стока и АНС не искаше да рискува да загуби хората си заради нервно изтощение. Грамадата на TRANSLTR се издигаше вдясно от нея. Бученето на генераторите идваше от осем етаж под краката ѝ и ѝ се струваше, че днес е особено заплашително. Сюзан не обичаше да остава в „Крипто“ след работно време – струваше ѝ се, че е затворена в клетка с грамадно, дошло от бъдещето животно. Така че сега бързо се насочи към офиса на началника си.

Остъклената от всички страни работна клетка на Стратмор, известна като „Аквариума“, заради впечатлението, което създаваше, когато завесите бяха дръпнати, се намиреше в горната част на система от висящи пътеки с перила, монтирани на задната стена на „Крипто“. Докато изкачваше решетестите стъпала, Сюзан вдигна поглед към дъбовата врата на Стратмор. Тя носеше герба на АНС – орел, вкопчил нокти в старинен шперц. Зад тази врата се намиреше един от най-великите мъже, които бе срещала.

Командър Стратмор, петдесет и шест годишният заместник-директор по оперативните въпроси, бе за Сюзан като баща. Той бе човекът, който я бе наел в Агенцията, и той бе направил АНС неин дом. Когато преди десетина години Сюзан бе постъпила на работа, Стратмор оглавяваше развойната секция на отдел „Крипто“ – мястото за обучение на новите криптолози – мъжете нови криптолози. И макар никога да не бе толерирал издевателствата срещу никого, Стратмор се отнасяше с особена загриженост към единствената си служителка. Когато го обвиняваха, че я покровителства, той отговаряше със самата истина: Сюзан бе сред най-умните му служители и той не искаше да я загуби заради извращения на сексуална основа. Един от старшите криптолози бе имал неблагоприятното да изпробва решителността му.

Една сутрин през първата ѝ година в АНС Сюзан се бе отбила във

фойето на отдела, за да вземе някакви документи. Когато вдигна поглед, видя себе си на дъската за обяви и едва не припадна от притеснение. Защото беше изобразена изтегнала се в легло и само по бикини.

Оказа се, че един от криптолозите е сканирал фотография от порнописание и е монтирал с графичен редактор главата на Сюзан към тялото на модела. Резултатът бе повече от убедителен.

За нещастие на отговорния за грубата шега криптолог Стратмор не видя в случая нищо забавно. Два часа по-късно по електронната поща бе разпространено циркулярно писмо до всички:

ТРУДОВИЯТ ДОГОВОР НА СЛУЖИТЕЛ КАРЛ ОСТИН Е ПРЕКРАТЕН ЗАРАДИ НЕУМЕСТНО ПОВЕДЕНИЕ

От този ден никой не я закачаше – на Сюзан Флечър гледаха като на златното момиче на Стратмор.

Но не само новодошлите под ръководството на Стратмор криптолози се бяха научили да го уважават – още в ранните години на своята кариера той бе привлякъл вниманието на своите началници с предложенията си за редица нестандартни и оказали се крайно успешни разузнавателни операции. С издигането си в йерархията Стратмор бе станал известен със силните си и проникновени анализи на крайно сложни ситуации. Той притежаваше свръхестествената способност да вижда през плетеницата от морални дилеми, свързани с процеса на вземане на решения на най-висше ниво в АНС, и способността да действа без угризения в интерес на общото добро.

Никой нямаше никакви съмнения, че Стратмор обича страната си. За своите колеги той бе истински патриот и мечтател – един почтен мъж, принуден да живее в свят на лъжи.

В годините след пристигането на Сюзан в АНС командър Стратмор бе излетял нагоре от поста ръководител развойна секция на отдел „Крипто“ до втори човек в цялата йерархия на АНС. Вече само един човек стоеше по-високо от Стратмор – директорът Лиланд Фонтейн, митичният повелител на „Загадъчния дворец“, който никога не се показваше, макар понякога гласът му да се чуваше и от когото всички откровенно се страхуваха. Дори двамата със Стратмор се виждаха рядко и когато това ставаше, беше като сблъсък на титани. Фонтейн несъмнено бе гигант сред гиганти, но Стратмор, изглежда, не се впечатляваше от това и яростно защитаваше идеите си пред директора. Дори президентът на Съединените щати не смееше да се противопостави на Фонтейн по

начина, по който го правеше Стратмор. Само човек с политически имунитет можеше да постъпва по този начин – или човек като Стратмор, абсолютно безразличен към политиката.

Сюзан се изкачи на площадката. Още преди да почука, електронната ключалка избръмча, вратата се отвори и началникът ѝ направи знак да влезе.

– Благодаря, че се отзова, Сюзан. Задължен съм ти.

– Няма нищо – усмихна се тя и седна на стола срещу него.

Стратмор беше висок, здраво сложен мъж и обикновените му черти с нищо не издаваха твърдостта и възискателността му. Само сивите му очи подсказваха, че е уверен и дискретен, но днес погледът в тях бе нетипично объркан.

– Изглеждаш скапан – отбеляза Сюзан.

– Бил съм и по-добре – въздъхна Стратмор.

„И още как“ – помисли си тя.

Всъщност Стратмор изглеждаше ужасно зле. Оредяващата му коса беше разрошена и въпреки включения климатик по челото му бе избила пот. Човек можеше да помисли, че е спал с костюма си. Седеше зад модерно бюро с две изнесени цифрови клавиатури и компютърен монитор в единия край. По бюрото бяха пръснати разпечатки и то изглеждаше като пулт на извънземен космически кораб, попаднал незнаяно как в центъра на скрития зад спуснатите завеси негов офис.

– Трудна седмица? – съчувствено попита тя.

– Както обикновено – сви рамене Стратмор. – ФЕГ отново се нахвърлиха върху мен с искания за гражданските си права.

Сюзан се позасмя. ФЕГ, или Фондация „Електронни граници“, беше световна коалиция на компютърните потребители, която финансираше влиятелна организация за защита на гражданските свободи, поддържаше всички форми на свобода на словото и си бе поставила за цел да образова всички за реалностите и опасностите, свързани с живота в електронния свят. Членовете ѝ непрестанно добираха срещу онова, което наричаха „оруелски стил на подслушване от страна на правителствените организации“ – в частност АНС. Образно казано, ФЕГ бе постоянен трън в петата на Стратмор.

– Е, за мен поне това не е новина – отбеляза тя. – Любопитна съм каква е извънредната ситуация, заради която ме измъкна от ваната.

Стратмор не отговори веднага – разсеяно гладеше с пръсти тракбола, монтиран в плота на бюрото му. Накрая погледна Сюзан и попита:

– Можеш ли да ми кажеш колко най-дълго е трябвало на

TRANSLTR да разбие шифър?

Въпросът я изненада. Не виждаше смисъла в него. „Затова ли ме извика?“

– Ами... – поколеба се тя. – Преди няколко месеца попаднахме на прехванато по линията на КОМИНТ съобщение, което ни отне близо час, но просто бяха използвали необичайно дълъг ключ... десет хиляди бита или нещо подобно.

Стратмор изсумтя неопределено.

– Час, казваш? А изпитанията на гранични случаи?

Сюзан сви рамене.

– Е, включим ли диагностиката, очевидно сме имали и по-продължителна работа.

– Колко?

Сюзан не можеше да разбере накъде бие Стратмор.

– Сър – официално отговори тя, – миналия март изпробвах алгоритъм срещу сегментиран ключ с дължина един милион бита: функции с неправилни цикли, клетъчни автомати и други подобни. Независимо от всичко TRANSLTR се справи.

– За колко време?

– Три часа.

Стратмор изви въпросително вежди.

– Три часа? Толкова дълго?

Сюзан се намръщи. През последните три години работата ѝ се състоеше в това да прави фината настройка на най-тайния компютър на света и по-голямата част от програмните решения, спечелили на TRANSLTR тази квалификация, бяха нейна разработка. Все пак ключ с дължина един милион бита изглеждаше малко нереалистичен сценарий.

– Окей – каза Стратмор. – С други думи, дори в екстрени ситуации най-сложният код, подаван на TRANSLTR, е устоял около три часа, така ли е?

– Да. Може да се резюмира по този начин.

Стратмор поспря, сякаш се готвеше да каже нещо, за което щеше да съжалява.

– TRANSLTR се натъкна на нещо... – започна той и замълча.

Сюзан изчака, после попита:

– Отнело му е повече от три часа?

Стратмор кимна.

Сюзан не беше впечатлена.

– Нова диагностика? Нещо от отдел „Защита на системите“?

Стратмор поклати глава.

– Файлът пристигна отвън.

Сюзан изчака да чуе края на шегата, но Стратмор не продължи.

– Външен файл? Каж ми, че не се шегуваш, моля те!

– Бих искал да е така. Постъпи в опашката за пакетна обработка снощи към единайсет и трийсет. И досега не е разбит.

Долната челюст на Сюзан провисна. Тя погледна невярващо часовника си и после пак се втренчи в Стратмор.

– Още работи върху него? Над петнайсет часа?

Стратмор се наведе и завъртя монитора към Сюзан. Екранът бе тъмен, с изключение на малък текстов прозорец с жълт фон, който мигаше в центъра:

ИЗТЕКЛО ВРЕМЕ: 15:09:33 НАМЕРЕН КЛЮЧ:

Сюзан се вгледа изумена. TRANSLTR наистина работеше над някакъв шифър вече над петнайсет часа. Беше ѝ известно, че процесорите на компютъра изпробват по трийсет милиона ключа в секунда, а това се равняваше на сто милиарда на час. И след като TRANSLTR продължаваше да се мъчи, това означаваше, че ключът е безумно дълъг – над десет милиарда символа. Това бе просто абсурдно.

– Не е възможно! – отсече тя. – Провери ли за грешки? Може да е програмен бъг или...

– Програмата си работи нормално.

– Но това означава безумно дълъг ключ!

Стратмор поклати глава.

– Става дума за стандартен алгоритъм за бизнес приложения. Предполагам, че е 64-битов ключ.

Озадачена, Сюзан погледна през прозореца надолу към TRANSLTR. От опит знаеше, че намирането на 64-битов ключ не отнема повече от десет минути.

– Трябва да има някакво обяснение.

– Има – потвърди Стратмор. – Но не вярвам да ти хареса.

– Проблем с TRANSLTR? – тревожно предположи тя.

– TRANSLTR си е наред.

– Тогава вирус?

– Не е вирус. – Стратмор поклати глава. – Изслушай ме...

Сюзан не знаеше какво да мисли. Досега TRANSLTR не се бе сблъсквал с шифър, който да не може да разбие за по-малко от час.

Обикновено откритият текст стигаше до принтера на Стратмор за брое-ни минути. Тя погледна високопроизводителния принтер до бюрото му – той не бе разпечатал нищо.

– Сюзан – започна Стратмор, – предполагам, ще ти е трудно да го приемеш в началото, но искам да ме изслушаш спокойно. – Той захапа долната си устна. – Кодът, върху който се труди TRANSLTR, е... уника-лен. Такова нещо досега не ни е попадало. – Стратмор помълча, сякаш му бе трудно да намери подходящите думи. – Става дума за неразбива-ем шифър.

Сюзан го изгледа внимателно и едва не се изсмя. Неразбиваем? Какво, по дяволите, би следвало да означава това? Нямаше такова нещо като неразбиваем код – просто някои отнемаха повече време от други, но всички шифри бяха разбиваеми. Математически бе гарантирано, че рано или късно TRANSLTR ще намери решението.

– Не разбрах?

– Шифърът е неразбиваем – с равен глас повтори той.

Неразбиваем? Сюзан не можеше да повярва, че не друг, а човек с трийсет и седем годишен стаж като криптоаналитик може да произнесе точно тази дума.

– Неразбиваем, сър? – повтори тя. – Къде тогава отива принципът на Бергофски?

Сюзан бе научила за „принципа на Бергофски“ в самото начало на кариерата си. Това бе крайъгълният камък на метода на грубата сила. От него Стратмор бе почерпил вдъхновението за създаване на TRANSLTR. Принципът съвсем недвусмислено постулираше, че ако компютърът опита достатъчно на брой ключове, математически е гарантирано, че ще намери търсения. Надеждността на шифъра не е в това, че ключът му е неоткриваем, а че повечето хора нямат нито времето, нито оборудването да опитат да го намерят.

Стратмор поклати глава и каза:

– Този шифър е различен.

– Различен? – Сюзан го изгледа въпросително. „Неразбиваемият код е математически абсурд! Той не може да не знае това!“

Стратмор обърса потното си теме.

– Кодът е продукт на съвършено нов тип шифроващ алгоритъм – такъв, какъвто не сме виждали досега.

Това вече засили съмненията на Сюзан. Шифроващите алгоритми бяха обикновени математически формули – рецепти за скремблиране на текста в код. Математици и програмисти създаваха нови алгоритми

ежедневно. На пазара вече имаше десетки такива: Пи Джи Пи, Дифи-Хелман, ЗИП, ИДЕА, Ел Гамал. TRANSLTR безпроблемно разбиваше десетки такива ежедневно – за него всички кодове изглеждаха идентични, независимо от алгоритъма, с който бяха получени.

– Нещо не разбирам – възрази тя. – Ние не говорим за реконструирани на някаква сложна функция, става дума за метода на грубата сила. Пи Джи Пи, Луцифер, Ди Ес Ей – каква е разликата? Алгоритъмът генерира ключ, който смята за надежден, а TRANSLTR изчерпва възможните комбинации, докато не го намери.

Стратмор вложи в гласа си контролираното търпение на добър учител.

– Да, Сюзан, TRANSLTR винаги намира ключа... дори когато е огромен. – Той направи дълга пауза. – Освен ако...

Сюзан искаше да проговори, но разбираше, че Стратмор само прави драматична пауза, за да хвърли бомбата. Освен, ако...?

– Освен, ако компютърът не знае, че вече е разбил шифъра.

Сюзан едва не падна от стола.

– Какво?!

– Освен, ако компютърът не открие правилния ключ, но продължи със следващата комбинация, понеже не е разбрал, че го е подминал. – Стратмор изглеждаше нещастен. Според мен алгоритъмът използва цикличен открит текст.

Сюзан зяпна.

Идеята за функция, осъществяваща цикличен открит текст, бе изложена за пръв път в малко известна статия от 1987 година на унгарския математик Йозеф Харни. Понеже компютрите, използващи метода на грубата сила, за да разбият един или друг шифър, проверяват резултата от прилагането на всеки изпробван ключ, като търсят в разшифровката идентифицируеми думи или фрагменти от такива, Харни предлагаше шифроващ алгоритъм, който в допълнение към стандартната функция по кодиране измества разкодирания текст на променливо отместване. На теория това би трябвало да доведе до непрестанно самото модифициращ се текст, който възпрепятства откриването на разпознаваеми думи, а това не позволява да се сложи край на алгоритъма за търсене на правилния ключ. Концепцията бе нещо като идеята за колонизиране на Марс – приемлива на интелектуално ниво, но понастоящем отвъд човешките възможности за реализация.

– И откъде се появи това чудо? – попита тя.

Началникът ѝ не бързаше да отговори.

– Един програмист го публикува в публичния сектор.

– Какво?! В тази сграда работят най-добрите програмисти на света! И всички ние заедно така и не се доближихме до успешната реализация на циклично ротиращ открит текст. Не ми казвай, че някакъв пънк с домашен компютър е намерил начин да го постигне!

Стратмор понижи глас в съзнателно усилие да я успокои:

– Не бих нарекъл този човек „пънк“.

Но Сюзан не го слушаше. Беше убедена, че трябва да има някакво друго обяснение: грешка в програмата, вирус – всичко друго бе по-вероятно от неразбиваем код.

Стратмор я изгледа строго.

– Този алгоритъм е създаден от един от най-гениалните криптолози на всички времена.

Но Сюзан не бе убедена – най-гениалните криптолози на всички времена работеха в нейния отдел, което означаваше, че ако някой от тях бе измислил този алгоритъм, тя трябваше първа да научи за това.

– Кой? – рязко попита тя.

– Е, сигурен съм, че би могла и сама да се сетиш – каза Стратмор. – Този човек не обичаше много АНС.

– Да, това адски стеснява кръга! – саркастично подметна тя.

– Работил е върху TRANSLTR. Беше човек, за когото не съществуваха правила. Беше депортиран по мое настояване.

Няколко секунди Сюзан не можеше да се сети за кого става дума, после пребледня.

– О, боже мой!...

Стратмор кимна.

– Цяла година се хвалеше пред общността, че е направил съществен прогрес в работата си над алгоритъм, устойчив на метода на грубата сила.

– Н-но... – заекна Сюзан. – Мислех, че блъфира! Нима наистина го е направил?

– Да, той – върховният програмист.

– Но... това означава, че...

Стратмор я погледна право в очите.

– Да, Енсей Танкадо току-що прати TRANSLTR в историята.

6

Въпреки че Енсей Танкадо бе роден след Втората световна война, той старателно бе изучил всичко, свързано с нея, особено обстоятелствата около кулминацията – експлозията, при която бяха загубили живота си 100000 негови сънародници.

Хирошима, 8:15 сутринта, 6 август 1945 – отвратителен акт на унищожение. Безсмислена демонстрация на сила от една страна, която вече бе спечелила войната. Танкадо бе приел това. Онова, което не можа да приеме, бе, че бомбата го бе лишила от майка. Майка му бе починала по време на раждането му заради усложнения, дължащи се на радиационното заразяване, от което бе пострадала години преди това.

През 1945, още преди Енсей да бъде роден, майка му, като много нейни приятелки, бе заминала за Хирошима като доброволка в центровете за лечение на обгарянията. И бе станала хибакуша – една от поразените. След деветнайсет години, на трийсет и шест годишна възраст, докато лежала в родилното с тежък вътрешен кръвоизлив, тя разбрала, че краят на страданията ѝ приближава. Не знаела само, че смъртта ще ѝ спести най-големия ужас – да види единствения си син с малформации.

Бащата на Енсей така и не видял сина си. Смазан от загубата на съпругата си, унижен от съобщената му новина, че роденото с вродени дефекти дете най-вероятно няма да доживее следващия ден, той излязъл от болницата и повече не се върнал. Предали Енсей Танкадо в дом на осиновители.

Всяка нощ младият Танкадо гледал изкривените си пръсти, вкопчени в куклата за пожелания дарума, и се заричал да отмъсти... да отмъсти на страната, отнела майка му и унизила баща му до степен да се отрече от него. Но не знаел, че предстояло съдбата да се намеси.

Един февруарски ден от дванайсетата година от живота на Енсей някакъв производител на компютри в Токио се обадил в дома на приелото го семейство и попитал дали тяхното дете би се съгласило да участва в групата за изпитания на нова клавиатура, разработвана за деца-инвалиди. Семейството дало съгласието си.

Макар до този момент Енсей Танкадо да не бил виждал компютър, той някак интуитивно знаел как да борави с непознатата машина. Компютърът отворил за детето светове, за които то дори не подозирало. И скоро се превърнал в неговия живот. Енсей растял, започнал да

преподава, да печели пари и в крайна сметка спечелил стипендия да учи в университета Дошиша. Прочул се в цяло Токио като фугуша кисай – недъгавия гений.

Междувременно Танкадо бил прочел за Пърл Харбър и военните престъпления на японците. Омразата му към Америка постепенно изледняла. Самият той станал заклет будист. И забравил за детската си клетва да отмъсти – прошката била единственият път към просветлението.

На двайсет години Енсей Танкадо вече имал сред програмистите статута на култова фигура от подземния свят. Ай Би Ем му предложили работна виза и длъжност в Тексас. Танкадо не изпуснал шанса. Три години по-късно напуснал Ай Би Ем, установил се в Ню Йорк и се захванал да пише софтуер като програмист на свободна практика. Било времето на разцвета на криптографията с публично известен ключ. Танкадо създавал алгоритми и трупал състояние.

Като повечето големи създатели на шифроващ софтуер, Танкадо бил обект на ухажване от страна на АНС. Като изключително умен човек, той не пропуснал да отбележи иронията на ситуацията – възможността да работи в самото сърце на правителството на страната, която някога се бил заклед, че ще мрази до края на живота си. Решил да се съгласи на интервю. Дори да имал някакви съмнения, те се изпарили, като се запознал със Стратмор. Двата поговорили за миналото на Танкадо, за потенциалната му враждебност към Съединените щати, за плановете му. Танкадо седнал на детектора на лъжата и изтърпял петседмичните събеседвания за уточняване на психологическия му профил. Издържал всичко с чест. Омразата му била сменена от любовта към Буда. След четири месеца Енсей Танкадо постъпил на работа в отдел „Крипто“ на АНС.

Въпреки огромната си заплата Танкадо отивал на работа със стар мотопед и обядвал на работното си място със сандвич, вместо да отива с колегите си в стола на Агенцията на ребърца и вишисуаз². Останалите криптолози го боготворели. Бил гениално умен – най-изобретателният програмист, който някой бил виждал. Освен това бил внимателен, почтен, тих и безукорно етичен млад човек. Честността за него била едно от най-важните човешки качества. И точно затова уволнението и последващото му депортиране смаяли всички.

Също като останалите служители на отдел „Крипто“, Танкадо бе

2. Супа от картофи, праз и сметана, обикновено поднасяна студена. Б.пр.

работил над проекта по създаване на TRANSLTR с разбирането, че при успешен завършек суперкомпютърът ще бъде използван за разшифроване на имейли само в разрешените от Министерство на правосъдието случаи. И че използването от АНС на TRANSLTR ще бъде регламентирано по горе-долу същия начин, изискващ ФБР да разполага със заповед на федерален съд, за да подслушва телефон. В TRANSLTR трябваше да бъдат заложени програмни модули, за чиято работа щяха да са необходими съхранявани от Федералния резерв и Министерството на правосъдието „отключващи“ пароли, нужни, за да се дешифрира успешно чужд файл. Това щеше да попречи на АНС да прослушва безразборно личните комуникации на спазващите законите частни лица по целия свят.

Само че когато настъпи моментът тази специфична функционалност на използваните от TRANSLTR програмни модули да се реализира, на екипа бе съобщено, че има смяна на концепцията. Поради сериозния недостиг на време, свързан с антитерористичната дейност на АНС, TRANSLTR трябвало да бъде самостоятелно работещо устройство за разшифроване, чиято ежедневна работа щяла да остане под вътрешен контрол.

Това възмути Енсей Танкадо. За него бе пределно ясно, че по този начин АНС на практика ще е в състояние да чете електронната поща на всеки без знанието на кореспондентите. Подобна практика бе все едно да се инсталира подслушвателен чип във всеки телефон по света. Стратмор се опита да накара Танкадо да погледне на TRANSLTR като на инструмент в ръцете на правоохраняващите органи, но не успя. Танкадо бе непреклонен в убеждението си, че по този начин се извършва голямо нарушение на гражданските свободи и човешките права. Той веднага депозира молба за напускане и само часове по-късно наруши подписаната клетвена декларация за опазване на тайна, като направи опит да се свърже с Фондация „Електронни граници“. Танкадо явно бе готов да шокира света с разказа си за секретната машина, пред която нямаше да има никакви тайни. АНС нямаше избор – този човек трябваше да бъде спрял по всякакъв възможен начин.

За нещастие, залавянето и депортирането на Танкадо, отразено широко в онлайн нюзгрупите, се превърнаха в жестоко публично унижение. Противно нежеланието на Стратмор, специалистите на АНС по минимизиране на щетите върху имиджа и целите на АНС – обезпокоени, че Танкадо ще се опита да убеди обществеността, че TRANSLTR наистина съществува – пуснаха слухове, които подкопаха доверието в него. В резултат членовете на глобалната компютърна общност започнаха да

странят от Танкадо – никой не искаше да вярва на подозиран в шпионска дейност недъгав човек, опитващ се да си купи свободата с абсурдни обвинения срещу Съединените щати, а именно, че се опитват да разработят машина за разбиване на шифри.

Най-странното от всичко бе, че Танкадо като че ли разбираше последствията от своите действия и възприемаше всичко това като задължителна част на играта на разузнаване. Той с нищо не показа, че се е ядосал, непоколебимостта му като че ли се засили. Докато служителите на охраната го отвещаха, той с ледено спокойствие каза на Стратмор няколко последни думи:

– Всички имаме право на своите тайни. И аз ще се погрижа един ден това да стане възможно.

7.

Сюзан беше смаяна. „Енсей Танкадо е написал програма, създаваща неразбиваем шифър“. Това ѝ се струваше просто нелепо.

– „Цифрова крепост“ – поясни Стратмор, – така я е нарекъл. Абсолютното оръжие срещу разузнавателните действия. Ако тази програма стигне по някакъв начин до пазара, всеки третокласник с модем ще може да изпраща шифри, срещу които АНС ще е безпомощна.

Но тревогите на Сюзан бяха далеч от възможните политически последиствия. Тя продължаваше да се бори със самата идея за съществуване на такава програма. Беше прекарала живота си в разбиване на шифри и дълбоко в себе си отказваше да приеме, че програмата изобщо може да съществува. „Всеки код е разбиваем... принципът на Бергофски“. Чувстваше се като атеист, внезапно озвал се лице в лице с Бога.

– Ако това нещо се изплъзне от контрол... – прошепна тя, – краят на криптографията ще стане неминуем.

– Което е най-малкият ни проблем.

– Не можем ли да купим Танкадо с пари? Зная, че ни ненавижда, но не може ли да му предложим няколко милиона долара? Няма ли начин да го убедим да не разпространява програмата?

Стратмор се изсмя:

– Няколко милиона?! Ти наистина ли нямаш представа колко струва това нещо? Всяко правителство с всичкия си ще наддава на този търг, ако се състои. Как си представяш един ден някой да се изправи пред президента и да му заяви, че все още подслушваме кабелите на иракчаните, но вече не можем да разчитаме прехванатите съобщения? Не става дума само за затрудненията на АНС – този проблем се отнася до цялата разузнавателна общност. Нашата организация обезпечаваше информационно много други – ФБР, ЦРУ, Бюрото за борба с наркотиците, всички те, образно казано, ще „ослепят“. Пратките на наркокартелите, големите корпорации ще могат да осъществяват трансфер на парични средства, без да оставят никаква документна следа, което ще върже ръцете на данъчната служба, терористите невъзмутимо ще си говорят по интернет... ще настъпи истински хаос.

– ФЕГ обаче ще празнува – пребледняла напомни Сюзан.

– ФЕГ нямат дори представа с какво се занимаваме тук. Ако можеха някак да узнаят колко терористични атаки сме предотвратили

благодарение на възможността ни да разбиваме шифри, предполагам, биха запели друга песен.

Сюзан беше съгласна, но беше и реалистка – ФЕГ никога нямаше да научат за ключовата роля на TRANSLTR. TRANSLTR наистина бе помогнал да се отразят ред атаки, но добитата по този начин информация бе засекретена и никога нямаше да стане достояние на широката общественост. И съображенията зад тази секретност бяха пределно прости: правителството не можеше да си позволи масовата истерия, до която би довело разкриването на истината. Никой не знаеше как ще реагират хората на новината, че само миналата година две фундаменталистски групи, действащи на американска територия, бяха спрени часове преди нанасяне на ядрени удари.

Атомната атака обаче не бе единствената заплаха. Миналия месец например TRANSLTR бе помогнал за предотвратяването на една от най-гениално замислените терористични атаки. Една антиправителствена организация бе разработила план с кодово име „Шеруудския лес“. Обект на операцията бе нийоркската Фондова борса, а самата идея зад плана бе „преразпределение на богатството“. В течение на шест дни членовете на групата разположиха двайсет и седем излъчвателя в сградите около Борсата. При активирането си устройствата трябваше да създадат мощен магнитен поток и едновременното им задействане щеше да генерира магнитен импулс с мощност, достатъчна, за да изтрие съдържанието на всички запомнящи устройства на магнитен носител във Фондовата борса – твърдите дискове на компютрите, записания в ROM фърмуер, магнитните ленти с архивираната на тях информация и дори дискетите. Всички записи, удостоверяващи кой кому какво дължи, трябваше да бъдат изтрети безвъзвратно.

Поради естеството на действието им бе от първостепенна важност устройствата да бъдат задействани едновременно и поради тази причина излъчвателите бяха свързани по интернет. През периода, предшестваш момента на операцията, устройствата бяха обменили безкраен поток зашифрована синхронизираща информация. АНС естествено бе прехванала данните – бяха възприети като мрежова аномалия от неизвестен характер, в резултат на което не им бе даден нужният приоритет. Но след като TRANSLTR си свърши работата и разшифрова потоците, аналитиците веднага установиха, че става дума за предварителна синхронизация. Излъчвателите бяха локализирани и демонтирани цели три часа преди да бъдат задействани.

Сюзан разбираше, че без TRANSLTR АНС ще е безпомощна срещу

висшите форми на електронен тероризъм. Тя погледна монитора с информацията за изтеклото време. „Над петнайсет часа, господи!“ Дори ако шифърът на Танкадо бъдеше разбит в следващата секунда, за АНС това щеше да е равностойно на загуба с нокаут. Отдел „Крипто“ щеше да се мъчи по цяло денонощие над две кодирани съобщения, а дори при сегашното темпо на обработка от 150 на ден, списъкът на прехванатите съобщения, чакащи ред на опашката, непрестанно се удължаваше.

– Танкадо ми се обади миналия месец – каза Стратмор и прекъсна размишленията ѝ.

Тя го погледна.

– На теб?

– Да ме предупреди.

– Да предупреди теб? Че защо... нали те мрази?

– Обади се да ми каже, че оптимизира алгоритъма за създаване на неразбиваем шифър. Не му повярвах.

– Но защо да ти казва? – не се успокояваше Сюзан. – Предложи ли ти да го купите?

– Не, беше форма на изнудване.

Изведнъж парчетата от мозайката започнаха да се нареждат в главата ѝ.

– Естествено... – удивено прошепна тя. – Искал е да изчистиш името му, нали?

– Нищо подобно – намръщи се Стратмор. – Поиска TRANSLTR.

– TRANSLTR?

– Да. Нареди ми да излезем с публично съобщение, в което да признаем пред света, че притежаваме TRANSLTR. Обеща, ако признаем, че четем имейлите на когото пожелаем, той да унищожи „Цифрова крепост“. – Стратмор забеляза съмнението в погледа на Сюзан и вдигна рамене. – Както и да е, вече е много късно. Той публикува свободно за всеки копие на програмата си на своя сайт. Всеки, който пожелае, може да си го свали оттам.

Сюзан пребледня.

– Нима го е направил?

– Чисто политически ход. Няма нищо, от което да се притесняваме. Достъпното копие на програмата е шифровано. Хората могат да го изтеглят от сайта му, но не могат да го декодират. Много умно, наистина. Изходният код на „Цифрова крепост“ е кодиран и по този начин смисълът му е недостъпен.

Сюзан го погледна удивено.

– Но разбира се! Всеки може да има копие, но никой не може да отвори файла.

– Точно така. Образно казано, Танкадо размахва под носа на хората морков.

– Виждал ли си алгоритъма?

Началникът ѝ я погледна изненадано.

– Разбира се, че не съм – нали ти казах, че е кодиран.

– Но нали разполагаме с TRANSLTR? Защо не го декодираме? – И като видя изражението му, разбра, че правилата на играта вече са променени. – О, боже мой! – ахна тя, осъзнавайки гениалността на Танкадо: – Зашифровал е „Цифрова крепост“ със самата нея?

– Позна – мрачно потвърди Стратмор.

Сюзан беше смяяна. Формулата за „Цифрова крепост“ бе зашифрована с „Цифрова крепост“. Танкадо бе публикувал рецептата на гениалния си математически шедьовър, но текстът ѝ оставаше неразбираем. Защото беше кодирана със самата себе си.

– Това е „сейфът на Бигълман“ – заекна тя поразена.

Стратмор кимна. „Сейфът на Бигълман“ бе хипотетичен криптографски сценарий, при който конструкторът на сейф създава чертежа на неразбиваем сейф. Той иска да запази тайната на изобретението си, затова изработва сейфа и скрива чертежа в него. Танкадо бе направил същото с „Цифрова крепост“. Беше скрил тайната на своя алгоритъм, зашифровайки го чрез описваната в самия него формула.

– А файлът в TRANSLTR? – поинтересува се Сюзан.

– Свалих го от сайта на Танкадо, както правят всички. Мога да заявя, че АНС е гордият притежател на алгоритъма на „Цифрова крепост“... единственият ни проблем е, че не можем да прочетем текста.

Сюзан не можеше да спре да се възхищава на изобретателността на Енсей Танкадо. Без да разкрива своя алгоритъм, той доказваше на АНС, че наистина е неразбиваем.

Стратмор ѝ подаде изрезка от вестник. Беше преведен материал от „Никей Шимбун“ – японския еквивалент на „Уол Стрийт Джърнал“, – в който се споменаваше, че японският програмист Енсей Танкадо е завършил работата си над математическа формула, която според него можело да се използва за създаване на неразбиваем шифър. Формулата се наричала „Цифрова крепост“ и била достъпна за отзиви в интернет. Програмистът я предлагал на търг с идеята да я продаде на онзи, който плати най-много. По-нататък в материала се казваше, че макар в Япония да имало значителен интерес, няколко американски софтуерни компании

нарекли твърдението нелепо и го сравнили с философския камък. По тяхно твърдение формулата била мистификация и на подобни приказки не трябвало да се обръща внимание.

– Търг? – попита Сюзан.

Стратмор отново кимна.

– В момента всяка софтуерна компания в Япония е свалила вече зашифрованото копие на „Цифрова крепост“ и несъмнено се опитва да разшифрова файла. Колкото по-дълго се мъчат, толкова повече се вдига цената.

– Това е абсурдно – възрази Сюзан. – Всички файлове, зашифровани с новите шифри, не могат да се разчетат от чуждо лице, което не притежава TRANSLTR. При това положение „Цифрова крепост“ може да е най-обикновен алгоритъм от категорията с публично известен ключ и пак никой няма да може да разчете файла.

– Съгласен съм, но в маркетингово отношение стратегията е отлична – каза Стратмор. – Само си помисли – има най-различни марки устойчиво на куршуми стъкло, но ако една фирма ти отправи предизвикателство да пробиеш тяхното... е, изведнъж се появяват маса желаещи да опитат.

– И японците наистина вярват, че „Цифрова крепост“ е нещо по-различно? Нещо по-добро от всичко останало на пазара?

– Хората може би страняха от Танкадо, но кой не знае, че той е гений? Та той практически е култова фигура сред хакерите. Щом Танкадо казва, че шифърът е неразбиваем, значи наистина е неразбиваем, и точка.

– Но за широката общественост всички съвременни шифри са такива!

– Да... – каза Стратмор и направи къса пауза, – засега хората вярват в това.

– Това пък какво означава?

Стратмор въздъхна:

– Преди двайсет години никой не можеше да си представи, че днес ще сме в състояние да разбиваме съвременните поточни шифри. Само че технологията не спря да се развива. Прогресът не спира. Длъжни сме да очакваме, че след известно време производителите на софтуер ще допуснат, че компютри като TRANSLTR вече съществуват. И понеже технологията се развива по експоненциална крива, не е трудна да се стигне до заключението, че днешните алгоритми с публично известен ключ ще загубят славата си на изключително надеждни. Неизбежният извод от

това е, че ще бъдат необходими нови алгоритми, за да се изпреварят възможностите на утрешните компютри.

– И „Цифрова крепост“ е такъв алгоритъм?

– Именно. Алгоритъм, непреодолим по метода на грубата сила, никога няма да остарее, без значение колко мощни компютри ще опитват „зъбите“ си върху него. Мога с лекота да предскажа, че този алгоритъм ще стане световен стандарт, преди да сме се усетили.

Сюзан дълбоко пое дъх и прошепна:

– Бог да ни е на помощ. Ще участваме ли в търга?

Стратмор поклати глава.

– Танкадо ни даде шанс, от който не се възползвахме. Направи го кристално ясно. А и без това е прекалено рисковано: заловят ли ни, все едно че сме признали публично страха си от неговия алгоритъм. Все едно да изкрещим пред света, че притежаваме TRANSLTR и че „Цифрова крепост“ е непробиваем.

– Как стоят нещата с времето?

Въпросът ѝ накара Стратмор да се намръщи.

– Танкадо възнамерява да обяви спечелилия търга утре точно по обяд.

– И после какво? – попита Сюзан със свито сърце.

– Обещал е да даде на победителя ключа.

– Ключа?!

– Това е част от плана: всички вече притежават алгоритъма, значи търгът е за ключа, отключващ текста.

– Но, разбира се – простена Сюзан. Всичко беше съвсем точно. Чисто и просто, Танкадо бе зашифровал „Цифрова крепост“ и както можеше да се предполага, единствен сред всички хора на земята притежаваше ключа за шифъра. Работата бе в това, че ѝ бе трудно да си представи, че някъде там – може би надраскан на лист хартия в джоба на Танкадо – съществува 64-символен ключ, който може да обезсмисли събирането на електронна информация от разузнавателните служби на Съединените щати завинаги.

Призля ѝ, докато си представяше подробностите в целия този сценарий. Танкадо щеше да предаде ключа на предложилия най-висока сума и въпросната компания щеше да отключи файла с „Цифрова крепост“. Тя, от своя страна, щеше да реализира алгоритъма в защитен срещу отваряне чип и цели пет години всеки слизащ от конвейера компютър щеше да стига до пазара с хардуерно вградена „Цифрова крепост“. Никой от производителите на компютри досега не бе и мечтал да

създаде и вгради шифроващ чип, понеже нормалните алгоритми остаряваха прекалено бързо и слабостите им ставаха известни на всеки, за да има смисъл се влагат средства за подобна разработка. Но „Цифрова крепост“ никога нямаше да остарее – поради заложеното в него циклично изместване на открития текст, методът на грубата сила не можеше да открие правилния ключ. По същество това бе нов стандарт за цифрово кодиране. Валиден във вечността. Генериращ неразбиваеми шифри. Въздишка на облекчение от страна на банкери, брокери, терористи, шпиони. Един свят – един алгоритъм.

Царство на анархията.

– Какви са възможностите ни? – попита Сюзан. От опит знаеше, че отчаяните ситуации изискват отчаяни мерки... дори за АНС.

– Не можем да го премахнем... ако разбирам правилно намека ти.

Сюзан питаше точно това. През годините, прекарани зад стените на АНС, бе чувала слухове за неафишираните връзки на Агенцията с най-добрите професионални убийци на света – наемници, привлечани да свършат мръсната работа на разузнавателната общност.

Стратмор поклати глава и добави:

– Танкадо е прекалено умен, за да ни остави подобна възможност.

Странно, но на Сюзан й олекна от това признание.

– Охраняват ли го?

– Не съвсем.

– Крие ли се?

Стратмор сви рамене.

– Напуснал е Япония. Проверява състоянието на залозите по телефон. Но ние знаем къде се намира.

– И въпреки това не възнамеряваме да предприемем нищо?

– Няма как. Той се е подсигурил: дал е копие на ключа на анонимен трети човек... просто, ако нещо му се случи.

„Естествено – помисли си Сюзан. – Ангел-пазител“.

– И случи ли му се нещо, мистериозният трети ще продаде ключа?

– По-зле... Ако Танкадо умре, партньорът му ще публикува ключа!

Това я обърка.

– Ще го публикува?

Стратмор кимна.

– Ще го сложи на някаква страница в интернет, ще го предаде на вестниците, ще плати да го изрисуват на билбордовете. С две думи: ще го подари на света.

Сюзан не повярва.

– Свободно сваляне от интернет?

– Точно така. Танкадо е преценил, че след като няма да е жив, няма да му трябват и пари, така че защо да не направи един прощален подарък на света?

Настана продължително мълчание. Сюзан си наложи да диша дълбоко, за да осъзнае ужасяващата истина. „Енсей Танкадо е създал неразбиваем шифър. И сега ни държи в ръцете си като заложници“.

Внезапно тя стана. В гласа ѝ звучеше решителност:

– Трябва да се свържем с Танкадо! Не може да няма начин да го убедим да не публикува. Ще му предложим сума, която никой друг не може да си позволи! Ще изчистим името му! Ще направим каквото пожелае!

– Прекалено късно е вече за всичко това – уморено каза Стратмор. Помълча, пое дълбоко дъх и добави: – Тази сутрин в Севиля, Испания, Енсей Танкадо е намерен мъртъв.

8

Двумоторният „Лиърджет“ се приземи на нажежената от слънцето писта. Зад прозорците полупустинният пейзаж на Долна Естрамадура³ се фокусира и спря да се носи срещу самолета.

– Господин Бекър – чу се глас. – Пристигнахме...

Бекър стана и разкърши рамене. Отвори машинално багажното отделение над главата си и едва тогава се сети, че няма личен багаж. Просто не бе имал време да се приготви за пътуване. Не че това имаше някакво значение – бяха му обещали, че отсъствието му ще е за кратко: влизане и излизане от страната.

Ревът на моторите постепенно заглъхваше и самолетът бавно изпъзля на сянка в празния хангар срещу главния терминал. Миг по-късно се появи пилотът и отвори люка. Бекър доизпи на една глътка остатъка от боровинковия сок, остави чашата на плота на мокрия бар и взе сакото си.

Пилотът извади от вътрешния джоб на униформата си дебел плик от плътна тъмнооранжева хартия.

– Инструктиран съм да ви предам това, сър. – И го подаде на Бекър. На плика със синя химикалка бе написано: – *ЗАДРЪЖ РЕСТОТО*.

– Какво е това, по дяволите? – възкликна Бекър, като видя пачката червеникави банкноти.

– Местната валута – ненужно обясни пилотът.

– Зная много добре какво е... Но това са... много пари. На мен ми трябва само за едно такси. – Бекър пресметна наум. – Това тук има равностойността на хиляди долари.

– Такива бяха заповедите ми, сър. – Пилотът се обърна, хвана се с две ръце за горния ръб на вратата и ловко се вмъкна в кабината си. Вратата се затвори зад гърба му.

Бекър вдигна поглед към самолета и отново го свали към парите в ръцете си. Остана така още няколко секунди в празния хангар, прибра плика в джоба си, метна сакото си през рамо и излезе на пистата. Ако имаше късмет, щеше да се върне навреме, за да спаси поне малка част от планираната екскурзия до „Стоун Манър“.

„Влизане и излизане – повтори си той. – Влизане и излизане“.

3. Естрамадура – автономен район в централната част на Западна Испания със столица Мерида. – Б.пр.

Нямаше никакъв начин да знае какво го очаква.

Системният оператор Фил Чартрукян бе дошъл с намерението да не се бави в „Крипто“ повече от минута – просто трябваше да вземе някаква документация, която бе забравил предния ден. Само че съдбата бе решила съвсем друго.

Веднага щом влезе в Лаборатория „Компютърна защита“, известна просто като Сис-Сек, той разбра, че нещо не е наред. Терминалът, който контролираше текущото състояние на TRANSLTR, бе оставен без надзор, а самият монитор бе изключен.

– Ей? – извика Чартрукян.

Но не получи отговор. Лабораторията спокойно можеше да е и на Луната – тук от часове не бе влизал човек.

Макар да бе само на двацет и три и да бе относително отскоро на работа в Сис-Сек, го бяха обучили добре и той отлично помнеше инструкциите си: в „Крипто“ винаги има сис-сек оператор на смяна... особено в събота, когато криптолозите почиваха.

Така че той веднага включи охраняването на монитора и се обърна към графика за дежурствата, окачен на стената.

– Кой е на смяна? – попита той на глас и прегледа списъка с имената. Според разписанието предната вечер в полунощ трябваше да застъпи новоназначеният Сайденбърг – и трябваше да изкара двойна смяна. Чартрукян огледа още веднъж пустото помещение на лабораторията, намръщи се и промърмори: – И къде си се скрил, по дяволите?

Загледан в плавно избиващия на екрана образ, Чартрукян се запита: знае ли Стратмор, че лабораторията е оставена без надзор. На път за насам беше забелязал, че завесите на офиса му са спуснати, което означаваше, че шефът е тук, не че това бе нещо необичайно за събота – макар да държеше подчинените му да почиват в съботите, самият Стратмор, изглежда, работеше 365 дни в годината.

Едно нещо Чартрукян знаеше със сигурност – ако Стратмор научеше, че в лабораторията няма никой, нещастният новоназначен веднага щеше да се прости с работата си. Погледна телефона: колебаеше се дали първо да не потърси младия техник – сред колегите в Сис-Сек съществуваше неписаното правило да си помагат, за да не стават издънки. В „Крипто“ системните администратори от Сис-Сек бяха хора втора ръка и вечно трябваше да се борят за място под слънцето с „господарите на

имението“. За никого не бе тайна, че това е царството на криптолозите, а на Сис-Сек позволяваха да дишат същия въздух само защото поддържаха играчките им в изправност.

Чартрукян взе решение и вдигна слушалката. Но тя така и не стигна до ухото му. Ръката му се вкамени, а погледът му се прикова върху найсетне изплувалия на фокус екран пред очите му.

За всичките си осем месеца на тази си длъжност Фил Чартрукян не бе виждал в полето за часове на монитора за състоянието на TRANSLTR да се мъдри нещо различно от две нули. Днешният ден бе изключение:

ИЗТЕКЛЮ ВРЕМЕ: 15:17:21

– Петнайсет часа и седемнайсет минути?! – ахна той. – Невъзможно!

Отново включи и изключи екрана, което беше глупаво, понеже нямаше никакъв начин информацията на него да е грешна. И наистина, беше си същата.

Изведнъж Чартрукян настръхна. По същество системните администратори към Сис-Сек имаха една-единствена директива: да се пази TRANSLTR чист от компютърни вируси.

Чартрукян знаеше, че петнайсетчасовата непрестанна работа на TRANSLTR може да означава само едно: заразяване. По някакъв начин в TRANSLTR бе вкаран заразен файл, един от ефектите на който можеше да бъде драстичното забавяне на работата. Чартрукян автоматично се пренастрои в режим на работа при екстрени ситуации – вече нямаше никакво значение, че лабораторията е оставена без надзор. Най-важното в момента се казваше TRANSLTR. Той веднага извика журналния файл, в който се поддържаеше списък на подадените за обработка файлове за последните четиридесет и осем часа, и започна да го преглежда.

„Как е могъл да mine заразен файл? Възможно ли е филтриращите програми да са пропуснали нещо?“

Като предпазна мярка всеки подаван на TRANSLTR файл първо се обработваше от „Гонтлит“ – навързани последователно шлюзове, пакетни филтри и дезинфекциращи програми, които сканираха входящите файлове за компютърни вируси и потенциално опасни фрагменти от код в тях. Файловете, съдържащи непознат за „Гонтлит“ програмен код, безкомпромисно се отхвърляха и се отделяха за ръчна проверка. От време на време „Гонтлит“ маркираше напълно безвредни файлове на

основание откриване в тях на нещо, с което дотогава не се бе срещал. В такива случаи Сис-Сек провеждаше внимателно изучаване на структурата на файловете на ръка и само ако стигнеше до еднозначния извод, че няма опасност, файлът се въвеждаше ръчно за обработка от TRANSLTR.

Всъщност компютърните вируси бяха също толкова разнообразни, като бактериалните. Също като живите си „колеги“, компютърните вируси имаха една цел – да се прикачат към системата-приемник и да се реплицират. В този случай приемникът бе TRANSLTR.

Чартрукян се изненада да научи, че в АНС досега не са имали проблеми с вирусите. Вярно, „Гонтлит“ бе надежден страж, но все пак АНС „смучеше от дъното“, ненаситно поемаше огромни масиви цифрова информация, постъпващи от цял свят. Подобен начин на събиране на данни бе като безразборния секс – със или без защита рано или късно нещо се „лепва“.

Чартрукян приключи с прегледа на журналния файл. Само че бе още по-озадачен. Всички въведени в TRANSLTR файлове бяха определени като безопасни. „Гонтлит“ не бе открил нищо подозрително, което означаваше, че всеки подаден на TRANSLTR файл е чист.

– Тогава какво те мъчи толкова, по дяволите? – риторично попита той в празната стая. Усети, че се е изпотил. Зачуди се дали не е редно да съобщи неприятната новина на Стратмор.

– Сканиране за вирус – каза си той пак на глас, за да се успокои. – Трябва да сканирам компютъра за вируси.

Знаеше, че Стратмор също е наредил да се направи проверка за вируси в системата. Погледна още веднъж празното помещение на „Крипто“ и неохотно взе решение. Извика сканиращата за вируси програма и я стартира. Проверката щеше да отнеме петнайсетина минути.

– Моля те, мини без проблеми – прошепна той. – Бъди чист. Кажими, че всичко е наред.

Но в себе си Чартрукян усещаше, че нещата не са наред. Инстинктът му подсказваше, че във вътрешностите на „чудовището“ става нещо във висша степен необичайно.

10.

– Енсей Танкадо е мъртъв? – На Сюзан ѝ призя. – Убил си го? Нали каза, че...

– Не съм го докосвал и с пръст – прекъсна я Стратмор. – Починал е от сърдечен удар. От КОМИНТ ми се обадиха рано сутринта. Компютърът им открил името на Танкадо в полицейска справка на управлението в Севиля, изпратена за сведение в Интерпол.

– Сърдечен удар? – Сюзан го погледна със съмнение. – Та той беше само на трийсет.

– На трийсет и две – поправи я Стратмор. – Имал е вроден сърдечен порок.

– Не съм чувала подобно нещо.

– Има го в медицинския му картон към АНС. Разбираш, че не е нещо, с което би се хвалил, нали?

Но Сюзан имаше проблеми с невероятното съвпадение във времето.

– И някакъв вроден порок може да го довърши... просто така? – Всичко се нареждаше прекалено удобно.

Стратмор сви рамене.

– Слабо сърце... в комбинация с горещините в Испания. Добави към това и стреса от изнудването на АНС...

Сюзан помълча. Въпреки създадите се обстоятелства съжаляваше за кончината на един гениален криптолог, на всичко отгоре неин бивш колега. Мрачният глас на Стратмор я извади от мислите ѝ:

– Единственото хубаво в цялата история е, че Танкадо е пътувал сам. Имаме всички основания да допускаме, че неговият партньор още не е научил за смъртта му. Испанските власти ни уверяват, че ще задържат съобщението колкото може по-дълго. Самите ние научихме само защото КОМИНТ следеше развитието на ситуацията отблизо. – Стратмор изгледа Сюзан внимателно. – Трябва да намеря неговия човек, преди да е разбрал за смъртта на Танкадо. Точно затова те повиках. Трябва да ми помогнеш.

Сюзан се обърка. Струваше ѝ се, че „своевременната“ кончина на Енсей Танкадо разрешава всичките им проблеми.

– Шефе – възрази тя, – ако властите казват, че е починал от сърдечен удар, това сваля съмненията от нас. Партньорът му ще разбере, че

АНС е с чисти ръце.

– Чисти ръце? – Стратмор като че ли не вярваше на ушите си. – Някой изнудва АНС и няколко дни по-късно е намерен мъртъв... и ние не сме замесени? Готов съм да се обзаложа на какво пожелаеш, че тайнственият приятел на Танкадо няма да види нещата в тази светлина. Каквото и да се е случило, в неговите очи ние ще сме виновни. В крайна сметка, нека сме справедливи: това може да е отрова, може резултатите от аутопсията да са фалшифицирани, може да са още ред неща. – Стратмор замълча за момент. – Каква беше първата ти реакция, когато ти казах, че Танкадо е мъртъв?

Тя сви вежди.

– Че сме го убили ние.

– Видя ли? След като АНС има ресурсите да изведе пет спътника „Райълайт“ в геостационарна орбита над Близкия изток, предположението, че можем да купим няколко испански полицаи, е повече от възможно.

Сюзан изпусна съдържания в гърдите ѝ въздух. „Енсей Танкадо е мъртъв. Подозренията ще паднат върху АНС“.

– Ще можем ли да намерим партньора му навреме?

– Надявам се. Все пак имаме за какво да се захванем. Танкадо многократно заявяваше, че работи с партньор. Според мен го е правил с надеждата да обезсърчи софтуерните компании, които биха искали да му навредят или да откраднат ключа. Нали заплашва, че ако му се случи „случка“, партньорът му веднага ще публикува ключа и всички фирми ще трябва да се конкурират с безплатно разпространяван софтуер.

– Умно – съгласи се Сюзан.

Стратмор продължи:

– Танкадо няколко пъти назовава партньора си: North Dakota – Северна Дакота.

– Очевидно става дума за някакъв псевдоним.

– Да... Все пак, просто за всеки случай, потърсих в интернет с низ „Северна Дакота“. Мислех, че няма да попадна на нищо интересно, но се натъкнах на имейл акаунт. – Стратмор помълча. – Разбира се, допускам, че това не е интересуваният ни човек, но пак така, за всеки случай, разрових за този акаунт. Представи си изненадата ми, когато установих, че пощенската кутия към него е пълна с имейли от Енсей Танкадо. – Стратмор повдигна вежди. – И във всички съобщения се говореше за „Цифрова крепост“ и планове на Танкадо да постави АНС на колене.

Сюзан изгледа шефа си скептично. Беше изненадана, че човек с

неговия опит се е оставил да бъде разиграван така елементарно.

– Шефе – възрази тя, – Танкадо прекрасно е разбирал, че АНС прослушва обмена на имейли по интернет. Той никога не би използвал електронната поща, за да изпраща някому секретна информация. Това е капан. Енсей Танкадо нарочно ти е дал „Северна Дакота“. Знал е, че ще потърсиш в интернет. Каквато и информация да е пратил на този адрес, той е искал да я намериш. С две думи, това е фалшива следа.

– Добър инстинкт – изстреля в отговор Стратмор. – Ако бяха няколко неща. Понеже не можах да намеря нищо интересно за „Северна Дакота“, реших да изменя малко низа, който търсех. Акаунтът, който намерих, е регистриран под друго име – NDAKOTA.

Сюзан поклати глава.

– Използването на пермутации е стандартна практика. Танкадо е знаел, че ще опитваш вариации, докато не намериш нещо. А NDAKOTA е даже прекалено очевидно.

– Може би – съгласи се Стратмор, написа нещо на един лист и ѝ го подаде. – Но я виж това.

Сюзан погледна листа. И изведнъж разбра хода на мислите на началника си. На листа бе написан имейл адресът на „Северна Дакота“:

NDAKOTA@ara.anon.org

Вниманието ѝ бе привлечено от комбинацията „ага“ в адреса. ARA бе съкращение от American Remailers Anonimous – добре известен анонимен сървър.

Анонимните сървъри бяха популярни сред ползващите интернет, които искат да запазят в тайна самоличността си. Срещу определена такса дадени компании предлагаха на изпращащите електронна поща възможност да останат анонимни, като играеха ролята на посредник в процеса. Беше все едно като да имаш пощенска кутия с номер: всеки потребител можеше да изпраща и да получава поща, без да разкрива истинския си адрес или име. Компанията получаваше имейли, адресирани до псевдоними, и после изпращаше съобщението до истинския имейл акаунт на клиента. По договор компанията римейлър се задължаваше никога да не разкрива самоличността или адресите на клиентите си.

– Вярно, не е доказателство – призна Стратмор, – но е крайно подозрително.

Сюзан кимна, изведнъж почти убедена.

– Искаш да кажеш, че на Танкадо му е било все едно дали някой ще търси и ще намери „Северна Дакота“, понеже неговата самоличност и адрес би трябвало да са защитени от ARA.

– Именно.

Сюзан помисли малко за изводите, които можеха да се направят на база на тази информация.

– ARA обслужва предимно американски акаунти. Допускаш ли, че „Северна Дакота“ е някъде тук?

Стратмор сви рамене.

– Напълно е възможно. За Танкадо предимството в това да има американски партньор е, че двете копия на ключа са разделени географски. Което в ред сценарии би могло да се окаже умен ход.

Сюзан за замисли. Съмняваше се, че Танкадо ще сподели голямата си тайна с друг, освен с много близък приятел, а доколкото си спомняше, Танкадо не бе имал много приятели в Щатите.

– „Северна Дакота“... – изхъмка тя, докато криптоложкият ѝ мозък обработваше възможните значения на псевдонима. – Добре, а какво пише в неговата поща до Танкадо?

– Нямам представа. КОМИНТ са прехванали само изходящата поща на Танкадо. Към този момент единственото, с което разполагаме, е анонимният имейл адрес на „Северна Дакота“.

– Някаква вероятност да е фиктивен?

– В смисъл? – повдигна вежди Стратмор.

– Ами... Танкадо би могъл да изпраща лъжлива електронна поща с надежда да ни насочи по погрешна следа. Ние ще си мислим, че той е взел предпазни мерки, а от своя страна, той никога няма да изпрати на въпросния адрес нещо смислено и използваемо от нас. С други думи... може би работи сам.

Стратмор помисли и се засмя впечатлен.

– Хитра идея... ако не беше едно обстоятелство. Той не е използвал нито домашния си, нито служебния си имейл акаунт. Отивал е в университета Дошиша, сядал е пред произволен терминал и се е регистрирал в мрежата. Явно е имал акаунт там, но го е запазил в тайна. Този акаунт е много добре скрит и аз се натъкнах на него само по случайност. Така че... ако Танкадо е искал да прехващаме електронната му поща, защо е използвал таен акаунт?

– Може би е използвал таен акаунт, за да не заподозреш по-дълбокия му замисъл. А може и да го е скрил толкова добре, че все пак да се натъкнеш на него след известно ровене из Мрежата и да си мислиш, че си имал късмет. Което на свой ред придава на съдържанието на електронната му поща елемент на правдоподобност.

Този път Стратмор откровено се засмя.

– Трябвало е да станеш оперативен агент. Идеята не е никак лоша. За нещастие на всяко изпратено от Танкадо съобщение има и отговор: Танкадо пише, партньорът му отговаря.

Сюзан се намръщи.

– Добре тогава... Значи според теб „Северна Дакота“ съществува реално?

– Опасявам се, че е така. И трябва да го открием. Но без да вдигаме шум. Защото подуши ли, че сме по следите му, това ще е краят.

Сега вече Сюзан знаеше защо я е повикал.

– Нека опитам да се досетя – каза тя. – Искаш от мен да вляза в базата данни на АРА и да изровя оттам истинската самоличност на „Северна Дакота“?

– Госпожице Флечър, вие четете мислите ми – напрегнато ѝ се усмихна Стратмор.

Опреше ли до дискретни търсения в интернет, Сюзан Флечър бе най-добрата. Преди година един високопоставен служител на Белия дом бе започнал да получава заплашителни писма по електронната си поща с анонимен имейл адрес. Бяха се обърнали към АНС да открие подателя. Макар АНС да имаше властта да поиска от интернет доставчика да разкрие самоличността на лицето, беше решено да се използва по-деликатен метод – „трейсър“.

Сюзан бе написала програма, маскирана като част от имейла. Идеята беше да я изпрати до анонимния адрес на автора на заплашителните писма, а препращащата компания – изпълнявайки поетите по договор задължения – щеше да я препрати до истинския му имейл адрес. Щом пристигнеше при адресата си, програмата щеше да извади от компютъра му този адрес и щеше да го изпрати в АНС, след което щеше да се самоунищожи. От този ден анонимните имейлъри бяха престанали да бъдат заплаха за АНС и се превърнаха в досадна дреболия.

– Ще можеш ли да го намериш? – попита Стратмор.

– Естествено. Защо не ме повика по-рано?

– Всъщност... – той се намръщи – в плановете ми изобщо не влизах да те викам. Опитвах се да изпратя копие на твоя трейсър, но ти си написала това проклето нещо на един от новите хибридни езици и така и не успях да го подкарам. През цялото време ми връщаше безсмислени данни. Накрая се наложи да призная поражението си и да се обърна за помощ пряко към теб.

Сюзан се засмя. Стратмор бе гениален криптолог програмист, но репертоарът му се свеждаше основно до разписване на алгоритми. При

това положение техниките на по-нетрадиционното програмиране често му убягваха. В интерес на истината Сюзан наистина бе написала трейсъра си на един нов, хибриден програмен език, известен като „Лимбо“, и беше напълно естествено Стратмор да има проблеми с него.

– Ще се пробвам – усмихна се тя и тръгна да излиза от офиса. – Ако ти потрябвам, ще ме намериш пред терминала.

– Някаква представа колко време ще ти трябва?

Сюзан спря на вратата.

– Ами... зависи колко са експедитивни АРА в препращането на получаваната при тях електронна поща. Ако той е тук и използва нещо от рода на AOL или CompuServe, до един час ще имам номера на кредитната му карта и адреса, на който изпращат сметките му. Ако се включва през университет или някаква корпорация, ще отнеме малко повече. – Тя неуверено се усмихна. – А след това... останалото вече ще зависи само от теб.

Сюзан знаеше, че „останалото“ включва ударна група на АНС, изключване на хранването на дома на нещастника, влизане през прозорците на дома му с парализиращи оръжия в ръка. Екипът сигурно щеше да вярва, че операцията има нещо общо с наркотиците. Стратмор просто щеше да мине по отломките от дома и щеше да открие самолично 64-символния ключ. След което щеше да го унищожи. „Цифрова крепост“ щеше да си остане в интернет, заключена завинаги.

– Внимавай с изпращането на трейсъра – предупреди я Стратмор. – Ако „Северна Дакота“ усети, че сме по следите му, ще изпадне в паника и няма да ми даде възможност да се добера до него, преди да се скрие с ключа.

– Удряй и бягай – увери го тя. – В мига, в който това нещо се добере до него, то просто ще изчезне. Няма начин да надуши, че сме го посетили и сме си отишли.

– Благодаря.

Сюзан му се усмихна мило. Стратмор не спираше да я удивява: беше способен да запази нечовешко хладнокръвие даже пред лицето на надвисналата катастрофа. Беше убедена, че точно тази му черта е в основата на служебното му издигане до висшите ешелони на властта.

Отново се обърна, за да излезе, и погледна надолу към TRANSLTR. Съществуването на неразбиваем алгоритъм бе концепция, с която тепърва трябваше да свиква. Молеше се наум да намерят „Северна Дакота“ колкото може по-бързо.

– Побързай – обади се Стратмор зад нея – и преди да е паднала

нощта, ще можеш да си в Смоуки Маунтинс.

Сюзан замръзна. Знаеше, че не е споменавала пред Стратмор за екскурзията. Извърна се. „Нима АНС подслушва телефона ми?“

Стратмор се усмихна виновно.

– Дейвид ми каза тази сутрин за намеренията ви. И допълни, че ще си много ядосана от промяната в плана.

Сюзан се обърка.

– Говорил си с Дейвид тази сутрин?

– Разбира се. – Стратмор изглеждаше изненадан от реакцията ѝ. –

Нали трябваше да го инструктирам.

– Да го инструктираш? За какво?

– За пътуването му. Изпратих го в Испания.

11.

Испания. „Изпратих го в Испания“. Думите на началника й изгаряха ушите й.

– Дейвид е в Испания? – Не можеше да повярва. – Изпратил си го в Испания? – В гласа й прозвуча гняв: – Но защо?

Стратмор изглеждаше поразен. Явно не бе свикнал да му се повишава тон, най-малко от страна на подчинените му служители, та дори да ставаше дума за старшия му криптолог. Погледна Сюзан объркано. Стори му се, че вижда в нея тигрица, извила гръб, за да защити малкото си.

– Сюзан... – тихо каза той. – Нали си говорила с него? Дейвид не ти ли обясни?

Но тя бе прекалено смаяна, за да може да говори. „Испания? Заради това ли Дейвид отложи пътуването ни до «Стоун Манър»?“

– Тази сутрин изпратих кола да го вземе. Той каза, че ще ти се обади, преди да тръгне. Съжалявам. Мислех, че...

– Защо си го изпратил в Испания?

Стратмор помълча, гледаше я изпитателно.

– За да вземе другото копие на ключа.

– Кое друго копие?

– Това в ръцете на Танкадо.

Сюзан се обърка.

– За какво говориш?

Стратмор въздъхна.

– Танкадо със сигурност е разполагал с копие на ключа, когато е починал. Можеш да разбереш, надявам се, нежеланието ми да го видя да се търкаля из моргата в Севиля.

– И изпрати Дейвид Бекър? – Сюзан започваше да претръпва. Шокиът й отминаваше, но нещата продължаваха да изглеждат все така объркани. – Та Дейвид даже не работи за теб!

Стратмор изглеждаше неприятно изненадан. Все пак никой не можеше да си позволява да говори на заместник-директора на АНС по този начин.

– Сюзан – обясни той, като явно полагаше усилия да запази спокойствие, – точно в това е работата. Имах нужда от...

Тигрицата скочи.

– Разполагаш с двайсет хиляди служители на твое подчинение! Кое

ти дава право да изпратиш точно моя годеник?

– Имах нужда от цивилен куриер, някой максимално несвързан с правителствената администрация. Ако минех по отъпканите канали и някой надушеше...

– И Дейвид Бекър е единственият цивилен, когото познаваш?

– Не! Дейвид Бекър не е единственият цивилен, когото познавам! Но беше шест сутринта и ситуацията се развиваше стремително! Знам, че Дейвид владее местния език, имам му доверие и дори реших, че му правя услуга!

– Услуга ли? – заекна Сюзан. – Да го изпратиш в Испания е услуга за Дейвид?

– Да! Защото му плащам десет хиляди долара за един ден работа. Просто трябва да вземе личните вещи на Танкадо и да се прибере веднага. Това наричам да направиш някому услуга.

Сюзан замълча. Сега разбра. Всичко бе заради парите. Мислите й се върнаха пет месеца назад към нощта, когато президентът на университета Джорджтаун бе предложил на Дейвид повишение на поста ръководител на катедрата за чужди езици. Предупреди го, че това е свързано с намаляване на лекционните му часове и неизбежно увеличение на канцеларщината, но компенсацията е значително увеличение на заплатата. Сюзан искаше да му извика: „Не го прави! Това няма да ти донесе щастие! Имаме много пари има ли някакво значение кой от нас какво печели?“. Но не можеше да се намесва. В крайна сметка подкрепи решението му да приеме. Когато си легнаха заедно онази нощ, се опита да се радва заедно с него, но нещо в нея й казваше, че предстои катастрофа. Оказа се права... но тогава дори не бе предполагала колко права ще се окаже.

– Платил си му десет хиляди долара? – попита тя. – Това е мръсен номер!

Стратмор вече открито започваше да се ядосва.

– Номер? Не е никакъв номер! За твоё сведение аз дори не му казах за парите! Помолих го да ми направи лична услуга. И той се съгласи да тръгне.

– Естествено, че ще се съгласи. Та ти си ми началник. Да не говорим, че си заместник-директор на АНС! Как ще ти каже „не“?

– Права си! – отсече Стратмор. – Точно затова се обадох на него. Не можех да си позволя лукса да...

– Знае ли директорът, че си изпратил цивилен?

– Сюзан – заплашително каза Стратмор, търпението му се

изчерпваше. – Директорът няма нищо общо с това. И не знае нищо по въпроса.

Сюзан го изгледа невярващо. Имаше чувството, че го вижда за пръв път. Беше изпратил нейния годеник – преподавател! – в мисия на АНС и не бе информирал директора за най-голямата криза в историята на институцията.

– Лиланд Фонтейн не е информиран?!

Това вече бе последната капка за Стратмор. Той избухна:

– Я слушай, Сюзан! Повиках те, защото имам нужда от съюзник, а не от следовател. Имах една от най-тежките сутрини в живота си. Снощи свалих от интернет файла на Танкадо и оттогава не зная колко часа вече седя пред принтера и се моля TRANSLTR да се справи с него. Призори преглътнах гордостта си и позвъних на директора... и нека ти кажа, че му се обадох с надежда. Добро утро, сър. Извинявам се, че ви събудих. Защо се обаждам ли? Просто току-що открих, че TRANSLTR е за боклука. Причината е в един алгоритъм, от който целият ми отдел от високоплатени криптолози няма и грам представа! – Стратмор стовари гневно юмрук върху бюрото си.

Сюзан стоеше онемяла. Не бе издала звук. За десет години трудов стаж бе виждала Стратмор да изпуска нервите си в броени случаи – и нито веднъж с нея.

Десет секунди по-късно нито един от двамата още не бе проговорил. Накрая Стратмор се отпусна в креслото си и Сюзан установи, че отново е започнала да диша. Когато пак проговори, гласът му бе ледено спокоен:

– За нещастие се оказа, че директорът е в Южна Америка на среща с президента на Колумбия. И понеже нямаше нищо, което би могъл да направи за нас оттам, аз разполагах с две възможности: да поискам от него да прекрати срещата си и веднага да се върне или да се справя сам. – Отново настъпи дълга пауза. Накрая Стратмор вдигна глава и този път погледите им се срещнаха. Изражението му веднага омекна: – Сюзан... съжалявам. Изтощен съм. Това е сбъднал се кошмар. Знам, че си разстроена за Дейвид. Не исках да научиш по този начин. Мисля... мислех, че вече ти е известно.

Сюзан се почувства виновна.

– Реагирах прекалено емоционално. Извинявам се. Дейвид е добър избор.

Стратмор кимна разсеяно.

– Довечера ще се прибере.

Сюзан си мислеше за драмата в душата на началника си за стреса да се грижи за безпроблемната работа на TRANSLTR, за безкрайните оперативки и съвещания. Носеше се слухът, че съпругата му – имаха трийсетгодишен брак зад гърба си – го напускала. На всичко отгоре и тази криза с „Цифрова крепост“ – най-голямата заплаха през цялата история на съществуването на АНС. Най-сетне фактът, че този човек бе единак както в живота, така и в работата. Нищо чудно, че изглеждаше на границата на издръжливостта си.

– При създалите се обстоятелства – каза тя, – мисля, че е редно да извикаш директора.

Стратмор поклати упорито глава и на бюрото му капна капка пот.

– Не съм аз този, който ще компрометира сигурността на директора или ще рискува изтичане на информация, като му се обадя, за да го информирам за голяма криза, по отношение на която той е безсилен да помогне.

Сюзан знаеше, че е прав. Даже в подобни моменти Стратмор можеше да мисли кристално ясно.

– А помисли ли да информираш президента?

Стратмор кимна.

– Да. И взех решение да не го правя.

Сюзан се бе досетила, че е така. Старшите ръководители на АНС имаха прерогативите да се справят с различни кризисни ситуации в сферата на разузнаването, без да намесват президента. АНС бе единствената разузнавателна организация на Съединените щати, освободена от федерална отговорност по всички възможни обвинения. И Стратмор често се възползваше от този си имунитет – той предпочиташе да твори магията си в уединение.

– Шефе – опита се да спори тя, – това е прекалено голямо, за да се справим сами. Трябва да уведоим и някой друг.

– Сюзан, съществуването на „Цифрова крепост“ води до значителни последици за бъдещето на нашата организация. Нямам никакво намерение да информирам президента зад гърба на директора. Имаме криза и аз трябва да се справя с нея. – Той я изгледа замислено. – Аз съм заместник-директор по оперативните въпроси. – На лицето му се изписа изморена усмивка. – И освен това не съм сам. Разполагам на своя страна със Сюзан Флечър.

В този миг Сюзан осъзна какво бе онова в Стратмор, към което изпитваше толкова дълбоко уважение. В продължение на цели десет години, през трудности и изпитания, той ѝ бе проправял път. Непрестанно.

Неотклонно. И най-изумителна за нея бе твърдата му решимост, непоколебимото му придържане към неговите принципи, лоялността към страната, вярата в идеите. Каквото и да се случеше, командър Стратмор бе пътеводна светлина в свят на невъзможни решения.

– Ти си на моя страна, нали? – попита я той.

Сюзан се усмихна:

– Да, сър, сто процента.

– Добре... В такъв случай да почваме работа, а?

12.

Дейвид Бекър бе ходил на погребения и бе виждал трупове, но в конкретния случай имаше нещо, което му въздействаше по особен начин. Трупът пред очите му не бе чисто облечен и с траурен макиаж, мирно положен в драпиран с коприна ковчег. Тялото бе чисто голо и безцеремонно проснато на алуминиева маса. Дори погледът в очите не бе безжизнен и изпразнен от съдържание, а беше обърнат нагоре към тавана и в него бе застинал ужас и съжаление.

– *Donde estan sus efectos?* – попита Бекър на чисто кастилско наречие. „Къде са нещата му?“

– *Allí* – отговори жълтозъбият лейтенант и за по-ясно посочи масата, на която бяха натрупани дрехи и дребни лични вещи.

– *Es Todo?* – „Това ли е всичко?“

– *Si.*

Бекър поиска да му дадат кашон. Лейтенантът с готовност тръгна да му намери.

Беше събота вечер и формално погледнато, севилската морга бе затворена. Младият лейтенант бе пуснал тук Бекър, подчинявайки се на пряката заповед на началника на севилската „Гуардия“ – изглежда, дошлият американец имаше приятели по върховете.

Бекър разгледа купчината дрехи. Освен тях имаше паспорт, портфейл и очила – напъхани в една от обувките. На масата бе оставена и пътна чанта, иззета от гуардията от хотела на покойния. Указанията на Бекър бяха пределно ясни: „Не докосвай нищо, не чети нищо, вземи нещата и ги донеси. Всичките. Внимавай да не пропуснеш нещо“.

Бекър огледа пак всичко и се намръщи озадачено. „За какво, по дяволите, им трябват на АНС тези боклуци?“

Лейтенантът се върна с малък кашон и Бекър започна да нагъва дрехите в него.

Офицерът мушна с пръст палеца на крака на трупа:

– *Quien es?* – „Кой е този?“

– Нямам представа.

– Прилича на китаец.

„По-скоро е японец“ – помисли Бекър, но не го каза.

– Горкият нещастник. Инфаркт, нали?

Бекър кимна разсеяно.

– Така ми казаха.

Лейтенантът въздъхна и съчувствено поклати глава.

– Севилското слънце е много жестоко. Утре внимавай по улиците.

– Благодаря – каза Бекър. – Само че аз си тръгвам.

– Че ти току-що дойде! – смая се полицаят.

– Зная, но онзи, който ми плаща билета, иска тези неща веднага.

Лейтенантът го изгледа обидено, засегнат така, както може да се засегне само испанец.

– Искаш да кажеш, че няма да вкусиш от Севиля?

– Идвал съм преди години. Красив град. Много бих искал да мога да поостана.

– Значи си виждал „Ла Жиралда“?

Бекър кимна. Истината бе, че никога не се беше качвал на върха на древната забележителност от времето на маврите, но я бе виждал.

– Ами „Алказар“?

Бекър отново кимна и си спомни нощта, когато бе слушал Пако де Лусия да свири на китара в двора. Фламенко под звездите в крепост от петнайсети век... Защо не бе познавал Сюзан тогава?

– И разбира се Христофор Колумб – усмихна се офицерът. – В нашата катедрала е погребан.

Бекър го погледна.

– Наистина ли? Аз пък си мислех, че е погребан в Доминиканската република.

– Глупости! Кой разпространява тези слухове? Колумб си е тук, в Испания. Испанската църква се гордее, че притежава реликвите му.

Испанската църква. Бекър знаеше, че в Испания има само една църква – римокатолическата. Католицизмът тук бе на по-голямо уважение дори отколкото във Ватикана.

– Е, разбира се, нямаме цялото му тяло – добави лейтенантът. – Solo es escroto.

Бекър спря да подрежда кашона и го изгледа. Solo es escroto. По лицето му плъзна усмивка.

– Само скротума?

Офицерът гордо кимна.

– Да. Когато църквата обяви някого за светец, разпраща реликвите му в различни катедрали, за да може всеки да се наслади на великолепието им.

– И все сте получили... – Бекър положи сериозни усилия да потисне смеха си.

– Това е много важна част! – каза офицерът. – Не ти е никакво ребро или пръст като в онези църкви из Галисия. Наистина трябва да останеш и да го видиш!

Бекър вежливо кимна.

– Може да се отбия на тръгване.

– Mala suerte – въздъхна офицерът. – Лош късмет. Катедралата е затворена до сутрешната меса.

– Е, тогава друг път. – Бекър се усмихна и вдигна кашона. – Сега трябва да тръгвам. Самолетът не чака.

– Да те хвърля ли до летището? – предложи офицерът. – С мотора.

– Не, благодаря. Ще взема такси. – Някога, в колежанските си години, Бекър се бе качвал на мотоциклет и едва не се бе убил. Няваше желание да повтаря тези преживявания, независимо кой кара.

– Както искаш – каза офицерът и тръгна към вратата. – Тогава гася...

Бекър хвана кашона под мишница. „Всичко ли взех?“ Погледна за последен път трупа върху масата. Тялото беше голо, с лице нагоре, под флуоресцентните лампи не можеше да се скрие нищо. Неволно погледът на Бекър пак се отклони върху странно деформираните ръце.

Лейтенантът изгаси осветлението и всичко потъна в мрак.

– Почакай... – спря го Бекър. – Я светни.

Лампите блеснаха.

Бекър остави кашона на пода, върна се при трупа и внимателно огледа лявата му ръка.

Офицерът проследи погледа му.

– Грозна работа, а?

Но не деформацията бе привлякла вниманието на Бекър. В последния момент той бе забелязал нещо друго. Обърна се към офицера.

– Сигурно ли е, че всичко е в кашона?

Офицерът кимна и каза:

– Да, това беше всичко.

Бекър постоя малко с ръце на кръста. После вдигна кашона, върна го при масата и го обърна върху нея. Изтръска дрехите една по една. Накрая изпразни обувките и дори ги изчука върху плота за по-сигурно. Повторно опипа всичко, отстъпи крачка назад и смръщи вежди.

– Някакъв проблем ли има? – услужливо попита лейтенантът.

– Да – загрижено въздъхна Бекър. – Нещо се губи.

13.

Токуген Нуматака стоеше в разкошно обзаведения си кабинет и гледаше градския пейзаж на Токио. Служителите му, както и конкурентите му, го познаваха като акута саме – „смъртоносната акула“. Цели три десетилетия той бе надхитрявал, надплащал, надрекларимирал цялата си японска конкуренция и сега бе на прага да се превърне в гигант и от световен мащаб.

Предстоеше му да склучи най-значителната сделка в живота си – сделка, която щеше да превърне „Нуматек Корпорейшън“ в бъдещия „Майкрософт“. Кръвта му кипеше от циркулиращия в нея адреналин. Бизнесът бе война... а войната бе страшно възбуждаща.

Макар Токуген Нуматака да бе имал известни съмнения, когато преди три дни му се бяха обадили, сега вече знаеше истината. Беше благословен с миоури – добро бъдеще. Боговете бяха избрали него.

– Имам копие на ключа за „Цифрова крепост“ – бе съобщил в слушалката глас с американски акцент. – Желаете ли да го купите?

Нуматака едва не се бе изсмял на глас. Веднага подуши, че това е някаква измама. „Нуматек Корп“ бе предложила много щедра сума в търга за новия алгоритъм на Енсей Танкадо и сега един от съперниците на компанията играеше игрички, опитвайки всичко, за да разбере размера на залога.

– Имате ключа? – престори се, че проявява интерес Нуматака.

– Да. Казвам се Северна Дакота.

Нуматака потисна напирания в него смях. Всички знаеха за „Северна Дакота“. Танкадо бе съобщил пред пресата за мистериозния си партньор. Бе направил много мъдър ход с решението да се „обзаведе“ с партньор, защото даже в страна като Япония бизнесът не се свенеше от мръсни номера и хората сякаш бяха забравили какво означава да имаш чест. Енсей Танкадо не се намираше в безопасност. Достатъчно бе само една фирма да опита по-груба игра и ключът щеше да бъде публикуван, но тогава щяха да пострадат всички производители на софтуер на пазара.

Нуматака дръпна дълбоко от пурата си „Умами“ и реши да продължи още малко достойната за съжаление игра на обаждания се.

– Значи продавате ключа, така ли? Много интересно... И какво мисли Енсей Танкадо по въпроса?

– Не съм се клел във вярност пред господин Танкадо. Господин Танкадо има глупостта да ми се довери. Ключът струва стотици пъти онова, което ми плаща, за да използва услугите ми.

– Съжалявам – каза Нуматака. – Ключът, с който разполагате, е безполезен за мен. Нали разбирате – в мига, в който разбере какво сте направили, той просто ще публикува своето копие и пазарът ще бъде зает.

– Вие ще получите и двете копия – изненада го гласът. – Моето и това на Танкадо.

Нуматака учтиво сложи длан върху микрофона и най-сетне се изсмя на глас. Все пак попита просто от любопитство:

– И колко искате за двата ключа?

– Двайсет милиона щатски долара.

Двайсет милиона бе почти предложената от Нуматака сума.

– Двайсет милиона? – ахна той престорено. – Но това е възмутително!

– Видял съм алгоритъма. Уверявам ви, че си заслужава парите.

„Хайде де – помисли си Нуматака, – че той струва поне десетократно“.

– За нещастие – каза той на събеседника си, играта му беше омръзнала, – и двамата добре знаем, че господин Танкадо няма да се съгласи на това. Би имало големи правни усложнения.

След многозначителна пауза гласът каза:

– Ами ако Танкадо вече не е фактор?

Нуматака се противопостави на новия пристъп напирещ в него смях, защото усети в гласа странна решимост.

– Ако Танкадо вече не е фактор? – Той помълча, обмисляйки тази нова възможност. – Тогава сделката между двамата ни може да стане възможна.

– Ще се обадя пак – обеща гласът. И връзката прекъсна.

14.

Бекър гледаше трупа. Макар от момента на смъртта да бе минало доста време, лицето на азиатца излъчваше розовото сияние на скоросен тен. Останалата част от тялото бе бледожълтеникава... почти изцяло с изключение на малък бледовиолетов участък точно над сърцето.

„Трябва да е от опита да го съживят – реши Бекър. Жалко, че не са успели“.

Отново се съсредоточи върху ръцете на трупа. Не приличаха на нищо, което бе виждал. Бяха с по три пръста, сгърчени и извити. Но не физическият недъг интересуваше Бекър.

– Дяволите да ме... – измърмори лейтенантът. – Та той бил японец, а не китаец...

Бекър вдигна очи. Офицерът прелистваше паспорта на покойника.

– Остави го – обади се предупредително Бекър. „Не докосвай нищо. Не чети нищо“.

– Енсей Танкадо... роден през януари...

– Моля! – настойчиво каза Бекър. – Остави го.

Офицерът остана загледан в паспорта още няколко секунди, после го хвърли небрежно върху купчината на масата.

– Този човек е имал виза „клас 3“. С право на престой тук години.

Бекър бутна ръката на покойника с химикалка.

– А може да е живеел тук.

– А, не... Според печата е пристигнал миналата седмица.

– Е, може да дошъл с намерението да остане задълго – вече потроснато предположи Бекър.

– Може, може... Само че каква първа седмица, а? И слънчев удар, и сърдечен. Горкият.

Бекър не отговори – продължаваше да гледа ръката.

– Сигурен ли си, че не е носил нещо на ръката си, когато е починал?

Офицерът го изглежда озадачено.

– Какво нещо?

– Ела да видиш.

Лявата ръка на Танкадо бе потъмняла от слънцето с изключение на тясна ивица в основата на най-малкия пръст. Бекър я посочи и каза:

– Виждаш ли? Носил е пръстен.

Изненадата на офицера бе непресторена.

– Пръстен? – Искрено озадачен, той огледа внимателно пръста на трупа, после се засмя притеснено. – Господи... Май излезе вярно...

Сърцето на Бекър сякаш спря.

– Моля?!...

Офицерът объркано поклати глава.

– Щях да го спомена веднага, но... но помислих, че онзи не е с всичкия си.

– Кой? – абсолютно сериозно попита Бекър.

– Човекът, който се обади да съобщи. Канадец, турист. Бърбореше за някакъв пръстен. Дрънкаше несвързано на най-ужасния испански, който съм чувал.

– Казал е, че господин Танкадо е носел пръстен?

Офицерът кимна, извади кутия цигари „Дикадо“, погледна накриво надписа NO FUMAR и запали.

– Сигурно трябваше веднага да съобщя за това, но онзи тип говореше толкова откачено, че...

Бекър се намръщи. В главата му прозвучаха думите на Стратмор: „Искам всичко, което Енсей Танкадо е носел. Всичко. Не оставяй нищо. Дори да става дума за смачкано листче“.

– И къде е пръстенът сега? – попита Бекър.

Офицерът всмукна от цигарата.

– Историята е дълга.

Някакъв инстинкт подсказваше на Бекър, че няма да научи нищо добро.

– Разкажи ми я все пак.

15.

Сюзан Флечър седеше пред терминала си във „Възел 3“. „Възел 3“ бе наименованието на специалното работно отделение за криптолозите – отделна звуковоизолирана камера встрани от главното помещение. Петсантиметрова извита стъклена стена, прозрачна само в едната посока, разкриваше за работещите вътре панорамна гледка към пространството на отдел „Крипто“ и едновременно с това не позволяваше на никой от намиращите се отвън да надникне в тайните на работещите вътре.

В задната част на просторния „Възел 3“ имаше дванайсет разположени в кръг компютърни терминала: организацията на работните места целеше да облекчи интелектуалното общуване между криптолозите и да им напомня постоянно, че са част от екип – братство от рода на „Криптолозите на Кръглата маса“. Макар да бе засекретен в рамките на и без това секретния отдел „Крипто“, „Възел 3“ бе място, където пазенето на тайна не се поощряваше.

„Възел 3“ бе известен с умалителното „Кошарката“ и в него нямаше и помен от стерилната атмосфера в останалата част на „Крипто“. Беше проектиран да пресъздаде атмосферата на дом – дебел мокет, висококачествена стереосистема, винаги добре зареден огромен хладилник, кухненски бокс и дори баскетболен кош „Нърф“. АНС имаше собствена философия по отношение на „Крипто“: не влагай два милиарда долара в компютър за разбиване на шифри, без да си осигуриш и най-добрите професионалисти, които да го използват.

Сюзан изу обувките си с нисък ток на „Салваторе Ферагамо“ и с удоволствие зарови пръсти в дебелия мокет. От високоплатените държавни служители се очакваше да се въздържат от демонстрации на благосъстояние и по правило това не бе никакъв проблем за Сюзан – тя бе предоволна от скромното си жилище-дуплекс, волвото и консервативния си гардероб. С обувките обаче работата бе съвсем друга. Още от гимназиалните си години Сюзан бе свикнала да носи само най-хубавото.

„Не можеш да се протегнеш към звездите, ако те болят краката – каза ѝ веднъж леля ѝ. – А когато стигнеш там, закъдето си тръгнала, е хубаво да изглеждаш добре“.

Сюзан се протегна като котка, за да се разкърши, и се хвана на работа. Отвори конфигуриращия модул на трейсъра си и погледна имейл адреса, даден ѝ от Стратмор:

NDAKOTA@ara.anon.org

Човекът, избрал си псевдонима „Северна Дакота“, имаше анонимен акаунт, но Сюзан от опит знаеше, че анонимността не може да бъде запазена задълго. Трейсърът щеше да стигне в АРА, щеше да бъде препратен на NDAKOTA и щеше да изпрати обратно информация за реалния интернет адрес на получателя.

Ако всичко се развиеше нормално, „Северна Дакота“ щеше да бъде локализиран съвсем скоро и Стратмор щеше да конфискува от него ключа. И щеше да остане само Дейвид. Когато и той намереше копието на Танкадо, двата ключа щяха да бъдат унищожени, малката бомба със закъснител на японца щеше да бъде обезвредена и смъртоносният експлозив щеше да остане без детонатор.

Сюзан провери още веднъж адреса от листа пред себе си и вкара информацията в нужното поле. Засмя се, че Стратмор бе имал проблеми с изпращането на трейсъра. Явно го бе пратил два пъти, като и при двата опита бе получил обратно адреса на Танкадо вместо този на „Северна Дакота“. Елементарна грешка: изглежда, Стратмор бе разменил полетата и така трейсърът бе търсил и намерил ненужния вече известен акаунт.

Сюзан приключи с конфигурирането на трейсъра и го въведе в опашката за изпълнение. После натисна ENTER. Терминалът издаде къс звук. На екрана се появи съобщението:

ТРЕЙСЪРЪТ ИЗПРАТЕН.

Сега идваше ред на чакането.

Сюзан облекчено въздъхна. Чувстваше се виновна, че бе повишила тон на началника си. Ако изобщо имаше някой способен да се справи с тази заплаха, това бе само Тревор Стратмор. Този човек притежаваше демоничната способност да изтръгва най-доброто от онези, които му се противопоставяха.

Преди половин година, когато ФЕГ разпространи слуха, че подводница на АНС подслушва презокеанските телефонни кабели, Стратмор ловко контраатакува, като пусна друг слух: че същата подводница изхвърляла на морското дъно токсични отпадъци. ФЕГ и защитниците на чистотата на океаните влязоха в безкраен спор чия версия е вярната, в резултат на което медиите изгубиха интерес и спряха да се занимават с тази история.

Всеки предприеман от Стратмор ход бе внимателно планиран. Той

се осланяше в значителна степен на компютъра, за да подготви и ревизира плановете си. Подобно на всички служители на АНС, Стратмор използваше софтуерния пакет „Брейнсторм“, собствена разработка на АНС, който представляваше симулатор на сценарии от рода на „какво ще стане, ако...“. Това позволяваше проиграването на различни ситуации без никакъв риск.

По същество „Брейнсторм“ бе програмен експеримент на базата на изкуствения интелект, описван от разработчиците му като „Симулатор на причинно-следствени връзки“. Първоначалната идея бе да се използва в политическите кампании като средство за проверка на модели на различна „политическа среда“. Захранена с огромно количество информация, програмата създаваше сложна релационна мрежа – хипотетичен модел на въздействия между различни политически променливи, в това число видни политически фигури, техните екипи, връзките между отделните личности, спорните въпроси, индивидуалната мотивировка, коригирани с теглови коефициенти, отчитащи променливи като пол, етническа принадлежност, лично състояние, власт. Потребителят на програмата можеше да въведе всякакво хипотетично събитие и „Брейнсторм“ предсказваше въздействието на събитието върху „средата“.

Командър Стратмор свято вярваше в непогрешимостта на „Брейнсторм“ и използваше програмата, вярно, не за политически цели, а като мощен инструмент за разработване на сложни стратегии и разкриване на слабости. Сюзан подозираше, че в паметта на компютъра на Стратмор се пазят схеми, способни някой ден да променят света.

„Да – помисли си тя, – наистина се държах грубо с него“.

Съскането на отварящите се врати на „Възел 3“ я извади от тези й мисли.

Беше Стратмор.

– Сюзан – каза той, – току-що се обади Дейвид. Ситуацията се усложни.

16.

– Пръстен? – попита Сюзан със съмнение. – Липсва пръстенът на Танкадо?

– Да. Имаме късмет, че Дейвид е забелязал липсата му. Голям шанс.

– Но ти търсиш ключ, а не пръстени.

– Така е – съгласи се Стратмор, – само че в този случай може да става дума за едно и също нещо. – И като забеляза, че Сюзан не разбира, добави: – Това е дълга история.

Сюзан посочи екрана на монитора със съобщението за изпратения трейсър.

– И без това няма какво друго да правя.

– Оказва се, че на смъртта му е имало свидетели – въздъхна Стратмор. – Според служител към моргата тази сутрин в местната полиция се обадил разтревожен канадски турист, който съобщил, че някакъв японец има сърдечна атака в парка. Служителят заварил Танкадо вече мъртъв – канадецът още бил до него – и повикал по радиото линейка. Докато линейката откарвала трупа на Танкадо към моргата, полицаят се опитал да разбере от канадеца какво се е случило. Но той – възрастен човек – само бърборел несвързано за някакъв пръстен, който Танкадо му дал точно преди да умре.

Сюзан погледна началника си откровено скептично.

– Танкадо сам е дал пръстена си?

– Да. Навирал го в лицето на стареца... изглеждало, сякаш го умолява да го вземе. Както изглежда, възрастният канадец е имал възможност да огледа пръстена отблизо. Според него пръстенът бил гравирани... с някакви букви.

– Текст?

– Да, при това, изглежда, не бил на английски. – Стратмор очаквателно повдигна вежди.

– Японски?

Стратмор поклати глава.

– Това беше и моята първа мисъл. Но нали разбираш, канадецът се оплакал, че буквите не означавали нищо. Няма начин да е объркал японски символи с латиница. Според него текстът изглеждал, сякаш нечия котка се е разхождала по клавиатурата.

Сюзан се засмя.

– Шефе, нали не мислиш наистина, че...

Стратмор я прекъсна:

– Сюзан, работата е кристално ясна. Танкадо е гравирал ключа за „Цифрова крепост“ на пръстена си. Златото е вечно. Независимо дали спи, взема душ или яде, Танкадо е знаел, че ключът винаги ще е с него, готов за използване, когато се наложи.

– На пръста му? – със съмнение попита Сюзан. – Толкова открито за всички?

– А защо не? Испания не е точно световната столица на криптографията. Никой не би имал и най-малка представа какво могат да означават буквите. Освен това, ако става дума за стандартния 64-битов ключ... дори посред бял ден никой не би могъл да разчете и запомни шейсет и четири символа.

Сюзан определено бе озадачена.

– И Танкадо е предал доброволно този пръстен на непознат човек секунди преди да умре? Защо?

Стратмор присви очи.

– А ти защо мислиш?

На Сюзан ѝ трябваше секунда, за да се сети. После се ококори.

Стратмор кимна.

– Танкадо се е опитвал да го предаде. Смятал е, че ние сме направили покушение срещу него. Разбрал е, че умира, и съвсем логично е предположил, че сме замесени ние. Било е игра на сляпата случайност, но той е предположил, че по някакъв начин сме се добрали до него и сме използвали... не знам... отрова, някакво лекарство за забавяне на сърдечната дейност... кой знае какво си е помислил. Знаел е, че единственият вариант, в който бихме се опитали да го ликвидираме, е, ако вече сме разкрили самоличността на „Северна Дакота“.

По гърба на Сюзан ползиха тръпки.

– Разбира се... – прошепна тя. – Танкадо е решил, че сме неутрализирали „застрахователната му полица“ и сме преценили, че можем да отстраним и него.

Нещата постепенно ѝ се изясняваха. Сърдечната атака бе дошла в толкова благоприятен за АНС момент, че бе неизбежно Танкадо да не заподозре АНС. И последната му мисъл беше станала мисълта за отмъщение. Беше предал пръстена си като последна възможност за публикуване на ключа. И в момента по невероятно стечение на обстоятелствата един нищо неподозиращ канадски турист държеше в ръцете си ключа за

най-мощния шифроващ алгоритъм.

Сюзан пое дълбоко дъх и зададе неизбежния въпрос:

– И къде е канадецът сега?

– Точно това е проблемът. – Стратмор се намръщи.

– Полицията не знае ли къде е?

– Не... Разказът на канадеца звучал толкова нелепо, че полицията помислил, че той или е в шок, или е напълно сенилен. Така че качил стареца на задната седалка на мотоциклета си и го откарал до хотела му. Само че канадецът бил толкова непохватен, че даже не могъл да се удържи на седалката и... паднал още като потегляли. И не само паднал, ами си ударил лошо главата и си счупил китката.

– Какво?! – смая се Сюзан.

– Полицията искал да го откара в болница, но канадецът бил извън себе си от гняв и казал, че по-скоро ще се върне пеша в Канада, отколкото да позволи някой да го качи пак на мотоциклет. Така че полицията го придружил до някаква малка клиника наблизо и го оставил там.

– Предполагам, че е излишно да питам къде се намира в този момент Дейвид, нали – намръщено попита Сюзан.

17.

Дейвид Бекър излезе под палещото слънце и стъпи върху нажежените синьо-бели плочки на огромния площад „Плаза де Еспаня“. Пред него, над дърветата и покривите, се издигаше Ел Аюнтамиенто – древната сграда на кметството. Кулите в арабски стил и орнаментираната фасада оставяха впечатлението, че постройката е била замислена по-скоро като дворец, отколкото като сграда на някаква обществена служба. Въпреки дългата ѝ история на военни преврати, пожари и публични екзекуции, тук идваха доста туристи, подмамани от бележката в туристическите брошури, че е била използвана като щабквартира на англичаните във филма „Лорънс Арабски“. За „Колумбия Пикчърс“ се бе оказало много по-евтино да снимат филма в Испания, отколкото в Египет, а мавританското влияние върху испанската архитектура бе повече от достатъчно, за да повярват зрителите, че виждат на екрана Кайро.

Бекър превъртя стрелките на своя „Сейко“ на местно време – 9:10 вечерта, по местните стандарти още следобед, защото никой уважаващ себе си испанец нямаше да вечеря преди залез, а ленивото андалуско слънце рядко напускаше небето преди десет.

Макар под краката му да пареше – а може би и заради това, – Бекър установи, че прекосява парка на доста бърз ход. Този път гласът на Стратмор бе прозвучал в слушалката много по-настойчиво, отколкото сутринта. Новите му нареждания не оставяха никакво място за объркване: „Намери канадеца, вземи пръстена. Направи всичко нужно, за да се добереш до пръстена“.

Бекър вече започваше да се пита какво толкова има в този пръстен с гравирани надпис. Стратмор не бе сметнал за нужно да обяснява, а и Бекър не го бе попитал – нямаше право.

Клиниката се виждаше съвсем ясно от другата страна на Авенида Исабела Католика – универсалният символ на червен кръст в бял кръг, нарисуван под покрива. Полицията бе оставил канадеца тук преди няколко часа. Счупена китка, цицина на главата – нямаше никакво съмнение, че вече го бяха пуснали да си ходи. Бекър просто се надяваше да получи някаква информация – адреса на местен хотел или поне телефонен номер, на който този човек можеше да бъде намерен. С малко късмет можеше да го открие бързо, да вземе от него пръстена и без повече усложнения да се прибере къщи.

Стратмор му бе казал: „Използвай десетте хиляди, ако трябва да купиш пръстена. Ще те възмездя“. „Не е необходимо“ – отговори му Бекър. Не беше дошъл в Испания за пари. Беше го направил заради Сюзан. Стратмор бе наставник и покровител на Сюзан. Сюзан му дължеше много – може би всичко – и участието в някаква едnodневна задача бе най-малкото, което Бекър можеше да направи за нея.

За нещастие досега нещата се бяха развили не по най-добрия възможен начин. Беше се надявал да ѝ се обади от самолета и да ѝ обясни всичко. В един момент дори бе обмислял възможността да използва радиостанцията на пилота, за да помоли Стратмор да се свърже със Сюзан, но после се отказа да използва заместник-директора на АНС в рещаването на личните си връзки.

Три пъти бе опитвал да ѝ се обади – първо, от, както се разбира, повредения телефон в самолета, после от телефонен автомат на летището и след това от моргата. Но Сюзан я нямаше. Дейвид бе питаше къде ли може да е отишла. Беше се свързал с телефонния ѝ секретар, естествено, но не бе оставил съобщение – онова, което имаше да ѝ каже, не бе за запис на бездушна машина.

Видя телефонна кабина непосредствено до входа на парка, забърза към нея, грабна слушалката, пхна телефонната си карта и избра презокеанския номер. Последва дълга пауза за установяване на връзка. Найсетне чу сигнала.

„Хайде! Нека си си вкъщи!“

На петия сигнал отново се включи секретарят:

„Здрасти. Аз съм Сюзан Флечър. В момента ме няма, но ако оставиш името си...“

Бекър изслуша докрая. „Къде ли е?“ Не се съмняваше, че Сюзан вече е изпаднала в паника. Дали не бе решила да отиде в „Стоун Манър“ без него? В слушалката се чу сигналът, след който можеше да запише съобщението си.

– Здрасти... – Помълча, неуверен какво да каже. Едно от нещата, които мразеше в телефонните секретари, бе, че ако направиш пауза да помислиш, те автоматично се изключват. – Съжалявам, че не се обадох – каза той точно навреме. Не знаеше дали е редно да ѝ споменава по открита линия какво става. Реши да не го прави. – Обади се на Стратмор. Той ще ти обясни всичко. – Сърцето му биеше тежко. „Това е абсурдно“, мина през ума му. – Обичам те – довърши той и затвори.

Изчака трафика по булеварда да се разреди, за да пресече Авенида Борбола. Сети се, че Сюзан несъмнено вече е допуснала възможно най-

лошото, защото не беше в стила му да не се обажда, след като ѝ е обещал.

Стъпи на четирилентовото платно на булеварда.

– Влизане и излизане – прошепна си той. – Влизане и излизане. –
Беше твърде умислен, за да обърне внимание на един мъж с очила с телени рамки, който го наблюдаваше от другата страна на улицата.

18.

Изправен зад стъклената външна стена на кабинета си в токийския небостъргач, Нуматака всмукна дълбоко от пурата и се усмихна. Просто не можеше да повярва на невероятния си късмет. Отново бе разговарял с американеца и ако всичко се развиеше според плана, Танкадо вече трябваше да е елиминиран и неговото копие на ключа – иззето.

Колко е иронично, размишляваше Нуматака, че това копие щеше да попадне у него. Токуген Нуматака се бе запознал с Танкадо преди много години. Младият програмист бе дошъл да търси работа в „Нуматек Корп“ веднага след завършване на гимназията. Нуматака естествено го бе отпратил. Не че бе имал никакви съмнения в гениалността на младежа, просто по онова време бяха натежали други съображения. Макар Япония да бе стъпила на пътя на промените, Нуматака бе от старата школа и живееше според кодекса на гменбоко – кодекса на честта и достойнството. Нямаше място за никакво отклонение от перфектното. Ако наемеше недъгав, това щеше да опозори компанията му. Така че бе отхвърлил молбата на Танкадо, без дори да я погледне.

Отново погледна часовника си. Американецът – „Северна Дакота“ – трябваше да се обади всеки момент. Нуматака се надяваше, че всичко е наред.

Ако ключовете бяха така истински, колкото му бяха обещали, трябваше да отключат най-искания софтуерен продукт за цялата компютърна ера: напълно неразшифрируемия алгоритъм за цифрово кодиране. Нуматака щеше да вгради алгоритъма в гарантирани срещу отваряне и запечатани със спрей чипове с висока степен на интеграция и щеше да залее масовия пазар с тях, предлагайки ги на производители на компютри, правителства, индустрии, а кой знае... може би дори и на черния пазар – на международните терористи.

Усмихна се доволно. Изглежда, както обикновено, бе заслужил благословията на седемте бога на късмета. „Нуматек Корп“ бе на прага да придобие единственото копие на „Цифрова крепост“. Двайсет милиона долара бяха много пари, но като се имаше предвид за какво се даваха... хм, получаваше продукта направо на безценица.

19.

– Ами ако и някой друг търси пръстена? – внезапно се разтревожи Сюзан. – В такъв случай Дейвид не е ли в опасност?

Стратмор поклати глава.

– Никой друг не подозира за съществуването на пръстена. Именно затова изпратих точно Дейвид. Искях да запазя тайната. Все пак не може да се каже, че и на най-недоверчивия шпионин би му хрумнала мисълта да следи учители по испански.

– Е... все пак той е професор – поправи го Сюзан, но веднага съжаля за пояснението. От време на време имаше усещането, че по някакъв начин Дейвид не оправдава очакванията на нейния шеф, който оставяше у нея впечатлението, че се надява тя да се представи по-добре от учителка. – Шефе – продължи тя, – когато си говорил с Дейвид по телефона тази сутрин... не е ли възможно някой да ви е подслушал?

– Това е просто невероятно – прекъсна я Стратмор уверено. – За да стане, подслушващият би трябвало да се намира в непосредствена близост и да знае предварително какво точно го интересува. – Той сложи ръка на рамото ѝ. – Виж... никога не бих изпратил Дейвид на задача, която смятам за опасна. – Той се усмихна. – Повярвай ми. При първия признак за някакви усложнения ще наредя да се намесят професионалистите и...

Думите му бяха прекъснати от внезапни удари по прозрачната стена на „Възел 3“.

Фил Чартрукян бе опрял лице в стената, удряше с все сила по нея и се мъчеше да надникне вътре. Виждаше се, че възбудено говори нещо, но звукоизолиращата преграда не позволяваше на думите му да стигнат до тях. Изглеждаше така, сякаш е видял привидение.

– Какво прави Фил Чартрукян тук? – изръмжа Стратмор. – Днес не е на смяна.

– Явно има някакъв проблем – каза Сюзан. – Предполагам, че е видял на монитора продължителността на работата върху текущата задача.

– По дяволите! – ядоса се Стратмор. – Специално се обадих на дежурния за днес сис-сек снощи и му наредих да не идва!

Това не я изненада. Отмяната на дежурство по сис-сек беше безпрецедентно, но разбираемо в случая – Стратмор явно бе искал под купола да няма излишни хора. При създадите се обстоятелства последното,

което би искал, бе някакъв стресиран сис-сек да се раздрънка за „Цифрова крепост“.

– Дали да не абортираме TRANSLTR? – предложи Сюзан. – Ще рисетираме⁴ таймера и ще кажем на Фил, че му се е привидяло.

Стратмор бе готов да се съгласи, но в последния момент се разколеба.

– Не още. TRANSLTR атакува проблема вече петнайсет часа. Искам да му дам поне цяло денонощие... за да съм сигурен.

Това не бе лишено от логика. „Цифрова крепост“ бе първото практическо приложение на шифър с циклично изместващ се открит текст. Възможно бе Танкадо да е допуснал някаква слабост в реализацията и това би дало възможност на TRANSLTR да разбие шифъра след още малко работа върху него. Но дълбоко в себе си Сюзан се съмняваше, че това ще стане.

– Оставям TRANSLTR да работи – реши Стратмор. – Искам да се уверя поне за себе си, че този алгоритъм е неразбиваем.

Чартрукян продължаваше да блъска по прозрачната стена.

– Какво да го правя този сега? – изпъшка Стратмор.

Пое дълбоко дъх и отиде при плъзгащата се врата. Сензорът на натиск под краката му сработи и вратата със съскане се отвори.

Чартрукян едва не падна в залата.

– Шефе... сър! Извинявам се, че ви безпокоя, но таймерът... Пуснах сканиране за вируси и...

– Фил, Фил, Фил... – успокояващо каза Стратмор и сложи ръка върху рамото на възбудения оператор. – Успокой се... Какъв е проблемът?

Спокойният тон на Стратмор не би дал никому основания да заподозре, че в момента неговият свят се руши пред очите му. Той направи крачка встрани и позволи на Фил Чартрукян да влезе в светая светих на „Възел 3“. Сис-секът прекрачи през прага неуверено, като добре обучено куче, което добре знае какво му е позволено и какво не.

Любопитството му издаваше, че никога не е влизал тук. Каквато и да бе причината за паниката му, за момента тя бе забравена. Погледът му мина по луксозния интериор, спря се за миг на подредените в кръг терминали на работните станции, оцени меките дивани, бегло се плъзна

4. Термини от компютърната практика (наложили се заради тяхната краткост и изразителност, въпреки съществуващите в българския език изрази с приблизително същия смисъл) – абортиране на задача/програма; спиране преди нормалното ѝ приключване; рисетиране (от англ. reset) на брояч – нулиране, установяване в изходно/начално състояние. – Б.пр.

по полиците с книги и се вдигна към мекото осветление в тавана. Накрая спря върху Сюзан Флечър, кралицата на „Крипто“, но бързо се отмести. Сюзан го притесняваше – Фил съзнаваше, че тя мисли в равнина далеч над неговата. Беше смущаващо красива и в нейно присъствие той просто бе неспособен да каже нещо свързано. Подчертаната ѝ скромност в общуването с другите само правеше нещата още по-лоши.

– Та какъв е проблемът, Фил? – повтори Стратмор и отвори хладилника. – Нещо за пиене?

– Не... въз... благодаря, сър. – Езикът му се бе вързал. Фил вече изобщо не бе сигурен, че присъствието му тук е уместно. – Сър... мисля, че с TRANSLTR има някакъв проблем.

Стратмор затвори вратата на хладилника и каза съвсем спокойно:

– Да не би да имаш предвид таймера?

Чартрукян едва не падна от изненада.

– Видели сте го, сър?!

– Разбира се. Навъртял е вече шестнайсет часа, ако не бъркам, нали?

Чартрукян зяпна.

– Да, сър, шестнайсет часа. Но това не е всичко сър! Пуснах антивирусния скенер и се получиха много странни неща, сър.

– Така ли? – невъзмутимо попита Стратмор. – И какви по-точно?

Чартрукян със запъване обясни:

– TRANSLTR работи върху нещо невиджано. Искам да кажа, че филтрите не познават подобна структура. Сър, опасявам се, че TRANSLTR може да е заразен с някакъв вирус!

– Вирус? – Стратмор се позасмя снизходително. – Фил, повярвай ми, оценявам загрижеността ти. Но ние с госпожица Флечър тестваме нова диагностична процедура... нещо много по-сложно от това, което е вървяло досега. Щях да те уведомя, но не знаех, че днес си на смяна.

Сис-секът усети намека.

– Сменихме се с новия. Поех дежурството му за уикенда.

Стратмор присви очи.

– Това е малко странно. Аз говорих с него снощи по телефона. Казах му да не идва. И той не спомена за никаква размяна.

В корема на Чартрукян натежа ледена буца. Настана напрегната тишина.

– Е, добре... – въздъхна накрая Стратмор. – Явно е станало някакво объркване. – Той отново сложи ръка на рамото на системния администратор и го поведе към вратата. – Добрата за теб новина е, че не се налага

да оставаш. Ние с госпожица Флечър ще сме тук цял ден. Така че можеш да се наслаждаваш на почивката си.

Но Чартрукян все още не беше убеден докрай:

– Шефе, наистина мисля, че трябва да проверим...

– Фил – вече по-строго повтори Стратмор, – TRANSLTR е наред. Ако скенерът ти е надушил нещо необичайно, причината е, че ние сме го сложили там. Сега, ако не възразяваш... – Той многозначително замълча и сис-секът разбра. Отделеното му време бе изтекло.

– Диагностика... дрън-дрън! – мърмореше вбесено Фил по пътя към лабораторията. – Що за цикъл е това, дето ще върти три милиона процесора цели шестнайсет часа?!

Чартрукян се питаше дали не трябва да съобщи на своя супервайзър. На проклетите криптолози не им пукаше за сигурността!

Фил Чартрукян не можеше да забрави клетвата, която бе положил при постъпването си в Сис-сек. Беше се заклел да използва всичките си познания, целия си опит и инстинкта си в защита на многомилиардната инвестиция на АНС.

– Инстинкт! – изсумтя той. – Трябва ли да си ясновидец, за да усетиш, че това не е никаква диагностика!?

Възмутен до дъното на душата си, той отиде до близкия терминал и активира масива от програмни средства за пълен анализ на работата на TRANSLTR.

– Чедото ти има проблем, шефе – прошепна той на себе си. – Значи инстинктът за теб не означава нищо, така ли? Тогава ще ти дам и доказателство!

20.

„Ла Клиника де Салуд Публика“ всъщност бе ремонтирано за целта старо начално училище и външно изобщо не приличаше на болница. Беше дълга едноетажна тухлена сграда с огромни прозорци и отдавна ръждясала люлка в задната част на двора. Бекър се качи по изронените стъпала.

Вътре беше тъмно и шумно. Чакалнята бе дълъг тесен коридор с подредени покрай стената метални столове. Надпис на парче от кашон, закрепен върху магаре за рязане на дъски, информираше „OFICINA“, а стрелката под него сочеше към дъното на коридора.

Бекър тръгна натам. Имаше странното усещане, че се намира в декор, създаден за евтин холивудски филм на ужасите. Миришеше на урина. Крушките в дъното на коридора бяха изгорели, така че последните десет-петнайсет метра извървя сред едва различими силуети. Окървавена жена... плачеща млада двойка... молещо се момиченце... Бекър стигна до края на тъмния коридор. Вратата отляво бе откряната и той я отвори. Една гола възрастна съсухрена жена на кушетка се мъчеше да си намести подлогата.

„Прекрасно – простена Бекър и внимателно затвори вратата. – И къде, по дяволите, е офисът?“

Чу зад чупката на коридора гласове, тръгна към тях и се озова пред полупрозрачна врата, зад която се караха хора. Този път бутна вратата неуверено. Лудница. Точно както се бе опасявал.

На опашката чакаха поне десетина души и всички се блъскаха и викаха. Испания бе известна с неорганизираността си и Бекър знаеше, че спокойно може да изкара тук нощта в чакане някой да му даде информация за канадеца. Зад гишетото имаше само една служителка и основното й занимание бе да се отбранява от нападките на ядосаните пациенти. Бекър постоя на прага няколко секунди – обмисляше вариантите. Да, имаше и по-добър начин.

– Con permiso! – извика някакъв санитар и край тях профуча носилка на колелца.

Бекър избегна сблъсъка и извика след санитаря:

– Donde esta el telefono?

Без да забавя ход, мъжът посочи една двойна врата и изчезна зад завоя.

Помещението зад двойната врата бе огромно – несъмнено някогашен физкултурен салон. Подът бе резедав и под лекото съскане на мощните флуоресцентни лампи сякаш идваше на фокус и излизаше от фокус на приливи и отливи. На стената бе окачено баскетболно табло с увиснал обръч. По пода бяха пръснати без никакъв ред ниски кушетки с лежащи на тях болни. В отсрещния ъгъл, под отдавна изгорялото табло за резултати, имаше стар телефонен автомат. Бекър се помоли наум да работи.

Тръгна към него, като бъркаше в джоба си за монети. Намери 75 пени – ресто от таксито, – достатъчни за две градски обаждания. Усмихна се учтиво на една излизаща сестра и набра „Справки“. След трийсет секунди разполагаше с номера на регистратурата на клиниката.

Във всяка страна има една универсална истина, отнасяща се до всички учреждения: никой не понася звънящ телефон. Колкото и хора да чакат да бъдат обслужени, чиновникът по правило ще зареже работата си, за да отговори.

Бекър набра шестцифрения номер. След секунди щеше да се свърже. Не можеше да има никакво съмнение, че днес бяха приели само един канадец със сътресение и счупена китка и следователно картонът му щеше да бъде лесно откриваем. Бекър знаеше, че едва ли някой ще издиктува с готовност пред непознат името и адреса на изписания пациент, но си имаше план.

Чуваше сигнала за повикване. Кой знае защо, бе решил, че ще му отговорят на петото извънмяване, но се наложи да изчака деветнайсет сигнала.

– Клиника де Салуд Публика – изляя в ухото му някаква измъчена служителка.

Бекър заговори на испански с тежък франко-американски акцент:

– Обажда се Дейвид Бекър от канадското посолство. Наш гражданин днес е бил докаран при вас. Искам личните му данни, за да направим тук нужното за изплащане на разносните му.

– Чудесно – въздъхна жената. – Ще ги изпратя в понеделник до посолството.

– Всъщност – настоя Бекър – важно е да ги получа веднага.

– Това не е възможно – сопна се жената. – Много сме заети.

Бекър вкара в гласа си официална нотка:

– Случаят е спешен. Човекът има мозъчно сътресение и счупена китка. Бил е при вас по някое време днес сутринта. Сигурен съм, че картонът му е най-отгоре.

Каза последните думи със силен акцент – искаше да остави у жената впечатлението, че е силно развълнуван и объркан до степен на пълна безпомощност. Знаеше, че такова състояние може да накара доста хора да заобиколят правилата, само и само за да помогнат.

Но вместо да забрави за правилата, жената изруга самодоволните американци и тресна слушалката.

Бекър се намръщи и затвори. Провал. Перспективата да прекара часове на опашката изобщо не го радваше: времето летеше и канадецът можеше да се запилее бог знае къде. Като нищо можеше вече да е на летището в очакване на полет за Канада. А можеше да реши да продаде някому пръстена. Не, Бекър не можеше да си позволи лукса да чака с часове на опашка. С нова решителност, граничеща с отчаяние, той пак грабна слушалката и набра същия номер. Чу сигнала. Един път... два пъти... три...

И изведнъж изумено се вгледа в близката кушетка. Точно пред него, подпрян на купчина пожълтели от употреба възглавници, лежеше възрастен мъж с чисто нова гипсова превръзка на дясната китка.

21.

Американецът, позвънил на пряката телефонна линия на Токуген Нуматака, беше разтревожен.

– Господин Нуматака... имам само секунди.

– Чудесно. Надявам се, че разполагате с двата ключа?

– Очертава се малко забавяне – обясни американецът.

– Това е неприемливо – изсъска Нуматака. – Обещахте да ги имате до края на деня!

– Появи се малък проблем.

– Мъртъв ли е Танкадо?

– Да – увери го гласът. – Моят човек е убил Танкадо, но не е могъл да вземе от него ключа. Малко преди да умре, Танкадо го е дал на някакъв турист.

– Възмутително! – ядоса се Нуматака. – И как тогава ще ми обещаете изключителните права...

– Спокойно – спря го американецът. – Ще ги имате. Гарантирам ви го. В секундата, в която открием липсващия ключ, „Цифрова крепост“ ще е само ваша.

– Но ключът може да бъде копиран!

– Всеки, който го е видял, ще бъде елиминиран.

Настъпи кратка тишина. Накрая Нуматака попита:

– И къде е ключът сега?

– Всичко, което трябва да знаете, е, че ще бъде намерен.

– Откъде сте толкова сигурен?

– Защото аз не съм единственият, който го търси. И американското разузнаване е надушило за изгубения ключ. По съвсем очевидни причини те биха искали да предотвратят неговото публично огласяване, за да спрат разпространението на „Цифрова крепост“. Изпратили са човек, който да го открие. Казва се Дейвид Бекър.

– Откъде знаете?

– Няма значение.

– И ако господин Бекър намери ключа?

– Моят човек ще го вземе от него.

– А след това?

– Не се безпокойте – студено го увери американецът. – Намери ли ключа, Бекър ще бъде възнаграден, както заслужава.

22.

Дейвид Бекър пристъпи към кушетката и се вгледа в спящия на нея възрастен човек. Дясната му китка беше гипсирана. Възрастта на мъжа бе между шейсет и седемдесет години. Снежнобялата му коса бе грижливо вчесана на път, а през центъра на челото му минаваше тъмновиолетова следа, която стигаше до дясното му око.

„Малка цицина?“ – спомни се той думите на лейтенанта. Огледа пръстите на мъжа. Нямаше и следа от златен пръстен. Наведе се и докосна ръката му.

– Сър? – Леко го раздруса. – Извинете... сър?

Мъжът не помръдваше.

Бекър опита отново, този път по-енергично.

– Сър?

Този път мъжът се размърда.

– *Qu'est-ce... quelle he'ure est...* – Той бавно отвори очи и се намръщи, че са го обезпокоили. – *Quest-ce-que vous voulez?*

„Да – помисли си Бекър, – френски канадец!“ И му се усмихна приветливо.

– Разполагате ли с минутка?

Макар френският на Бекър да бе перфектен, той реши да говори на английски – можеше да се предполага, че това е вторият език на мъжа. Да убедиш един непознат да ти даде златен пръстен не беше лесна задача и Бекър прецени, че е добре да се възползва и от най-незначителното предимство в тази необичайна ситуация.

Мъжът огледа обстановката, в която се намираше, и разгледа с дългите си пръсти увисналите си бели мустаци.

– Какво желаете? – Английският му беше с лек носов акцент.

– Сър – започна Бекър; изговаряше думите внимателно, сякаш говореше на глух. – Налага се да ви задам няколко въпроса.

Мъжът го изгледа със странно изражение.

– Какъв ви е проблемът?

Бекър леко се намръщи – английският на този човек бе безукорен – и веднага изостави покровителствения си тон:

– Съжалявам, че ви безпокоя, сър, но случайно да сте били днес на Плаза де Испаня?

Възрастният мъж го изгледа подозрително и попита:

– Да не сте от градската управа?

– Не, аз съм от...

– От Бюрото по туризма?

– Не, аз...

– Вижте, знай защо сте тук! – Старецът се надигна. – Но пред мен тия не минават! Казвал съм го преди, мога да го повтора хиляди пъти: Пиер Клошар пише за света по начина, по който го вижда! Някои от вашите туристически брошури могат да спестяват истината, заради някоя и друга нощ на безплатни обиколки из заведенията, но „Монреал Таймс“ не се продава! Отказвам!

– Извинявам се, сър, но мисля, че не ме раз...

– Merde alors! Разбрах ви прекрасно! – Мъжът поклати заплашително костеливия си показалец под носа на Бекър и гласът му отека под тавана на гимнастическия салон: – Не сте първият! Същото опитаха в „Мулен Руж“, „Браунс Палас“ и „Голфиньо“ в Лагос. Но какво излезе в пресата? Истината! Най-противният „Уелингтън“, който съм вкусвал! Най-мръсната вана, която съм виждал! И най-каменистият плаж, на който съм лягал! Читателите ми винаги са очаквали от мен само истината!

Пациентите по близките кушетки започваха да се размърдват и да се надигат да видят какво става. Бекър се огледа неспокойно. Последното, от което имаше нужда в момента, бе някоя сестра да го изхвърли навън.

Клошар обаче продължаваше:

– Онова възмутително подобие на полицей работи за вашия град! Качи ме насила на мотоциклета си! И... вижте ме сега!... – Той безсилно опита да повдигне ръката си. – Кой сега ще води моята колона?

– Сър, аз...

– За четиридесет и три години странствания по света не съм се чувствал по-скапано! И погледнете само къде съм заврян! Не знай дали се сещате, но моята колона се спонсорира от...

– Сър! – Бекър вдигна примирително ръце. – Не ме интересува вашата колона – аз съм от канадския консулски отдел. И съм тук, за да ви помогна!

В салона се възцари мъртва тишина. Старецът го изгледа подозрително.

Бекър сниши глас почти до шепот:

– Дошъл съм да видя мога ли да направя нещо за вас. – „Като например да ти дам малко успокоително“.

След дълга пауза канадецът попита, вече много по-меко:

– Консулството?

Бекър кимна.

– Значи не сте тук във връзка с колоната, която вода?

– Не, сър.

В тялото на Пиер Клошар сякаш се спуска раздуващ го балон и той бавно се отпусна на възглавниците. Изглеждаше съкрушен.

– Мислех, че сте от кметството... и че се опитвате да ме... – Гласът му за момент заглъхна. – Ако не е заради колоната ми, защо тогава сте тук?

Добър въпрос, призна Бекър и си представи Смоуки Маунтинс.

– Съвсем неофициален акт на внимание от страна на дипломатическото тяло – нагло излъга той.

Отговорът му изненада лежащия мъж.

– Акт на внимание?!

– Да, сър. Убеден съм, че човек като вас е наясно с усилията на канадското правителство да опази своите граждани от униженията, на които са подложени в тези... въз... нека ги наречем „не така уредени“ страни.

Тънките устни на Клошар се изкривиха в многозначителна усмивка.

– Но... разбира се... колко приятно.

– Нека се уверя: вие сте канадски гражданин, нали?

– Естествено. Колко глупаво от моя страна. Моля да бъда извинен. Надявам се, разбирате, че хора в моето положение често са обект на... хм... надявам се, досещате се.

– Да, господин Клошар. Но това е цената, която се налага да плащате за известността.

– Именно. – Клошар трагично въздъхна. Беше влязъл в ролята на жертва, толерираща масите. – Никога не съм си представял по-отвратително място от това. – Той извъртя очи в безсилно примирение с обстоятелствата. – Подигравка с човешкото достойнство. На всичко отгоре решиха да ме задържат и през нощта.

Бекър се огледа.

– Знам. Ужасно, наистина. Съжалявам, че ми отне толкова време, за да се добера дотук.

Клошар го погледна объркано.

– Всъщност защо сте дошли?

Бекър реши да смени темата.

– Виждам на главата ви ужасна цицина. Боли ли?

– Не, не бих казал. Изтърколих се – това, изглежда, е цената, която плащаме, за да сме добри самаряни. Виж, китката ме боли. Тъпата им полиция. Ама наистина!... Да качиш човек на моята възраст на мотоциклет! Това е направо подсъдно.

– Има ли нещо, което бих могъл да направя за вас?

Клошар се замисли за миг, видимо зарадван от оказваното му внимание.

– Всъщност... – Той завъртя глава първо наляво, после надясно. – Честно казано, бих поискал още една възглавница, ако не ви затруднява.

– В никакъв случай – увери го Бекър, взе възглавницата от съседната незаета кушетка и я подложи под главата на Клошар.

Старецът въздъхна доволно.

– Да... така е много по-добре, благодаря ви.

– Pas du tout – отговори Бекър.

– А! – Мъжът се усмихна топло. – Значи все пак говорите езика на цивилизования свят.

– Това горе-долу изчерпва речниковия ми запас.

– Няма нищо – гордо зави Клошар. – Моята колона е призната и в Щатите, а английският ми е отличен.

– Вече установих това – усмихна се на свой ред Бекър и седна на ръба на леглото. – Сега, ако не възразявате да ви попитам, господин Клошар, как така човек като вас се е озовал в място като това? В Севиля със сигурност има много по-добри болници от тази.

Клошар го погледна гневно.

– Онзи полицай... първо ме хвърли от мотоциклета си, а после ме заряза на улицата като ударено от кола псе. И се наложи да се дотърпя дотук сам.

– Не ви ли предложи да ви откара на по-добро място?

– С проклетия му мотоциклет? Не, покорно благодаря!

– Какво точно се случи тази сутрин?

– Вече разказах всичко на лейтенанта.

– Говорих с него и...

– Надявам се да сте го смъррили! – прекъсна го Клошар.

– Възможно най-строго – каза Бекър. – И ви уверявам, че ще проследим това да не остане ненаказано.

– Надявам се.

– Мосю Клошар – усмихна се Бекър и извади химикалка от вътрешния си джоб, – бих искал да депозирам официална жалба в кметството на града. Ще ми помогнете ли? Човек с вашата репутация може да е

изключително ценен свидетел.

Клошар видимо се развълнува от перспективата да бъде цитиран и се надигна на възглавниците.

– Но, да... разбира се. Стига да мога да бъда полезен с нещо, за мен ще е удоволствие.

Бекър извади малко бележничке и го погледна в очите.

– Окей, нека започнем от сутринта. Разкажете ми за инцидента.

Старецът се размърда.

– Аа... тъжна картина. Бедният азиатец колабира пред мен. Опитих се да му помогна, но безуспешно.

– Направихте ли му изкуствено дишане?

Клошар го погледна смутено.

– За жалост не зная как се прави. Повиках линейка.

Бекър си спомни синкавите следи по тялото на Танкадо.

– А санитарите направиха ли му?

– Господи, не! – изсмя се Клошар. – Камшикът не може да вдигне умрелия кон, нали така? Човекът бе предал богу дух много преди да пристигне линейката. Те само му провериха пулса, вдигнаха го и ме оставиха в ръцете на онзи ужасен полицай.

Странно откъде в такъв случай се бяха взели синкавите отоци. Бекер прогони тази мисъл от главата си и се съсредоточи върху задачата си в момента.

– А пръстенът? – небрежно се поинтересува той.

Клошар го погледна изненадано.

– Лейтенантът ли ви каза за него?

– Да.

– Така ли? Аз пък останах с впечатлението, че той изобщо не появява на думите ми. Беше толкова груб... сякаш мислеше, че го лъжа. Само че разказът ми бе съвсем точен, разбира се. Аз се гордея с обективността си.

– И къде е пръстенът? – настоя Бекър.

Но Клошар сякаш не го чуваше. Погледът му се бе разфокусирал и той гледаше някъде в празното пространство.

– Странна работа наистина... онези букви... на език, който никога не съм виждал.

– Може би японски? – подсказа Бекър.

– Определено не.

– Добре ли го разгледахте?

– Боже Господи, разбира се! Когато се наведох, за да му помогна,

той навря пръстите си в лицето ми. Искаше да ми даде пръстена си. Беше много странно, бих казал дори отвратително... защото ръцете му бяха ужасно деформирани.

– Тогава ли взехте пръстена?

Клошар го изгледа възмутено.

– Това ли ви каза полицаят? Че аз съм взел пръстена?

Бекър неспокойно се размърда. Клошар избухна:

– Знаех, че не ме слуша! Да, така се раждат слуховете. Казах му, че японецът подари пръстена си... но не на мен! Няма начин да взема нещо от умиращ човек! Боже!... Самата мисъл за това ме потриса!

Бекър надуши опасност.

– Значи пръстенът не е у вас?

– Господи, ама нали това ви обяснявам!

В корема му се появи тъпа болка.

– Тогава у кого е?

Клошар го изгледа възмутено.

– У германеца! Германецът го взе!

Бекър се почувства, сякаш някой издърпва пода изпод краката му.

– Германец? Какъв германец?

– Германецът в парка! Разказах на полия за него. Аз отказах да приема пръстена, но онази фашистка свиня го взе!

Бекър отпусна бележника и химикалката. Вече нямаше смисъл да се преструва. Очертаваше се голям проблем.

– Значи пръстенът е у германеца?

– Точно така.

– И къде отиде той?

– Нямам представа. Аз изтичах да повикам полицията. Когато се върнах, него го нямаше.

– Не знаете ли кой беше?

– Ами... турист.

– Сигурен ли сте?

– Вадя си хляба от туристите – отсече Клошар. – Няма начин да не позная турист. Двата с приятелката му се разхождаха из парка.

Бекър се объркваше все повече.

– Приятелка? Германецът не е бил сам?

– Беше с придружителка. С разкошна червена коса. Прекрасно създание.

– Придружителка? – смая се Бекър. – Искате да кажете... проститутка?

Клошар сбърчи нос.

– Е... ако трябва да използваме вулгарни термини.

– Но... полицаят не ми каза нищо за...

– Разбира се, че не е ви е казал. Аз не съм му споменавал за придружителката. – Клошар махна пренебрежително със здравата си ръка. – Те не са престъпнички... абсурдно е, че ги третират като обикновени крадли.

Бекър беше в състояние на лек шок.

– Имаше ли там още някой?

– Не, бяхме само тримата. В тази жега...

– Сигурен ли сте, че жената е била проститутка?

– Абсолютно! Няма начин красавица като нея да се шляе с такъв като него, освен, ако не ѝ е било добре платено! Защото той беше дебел, тлъст, разплут! Непоносим немски шопар! – Клошар изкриви лице от болка, докато се наместваше, но пренебрегна болката и продължи: – Не човек, а чудовище... поне сто и четиридесет кила. Беше се вкопчил в тая бедна сърничка, сякаш не я пускаше да му избяга... не че бих я обвинил, разбира се. Ама наистина! Опипваше я с лапите си. Хвалеше се, че била негова за уикенда само срещу някакви си триста долара! Той трябваше да пукне на място, а не онзи нещастен азиатец!

Клошар поспря, за да си поеме дъх, и Бекър се възползва от паузата:

– Той каза ли ви името си?

Клошар се замисли за момент, после поклати глава.

– Не. Пък и защо? – После мъченически се намести на възглавниците.

Бекър въздъхна. Пръстенът се бе изпарил пред очите му. Стратмор определено нямаше да е доволен.

Клошар избърса челото си. Избликът на ентузиазъм бе доизцедил малкото му сили. Изведнъж заприлича на много болен човек.

Бекър опита друг подход:

– Господин Клошар, бих искал да сменя показания и от германеца и неговата придружителка. Имате ли някаква представа къде са отседнали?

Клошар затвори очи; очевидно бе на края на силите си. Дишането му бе станало плитко и накъсано.

– Нещо... каквото и да е? – настоя Бекър. – Да кажем... името на придружителката?

Мълчание.

Клошар разтри дясното си слепоочие. Изведнъж бе пребледнял мъртвешки.

– Ами... въ... не. Не мисля, че... – Гласът му трепереше.

Бекър се наведе над него.

– Лошо ли ви е?

Клошар кимна, едва-едва.

– Не... просто... това вълнение... – Затвори очи и изпъшка.

– Как се казваше тя?

– Не си спомням. – Клошар бързо отпаднаше.

– Помислете – настоя Бекър. – Много е важно в консулския отдел да разполагаме с възможно най-пълната информация. Наложително е да подкрепя вашата история с показания и на други свидетели. Всяка информация, която можете да ми дадете за тяхното местонахождение...

Но Клошар не го слушаше. Попи челото си с чаршафа.

– Съжалявам... може би утре... – Наистина изглеждаше много зле.

– Господин Клошар, важно е да си спомните това сега.

Бекър изведнъж усети, че е повишил глас. Хората около тях се надигаха, за да видят какво става. В дъното на салона се появи сестра и се насочи право към тях.

– Каквото и да е – не се предаваше Бекър.

– Германецът я нарече...

– Как?

„Още малко, човече!“

– Роса...

Сестрата бе съвсем наблизо и беше много ядосана.

– Роса? – Бекър раздруса подканващо ръката на Клошар.

Старецът протена.

– Нарече я... – Говореше едва-едва, почти не му се разбираше.

Сестрата се развика на Бекър. Той не я чуваше – цялото му внимание бе съсредоточено върху устните на стареца. Раздруса го за последен път и в същия миг сестрата го сграбчи за рамото.

И точно тогава устните на Клошар помръднаха. Думите, които изрекоха, всъщност бяха по-скоро въздишка... сладостен спомен:

– Росна капка...

Сестрата повлече Бекър встрани.

„Росна капка“ – недоумяваше Бекър. – Що за име пък е това? Дръпна се от ръцете на сестрата и се наведе над Клошар:

– Росна капка? Сигурен ли сте?

Но Пиер Клошар беше заспал от изнемошение.

23.

Сюзан седеше сама във „Възел 3“. Топлеше пръстите си с чаша билков чай и търпеливо чакаше връщането на трейсъра.

Като старши криптолог, Сюзан си бе избрала терминала, предоставящ най-добър изглед – работещият на него имаше поглед върху цялото пространство под купола на отдел „Крипто“. През стъклената стена се виждаше и разположеният в средата на помещението TRANSLTR.

Провери колко време е минало. Чакаше вече цял час. Явно в АРА не бързаха да препратят пощата на „Северна Дакота“. Въздъхна тежко. Въпреки усилията ѝ да изхвърли от мислите си сутрешния разговор с Дейвид, разменените думи не излизаха от главата ѝ. Разбираше, че се е държала прекалено твърдо с него. Надяваше се да е добре в Испания.

От унеса я изтръгна остроото съскане на плъзгащата се врата. Тя вдигна очи и простена наум. На прага стоеше Грег Хейл.

Грег Хейл бе висок мускулест блондин с гъста коса и трапчинка на брадичката. Беше гръмогласен, як и натруфено облечен. Колегите го бяха кръстили „Халит“ – на името на минерала. Хейл си бе внушил, че става дума за някакъв рядък вид скъпоценен камък – нещо достойно за ненадминатия му интелект и коравата му физика. Ако егото му бе позволило да отвори някоя енциклопедия, щеше да открие, че става дума за солен остатък след изпаряването на океаните.

Както всички криптолози на АНС, Хейл работеше добре. Обаче имаше проблем със запазването на тази тайна. Така че караше бял „Лотус“ с шибидях и оглушителна стереосистема. Беше маниак на тема разни устройства и колата му бе най-добрата илюстрация що за човек е, понеже в нея имаше инсталирани: компютърна GPS система, гласово-активирани ключалки на вратите, активна петточкова антирадарна система и клетъчен факс-телефон, гарантиращ му, че никога няма остане извън обхват. Персонализираната регистрационна табела на колата му беше MEGABYTE със светеща във виолетов цвят неоновата рамка.

Грег Хейл бе намерил спасение от съдбата на дребен престъпник в американската морска пехота. Там бе научил и компютрите. В крайна сметка се бе превърнал в един от най-добрите програмисти на Флота и бе поел по пътя на славна военна кариера. Два дни преди да приключи третия си мандат, бъдещето му внезапно се бе променило. По време на

пиянска свада Хейл бе убил по непредпазливост колега пехотинец. Корейското бойно изкуство таекуондо, макар и умение на самозащита, се бе оказало смъртоносно. Бяха го разжалвали веднага.

След като бе излежал малката си присъда, Халит бе започнал да търси работа като програмист в частния сектор. Не бе правил опити да скрие инцидента, довел до края на неговата така и несъстояла се кариера, и успешно бе изкушавал колебаещите се работодатели с предложението да поработи месец за тях, без да му плащат. Не бе имало недостиг на желаещи да опитат – и след като се бяха убеждавали, че е на ти с компютрите, бяха искали да го задържат.

С натрупването на опит като програмист Хейл си бе създал благодарение на интернет и безброй връзки из целия свят. Беше от новото поколение киберманиаци, разполагащи с имейл кореспонденти във всяка страна по света, и с интерес посещаваше както чат клубове със съмнителна слава, така и европейските електронни форуми. На два пъти го бяха уволнявали, защото бе използвал служебния си достъп до интернет, за да сваля порно-снимки.

– Какво правиш тук? – попита Хейл и я изгледа втренчено. Нямахте съмнение, че бе разчитал да разполага с „Възел 3“ за себе си в този съботен ден.

Сюзан си наложи да запази хладнокръвие.

– Събота е, Грег, Мога да ти задам същия въпрос. – Всъщност тя знаеше с какво се занимава Грег тук. Той беше неизлечим компютърен маниак. Без да се съобразява с правилото да се почива в събота, Грег често идваше в „Крипто“ през уикендите, за да разполага с повече изчислителна мощност за тест на новите програми, над които работеше.

– Просто исках да оптимизирам няколко реда код и да проверя електронната си поща – обясни Хейл, без да спира да я оглежда. – Та за какво каза, че си дошла ти днес тук?

– Не съм ти казала – отговори Сюзан.

Хейл заинтригувано изви вежди.

– Хайде да не се правим на свенливи. Знаеш, че във „Възел 3“ тайни няма. Един за всички, всички за един и така нататък.

Сюзан отпи от билковия си чай, подчертано, без да му обръща внимание. Хейл сви рамене, тръгна към кухненския бокс на „Възел 3“ – това винаги бе първата му спирка тук, престорено въздъхна дълбоко и огледа, без да се притеснява, краката на Сюзан, показващи се под масичката на терминала. Без да го поглежда, Сюзан ги прибра и продължи да работи. Хейл се ухили.

Сюзан бе свикнала с опитите му да я сваля. Любимата му фраза бе намеъкът за по-близък интерфейс с цел да установят степента на съвместимост на индивидуалния им хардуер. Фраза, от която стомахът на Сюзан се обръщаше. Проблемът бе, че беше прекалено горда, за да се оплаче на Стратмор от Хейл – беше й много по-лесно да не му обръща внимание.

Хейл отиде до бокса, извади от хладилника кутия тофу и лакомо изяде няколко лъжици. После се облегна на кухненската печка и пригладя сивите си панталони „Белвиен“ и колосаната си риза.

– Дълго ли ще останеш?

– Цяла нощ – късо му отговори Сюзан.

– Хм... – Хейл игриво изгука: – Една незабравима нощ в Кошарката, само двамцата.

– Само тримцата – поправи го Сюзан. – Стратмор е горе. На твоето място щях да се разкарам, преди да ме видят.

Хейл сви рамене.

– Щом не възразява срещу твоето присъствие... Сигурно много се наслаждава на компанията ти.

Сюзан се насили да замълчи.

Хейл се засмя, прибра кутията с тофу, взе бутилка зехтин и отпи няколко глътки. Беше безкомпромисен на тема здравословен начин на живот и твърдеше, че зехтинът прочиства червата му. Когато не досаждаше на колегите си с предложение да опитат сока му от моркови, превъзнасяше разумността от профилактика на дебелилото черво.

После остави зехтина и отиде при компютъра си. Беше доста далече от този на Сюзан, но тя все пак усети афършейва му и сбърчи нос.

– Хубав одеколон, Грег. Цялото шишенце ли си излял?

Хейл шракна ключа на терминала.

– Всичко за теб, мила.

Докато той чакаше терминала си да загрее, Сюзан внезапно се сети нещо, което я разтревожи. Ами ако Хейл извикаше таймера на текущата задача? Нямаше никаква разумна причина да го направи, но Сюзан бе убедена, че такъв като него никога няма да се хване на нелепата история за диагностика, която се опъва на TRANSLTR вече цели шестнайсет часа. Хейл щеше да настои за истината. А точно истината бе онова, което Сюзан не желаше да споделя с него. Просто нямаше доверие на Грег Хейл. Той не бе от „материала“ на АНС. Сюзан се бе противопоставила на назначаването му, но АНС не бе имала избор. Хейл бе резултат на операция по минимизиране на щетите.

Фиаското „Скипджак“.

Преди четири години, в опит да създаде единен стандарт на крипто-система с публични ключове, Конгресът бе натоварил най-добрите математици на нацията – тоест работещите в АНС – да създадат нов супералгоритъм. Замисълът бе Конгресът да гласува закон, обявяващ новия алгоритъм за национален стандарт, което щеше да реши проблемите по съвместимостта на различните шифрови системи, затрудняващи комуникациите между големите корпорации.

Разбира се, да се поиска от АНС да помогне в подобряването на криптоинфраструктурата в областта на системите с публични ключове бе като да поискаш от осъдения на смърт да скове собствения си ковчег. По онова време TRANSLTR още не бе даже на проектна фаза и всякакви подобрения на съществуващите системи само щяха да затруднят и без това сложната работа на АНС.

ФЕГ бе разбрала този конфликт на интереси и най-енергично бе лобирала идеята, че АНС ще предложи слаб алгоритъм за нещо, с което тя сама да може да се справи. За да успокои духовете, Конгресът бе обявил, че след като АНС приключи работата си върху алгоритъма, формулата ще бъде публикувана за анализ от математиците по света, които да се изкажат за качеството на постигнатото.

Не съвсем охотно ръководеният от Стратмор екип на АНС бе създавал алгоритъм, станал известен под името „Скипджак“. „Скипджак“ бе представен пред Конгреса за одобрение. Математици от кол и въже се нахвърлиха върху него – и останаха силно впечатлени. Единодушното заключение бе, че става дума за силен, надежден, чист алгоритъм, притежаващ всички качества да се превърне в национален стандарт.

Три дни преди Конгресът да гласува одобряването на „Скипджак“, младият математик от „Бел Лабс“ Грег Хейл шокира света, като обяви, че е намерил „задната врата“, скрита дълбоко в алгоритъма.

„Вратичката“ представляваше няколко написани от Стратмор реда код, маскирани като невинно изглеждащ програмен текст и включени в тялото на алгоритъма. Въмъкването бе осъществено по толкова изкусен начин, че никой, с изключение на Грег Хейл, не им бе обърнал внимание. Ефектът от включването на този код се свеждаше до това, че шифровани със „Скипджак“ текстове можеха да бъдат четени с тайна парола, известна само на АНС. Стратмор за малко не бе успял да превърне предложението за националния стандарт за зашифроване в най-големия разузнавателен удар в историята на АНС, защото АНС щеше да държи шперца за всички шифровани в Америка съобщения.

Разбиращите от компютри бяха възмутени. Членовете на ФЕГ се нахвърлиха като лешояди на скандала, разпердушиниха Конгреса заради проявената наивност, и обявиха АНС за най-голямата заплаха за свободния свят от времето на Хитлер. Стандартът за зашифроване се оказва мъртвороден.

Никой не се изненада, когато след два дни Грег Хейл бе назначен на работа в АНС. Стратмор бе сметнал, че от стратегическа гледна точка е по-добре Хейл да работи вътре в АНС за целите на ведомството, отколкото навън – срещу него.

Стратмор бе посрещнал скандала около „Скипджак“, без да се огъне. Най-енергично бе защитил пред Конгреса действията си и бе предупредил, че жаждата на обществеността за тайна на личните комуникации един ден ще се обърне срещу интересите на хората. Бе настоял, че обществото има нужда някой да бди над него и че има нужда от АНС, за да бъде опазен мирът. Разбира се, групи като ФЕГ мислеха иначе. И се бореха срещу него оттогава – и досега.

24.

Дейвид Бекър беше в телефонната кабина от другата страна на улицата срещу „Ла Клиника де Салуд Публика“ – преди малко го бяха изхвърлили за притесняване на пациент номер 104, мосю Клошар.

Неочаквано нещата се бяха усложнили много повече, отколкото бе мислил, че е възможно. Дребната му услуга за Стратмор – да прибере малко лични вещи – се бе превърнала в преследване на странен пръстен.

Току-що бе позвънил на Стратмор и му бе разказал за германския турист. Новината не бе посрещната добре. Стратмор поиска да научи подробности, а след това изпадна в продължителен размисъл. „Дейвид – каза накрая той, – намирането на този пръстен се превръща във въпрос, опиращ до националната сигурност. Оставям нещата в твои ръце. Моля те... не ме предавай“. И без да чака отговор, прекъсна разговора.

Дейвид въздъхна, взе овехтелия телефонен указател „Guia telefonica“, разлисти жълтите страници и прошепна:

– Да видим сега накъде.

Имаше само три номера на агенции за придружителки и това не му изглеждаше като добра отправна точка. Малкото, което му бе известно, се свеждаше до червената коса на придружителката на германеца – за щастие рядкост за страна като Испания. Клошар бе казал „Росна капка“. Бекър се намръщи... Росна капка? Звучеше му по-скоро като име на крава, а не на девойка. Това изобщо не бе свястно католическо име... Клошар сигурно се бе объркал.

Набра първия номер.

– Servicio Social de Sevilla – каза в слушалката приятен женски глас.

Бекър вкара в испанския си плътен немски акцент.

– Hola, habias Aleman?

– Не, но говоря английски.

Бекър смени на развален английски.

– Благодаря. Дали бихте могли да ми помогнете...

– Да, кажете? – Жената говореше бавно, явно се стараше да служи на потенциалния клиент. – Придружителка ли желаете?

– Да... да, моля. Днес мой брат, Клаус, намерил момиче, много красиво. Червена коса, искам същото. За утре, моля.

– Брат ви Клаус е идвал тук? – Гласът стана лек и въздушен като шампанско, сякаш бяха стари приятели.

– Да, той много дебел. Помни него?

– Днес ли е идвал тук, казвате?

Бекър чу в слушалката разлистване на страници – явно проверяваха графика. Едва ли щяха да намерят Клаус, но според Бекър подобни клиенти рядко използваша истинските си имена.

– Ммм... съжалявам – извини се жената. – Не го виждам тук. А как се казва момичето, с което е брат ви?

– Имало червена коса – обясни Бекър, отбягвайки въпроса.

– Червена коса... – повтори тя. Настъпи пауза. – А сигурен ли сте, че брат ви е идвал тук?

– Сигурен, да.

– Съжалявам, нямаме червенокоси. Разполагаме само с истински андалуски красавици.

– Червена коса – повтори Бекър. Чувстваше се адски глупаво. И добави с още по-голямо притеснение: – Казва се Росна капка.

Нелепото име не направи впечатление на жената. Тя се извини и каза на Бекър, че сигурно е обърнал агенцията им с друга, след което вежливо затвори.

Първи опит, първи неуспех.

Намръщен, Бекър набра следващия номер. Свърза се веднага.

– Buenas noches, Mujeres Espana. Какво ще обичате?

Бекър повтори номера си – че е немски турист, готов да плати много пари, за да излезе с момичето, което днес е било с брат му.

Този път му отговориха на вежлив немски, но отново не можаха да му обещаят червенокоса.

– Keine Rotkörfe, съжалявам. – И жената прекъсна.

Втори неуспех.

Бекър погледна още веднъж в указателя, за да се увери, че не бърка. Няваше грешка – беше му останал последният номер. Краят на пътя...

И той го набра.

– Escortes Belen – уведоми го много уверен глас.

Бекър разказа измислената си история.

– Si, si, senog. Аз съм сеньор Ролдан. За мен ще бъде удоволствие да ви помогна. Имаме две червенокоски. Прекрасни момичета.

Сърцето на Бекър прескочи.

– Прекрасни момичета? – повтори той с немския си акцент. – Червена коса?

– Да. Как се казва брат ви? Така ще разбера коя сме изпратили при него. За да ви я изпратим утре.

– Клаус Шмит – каза Бекър първото дошло му наум име, което помнеше от някакъв стар учебник по немски.

Продължителна пауза.

– Ами... вижте... не виждам тук Клаус Шмит, но може би брат ви е предпочел дискретността... питам се дали в Германия не го чака съпруга, ха-ха? – и се изсмя доста безцеремонно.

– Да, Клаус женен. Но много дебел. Жена отказва да легне с него. – „Ако Сюзан ме чуе какви ги дрънкам!“ – Аз също дебел и самотен. Искам лежи с нея. Плащам много.

Бекър се справяше неловко, но се бе увлякъл. В Испания проституцията беше незаконна, а сеньор Ролдан бе предпазлив човек. Вече го бяха викали в полицията, защото нейни служители се бяха представяли за туристи, търсачи на нежни преживявания, и няколко пъти Ролдан се бе хващал на въдицата. „Искан лежи с нея“. Ролдан веднага надуши капана. Кажеше ли „да“, това щеше да му донесе тежка глоба и – както винаги – изпращането на някое от най-талантливите му момичета при шефа на полицията за целия уикенд. Безплатно естествено.

Така че гласът на Ролдан загуби част от услужливостта си.

– Господине, ние сме Escortes Belen. Мога ли да попитам кой се обажда?

– Аа... Зигмунд Шмит. – Лъжата бе нескопосана и Бекър го разбираше много добре.

– И откъде имате номера ни?

– От „La Guia telefonica“... жълтите страници.

– Да, там го има, защото сме служба за придружителки.

– Да, да, иска придружителка.

– Господине, Escortes Belen е служба, осигуряваща придружителки за бизнесмени за приеми и официални вечери. Именно заради това сме включени в телефонния указател. Това, с което се занимаваме, е напълно законно. А онова, което вие търсите, се нарича проститутка. – Каза последната дума с отвращение.

– Но мой брат...

– Господине, ако брат ви е прекарал деня си в целувки с някое момиче в парка, то със сигурност не е от нашите. Ние имаме стриктни разпоредби относно контактите клиент придружителка.

– Но...

– Имате някаква грешка. При нас работят само две червенокоси, Имакулада и Росио, и нито едната, нито другата биха се съгласили да спят с някого за пари. Това се нарича проституция, а тя е забранена в

Испания. Лека нощ, господине.

– Но...

Щрак.

Бекър изруга под нос и затвори. Трети провал. Клошар обаче бе споменал, че германецът е наел момичето за целия уикенд.

Излезе от кабината на кръстовището на Кале Саладо и Авенида Асунсион. Въпреки трафика въздухът бе наситен със сладкия аромат на прословутите севилски портокали. Здравчаваше се – бе възможно най-романтичният час на денонощието. Мислите му се върнаха към Сюзан. Но в главата му продължаваха да звучат думите на Стратмор: „Намери пръстена“. Бекър се тръшна на една пейка и започна да обмисля следващия си ход. Какъв можеше да е той?

25.

Часът за посещения в „Клиника де Салуд Публика“ бе изтекъл. Осветлението в гимнастическия салон бе изгасено. Пиер Клошар бе заспал и така и не видя наведената над него висока фигура. В полумрака проблесна иглата на спринцовка – и се скри в тръбичката на интравенозната система малко над китката на Клошар. В спринцовката имаше 30 кубични сантиметра почистващ препарат, откраднат от количката на чистача. Палецът на мъжа натисна буталото и вкара синкавата течност във вена-та на стареца.

След секунди Клошар се събуди. Сигурно щеше да изкрещи от болка, ако устата му не бе затисната от силна ръка. Така че остана да лежи безпомощен на кушетката, притиснат от огромна тежест... или поне така му се струваше. Усещаше как нагоре по ръката му плъзва огнена вълна. Остра болка го прониза под мишницата, проникна в гръдния му кош и се пръсна в мозъка му на хиляди нажежени стъклени парчета. Избухна ярка експлозия и Клошар престана да чувства каквото и да било.

Посетителят свали ръка от устата му и се взря в окачения на таблата на леглото медицински картон. После безшумно се измъкна.

Щом излезе на улицата, мъжът – носеше очила с телени рамки – свали малкото закачено на колана му устройство. Правоъгълната кутия бе с размерите на кредитна карта. Това бе прототип на новия модел джобен компютър „Монокъл“. Разработен от американската флота, за да помогне на техниците да мерят напрежението на акумулаторните батерии в тесните помещения на американските подводници, миниатюрният компютър разполагаше с клетъчен модем и бе резултат на последните постижения в микроелектрониката. Вместо монитор имаше течнокристален индикатор, монтиран в лявото стъкло на очила. „Монокъл“ слагаше начало на нова ера в персоналните компютри – сега потребителят можеше да гледа през своите данни и да продължава активно да взаимодейства с околния свят.

Голямото постижение на „Монокъл“ обаче бе не миниатюрният му дисплей, а революционната му система за въвеждане на данни. Потребителят въвеждаше информация посредством малки контакти, монтирани на връхчетата на пръстите му – докосването до контактите генерираше кодирана последователност от импулси, подобна на съдебната стенография. Компютърът превръщаше този код в разбираем английски.

Убиецът натисна малък ключ и очилата му оживяха. Пред очите му запълзя текст:

ОБЕКТ: ПИЕР КЛОШАР – ТЕРМИНИРАН

Усмихна се. Изпращането на уведомления за извършените убийства бе част от задачата му. Но включването на имената на жертвите – това според човека с телените очила бе проява на еlegantност. Пръстите му отново заиграха и клетъчният модем се активира:

СЪОБЩЕНИЕТО ИЗПРАТЕНО

26.

Бекър седеше на пейката срещу обществената болница и се питаше какво да направи в тази ситуация. Обажданията му до агенциите за придружителки не бяха дали резултат. Обезпокоен за сигурността на комуникациите от обществени телефони, Стратмор му бе наредил да не се обажда, докато не намери пръстена. Бекър се замисли дали да не се обърне за помощ към местната полиция – може би те разполагаха с данни за червенокоса проститутка, – но Стратмор бе забранил и това. „Ти си невидим. Никои не трябва да знае за съществуването на пръстена“.

Някакъв тих глас в периферията на съзнанието му шепнеше, че пропуска нещо... нещо може би критично важно... но макар да го чуваше, Бекър бе безсилен да се сети какво би могло да е това нещо. „Аз съм преподавател, по дяволите, а не проклет таен агент!“ Започваше да се пита защо Стратмор не бе изпратил професионалист.

Стана и безцелно тръгна по Кале Делициас. Вече падаше нощта и плочникът под краката му се стопяваше в мрака.

„Росна капка“.

Нещо в това абсурдно име не му даваше покой. Росна капка. Мазният глас на сеньор Ролдан от Escortes Belen не излизаше от главата му. „При нас работят само две червенокоси... две червенокоси... Имакулада и Росио... Росио... Росио...“

Бекър спря като вкопан. Изведнъж разбра. „И аз наричам себе си лингвист?“ Не можеше да повярва, че е пропуснал да забележи нещо толкова елементарно.

Росио бе едно от най-популярните испански имена. То предаваше истинските добродетели на едно младо католическо момиче – чистота, девственост, естествена красота. Понятия, които се подразбираха от буквалното му значение – „капка роса“!

В ушите на Бекър прозвуча гласът на въззрастния канадец. Росна капка. Росио бе превела по този начин името си на единствения език, на който тя и клиентът ѝ можеха да разговарят – английския. Развълнуван, Бекър се огледа за телефон.

Мъжът с телените очила го следваше на разстояние, от другата страна на улицата.

27.

На етаж на отдел „Крипто“ сенките се издължаваха и ставаха по-малко контрастни. Автоматичното осветление над главите им постепенно се засили, за да компенсира настъпващия здрач. Сюзан седеше пред терминала в очакване на новини от трейсърта си. По някаква причина той все още не бе сработил.

Мислите ѝ непрекъснато се отклоняваха – Дейвид ѝ липсваше, а Грег Хейл ѝ досаждаше с присъствието си и ѝ се искаше най-сетне да си тръгне. За щастие поне мълчеше, потънал в работата си. Сюзан ни най-малко не се интересуваше точно каква задача го е довела тук в почивния ден, молеше се само да не активира монитора за наработеното време. Досега явно не го бе направил, защото шестнайсет часа със сигурност щяха да го накарат да извика от удивление.

Тъкмо довършваше третата си чаша билков чай, когато чакането свърши – терминалът ѝ издаде къс звук. Пулсът ѝ се ускори. На екрана се появи иконата на запечатан плик, обявяващ пристигането на имейл. Сюзан хвърли поглед към Грег. Той беше все така потънал в проблема си. Тя затаи дъх, щракна два пъти с мишката върху иконата на плика и прошепна:

– Северна Дакота, сега ще разберем кой си.

Имейлът се отвори. Състоеше се от един-единствен ред. Сюзан го прочете. След това го прочете още веднъж.

ВЕЧЕРЯ В „АЛФРЕДО“? В 8?

От другата страна на залата Грег тихо се засмя. Сюзан провери подателя.

FROM: GHALE@crypto.nsa.gov

Ядоса се, но не го показа. Вместо това изтри имейла от диска си.

– Много умно, Грег.

– Там правят страховотно карпачо – усмихна се той. – Какво ще кажеш? А след това бихме могли да...

– Забрави.

– Снобка – въздъхна Грег и отново се съсредоточи върху монитора пред себе си. Беше поне стотният му опит да свали Сюзан. Гениалната

криптоложка бе постоянен дразнител за него. Често си бе представял как правят секс... въображението му рисуваше картина, в която той я държи за краката и я обладава върху извития черен корпус на TRANSLTR. Само че Сюзан не се поддаваше на опитите му. Онова, което правеше нещата още по-трудно поносими, бе, че тази жена бе влюбена в някакъв университетски преподавател, който се трудеше по цял ден за трохи. Щеше да е крайно жалко Сюзан да разведни гените си, като роди от някакъв учен... при положение, че можеше да има на разположение Грег. „Ние бихме имали идеалните деца“, помисли си той.

– Върху какво работиш? – поинтересува се Грег: опитваше различен подход. Сюзан не отговори. – Ясно, голям екипен играч си. Наистина ли не мога да надникна? – Хейл стана и започна да заобикаля разположените в кръг терминали.

Сюзан почувства, че любопитството на Хейл днес може да създаде сериозни проблеми. Затова взе бързо решение и повтори лъжата на шефа:

– Диагностика.

Хейл спря.

– Диагностика? – В гласа му звучеше нескривано съмнение. – Прекарваш съботния си ден в провеждането на диагностика, вместо да се забавлявате с професора?

– Казва се Дейвид.

– Не ме интересува.

Сюзан го изгледа гневно.

– Нямах ли си друга работа?

– Да не се опитваш да се отървеш от мен? – престорено се нацупи Хейл.

– Честно казано, да.

– Господи, Сю, колко ме нарани. – Сюзан Флечър присви застрашително очи. Мразеше да я наричат Сю. Не че в името имаше нещо лошо, но Хейл бе единственият, който се обръщаше към нея така. – Защо не взема да ти помогна? – предложи услугите си Хейл и отново тръгна по периферията на кръга към нея. – Аз съм царят на диагностиката. Освен това умирам да видя що за диагностична програма е докарала тук в съботен ден великата Сюзан Флечър.

Сюзан погледна трейсъра на екрана. Знаеше, че не може да позволи на Хейл да го види – това би породило маса въпроси.

– Ще се оправя и сама, Грег – каза тя.

Но Хейл приближаваше. В мига, в който зави към нея, Сюзан

разбра, че се налага да предприеме нещо. Хейл беше на няколко метра, когато тя взе решение: стана, за да го пресрещне, и блокира пътя му. Одеколонът му я задушаваше.

Погледна го право в очите.

– Казах „не“!

Хейл наклони глава, явно заинтригуван от тази нетипична за нея проява на тайнственост. Направи още една крачка, за да я предизвика, но не беше готов за онова, което последва.

Абсолютно хладнокръвно Сюзан опря показалец в твърдия му като камък гръден кош и спря движението му към нея.

Хейл не настоя и дори шокирано отстъпи крачка назад. Нямаше съмнение, че Сюзан не се шегува – никога досега не го бе докосвала, никога! Не че бе искал да го докосне точно по този начин, но за начало ставаше. Изглежда я озадачено и замислено се върна при терминала си. Седна пред него, разбрал със сигурност едно: прекрасната Сюзан Флечър работеше над нещо важно и то определено нямаше нищо общо с никаква диагностика.

28.

Сеньор Ролдан седеше зад бюрото си в Escortes Belen, доволен от ловкия начин, по който бе заобиколил жалкия опит на полицията да го натопи. Човек трябваше да им отдаде дължимото – бяха намерили полиция, способен да имитира немски акцент, искащ момиче за нощта, но това си бе клопка. Интересно все пак какво щяха да опитат следващия път.

Телефонът на бюрото му тихо извънтя. Сеньор Ролдан уверено вдигна слушалката.

– Buenas noches, Escortes Belen.

– Buenas noches – отговори му глас на светкавично бърз испански. Звучеше малко носово, сякаш човекът имаше хрема. – Хотел ли е това?

– Не, сър. Кой номер търсите? – Тази вечер сеньор Ролдан нямаше да се хване на никакви трикове.

– 34-62-10 – съобщи гласът.

Ролдан се намръщи. Интонацията му бе смътно позната. Опита се да определи акцента... от Бургос може би.

– Набрали сте правилния номер – предпазливо отговори той, – но тук е агенция за придружителки.

Човекът помълча.

– О... ясно. Извинявам се. Мислех, че е хотел. Не съм местен, идвам от Бургос. Извинявам се, че ви обезпокоих. Лека...

– Espere! Почакайте! – не се сдържа сеньор Ролдан, който все пак бе търговец в душата си. Дали това бе препращане? Нов клиент от севера? Нима щеше да позволи на параноята си да провали възможна сделка? – Приятелю – настойчиво заговори Ролдан в телефона, – мисля, че познах бургоския акцент у вас. Самият аз съм от Валенсия. Какво ви води в Севиля?

– Продавам бижута. Изкуствени перли. Майорика.

– О, майорика? Сигурно много пътувате?

Гласът болнаво се изкашля.

– Ами... да, пътувам.

– И сте в Севиля по работа? – продължаваше натиска си Ролдан. Нямаше никакъв начин този човек да е от полицията – на челото му бе написано „Клиент“ с главно „К“. – Нека се досетя, имате този номер от ваш приятел, нали? Препоръчал ни е. Казал ви е да ни позвъните? Прав

ли съм?

В гласа прозвуча леко притеснение:

– Ами... не, не, не е точно така.

– Хайде, сеньор, зарежете свенливостта! Ние сме служба за придружителки, няма от какво да се срамувате. Прекрасни момичета, чудесни компаньонки за вечеря – нищо повече! Кой ви даде номера? Може би е редовен наш клиент? Ако е така, ще ви направя отстъпка.

Човекът се обърка.

– Тъ... никой не ми е давал номера ви. Намерих го в паспорта. Сега се опитвам да открия собственика.

Ролдан се разочарова. Значи този тип наистина не беше клиент.

– Казахте, че сте намерили номера?

– Да... Днес намерих в парка един паспорт. Номерът ви беше написан на листче, оставено между страниците. Реших, че е на хотела, в който е отседнал човекът, и се обадох, за да му го върна. Моя грешка. Просто ще го оставя в полицията на тръгване...

– Perdon – побърза да го прекъсне Ролдан, – мога ли да ви предложа по-добра идея? – Ролдан се гордеше с дискретността на агенцията си и всякакви взаимоотношения с полицията по правило превръщаха неговите клиенти в негови бивши клиенти. – Помислете... – призова той. – След като мъжът с паспорта е имал нашия номер, той най-вероятно е наш клиент. В такъв случай сигурно бих могъл да ви спестя разходката до полицейския участък.

В гласа прозвуча колебание:

– Не знам. Каква разходка? Аз и без това...

– Не прибързвайте, приятелю. Срам ме е да ви го призная, но полицията в Севиля изобщо не е така ефикасна, както полицията на север. Кой знае, сигурно ще минат дни, преди този човек да получи паспорта си. Ако ми кажете името му, аз ще се погрижа той да потърси от вас паспорта си незабавно.

– Ами... добре, защо не... предполагам, че и така ще стане... – В слушалката се разнесе шум от разлиствани страници, после гласът се чу пак: – Името май е немско. Не мога да го произнеса... Густ... Густафсон?

Името не говореше нищо на Ролдан, но той имаше клиенти от цял свят. И никой от тях никога не оставяше истинското си име.

– Как изглежда? Искам да кажа... нали има снимка? Може би ще го позная по описание...

– Хм... – затрудни се гласът. – Лицето му е много пълно...

Ролдан веднага се сети. Помнеше това лице прекрасно. Беше мъжът с Росио. Все пак странно, помисли си той – две обаждания в една нощ за този германец.

– Господин Густафсон? – Ролдан се насили да се засмее. – Разбира се! Познавам го отлично. Ако ми донесете паспорта, ще се погрижа да му го върна.

– Аз съм в центъра без кола – прекъсна го гласът. – Може би вие ще дойдете при мен?

– За съжаление – извини се Ролдан, – не ми е възможно да оставя телефона. Но наистина не е далеко, ако вие...

– Съжалявам, вече е късно да се шляя по улиците. Наблизо има полицейски участък. Ще предам паспорта там, а вие, когато видите господин Густафсон, му кажете къде да си го потърси.

– Не, не, почакайте! – извика Ролдан. – Няма нужда да намесваме полицията. Казахте, че сте в центъра, така ли? Знаете ли къде се намира хотел „Алфонсо XIII“?

– Да, знам къде се намира „Алфонсо XIII“. Съвсем наблизо е.

– Чудесно! Господин Густафсон тази нощ е техен гост. Предполагам, че в момента е там.

Гласът пак се поколеба:

– Ясно... Хм... е, мисля, че това не би било проблем...

– Отлично! Той вечеря в ресторанта на хотела с една от нашите компаньонки. – Всъщност Ролдан бе почти убеден, че те вече са в леглото, но не искаше да нарани тънката душевност на човека, с когото разговаряше. – Предайте паспорта на портиера, казва се Мануел. Кажете му, че ви изпращам аз, и го помолете да го предаде на Росио. Росио е момичето на господин Густафсон за тази вечер. Тя ще има грижата паспортът да бъде върнат. А вие оставете листче с вашето име и адрес в паспорта... може би господин Густафсон ще пожелае по някакъв начин да ви се отблагодари.

– Добра идея... „Алфонсо XIII“ значи. Добре, веднага ще го занеса. Благодаря ви за помощта.

Дейвид Бекър остави слушалката.

– „Алфонсо XIII“ – усмихна се той и тръгна. – Е, трябва само да знаеш как да попиташ.

След секунди една мълчалива фигура последва Бекър по Кале Делициас в меката андалуска нощ.

29.

Още разтърсена от спречкването си с Хейл, Сюзан гледаше през стъклената стена на „Възел 3“. Под купола на отдел „Крипто“ не се виждаха хора. Хейл отново се бе смълчал. Как би искала да си бе тръгнал вече.

Питаше се дали да не се обади на Стратмор, който просто щеше да го изрита – в края на краищата нали беше събота! Сюзан обаче знаеше, че ако Хейл бъде изгонен, това ще събуди най-черните му подозрения. И със сигурност щеше да се свърже с другите криптолози, за да ги попита имат ли някаква представа какво се случва зад стените на АНС. Сюзан реши, че може би е най-благоразумно да не го закачат поне засега. Той така или иначе скоро сам щеше да си замине.

Неразбиваем алгоритъм. Тя въздъхна и мислите ѝ се върнаха към „Цифрова крепост“. Удивляваше я, че подобен алгоритъм изобщо може да бъде създаден, но от друга страна... доказателството беше пред очите ѝ. TRANSLTR изглеждаше безпомощен да се справи с него.

Сюзан се замисли за Стратмор, който благородно бе понесъл бремето на това изпитание на плещите си, правеше нужното и запазваше хладнокръвие пред заплахата от истинска катастрофа.

Понякога тя виждаше в него Дейвид. Двамата имаха много общи качества: упоритост, всеотдайност, интелект. Понякога си мислеше, че Стратмор би бил загубен без нея – чистотата на нейната любов към криптографията бе своеобразен спасителен пояс за Стратмор в кипящото море на мръсна политика, напомняне за ранните му дни на криптоаналитик.

Но и тя разчиташе на Стратмор – той бе нейното убежище в света на жадни за власт мъже, покровител и – както често обичаше да се шегува – изпълнител на най-съкровениите ѝ желания. „Има някаква истина във всичко това“, мислеше си тя. Макар и без предумисъл, точно шефът бе онзи, чието обаждане по телефона бе довело Дейвид Бекър в АНС онзи съдбовен следобед. Мислите ѝ се върнаха на него и погледът ѝ неволно падна върху подложката, която можеше да се изтегля от бюрото ѝ. На нея бе залепен със скоч лента малък факс.

Факсът беше на това място вече седми месец. Това бе единственият код, пред който Сюзан Флечър засега се оказваше безсилна. Беше ѝ го изпратил Дейвид. Прочете го сигурно за хиляден път.

ПРИЕМИ ОТ МЕН СЪВЕТ ЕДИН ПЛОСЪК: ЛЮБОВТА
МИ КЪМ ТЕБ Е БЕЗ ВОСЪК.

Беше ѝ го изпратил след леко спречкване по незначителен повод. Месеци наред го бе молила да ѝ каже какво е имал предвид, но той твърдо бе отказвал. Без восък. Отмъщението на Дейвид. Сюзан го бе научила на толкова много неща за криптоанализа и за да го държи във форма, беше възприела практиката да зашифрова всичките си послания до него с някакъв прост класически шифър. Списъци за пазар, любовни бележки... всичко бе шифровано. Бяха го превърнали в своеобразна игра и малко по малко Дейвид се бе превърнал в доста сносен криптолог. И един ден бе решил да ѝ върне „услугата“. Оттогава бе започнал да подписва бележките си до нея с „Без восък, Дейвид“. Сюзан имаше поне двайсет такива бележки и всички до една завършваха по един и същи начин: „Без восък“.

Как ли не го бе умолявала да ѝ разкрие тайния смисъл, но Дейвид бе ням като риба. Винаги, когато го попиташе, той ѝ отговаряше с неизменното: „Ти си криптологът“.

Главният криптолог на АНС бе опитала всичко: субституции, решетки, дори анаграми. Беше пуснала думите „без восък“ през една специализирана програма със задачата да намери всички размествания с някакъв смисъл. Оказало се бе, че такива просто няма. Изглежда, не само Енсей Танкадо бе способен да поставя нерешими загадки.

Мислите ѝ бяха прекъснати от съскането на плъзгащата се врата. В залата влезе Стратмор.

– Сюзан, има ли вече някакви новини? – започна той, но в същия миг съзря Грег Хейл и замръзна на мястото си. – Ха... добър вечер, господин Хейл. – После се намръщи и присви очи. – Съботна вечер, ако не бъркам. И на какво дължим честта?

Хейл невинно се усмихна.

– Просто доказвам, че заслужавам високата си заплата.

– Аха... – неопределено изсумтя Стратмор и след кратък размисъл, изглежда, реши да не провокира криза. Вместо това се обърна към Сюзан. – Госпожице Флечър, мога ли да поговоря с вас на четири очи за момент? Отвън?

Сюзан се поколеба:

– Ъ... да, сър. – Тя хвърли неспокоен поглед към монитора и след това погледна Грег Хейл. – Секунда...

С няколко бързи движения тя извика програмата „СкринЛок“ –

средство за защита на информацията, инсталирано на всеки терминал във „Възел 3“. Понеже терминалите оставаха постоянно включени, „СкрийнЛок“ даваше възможност на криптолозите да напускат работните си места, без да се притесняват, че някой може да прегледа или промени съдържанието на файловете, с които работеха. Сюзан въведе личния си петсимволен код и екранът ѝ угасна. Щеше да остане така, докато не се върнеше и не въведеше отново правилната комбинация.

После обу обувките си и последва началника си навън.

– Какво прави той тук, по дяволите? – попита Стратмор в мига, в който се озоваха извън залата на „Възел 3“.

– Това, което прави винаги – спокойно отговори Сюзан. – Нищо.

Но Стратмор изглеждаше обезпокоен.

– Спомена ли нещо по повод TRANSLTR?

– Не. Но ако извика таймера на текущата задача и види, че тя върви вече над седемнайсет часа, предполагам, че ще има какво да каже.

Стратмор се замисли.

– Няма причина да го прави.

Сюзан изгледа шефа си.

– Ако искаш, кажи му да си ходи.

– Не... засега ще го оставим така. – Той погледна към лабораторията на отдел Сис-сек. – Чартрукян тръгна ли си?

– Не знам, не съм го виждала.

– Господи – изпъшка Стратмор, – истински цирк. – Прекара ръка по наболата си брада. – Има ли някакъв резултат от трейсър? Честно ще ти кажа, имам чувството, че съм с вързани ръце.

– Засега не. А има ли новини от Дейвид?

Стратмор поклати глава.

– Наредих му да не се обажда, докато не намери пръстена.

Това изненада Сюзан.

– И защо? Ами ако има нужда от помощ?

Стратмор сви рамене.

– С нищо не мога да му помогна оттук... може да разчита само на себе си. Освен това бих предпочел да говоря колкото може по-малко по неосигурени телефонни линии. Знам ли кой може да подслушва.

Сюзан го изгледа изненадано.

– Как да разбирам това?

Стратмор веднага съжали за думите си.

– Спокойно – уверено се усмихна той. – С Дейвид всичко е наред. Просто се опитвам да съм максимално предпазлив.

На десет метра от тях, скрит зад едностранно пропускащата светлината стъклена стена на „Възел 3“, Грег Хейл стоеше пред терминала на Сюзан. Екранът продължаваше да е тъмен. Хейл отново хвърли поглед към началника си и Сюзан. После бръкна за портфейла си, извади от него малко картонче с размерите на кредитна карта и внимателно прочете написаното на него.

Пак провери какво става отвън и спокоен, че разговорът продължава, внимателно въведе чрез нейната клавиатура петсимволна комбинация. Екранът веднага оживя.

Той доволно се засмя.

Кражбата на пароли във „Възел 3“ беше детинска игра. Всеки терминал тук имаше клавиатура, идентична с останалите. Хейл просто бе занесъл своята една вечер у дома си и бе инсталирал в нея чип, който записваше всеки натиснат клавиш. На следващата сутрин беше дошъл на работа най-рано от всички, бе подменил нечия друга клавиатура със своята и просто бе изчакал. В края на работния ден пак бе сменил клавиатурите и бе свалил от тази с чипа записаното в паметта му. Макар да ставаше дума за милиони натиснати клавиши, откриването на паролите бе съвсем просто: първото нещо, с което всеки криптолог започваше деня си във „Възел 3“, бе въвеждането на личната парола, за да отключи достъпа до терминала. Така че Хейл се интересуваше само от първите няколко символа в огромния масив.

Колко иронично, мислеше си Хейл, докато разглеждаше екрана на монитора на Сюзан. Беше събрал паролите на колегите си просто заради тръпката. Сега обаче бе доволен от идеята си, защото програмата на Сюзан изглеждаше доста любопитна.

Хейл се съсредоточи върху нея. Беше написана на ЛИМБО – език, който за негово съжаление не беше от силните му страни. Но дори без да познава езика в детайли, Хейл разбра със сигурност едно – това не беше никаква диагностична програма. Възможност достатъчно бе да чете английски, за да разбере от двете думи на екрана, че нещо не е наред:

ТРЕЙСЪРЪТ ТЪРСИ...

– Трейсър? – каза той на глас, без да се усети. – Какво ли търси? – Изведнъж се разтревожи. Остана още малко загледан в екрана. После взе решение.

Хейл разбираше ЛИМБО достатъчно, за да е наясно, че езикът заимства част от своите конструкции и елементи от два други програмни

езика – С и PASCAL, които той знаеше отлично. Погледна за пореден път да се увери, че няма да го изненадат, и реши да импровизира. Въведе няколко леко модифицирани команди със синтаксис, подобен на PASCAL, и рестартира програмата. Прозорецът за текущо състояние реагира точно както се бе надявал:

ПРЕКЪСВАНЕ НА ТРЕЙСЪРА?

Той уверено въведе „YES“.

След малко компютърът реагира с къс звуков сигнал и на екрана се появи следващо съобщение:

ТРЕЙСЪРЪТ ПРЕКЪСНАТ

Хейл се усмихна доволно. Терминалът току-що бе изпратил до трейсъра команда да се самоунищожи. Каквото и да бе търсила Сюзан, щеше да ѝ се наложи да почака.

Като внимаваше да не остави следи от намесата си, Хейл отвори журналния файл, в който се записваха всички предприети действия, и старателно изтри въведените току-що команди. След това реактивира „СкрийнЛок“ с личния код на Сюзан.

Екранът послушно угасна.

След няколко минути Сюзан се върна на работното си място. Грег Хейл тихо работеше на своя терминал.

30.

„Алфонсо XIII“ се оказа малък четиризвезден хотел встрани от шумотевицата на „Пуерта де Херес“, скрит зад здрава ограда от ковано желязо и люляци. Дейвид изкачи мраморните стъпала на стълбището. Тъкмо посягаше към вратата, когато тя магически се отвори и пиколото го въведе.

– Багаж, сеньор? Да ви помогна?

– Не, благодаря. Трябва да се видя с портиера.

Пиколото го изгледа така, сякаш нещо в двесекундното им общуване го бе засегнало.

– Por aquí, сеньор. – Поведо Бекър през фойето, посочи му портиера и забързано се отдалечи.

Фойето бе луксозно обзаведено, малко на площ, но елегантно. Златната епоха на Испания отдавна бе забравена, но за кратко време, в средата на 17-и век, тази страна бе управлявала света. Стаята бе гордо напомняне на точно онази ера: рицарски доспехи, гравюри на военна тематика и витрина със златни кюлчета от Новия свят.

Зад гишето с надпис CONCERTO се въртеше слаб спретнато облечен мъж, усмихнат с такава готовност, сякаш цял живот бе очаквал този момент, в който да бъде от полза.

– En que puedo servile, senor? С какво мога да ви услужа? – Говореше с леко фъфлене и не спираше да оглежда тялото на Бекър.

Бекър му отговори на испански:

– Трябва да говоря с Мануел.

Широката усмивка върху загорялото лице на мъжа сякаш разцъфна допълнително.

– Si, si, senor. Аз съм Мануел. Какво желаете?

– Сеньор Ролдан в Escortes Belen ми каза, че бихте...

Портиерът направи знак на Бекър да замълчи и неспокойно огледа фойето.

– Защо не дойдете тук? – И поведе Бекър към края на плота на рецепцията. – Така... – продължи той практически шепнешком, – с какво мога да ви помогна?

Бекър отново започна, като също понижи глас:

– Трябва да говоря с едно от момичетата му, за което ми казаха, че вечеря тук. Казва се Росио...

Портиерът изпусна въздуха от гърдите си, сякаш напълно съкрушен.

– Ааа... Росио... какво красиво създание.

– Налага се да я видя незабавно.

– Но, сеньор, тя... е с клиент.

Бекър кимна разбиращо.

– Важно е. – „Въпрос на национална сигурност“.

Портиерът поклати глава със съжаление.

– Невъзможно. Може би ако оставите...

– Става дума за един момент. В ресторанта ли е?

Портиерът отново поклати съжалително глава.

– Салонът затвори преди половин час. Опасявам се, че Росио и нейният гост се оттеглиха за през нощта. Но ако ми оставите бележка, ще ѝ я предам на сутринта. – И той направи знак с глава към номерираните кутии зад гърба си.

– Мисля, че бихте могли да ѝ позвъните и да...

– Съжалявам – заяви портиерът, вежливостта му се бе поизпарила.

– В „Алфонсо XIII“ имаме стриктни правила да не безпокоим клиентите си.

Но Бекър нямаше никакво намерение да чака десет часа някакъв дебелак и една проститутка да слязат за закуска.

– Разбирам – каза той. – Извинявам се, че ви обезпокоих. – Обърна се и тръгна обратно през фойето. Отправи се право към бюрото от черешово дърво с прибиращ се като ролетка капак, което бе забелязал още при влизане. На него имаше солиден запас от картички с емблемата на „Алфонсо XIII“, химикалки и пликове. Бекър запечата празен лист хартия в един от пликовете и го надписа с една-единствена дума.

РОСИО.

После се върна при портиера.

– Съжалявам, че отново ви безпокоя – срамежливо се извини той. – Зная, че се държа глупаво. Просто се надявах лично да мога да кажа на Росио какво удоволствие ми достави времето, прекарано в нейна компания онзи ден. Но, ето... тази вечер се налага да си тръгна. Реших все пак да ѝ оставя една къса бележка. – И Бекър подаде плика на портиера.

Портиерът погледна плика и тъжно въздъхна. „Поредният влюбен хетеросексуален – помисли си той. – Колко жалко“. Вдигна поглед и се усмихна:

– Но, разбира се, господин?...

– Буисан – побърза да отговори Бекър. – Мигел Буисан.

– Да, разбира се. Ще се погрижа Росио да получи това утре сутринта.

– Благодаря ви – усмихна се на свой ред Бекър и се обърна да си върви.

Портиерът дискретно го проследи в гръб, забърса плика от плота и се обърна към номерираните кутии, вградени в стената зад него. Точно в мига, в който поставяше плика в една от тях, Бекър се извърна за един последен въпрос:

– Къде бих могъл да хвана наблизко такси?

Портиерът се обърна и отговори. Но Бекър изобщо не чу думите му. Ходът му бе изпълнен с абсолютна прецизност: ръката на портиера бе точно пред кутията с номер 301.

Бекър благодари на портиера и бавно се отдалечи, като се огледа къде е асансьорът.

„Влизане и излизане“, повтори си той.

31.

Сюзан се върна във „Възел 3“. Разговорът ѝ със Стратмор бе изострил до крайност безпокойството ѝ за безопасността на Дейвид. Въображението ѝ рисуваше ужасяващи картини.

– Е? – обади се Хейл. – Какво искаше Стратмор? Романтична вечеря на четири очи с главния си криптолог?

Сюзан го игнорира и се настани зад своя терминал. Въведе паролата си и екранът се събуди за живот. Появи се прозорецът на програмата на трейсър, който още не бе върнал никаква информация за „Северна Дакота“. „По дяволите помисли си Сюзан, – какво прави толкова време?“

– Виждаш ми се малко напрегната – невинно подпита Хейл. – Някакъв проблем с диагностиката?

– Нищо сериозно – отговори му тя. Но за себе си не беше така сигурна. Трейсърът отдавна трябваше да е приключил работата си. Вече не беше сигурна дали не е допуснала някаква грешка в написването му. Отвори кода и започна да преглежда изписаните на екрана редове – търсеше нещо, което би могло да обясни голямото забавяне.

Хейл я наблюдаваше самодоволно.

– Знаеш ли, исках да те попитам... – почна той. – Какво е мнението ти за неразбиваемия алгоритъм, който Танкадо каза, че разработвал?

Стомахът на Сюзан се сви.

– Неразбиваем алгоритъм? А, да... мисля, че четох нещо за това.

– Доста невероятно твърдение, нали?

– Да – отговори Сюзан. Запита се дали Хейл напълно случайно отваря точно тази тема. – Само че на мен не ми се вярва. Всеки знае, че неразбиваемият алгоритъм е математически невъзможен.

Хейл се усмихна.

– А, да... принципът на Бергофски.

– Подкрепен от здравия разум – отсече тя.

– Кой знае... – театрално въздъхна Хейл. – Има повече неща на небето и земята, отколкото могат да бъдат разбрани от твоята философия.

– Моля?

– Шекспир – поясни Хейл. – „Хамлет“.

– Изглежда, доста си чел, докато си бил в ареста.

Хейл се позасмя.

– Наистина, Сюзан, не ти ли е минавало през ума, че може да е възможно... че може би Танкадо наистина е измислил неразбиваем алгоритъм?

Разговорът започваше да лази по нервите на Сюзан.

– Е, в края на краищата ние не успяхме да го направим.

– А може би Танкадо е по-добър от нас.

– Може – съгласи се Сюзан с престорена незаинтересованост.

– Ние си кореспондирахме известно време – небрежно подхвърли Хейл. – Танкадо и аз.

Сюзан го погледна. Едва успя да скрие смайването си.

– Така ли?

– Да. След като разбрах алгоритъма на „Скипджак“, той ми писа... каза, че сме били братя в глобалната битка за правото на цифрова неприкосновеност.

Сюзан едва скриваше недоверието си. Хейл във връзка с Танкадо! Постара се да изглежда безразлична. Междувременно Хейл продължаваше:

– Той ме поздрави, че съм доказал съществуването на „задна врата“ в „Скипджак“ – нарече го постижение в името на правата на хората по света. Трябва да признаеш, Сюзан, че все пак „задната врата“ в „Скипджак“ си беше доста подла като замисъл. Да четеш всички имейли по света! Ако питаш мен, Стратмор заслужаваше да бъде заловен!

– Грег – повиши тон загубилата търпение Сюзан, която с мъка овладяваше гнева си, – смисълът на „задната врата“ беше в това АНС да може да чете имейлите, които застрашават националната ни сигурност.

– О, така ли било? – невинно въздъхна Хейл. – А слухтенето зад гърба на средния гражданин беше само удачно стечение на обстоятелствата?

– Ние не подслушваме средните граждани и ти много добре знаеш това. ФБР може да подслушва телефони, но това не означава, че подслушват всеки телефонен разговор.

– Ако разполагаха с достатъчно хора, щяха да го правят.

Сюзан реши да не обръща внимание на заяждането.

– Правителствата трябва да имат правото да събират информация, която застрашава общото благо.

– Исусе Христе... – отново въздъхна Хейл, – говориш като че ли Стратмор ти е промил мозъка. Знаеш отлично, че ФБР не може да подслушва всеки разговор – трябва да имат съдебна заповед. Но манипулиран стандарт за шифроване означава, че АНС би могла да подслушва

всеки, винаги, навсякъде.

– Прав си... би трябвало да можем да правим това! – Гласът на Сюзан бе станал нетипично остър. – Ако не беше разкрил онази „задна врата“ в „Скипджак“, щяхме да имаме достъп до всеки код, който бихме имали нужда да разбием, а не само до онова, с което може да се справи TRNASLTR.

– Ако аз не бях намерил „задната врата“ – възрази Хейл, – щеше да го направи някой друг. Аз просто ви спасих задниците. Можеш ли да си представиш как щеше да се размърди, ако „Скипджак“ бе вече приет за широка употреба, когато гръмнеше новината?

– Мога – отвърна рязко Сюзан. – А сега са ни се лепнали параноиците от ФЕГ, убедени, че вграждаме „задна врата“ във всичките си алгоритми.

– Ами... не го ли правим? – невинно попита Хейл и когато Сюзан го изгледа смразяващо, побърза да отстъпи: – Добре де... по този въпрос вече е безсмислено да се спори. Построихте си TRANSLTR, имате си светкавичен източник на информация. Можете да четете каквото искате, когато пожелаете и... никой не ви задава въпроси. Вие победихте.

– Да не би да искаш да кажеш „Ние победихме“? Доколкото знам, работиш за АНС.

– Не е за дълго – подсмивва се Хейл.

– Не ми давай надежди.

– Говоря сериозно. Ще се махна оттук.

– Е, това ще ме съсипе.

Сюзан се улови, че иска да наругае Хейл за всичко, което вървеше наопаки. Искаше да му накрещи за „Цифрова крепост“, за проблемите си с Дейвид, за това, че е тук, а не в Смоуки Маунтинс... само че нито едно от тези неща не бе по негова вина. Единствената вина на Хейл бе в това, че беше непоносим. Сюзан усещаше, че трябва да е по-благородна от него. В крайна сметка в задълженията ѝ на старши криптолог влизаха да се грижи за атмосферата на работното място, да образова хората, да бъде за пример. Хейл беше млад и още наивен.

Сюзан го погледна. Усещаше безсилие, че човек с неговия талант, вместо да бъде находка за „Крипто“, все още не е осъзнал важността на задачата пред АНС.

– Грег – каза тя вече съвсем спокойно, – днес съм притисната от важни задачи. Признавам, ядосах се, когато те чух да приказваш за АНС като някой, дето надничва отвън през прозореца. Тази организация е създадена с една цел да опазва сигурността на нашата страна. Да, това

може да предполага раздрусване на някое и друго дърво в очакване понякога отгоре да падне гнила ябълка. Но аз мисля, че повечето граждани с готовност биха пожертвали част от правата си, ако знаят, че срещу това „лошите“ няма да могат да разиграват коня си. – Хейл не казваше нищо. – Рано или късно – продължи Сюзан – народът на тази нация ще почувства необходимост да повярва някому. Около нас има толкова много добри неща... но в доброто е размесено и доста зло. Някой трябва да има достъп до едното и до другото, и да отдели доброто от злото. Това е нашата работа. Това е нашият дълг. Независимо дали това ни харесва, или не, между демокрацията и анархията има една слаба вратичка. И АНС охранява тази вратичка.

Хейл кимна замислено.

– *Quis custodiet ipsos custodes?* – И като видя неразбиращия поглед на Сюзан, побърза да обясни: – Латински. От „Сатири“ на Ювенал. Означава „Кой ще пази пазачите?“.

– Не разбирам – призна Сюзан. – „Кой ще пази пазачите?“

– Да. Ако ние сме пазачите на обществото, тогава кой ще наблюдава нас и ще се грижи да не станем на свой ред опасни?

Сюзан кимна, не знаеше как да реагира. Хейл се усмихна.

– Така Танкадо подписваше всичките си писма до мен. Това беше любимата му максима.

32.

Дейвид Бекър стоеше в коридора пред апартамент 301. Знаеше, че някъде зад тежката красиво резбована врата се намира пръстенът. „Въпрос на национална сигурност“.

Зад вратата се чуваше някакво движение. Едва доловим разговор. Той почука. Разнесе се плътен глас с немски акцент:

– Ja?

Бекър не каза нищо.

– Ja?

Вратата лекичко се откряна и в пролуката се показва кръгло пълно лице с немски черти.

Бекър се усмихна вежливо. Не знаеше името на германеца.

– Deutscher, ja? – попита той. „Германец, нали“? Мъжът неуверено кимна. Бекър продължи на перфектен немски:

– Мога ли да поговоря с вас за момент?

Но мъжът продължаваше обезпокоено да го гледа.

– Was willst du? – „Какво желаете“?

Бекър със закъснение осъзна, че е трябвало да обмисли репликите си, преди да почука така нахално на вратата на непознатия. Трескаво затърси правилните думи.

– Имате нещо, от което се нуждая.

Само че тези думи явно не бяха подходящите. Очите на германеца се присвиха.

– Ein ring? – обясни Бекър. – Du hast einen Ring. – „Имате един пръстен“.

– Вървете си – изръмжа германецът и понечи да затвори вратата. Без замисляне Бекър сложи крак в пролуката и я блъсна, за да я доотвори. И веднага съжали за реакцията си.

Германецът отвори широко очи и възкликна:

– Was tust du? – „Какво правите“?

Бекър усещаше, че прави неща, от които нищо не разбира. Хвърли неспокойно поглед в двете посоки на коридора. Бяха го изхвърлили веднъж от клиниката. Не искаше да стават два пъти от два опита.

– Nimm deinen Fuß weg! – изрева германецът. „Махни си крака“!

Бекър огледа набързо дебелите пръсти на мъжа за пръстен. Нямахше нищо такова. „А съм толкова близо“ – помисли си той.

– Em Ring! – повтори той, докато вратата се затръшваше под носа му.

Дейвид Бекър дълго стоя в пишно обзаведения коридор. На стената до него висеше репродукция на Салвадор Дали.

– Колко подходящо! – изпъшка той. Сюрреализъм. „Сякаш съм попаднал в абсурден сън“. Беше се събудил тази сутрин в собственото си легло и сам не знаеше как се бе озовал в Испания, готов да разбие хотелската врата на напълно непознат му човек в търсене на някакъв тайнствен пръстен.

Строгият глас на Стратмор в главата му го изтръгна от замислянето: „Трябва да намериш този пръстен!“

Бекър въздъхна дълбоко и прогони тези думи от главата си. Искаше да се върне у дома. Но билетът му за дома се намираше от другата страна на вратата... под формата на златен пръстен. Трябваше само да го вземе.

Той си пое дъх, върна се при вратата на апартамент 301 и силно почука. Налагаше се да действа по-грубо.

Германецът рязко отвори вратата, готов да протестира, но Бекър го изпревари. Мушна под носа му картата си за влизане в мериландския скоуш клуб и изляз:

– Polizei! – После се вмъкна безцеремонно в стаята и запали осветлението.

Смаян, германецът присви заплашително очи.

– Was machst...

– Тишина! – превключи на английски Бекър. – Има ли в тази стая проститутка? – И се огледа. Обстановката бе като в типична хотелска стая. Рози, шампанско, огромно легло с балдахин. Нямаше и следа от Росио. Но вратата на банята беше затворена.

– Prostituiert? – Германецът тревожно погледна към банята. Беше по-едър, отколкото Бекър си го бе представял. Косматият му гръден кош започваше непосредствено под тройната брадичка и се спускаше под наклон към необятен корем. Коланът на бялата хавлия с надпис „Алфонсо XIII“ едва обхващаше кръста му.

Бекър изгледа гиганта пред себе си с най-страшния си поглед.

– Как се казвате?

По пълното лице на германеца премина тръпка на паника.

– Was willst du? – „Какво искате“?

– Работя към сектора за туризъм в полицията в Севиля. Има ли проститутка в тази стая?

Германецът отново погледна неспокойно към вратата на банята. Поколеба се за миг и после призна:

– Ја.

– Известно ли ви е, че в Испания това е незаконно?

– Nein – излъга германецът. – Не знаех. Веднага ще я изпратя да си върви.

– Опасявам се, че вече е твърде късно за това – каза Бекър, Направи няколко крачи във вътрешността на стаята, защото досега бе стоял на прага. – Но имам едно предложение.

– Ein Vorschlag? – Чужденецът го погледна с надежда. „Предложение“?

– Да. Мога да ви отведа в управлението веднага... – Той направи театрална пауза и многозначително изпука с кокалчетата на пръстите си.

– Или какво? – тревожно попита германецът, разширил очи от уплаха.

– Или ще сключим сделка.

– Каква сделка? – Германецът бе чувал страховити истории за корупцията сред испанската полиция.

– Имате нещо, което ми трябва – подхвърли Бекър.

– Да, разбира се! – с престорена готовност каза германецът и се усмихна без желание. – Колко?

Бекър остави долната си челюст да провисне в гримаса на театрално възмущение.

– Да не се опитвате да подкупите служител на закона?!

– Не! Разбира се, че не. Просто си помислих, че... – Дебелият мъж побърза да остави портфейла си на масичката. – Аз... аз... – Личеше си, че е напълно объркан. Отпусна се безсилно на края на леглото и закръпши ръце. Леглото простена под тежестта му. – Съжалявам...

Бекър извади една роза от вазата в центъра на стаята и небрежно я помириша, преди да я пусне на пода. После внезапно се извърна.

– Какво можете да ми разкажете за убийството?

– Mord? – с побеляло лице прошепна германецът. „Убийство“?

– Да. Говоря за онзи азиатец от сутринта. В парка. Защото това беше убийство... Enmordung? – Бекър много харесваше немската дума за „убийство“. Струваше му се някак... вледеняваща.

– Enmordung? Но той, той...

– Да.

– Но... това е невъзможно! – зададено отрече германецът. – Аз бях

там. Човекът получи сърдечна криза. Видях го с очите си. Нямахте кръв. Нямахте куршуми...

Бекър снизходително поклати глава.

– Нещата не винаги са такива, каквито изглеждат.

Германецът млъкна, беше преbledнял като платно. Бекър се усмихна. Лъжата бе изиграла своята роля. От нещастния германец се стичаше пот.

– К-какво... и-и-искате? – заекна той. – Аз не знам нищо.

Бекър закричи из стаята.

– Убитият мъж е носел златен пръстен. Този пръстен ми трябва.

– Н-не е у мен.

Бекър покровителствено се усмихна и направи знак към банята.

– А Росио? „Роса“?

Невинният въпрос смени цвета на германеца от тебеширенобял на пурпурночервен.

– Познавате Роса? – Той избърса с ръкава на хавлията потта от местото си чело. Готвеше се да обясни нещо когато вратата на банята рязко се отвори.

И двамата погледнаха натам.

На прага стоеше Росио Ева Гранада. Едно видение. Дълга плавно спускаща се червена коса, перфектна иберийска кожа, тъмнокафяви очи, високо гладко чело. И тя беше облечена в бяла хотелска хавлия. Коланът беше пристегнат над високия ѝ ханш, а яката бе умело разтворена, за да разкрие максимално от мургавото ѝ деколте. Тя пристъпи в стаята – истинско олицетворение на увереността – и попита на английски с пресипнал глас:

– Какво обичате?

Бекър гледаше изумително красивата жена пред себе си, забравил да мига.

– Трябва ми пръстенът – студено каза той накрая.

– Кой сте вие?

Бекър превключи на испански с тежък андалуски акцент.

– Guardia Civil.

– Невъзможно! – отговори тя на същия език и се разсмя. Бекър усети в гърлото му да се надига буца. Росио явно беше много по-труден случай от своя клиент.

– Невъзможно? – повтори той, като полагаше усилия да запази хладнокръвие. – Да те отведе ли, за да ти докажа обратното?

Росио се усмихна безгрижно.

– Няма да те унижавам, като приема тази „заплахи“. Но искам да знам кой си.

Бекър реши да се придържа към първоначалния си подход.

– Служител на севилската полиция.

Този път Росио направи няколко заплашителни крачки към него.

– Аз познавам всеки полицай на служба. Това са най-добрите ми клиенти.

Бекър почти физически усещаше пронизващия ѝ поглед.

– Работя към специалната секция, занимаваща се с туристите. Дайте ми пръстена или ще се наложи да ви отведе в управлението и...

– И какво? – насмешливо поиска да разбере тя.

Бекър замълча. Нямахше представа какво да предприеме.

Планът му се обръщаше срещу него самия. „Но защо не мога да я излъжа?“

Росио се приближи още повече.

– Не знам кой си и какво искаш, но ако не се махнеш от стаята веднага, ще повъгна на охраната и тогава истинската полиция ще те арестува за представяне под фалшива самоличност.

Бекър знаеше, че Стратмор може да го освободи от всякакъв арест за пет минути, но той, от друга страна, го бе предупредил, че случаят изисква максимална дискретност. Да бъде арестуван бе недопустимо.

Росио го оглеждаше гневно.

– Окей – въздъхна Бекър примирено. – Не работя за севилската полиция. Изпратен съм тук от американското правителство, за да открия пръстена. Това е всичко, което имам правото да разкрия. Но мога да допълня, че съм упълномощен да платя за него.

Възцари се продължителна тишина.

Росио остави заявлението му да увисне във въздуха, преди да позволи на устните си да се разтворят в лукава усмивка.

– Е... не беше толкова болезнено, нали? – Тя седна на един от столите и кръстоса делово крака. – За каква сума говорим?

Бекър си позволи да въздъхне наум. Реши, че няма смисъл да увърта.

– Мога да ви платя седемстотин и петдесет хиляди песети. Пет хиляди американски долара. – Това бе половината от парите, с които разполагаше, но поне десет пъти повече от реалната цена на пръстена.

Росио повдигна вежди впечатлена.

– Доста пари...

– Да, сумата е голяма. Споразумяхме ли се?

Но Росио само поклати глава:

– Бих искала да можех да кажа „да“.

– Добре... милион песети – изстреля без замисляне Бекър. – Но това е всичко, с което разполагам.

– Я виж ти... – усмихна се Росио. – Вие американците май нямате представа как да се пазарите. На нашия пазар ще ви оскубят.

– В налични... веднага – настоя Бекър и посегна към плика в джоба си. „Ако знаеш как искам да се прибера вкъщи“.

Росио обаче пак поклати глава:

– Не мога.

Отказът ѝ го ядоса:

– И защо?

– Защото пръстенът не е у мен – с извинение в гласа обясни тя. – Вече го продадох.

33.

Токуген Нуматака гледаше през прозореца и крачеше като животно в клетка. „Северна Дакота“ не се бе обадил. „Проклети американци! Никакво понятие за точност!“

Беше готов сам да му позвъни, но не разполагаше с телефонния му номер. Мразеше да прави бизнес по този начин когато нещата се контролираха от друг.

Всъщност още в самото начало Нуматака се бе досетил за възможността обажданията на „Северна Дакота“ да се окажат номер... например някакво разиграване от страна на японски конкурент. Някогашните му съмнения отново го бяха налегнали. Имаше нужда от допълнителна информация.

Излезе стремително от офиса си и зави надясно в главния коридор на „Нуматака“. Служителите почтително се покланяха, докато той вървеше напред, без да ги забелязва. Нуматака не бе толкова лековерен, че да приема тази почтителност за обич – поклонът бе акт на вежливост, който японските служители отдаваха дори на най-безмилостния си началник.

Нуматака влезе в помещението на телефонната централа на собствената си компания. Всички входящи обаждания се приемаха от една-единствена телефонистка, обслужваща „Corenco 2000“ – терминал за двайсет линии. Жената беше заета, но при влизането на Нуматака стана и се поклони.

– Седни! – отсеке той.

Тя се подчини веднага.

– Днес получих обаждане в пет без пет на личната ми линия. Можеш ли да разбереш откъде ми позвъниха? – Нуматака не можеше да си прости, че бе пропуснал да се поинтересува по-рано.

Телефонистката изплашено преглътна.

– На тази централа нямаме инсталирана система за идентифициране на обажданията се, сър. Но бих могла да се свържа с телефонната компания. Сигурна съм, че те ще могат да помогнат.

Нуматака не се съмняваше ни най-малко, че телефонната централа би могла да помогне. В ерата на цифровите връзки анонимността бе нещо забравено. Телефонните компании можеха да кажат точно кой се е обаждал и колко време е продължил разговорът.

– Направи го! – нареди той. – И ми събщи веднага щом научиш.

34.

Сюзан седеше сама във „Възел 3“ и чакаше трейсърът ѝ да свърши. Хейл бе решил да излезе навън за глътка свеж въздух – решение, за което му бе благодарна. Странно, обаче самотата във „Възел 3“ не ѝ носеше никаква утеха. Сюзан се улавяше, че не може да извади от главата си новината за връзката между Танкадо и Хейл.

– Кой ще пази пазачите? – прошепна тя. Фразата бе изместила останалите ѝ мисли. Насили се да прогони натрапчивите думи от главата си.

Сети се отново за Дейвид. Надяваше се да е добре. Още ѝ бе трудно да повярва, че е в Испания. Колкото по-скоро намереха ключа и приключе тази история, толкова по-добре.

Седнала в тишината, тя загуби представа за времето. В един момент се сепна и се запита колко ли е седяла така. Два часа? Три? Погледна през стъклената стена към безлюдната зала на „Крипто“ и пожела проклетият терминал най-сетне да даде сигнал за край. Но във „Възел 3“ продължаваше да цари мъртва тишина. Слънцето вече залязваше. Флуоресцентното осветление в тавана се включи със съскане. Сюзан усещаше, че времето изтича.

Отново погледна прозореца на трейсъра и се намръщи.

– Хайде, моля те. Имаше толкова време... – Сложи ръка върху мишката и щракна курсора в прозореца за състояние на програмата. – Я да видим колко време се мъчиш?...

Цифровият часовник на трейсъра много приличаше на този на TRANSLTR – трябваше да показва часовете и минутите изтекло време след стартиране на програмата. Точно това очакваше да види. Но видя нещо съвсем различно и кръвта ѝ спря във вените.

ТРЕЙСЪРЪТ ПРЕКЪСНАТ

– Трейсърът прекъснат?! – ахна тя. – Но защо?...

Обхвана я внезапна паника. Тя разтревожено запрелиства данните, търсейки в кода на програмата си възможните причини за прекратяване на работата на трейсъра. Но не намери нищо. Излизаше, че трейсърът бе прекратил работата си, защото така бе „решил“. Но за Сюзан това можеше да означава само едно – по някаква причина в програмата ѝ се бе появил бгг.

Сюзан гледаше на бгговете като на най-влудяващата страна на

компютърното програмиране. Поради факта, че компютрите стриктно изпълняват машинните инструкции в предписания ред, понякога дори най-невинните на пръв поглед грешки можеха да имат поразителен ефект. Прости програмни грешки като използване на точка вместо запетая биха могли да сринат работата на сложна система. Сюзан помнеше интересната история около възприемането на термина „бъг“. Тя беше свързана с първия компютър на света, „Марк 1“, лабиринт от електромеханични вериги, построен през 1942 в лаборатория на Харвардския университет. Един ден компютърът показал неизправности и никой не могъл да разбере причината. След дълги часове търсене лабораторният техник открил причината на проблема – забелязал, че между контактите на едно реле имало молец, който правел „късо“. От този момент компютърните неизправности били наричани „бъгове“.

– Нямам време за това – изохка Сюзан.

Намирането на бъг в програма е процес, който може да отнеме дни. Трябваше да бъдат прегледани хиляди редове програмен код, за да се забележи дребна грешка, същото като да се прегледа енциклопедия за една-единствена печатна грешка.

Сюзан разбираше, че има само един практически шанс да стартира трейсърта отново. Знаеше, че е почти сигурно, че трейсърът отново ще се натъкне на същата грешка и ще прекрати работата си. Алтернативата бе грешката да се търси систематично, а за това нямаша време нито тя, нито Стратмор.

Но в мига, в който стартира наново програмата и се зачуди каква ли ще се окаже грешката, осъзна, че нещо не се връзва. Та тя бе използвала същия този трейсър миналия месец без никакви проблеми. Как така изведнъж бе развил бъг?

Докато се чудеше какво изобщо става, се сети за нещо, което ѝ бе казал Стратмор: „Опитах се да изпратя копие на твоя трейсър... През цялото време ми връщаше безсмислени данни“.

Думите натрапчиво се въртяха в главата ѝ: „... връщаше безсмислени данни“.

Хм. Тя критично наклони глава. Възможно ли бе? Връщал е данни?

Но ако Стратмор е получавал някакви данни от трейсърта ѝ, значи той очевидно е работел. А данните са изглеждали безсмислени, предположи тя, защото началникът ѝ е въвел грешен низ за търсене. Това нямаше никакво значение – трейсърът е работел!

Сюзан се досети, че има още едно възможно обяснение защо трейсърът е прекратил работата си. Програмите можеха да прекратят

изпълнението си не само заради програмни грешки – понякога имаше и външни причини: резки промени в захранващото напрежение, частици прах по печатните платки на компютъра, проблеми с окабеляването. Поради прецизната настройка на хардуера във „Възел 3“ до момента Сюзан не се бе замисляла за тази възможност.

Тя стана и бързо отиде до лавицата с технически ръководства. Дръпна дебелия подвързан със спирала том със заглавие „SYS-OP“ и го запрелиства. Намери каквото ѝ трябваше, отнесе справочника при терминала си и въведе няколко команди. После изчака компютърът да извлече от паметта си списъка с командите, изпълнени от него през последните няколко часа. Надяваше се прегледът ѝ да разкрие някаква външна причина за прекъсване, например команда за аварийно прекратяване от страна на захранващ блок с проблеми от някакъв характер или дефектирал чип.

След няколко секунди терминалът издаде къс звук. Пулсът ѝ се ускори. Тя затаи дъх и впери поглед в екрана:

ERROR CODE 22

Това беше лъч надежда. Новината бе окуражаваща. Фактът, че запитването бе открило грешка с някакъв код, означаваше, че с трейсър а ѝ няма проблеми. Трейсърът явно бе прекратил работата си поради външна аномалия, която бе крайно невероятно да се повтори.

Error code 22. Сюзан напрегна памет да се сети какво точно означаваше грешка с този код. Хардуерните неизправности бяха толкова рядко събитие във „Възел 3“, че не се бе налагало да запаметява тези кодове.

Тя прелисти наново ръководството и прегледа списъка с кодовете на грешки:

19: ПОВРЕДЕН ДЯЛ НА ТВЪРДИЯ ДИСК

20: ОТСКОК В DC-ЗАХРАНВАНЕТО

21: НЕИЗПРАВНОСТ НА НОСИТЕЛЯ

Когато стигна до номер 22, спря и се вгледа, неспособна да откъсне поглед. После озадачена направи повторна справка с изписаното на екрана на монитора. Не, нямаше грешка:

ERROR CODE 22

Намръщена тя върна поглед върху страницата на разтвореното ръководство. Написаното там нямаше смисъл. Обяснението бе възможно най-простото:

22: ОПЕРАТОРСКО ПРЕКЪСВАНЕ

35.

Бекър смаяно изглежда Росио.

– Продали сте пръстена?

Тя кимна и копиринената ѝ червена коса се разпиля по раменете.

Бекър се молеше да не е чул правилно. Тя сви рамене и отговори:

– На едно момиче до парка.

Краката на Бекър омекнаха. „Не, това не е възможно!“ Росио игриво се усмихна и направи знак към германеца.

– *Er queria que lo guardara.* Той искаше да го запазим, но не се съгласих. В мен тече кръв на житана – циганска, нали разбирате, а ние, житаните, освен че имаме червена коса, сме и много суеверни. Пръстен, предложен от умиращ човек, не е на добро.

– Познавате ли момичето? – продължи да разпитва Бекър.

Росио изви вежди.

– *Vaya.* Май наистина много искате този пръстен, а?

Бекър мрачно кимна.

Грамадният немец ги гледаше объркано. Романтичната му вечер явно отиваше по дяволите, а той нямаше представа защо.

– *Was passiert?* – неспокойно попита той. „Какво става?“

Но Бекър не му обърна внимание.

– Всъщност не го продадох – обясни Росио. – Опитих се, но тя беше хлапе и нямаше никакви пари. Накрая просто ѝ го дадох. Ако знаех за щедрото ви предложение, със сигурност щях да го задържа.

– А защо си тръгнахте от парка? – настояваше да разбере цялата истина Бекър. – Пред очите ви е умрял човек. Защо не изчакахте идването на полицията? Можехте да дадете пръстена на тях.

– Аз имам нужда от много неща, господин Бекър, но не си търся сама неприятностите. Освен това онзи старец се справяше добре и без нас.

– Канадецът?

– Да, той повика линейка. Ние решихме да си тръгнем. Наистина не виждах никаква причина да забърквам моя приятел с полицията.

Бекър кимна разсеяно. Все още се мъчеше да приеме този нов жесток обрат. „Просто е подарила проклетия пръстен!“

– Опитих се да помогна на умирация – обясни Росио. – Но той не искаше да му се помага. Започна с пръстена... навираше го в лицата ни. Ръката му беше с три стърчащи криви пръста. Бъркаше с нея в лицата

ни, сякаш бяхме длъжни да го вземем. Аз не исках, но приятелят ми накрая го прие. И тогава онзи почина.

– А вие опитахте да му направите изкуствено дишане? – предположи Бекър.

– Не... Дори не го докоснахме. Приятелят ми се изплаши. Може да е голям, но много хленчи. – И тя прелъстително се усмихна на Бекър. – Не се притеснявайте... той не знае и дума испански.

Бекър се намръщи. Все още не можеше да си обясни синините по гърдите на Танкадо.

– А онези от бърза помощ опитаха ли се да го съживят... сърдечен масаж, нещо такова?

– Нямам представа. Нали ви казах, че си тръгнахме, преди да дойдат.

– Исках да кажеш веднага след като сте откраднали пръстена – поправи я кисело Бекър.

Росио го изгледа гневно.

– Не сме откраднали никакъв пръстен. Човекът умираше. Намеренията му бяха повече от ясни. Изпълнихме последната му воля.

Бекър омекна. Росио беше права – на тяхно място сигурно и той щеше да постъпи по подобен начин.

– Но после го дадохте на някакво момиче?

– Нали ви казах. Този пръстен ме плашеше. А тя носеше много бижута. Помислих си, че може да й хареса.

– А на нея не й ли се стори странно? Че просто й подарявате някакъв пръстен?

– Не. Обясних й, че сме го намерили в парка. Мислех си, че ще предложи да ми даде някакви пари, но тя не го направи. А аз само исках да се отърва от него.

– Кога по-точно й го дадохте?

Росио сви рамене.

– Ами... днес следобед. Около час след като го получихме.

Бекър погледна часовника си – беше 23:48. Следата бе на повече от осем часа, с други думи, съвсем студена. „И какво, по дяволите, правя тук? Аз трябва да съм в Смоуки Маунтинс“. Той въздъхна и зададе единствения въпрос, за който можеше да се сети:

– Как изглежда момичето?

– Era un punki – отговори Росио.

– Un punki? – погледна я изненадано Бекър.

– Si. Punki.

– Пънкарка.

– Да, пънкарка – потвърди тя на английски и веднага превключи обратно на испански. – Mucha joyeria. Много бижута. Странна висулка на едното ухо. Череп, струва ми се.

– В Севиля има рокери-пънкари?

Росио се усмихна.

– Todo bajo el sol. Под слънцето има всичко. – Това беше мотото на севилското Бюро по туризма.

– А каза ли ви името си?

– Не.

– Спомена ли къде отива?

– Не. Говореше испански много лошо.

– Не е била испанка? – поиска да се увери Бекър.

– Не, беше англичанка... мисля. С тъпо боядисана коса в червено, бяло и синьо.

Бекър се намръщи на странния образ.

– Може да е била американка – предположи той.

– Не мисля – възрази Росио. – Носеше тениска, която приличаше на английското знаме.

Бекър унило кимна.

– Добре... Коса, боядисана в червено, бяло и синьо, тениска, шампована като английското знаме, и висулка с формата на череп на ухото. Нещо друго?

– Нищо. Най-обикновена пънкарка.

Най-обикновена пънкарка? Бекър идваше от свят на тениски с емблемите на колежи и консервативни прически; той дори не можеше да си представи за какво му говори младата жена.

– И все пак... можете ли да се сетите за още нещо? – настоя той.

Росио се позамисли.

– Не, това е всичко.

В същия миг леглото силно изскърца. Клиентът на Росио неспокойно бе преместил тежестта си. Бекър се обърна към него и заговори на гладък немски.

– Noch etwas? Нещо друго? Нещо, което би ми помогнало да откроя пънкарката, на която сте дали пръстена?

Настана тягостна тишина. Гигантът като че ли искаше да каже нещо, само че не знаеше как да го направи. Долната му устна затрепери за миг, после той събра сили и проговори. Четирите думи, които изрече, определено бяха на английски, но силният немски акцент ги правеше

почти неразбираеми.

– Шибай се и пукни!

Бекър се изуми.

– Моля?!

– Шибай се и пукни! – повтори мъжът и му показа среден пръст.

Бекър бе прекалено изморен, за да се засегне. Шибай се и пукни! И този много хленчел, а? Той се обърна към Росио и каза:

– Май злоупотребих с гостоприемството ви.

– Не му обръщайте внимание – засмя се тя. – Малко е объркан. Но ще си получи, каквото очаква. – Тя тръсна коса и му намигна.

– Нещо друго? – с надежда попита за последен път Бекър. – Нещо, което би ми помогнало?

Росио обаче поклати глава.

– Това е всичко. Не вярвам, че някога ще я намерите. Севиля е голям град... и е много лесно човек да се загуби в него.

– Е, ще опитам, каквото е по силите ми. – „Въпрос на национална сигурност“.

– Ако късметът не ви се отвори – подхвърли Росио и погледна многозначително дебелия плик в джоба на Бекър, отбийте се пак. Приятелят ми сигурно ще спи. Почукайте тихо. Ще вземем друга стая. Ще видите една страна на Испания, която никога няма да забравите. – И палаво нацупи устни.

Бекър си позволи вежлива усмивка.

– Трябва да вървя. – И се извини на германеца за прекъсването.

Гигантът срамежливо се усмихна.

– Keine Ursache.

Бекър се отправи към вратата. „Няма проблем? А какво стана с «Шибай се и пукни»?“

36.

„Операторско прекъсване?“ Сюзан озадачено гледаше екрана.

Отлично знаеше, че не е въвеждала никаква команда, която би могла да доведе до прекъсване... поне не съзнателно. Но не беше сигурна дали не е натиснала някаква комбинация от клавиши случайно.

– Невъзможно – прошепна тя. Според записа в журналния файл командата за прекъсване бе въведена преди по-малко от двацет минути. Сюзан помнеше, че единственото нещо, което бе въвела през това време, бе паролата ѝ, когато бе излязла да говори с началника. Абсурдно беше да допуска, че паролата ѝ може да бъде сбъркана от компютъра с команда за прекъсване.

Макар да разбираше, че е чиста загуба на време, Сюзан отвори журналния файл на програмата, заключваща екрана, и провери дали паролата ѝ е била възприета като такава. Както бе очаквала, грешка нямаше.

– И откъде тогава го измисли това операторско прекъсване? – ядоса се тя.

Затвори прозореца на заключващата програма и... неочаквано в последната частица от секундата, преди той да изчезне от екрана, нещо привлече погледа ѝ. Отвори го отново и този път вече внимателно разгледа всички записани данни. Да, имаше запис за заключване, направен в момента, когато бе напуснала „Възел 3“, но времето на съответното отключване не беше наред. Два записа бяха направени през интервал от една минута. Сюзан бе абсолютно сигурна, че бе разговаряла със Стратмор навън повече от една минута.

Прегледа страницата до края. И онова, което видя, я накара да ахне. Три минути по-късно имаше нова двойка записи „заключване-отключване“. От журналния файл излизаше, че някой е отключвал терминала ѝ, докато тя бе отсъствала.

– Не е възможно! – задави се тя. Единственият кандидат бе Грег Хейл, а Сюзан бе напълно сигурна, че никога не му е предоставяла личната си парола. Придържайки се към здравата криптографска практика, Сюзан бе избрала за парола случайна буквено-цифрова комбинация и никога не я бе записвала, така че вероятността за „отгатването“ ѝ се изчисляваше на 1 към 36 на пета степен, с други думи, възможните комбинации бяха над шейсет милиона.

От друга страна, записите в отворения пред очите ѝ файл бяха

недвусмислени. Сюзан стоеше, гледаше ги и се чудеше. Явно Хейл бе правил нещо от терминала ѝ, докато не я бе имало. И това „нещо“ бе да изпрати команда до трейсърта да прекрати работата си.

Въпросът „как“ бързо отстъпи на по-важния „защо“. Хейл нямаше мотив да влиза неправомерно в терминала ѝ. Та той дори не знаеше, че Сюзан е изпратила трейсър. А даже и да знаеше, какво би имал против това тя да открие някой си „Северна Дакота“? Въпросите без отговор се множаха в главата ѝ.

– Добре, първо най-важните неща – каза си тя на глас. С Хейл щеше да се занимае след момент. Съсредоточи се и стартира повторно трейсърта. Терминалът ѝ издаде къс звук и на екрана се изписа:

ТРЕЙСЪРЪТ ИЗПРАТЕН.

Сюзан знаеше, че докато получи информацията, ще минат часове. Изруга Хейл; недоумяваше как, по дяволите, се е снабдил с личната ѝ парола и се питаше с каква цел е прекратил работата на трейсърта ѝ.

Стана и отиде при неговия терминал. Екранът беше тъмен, но лекото просветване по рамката издаваше, че не е заключен. Криптолозите рядко заключваха терминалите си, освен когато си тръгваха от „Възел 3“ за деня. Вместо това просто намаляваха яркостта на мониторите – универсален, негласно спазван от всички знак, че никой не трябва да докосва терминала.

Сюзан посегна към терминала на Хейл и изсумтя:

– По дяволите негласните уговорки. Я да видим какво си намислил?

Тя хвърли поглед навън, увери се, че е все така безлюдно, както допреди малко, и увеличи яркостта на терминала на Хейл. Мониторът излезе на фокус, но екранът оставаше все така празен. Сюзан се намръщи – не беше очаквала това. Неуверена какво да прави, тя извика програмата за търсене и въведе:

SEARCH FOR: TRACER

Беше си изстрел в тъмното, но ако в компютъра на Хейл имаше нещо, отнасящо се до трейсърта на Сюзан, търсачката щеше да го открие. А това можеше да хвърли светлина и върху въпроса защо Хейл бе прекъснал ръчно работата на нейната програма. След секунди на екрана се изписа:

NO MATCHES FOUND

Сюзан помисли малко. Проблемът ѝ бе, че не знаеше какво да търси. Опита пак:

SEARCH FOR: SCREENLOCK

Мониторът присветна за миг и на екрана се появи голямо количество информация без никакъв намек за това, че Хейл съхранява копия на паролата на Сюзан на своя компютър.

Сюзан въздъхна. „А с какво си се занимавал днес?“ Тя извика списъка с „последните приложения“, за да открие коя е последната стартирана програма. Беше неговият сървър за електронна поща. Сюзан претърси твърдия му диск и в крайна сметка откри директорията му с електронна поща, дискретно скрита сред куп други директории. Отвори я и се появиха поддиректории: изглежда, Хейл поддържаше многобройни „самоличности“ и акаунти. Сюзан не се изненада, когато видя сред тях анонимен акаунт. Отвори неговата директория, щракна с курсора на едно от старите получени съобщения и дъхът ѝ спря. Текстът гласеше:

TO: NDAKOTA@ARA.ANON.ORG
FROM: ET@DOSHIDA.EDU
ГОЛЯМ ПРОГРЕС! ЦИФРОВА КРЕПОСТ Е ПОЧТИ
ГОТОВ.
ТОВА НЕЩО ЩЕ ПРАТИ АНС ДЕСЕТИЛЕТИЯ НАЗАД.

Като насън Сюзан прочете съобщението няколко пъти. После, разтреперана, отвори друго:

TO: NDAKOTA@ARA.ANON.ORG
FROM: ET@DOSHIDA.EDU
РОТИРАЦИЯТ ОТКРИТ ТЕКСТ РАБОТИ! НОМЕРЪТ Е В
ПОЛИМОРФНИТЕ НИЗОВЕ!

Беше немислимо, но от друга страна, виждаше го с очите си. Електронна поща от Енсей Танкадо. Той беше писал до Грег Хейл. Двамата бяха работили заедно. Сюзан изтръпна пред невъзможната истина, която я гледаше от екрана.

„Грег Хейл е «Северна Дакота»?“

Не можеше да откъсне погледа си от екрана. Мозъкът ѝ отчаяно се мъчеше да намери някакво друго обяснение, но такова не съществуваше. Това беше доказателство, неочаквано и неопровержимо, че Танкадо

е използвал променящи се низове, за да създаде функция „ротиращ открит текст“, и Хейл бе съзаклятничил с него с идеята да навреди на АНС.

– Това... – заекна Сюзан, – това... не е... възможно.

Сякаш, за да ѝ възрази, в главата ѝ се разнесе гласът на Хейл: „Ние си кореспондирахме известно време... Стратмор рискува с моето назначаване... ще се махна оттука“.

И все пак Сюзан не можеше да приеме онова, което виждаше. Вярно, Грег Хейл беше непоносим и арогантен... но не и предател. Той беше наясно какво ще направи с АНС „Цифрова крепост“, но нямаше начин да е забъркан в заговор за публикуването на шифъра!

И все пак, осъзна Сюзан, нямаше какво да го спре... нищо освен представите му за чест и почтеност. Замисли се за алгоритъма на „Скипджак“. Грег Хейл веднъж бе провалил плановете на АНС. Защо трябваше да очаква, че нещо би му попречило да го направи пак?

Но Танкадо? Как така параноик като Танкадо се бе доверил на толкова ненадежден човек като Хейл?

Всичко това в момента нямаше значение. Важното бе да извести Стратмор. По странна прищявка на съдбата партньорът на Танкадо се бе оказал под носа им. Питаше се само дали Хейл вече знае за смъртта на Танкадо.

Започна бързо да затваря отворената електронна поща на Хейл, за да може да остави компютъра му в състоянието, в което го бе намерила. Хейл не биваше да заподозре нищо... поне засега. Изведнъж застина от мисълта, че ключът за „Цифрова крепост“ вероятно е скрит някъде на точно този компютър.

Докато приключваше с последните файлове, някаква сянка мина по външната страна на стъклената стена на „Възел 3“. Сюзан вдигна поглед и видя Грег Хейл да се приближава. Сърцето ѝ заби лудо. Той беше почти пред вратата.

– Мамка му! – прошепна тя. Нямаше време да стигне до собствения си терминал.

Вратата зад нея щракна. Сюзан се остави да я води инстинктът и бързо тръгна към малкото помещение, където имаше закуски. Вратата със съскане се отвори в мига, в който Сюзан застана пред хладилника и го отвори. Оставената отгоре му кана за сокове се разлюля от рязкото движение и едва не падна.

– Гладни сме, а? – отбеляза Хейл и тръгна към нея. Гласът му бе спокоен и закачлив. – Дали да не си разделим малко тофу?

Сюзан изпусна съдржания в гърдите ѝ въздух и се обърна към него.

– Не, благодаря. Мисля, че просто ще... – Думите заглъхнаха в гърлото ѝ и тя пребледня.

– Какво има? – изгледа я неразбиращо Грег.

Сюзан прехапа долната си устна и го погледна в очите.

– Нищо – успя да каже. Но това беше лъжа. В другия край на помещението терминалът на Хейл светеше. Беше пропуснала да намали яркостта му.

37.

Бекър слезе по стълбите на „Алфонсо XIII“ и уморено тръгна към бара. Дребен като джудже барман разтла пред него салфетка.

– Quiere Vd. Algo? – повтори предложението си барманът. – Fino? Jeres?

– Благодаря, нищо – отговори Бекър. – Интересува ме има ли в града клубове на рокери-пънкари?

Барманът го изгледа странно.

– Клубове? За пънкари?

– Да... някакво място тук, където да се събират.

– No lo se, señor. Не зная. Но определено не го правят тук! – Той се усмихна. – Все пак едно питие?...

Бекър едва се сдържа да не изругае. Нищо не се развиваше според плановете му.

– Que bebe listed? – „Какво ще пиете?“

Над главите им се разнасяше едва доловима класическа музика. „Бранденбургските концерти – помисли си Бекър. – Номер 4“. Двамата със Сюзан бяха посетили миналата година концерта на оркестъра на Академията Сейнт Мартин, включващ точно „Бранденбургските концерти“. Изведнъж му се прииска и тя да е сега с него тук. Прохладният полъх откъм климатика му напомни какво е сега навън. Представи си как обикаля из душните улици на Триана и търси пънкарка с тениска, щампована с цветовете на британското знаме. После отново се сети за Сюзан.

– Zumo de arandano – с изненада чу той собствения си глас. „Сок от боровинки“.

Барманът го погледна озадачено:

– Solo?

Сокът от боровинки бе популярен в Испания, но бе нечувано да се пие извън комбинация на коктейл.

– Si – потвърди Бекър. – Solo.

– Echo un poco de Smirnoff? – настояваше барманът. „С малко «Смирноф»?“

– No, gracias.

– Gratis? – „От заведението?“

Борейки се с пулсиращата в главата му кръв, Бекър отново си

представи мръсните улици на Триана, задушавашата жегата и дългата нощ, която го чакаше. „Какво толкова, по дяволите...“ И той кимна:

– Si, echame un poco de vodka.

Барманът с облекчение се извърна, за да изпълни поръчката.

Бекър огледа бара и се попита дали това не е сън. Всичко освен истината изглеждаше толкова правдоподобно. „А аз съм университетски преподавател – помни си той, – изпълняващ секретна мисия“.

Барманът се появи пред него и артистично постави върху салфетката напитката му.

– A su gusto, señor. Боровинков сок с глътка водка.

Бекър му благодари, отпи от високата чаша и едва не се задави. Глътка?!

38.

Хейл я изгледа втренчено.

– Какво има, Сюзан? Изглеждаш ужасно.

Сюзан потискаше надигания се в нея страх. Само на три метра от нея мониторът на Хейл светеше като лампа.

– Аз... нищо ми няма – неубедително отговори тя; бореше се с напирашото ѝ да изскочи от гърдите сърце.

Но Хейл стоеше и я гледаше с недоумение.

– Да ти наля вода?

Само че Сюзан не можеше да му отговори. Проклинаше се. „Как можах да забравя да затъмня проклетия монитор?“ Съзнаваше че в мига, в който Хейл разбере, че е ровила през терминала му, ще заподозре, че е разбрала истинската му самоличност – „Северна Дакота“. Страхуваше се, че е готов на всичко, та тайната му да не напусне „Възел 3“.

Какви бяха шансовете ѝ за успех, ако се втурнеше към вратата? Блиски до нула.

Изведнъж някой заудря по стъклената стена и Хейл и Сюзан трепнаха едновременно. Беше Чартрукян – удряше с потните си юмруци по стъклото отново и отново. Изглеждаше като човек, видял Армагедон.

Хейл се намръщи и каза на Сюзан:

– Веднага се връщам. Пийни вода. Много си бледа. – И излезе.

Сюзан пое дълбоко дъх, бързо се върна при терминала на Хейл и намали яркостта. Мониторът потъмня.

Сърцето ѝ биеше бясно. Тя погледна през стената – двамата мъже оживено разговаряха в залата на „Крипто“. Чартрукян явно не бе изпълнил заповедта да си ходи у дома. Младият сис-сек беше изпаднал в паника и сега изливаше тревогите си пред Грег Хейл. Сюзан знаеше, че това няма никакво значение Хейл несъмнено бе в течение на всичките им проблеми.

„Сега само трябва да се добера до Стратмор – каза си тя. – И то максимално бързо“.

39.

Апартамент 301. Росио Ева Гранада стоеше гола през огледалото в банята. Беше настъпил моментът, от който се бе страхувала през целия ден. Германецът я чакаше в леглото. Беше най-едрият мъж, с когото ѝ се бе налагало да ляга.

Без никакво желание тя извади кубче лед от кофичката с вода и го разтри върху зърната на гърдите си. Те бързо се втвърдиха. Такава бе дарбата ѝ – да прави мъжете да се чувстват желани. Това бе усещането, което ги караше да я търсят пак и пак. Прокара ръце по добре оформеното си, покрито с равен загар тяло и се помоли то да се запази такова поне още пет-шест години, за да събере достатъчно пари и да престане да се занимава с това. Сеньор Ролдан прибираще значителна част от спечеленото, но без него тя щеше да се присъедини към проститутките, които подбираха пияниците в Триана. Докато нейните клиенти поне разполагаха с пари. Освен това никога не я биеха и беше лесно да им се угоди. Тя облече финото си бельо, пое дълбоко дъх и отвори вратата на банята.

В мига, в който пристъпи в стаята, германецът се ококори. Беше сложила черно неглиже. Тъмната ѝ кожа сияеше под меката светлина, а зърната ѝ напиреха под дантелата.

– Komm doch hierher – с желание каза той, съблече хавлията си и се просна по гръб.

Росио се усмихна насила и направи крачка към леглото. После свали поглед към чатала на грамадния германец. И се засмя наум от облекчение. Членът между краката му беше микроскопичен.

Той я сграбчи и нетърпеливо разкъса неглижето ѝ. Дебелите му пръсти започнаха да опипват всеки сантиметър от тялото ѝ. Тя падна върху него и започна да стене и да се извива в престолен екстаз. Двамата се превъртяха и той се озова върху нея. За миг тя се изплаши, че ще я смаже с тежестта си – задушаваше се, едва дишаше в гънките на лепкавата като маджун кожа на шията му. Замоли се поне да свърши бързо.

– Si, si!... – стенеше тя между тласъците. После заби нокти в гръба му, за да му помогне.

В главата ѝ се носеха несвързани мисли... безбройните лица на мъже, които бе задоволявала, безчислените тавани, които бе гледала в полумрака, мечтаейки си един ден да има деца...

Изведнъж, без никакво предупреждение, тялото на германеца се изпъна, вдърви се и той се срина върху нея. „Това ли беше всичко?“ – помисли си тя, приятно изненадана.

Опита се да се измъкне изпод него.

– Скъпи – с пресипнал глас прошепна тя, – нека сега аз съм отгоре.

Но мъжът не помръдваше.

Тя забута със сила масивните му рамене.

– Скъпи, аз... не мога да дишам! – Усети, че почва да губи съзнание. Ребрата ѝ пукаха. – Despiertate! – Тя инстинктивно впи пръсти в мократа му коса. – „Събуди се!“

И тогава усети топлата лепкава течност. Капеше върху нея от косата му... стичаше се по бузите ѝ, в устата ѝ. Беше солена. Тя диво се извъртя под него. Над нея странен лъч светлина освети изкривеното лице на германеца. От дупката в слепоочието му шуртеше кръв. Тя се опита да изкрещи, но не ѝ бе останала никаква сила. Масата му я смазваше. С последните проблясъци на съзнанието си тя протегна пръсти към колоната светлина. Видя ръка. Държеше пистолет със заглушител. После нещо проблесна. И след това всичко изчезна...

40.

Чартрукян беше отчаян. Вече няколко минути се опитваше да убеди пред „Възел 3“ Грег Хейл, че TRANSLTR има проблем. Сюзан мина покрай тях с единствената мисъл да открие Стратмор.

Паникьосаният сис-сек посегна и я хвана за ръката.

– Госпожице Флечър! Имаме вирус! Сигурен съм. Трябва да...

Но Сюзан дръпна рязко ръката си и го изгледа ядосано.

– Шефът не ти ли нареди да си вървиш у дома?

– Но монитора... показва вече осемнайсет...

– Стратмор ти нареди да си ходиш!

– Майната му на Стратмор! – изкрещя Чартрукян, неспособен повече да сдържа, и ругатнята му отекна под купола.

Отгоре се разнесе плътен глас:

– Господин Чартрукян?!

Тримата служители на „Крипто“ замръзнаха. Високо над главите им Стратмор стоеше до перилата пред офиса си.

За момент единственият звук бе равното бучене на генераторите под тях. Сюзан отчаяно се опитваше да прехване погледа на Стратмор. „Шефе! Хейл е «Северна Дакота»!“

Но Стратмор не гледаше нея, а младия сис-сек. После заслиза по стълбите, без да мига и без отмества погледа си от него. Спря на петнайсет сантиметра от треперещия оператор.

– Какво каза?

– Сър – зададено се опита да обясни Чартрукян, – с TRANSLTR става нещо.

– Шефе? – намеси се Сюзан. – Ако мога да...

Но Стратмор й направи знак да млъчи. Погледът му оставеше прикован върху сис-сека.

Фил измънка:

– Имаме заразен файл, сър. Сигурен съм!

Лицето на Стратмор бавно почервеняваше.

– Господин Чартрукян, мисля, това вече го обсъдихме. Не съществува никакъв файл, който да заразява TRANSLTR.

– Има! – настоя той. – И си пробива път към главната база данни...

– И къде, по дяволите, е този заразен файл? – изръмжа Стратмор. – Покажи ми го!

Чартрукян се поколеба.

– Не мога...

– Разбира се, че няма да можеш. Той не съществува!

Сюзан отново направи опит да се намеси:

– Шефе, налага се да...

И отново Стратмор гневно ѝ направи знак да мълчи.

Сюзан неспокойно погледна Хейл.

Той изглеждаше самодоволен. „Естествено – помисли си тя. – Хейл не вярва в никакви вируси – той много добре знае какво става в TRANSLTR“.

Но Чартрукян продължаваше да упорства:

– Заразеният файл съществува, сър. Но „Гонтлит“ не го разпознава.

– Щом „Гонтлит“ не го разпознава, как, дявол го взел, ти знаеш, че изобщо съществува?

Изведнъж Чартрукян доби увереност.

– Това са полиморфни низове, сър. Пуснах пълен анализ и резултатът е полиморфни низове.

Едва сега Сюзан разбра защо сис-секът е толкова загрижен. Полиморфни низове. Тя знаеше, че полиморфните низове са сегменти програмен код, които могат да повредят данните по крайно сложни начини. Тази техника бе често срещана при компютърните вируси, особено вируси, които променят големи блокове данни. Разбира се, Сюзан знаеше от електронната поща на Танкадо, че полиморфните низове, забелязани от Чартрукян, се безвредни... просто защото бяха част от „Цифрова крепост“.

Междувременно сис-секът продължаваше:

– Когато видях за пръв път низовете, сър, си помислих, че филтрите на „Гонтлит“ са се повредили. – Той замълча за момент, загубил част от увереността си. – Установих, че някой ръчно е заобиколил защитата на „Гонтлит“.

Гласът на Стратмор бе смразяващ:

– Господин Чартрукян, не че това по някакъв начин би трябвало да ви влиза в работата, но аз съм този, който блокира защитата на „Гонтлит“. – Той продължи, но личеше, че едва се сдържа да не избухне в унищожителен пристъп на гняв: – Както ви казах по-рано, тествам сложна диагностична програма. Полиморфните низове, които сте забелязали в TRANSLTR, са част от диагностиката – те са там, защото аз съм ги сложил там. „Гонтлит“ естествено отказа да зареди файла, така че се наложи да заобиколя защитата му ръчно. – Стратмор присви очи и

впи безмилостно погледа си в Чартрукян. – Сега... има ли още нещо, което трябва да ви обясня, преди най-сетне да си тръгнете?

Изведнъж всичко в съзнанието на Сюзан се намести: когато Стратмор бе изтеглил от интернет зашифрованя алгоритъм на „Цифрова крепост“ и се бе опитал да го пусне за обработка в TRANSLTR, полиморфните низове бяха задействали защитата на „Гонтлит“. В желанието си да разбере дали „Цифрова крепост“ е наистина неразбиваем, Стратмор бе решил да заобиколи прекарването на файла през филтрите.

При нормални обстоятелства заобикалянето на „Гонтлит“ бе немислимо. В конкретната ситуация обаче нямаше никаква опасност в това да се вкара „Цифрова крепост“ направо в TRANSLTR а шефът знаеше точно какво съдържа файлът и откъде е дошъл.

– Моите уважения, сър – направи последен опит да защити тезата си Чартрукян, – но никога не съм чувал за диагностична програма, използваща полиморфни...

– Шефе – прекъсна го Сюзан, неспособна да чака повече, – наистина трябва да...

Този път опитът ѝ бе осуетен от позвъняването на мобилния телефон на Стратмор. Началникът ѝ го вдигна до ухото си и изръмжа:

– Какво има?! – После млъкна и изслуша говорещия.

За момент Сюзан забрави за Хейл. Молеше се това да е Дейвид. „Кажи ми, че с него всичко е наред. Кажи ми, че е намерил пръстена!“ Стратмор прехвана погледа ѝ и се смръщи. Не беше Дейвид.

Сюзан усети, че въздухът не ѝ стига. Единственото, което я вълнуваше в момента, бе да разбере, че мъжът, когото обича, е в безопасност. Стратмор, знаеше тя, бе нетърпелив по други причини: ако Дейвид много се забавеше, щеше да се наложи да му бъде изпратена помощ, а това бяха агентите на АНС. Това бе гамбит, който той се надяваше да избегне.

– Шефе... – на издържа Чартрукян. – Наистина мисля, че се налага да проверим...

– Задръж така – каза той на събеседника си, сложи ръка върху микрофона и вбесено изгледа младия сис-сек. – Господин Чартрукян, ако не сте разбрали, тази дискусия приключи! Напуснете „Крипто“! Това е заповед!

Чартрукян беше смяян.

– Но, сър, полиморфните низове...

– МОМЕНТАЛНО! – изрева извън себе си Стратмор.

Чартрукян онемя. После сърдито тръгна към лабораторията по

защита.

Стратмор се обърна и погледна недоумяващо Хейл. Сюзан напълно разбираше озадачеността на началника си. Хейл бе мълчал... бе останал нетипично незабележим. Хейл отлично знаеше, че няма такова нещо като диагностична програма, използваща полиморфни низове, още по-малко такава, която да ангажира цялата мощ на TRANSLTR в продължение на немислимите осемнайсет часа. И въпреки това не бе обелил нито дума. Стоеше до тях и изглеждаше напълно безразличен към цялата суматоха. И Стратмор явно се питаше защо. Сюзан имаше отговора.

– Шефе – настоя тя, – спешно се налага да...

– Минутка – прекъсна я той, без да откъсва изучаващия си поглед от Хейл. – Разговорът е важен. – И с това обяснение се обърна и тръгна към офиса си.

Сюзан безпомощно отвори уста, но думите спряха на върха на езика ѝ. „Хейл е «Северна Дакота»!“ Тя застина, неспособна да диша. Усещаше, че Хейл я гледа с любопитство. Обърна се. Хейл направи крачка встрани и галантно я покани с жест към вратата на „Възел 3“.

– След теб, Сюзан.

41.

Камериерката лежеше в безсъзнание на пода в сервизното помещение за спално бельо на трети етаж в „Алфонсо XIII“. Мъжът с очилата с телени рамки остави в джоба ѝ ключа, отварящ всички стаи в хотела. Не бе чул вика ѝ, когато я бе ударил, но нямаше как – беше глух от дванайсетгодишен.

Посегна към калъфа с батериите на колана си с известна доза респект – това беше подарък от клиент и в известен смисъл устройството го бе върнало към нов живот. Сега можеше да поддържа връзка с клиентите си от всяка точка на света. На всичко отгоре комуникациите бяха бързи и непроследими.

Както винаги докосна бутона с нетърпение. Очилата му се събудиха за живот. Пръстите му погалиха празния въздух и бързо започнаха да се докосват. По навик записа имената на жертвите си – бе ги научил от личните им документи. Буквите се появиха в лещите на очилата му като призраци във въздуха.

ОБЕКТ: РОСИО ЕВА ГРАНАДА – ТЕРМИНИРАН
ОБЕКТ: ХАНС ХУБЕР – ТЕРМИНИРАН

Три етажа по-долу Бекър плати сметката и без да бърза, тръгна през фойето с полупразната чаша в ръка. Искаше да излезе на терасата на чист въздух. Как беше... влизане и излизане? Само че нещата съвсем не се бяха развили, както си ги бе представял. И сега трябваше да вземе трудно решение. Дали да се предаде и да потегли за летището? Въпрос на национална сигурност. Той изруга под нос. Защо тогава бяха изпратили него?

Щом се отдалечи от бармана, изля чашата си в една саксия с жасмин. От водката главата му беше леко замаяна. „Най-евтиният за пиване човек на света“, беше се пошегувала веднъж с него Сюзан. Той наля тежката кристална чаша от чешмичката и отпи дълга глътка.

Протегна се няколко пъти, за да прогони мъглата в главата си, остави чашата и се върна през фойето.

Докато минаваше пред асансьорите, единият се отвори. Вътре имаше мъж. Но Бекър видя единствено тънките рамки на очилата му, защото мъжът издухваше носа си в носна кърпичка. Бекър вежливо се усмихна, мина пред него и излезе в задушавашата жега на нощна Севиля.

42.

Във „Възел 3“ Сюзан неспокойно крачеше напред-назад. Съжаляваше, че не бе разкрила Хейл, докато бе имала тази възможност.

Хейл седна пред терминала си.

– Стресът е убиец, Сю. Ако споделиш с мен, ще ти олекне, уверявам те.

Сюзан си наложи да седне. Според нея Стратмор трябваше да е свършил важния си разговор и щеше да се върне, за да поговорят, но от него нямаше и следа. Сюзан полагаше големи усилия да запази спокойствието. Погледна към екрана на компютъра си. Трейсърът още бе активен... за втори път. Не че вече имаше смисъл – тя знаеше отлично какъв адрес ще ѝ върне: GHALE@crypto.nsa.gov.

Сюзан вдигна поглед към офиса на Стратмор и разбра, че повече не може да чака. Налагаше се да прекъсне телефонния разговор на началника си, колкото и важен да бе той. Стана и бързо тръгна към вратата.

Хейл, разтревожен от необичайното ѝ поведение, стана и ѝ препречи пътя.

– Каж ми какво става – нахално поиска той. – Нещо не е наред. Какво става?

– Пусни ме да мина – каза хладно Сюзан, изведнъж усетила невидима опасност.

– Хайде де – настоя Хейл. – Стратмор практически уволни Чартрукиян затова, че си върши съвестно работата. С TRANSLTR става нещо. Досега не е имало случай диагностика да върви цели осемнайсет часа. Това са дивотии и ти много добре го знаеш. Каж ми какво става!

Сюзан присви очи. „Ти знаеш дяволски добре точно какво става!“

– Дръпни се, Грег – заповяда тя. – Трябва да отида до тоалетната.

Хейл се ухили, изчака малко и направи крачка встрани.

– Извинявай, Сю. Просто опит за лек флирт.

Сюзан профуча край него и изскочи от „Възел 3“. Докато минаваше покрай стъклената стена, усещаше погледа му от другата страна да я пронизва.

Неохотно зави към тоалетните. Сега се налагаше да заобиколи, за да стигне до Стратмор. Защото Грег Хейл не трябваше да заподозре нищо.

43.

Чад Бринкерхоф – жизнерадостен мъж на четирийсет и пет – беше добре информиран, добре изгладен и добре подстриган. По летния му костюм не можеше да се забележи гънка, пращинка или не дай боже намек за износване. Косата му бе гъста, сламеноруса и... собствена до последния косъм. Очите му бяха искрящо сини – впечатление, леко подпомогнато от чудото на съвременните контактни лещи.

Той огледа дървената ламперия в кабинета си и за пореден път осъзна, че е стигнал върха на кариерата си в АНС. Работеше на 9-и етаж... в „махагоновия“ коридор, офис 9A197 – директорския апартамент.

Беше събота вечер и махагоновият коридор бе опустял, защото работещите тук отдавна се бяха изнесли по домовете си или някъде другаде, за да се отдадат на онези забавления, на които се отдават богатите облечени във власт мъже през малкото си свободно време. И макар Бринкерхоф винаги да бе мечтал за „истинска“ длъжност в Агенцията, той някак необяснимо и за себе си беше свършил като „личен помощник“ – официалното название за задънена улица в нечия кариера. Фактът, че работеше рамо до рамо с най-властния мъж в американската разузнавателна общност, бе слаба утеха. Защото Бринкерхоф се бе дипломирал с отличие в Андоувър и Уилямс, въпреки което... ето на, беше на средна възраст и без никаква реална власт. И прекарваше дните си, като организираше деловия календар на друг човек.

Имаше си определени предимства да си личен помощник на директора – Бринкерхоф разполагаше със свой богато обзаведен кабинет в самия директорски апартамент, с пълен достъп до всички отдели на АНС и с известно признание, дължащо се на престижа на институцията, за която работеше. Защото макар, образно казано, да бе „момче за всичко“, думата „всичко“ включваше задачи за най-високопоставените хора в ешелоните на властта. Дълбоко в себе си Бринкерхоф бе започнал да приема, че е роден да бъде нечий „личен помощник“ – достатъчно умен да води бележки, достатъчно симпатичен да дава пресконференции и... достатъчно ленив да е доволен от съдбата си.

Лепкаво сладкият звън на часовника на перваза над декоративната камина сложи край на поредния ден от жалкото му съществуване. „Мамка му – въздъхна той наум. – Пет следобед в събота. Какво правя

още тук, по дяволите?“

– Чад?

Бринкерхоф погледна към вратата. Беше Мидж Милкен – личната съветничка по въпросите на вътрешната сигурност на Фонтейн. Беше на шейсетина години, възпълна и за голяма изненада на Бринкерхоф – все още доста апетитна. Неизлечима флиртаджийка и с три разтрогнати брака зад гърба си, Мидж шеташе из шестте стаи на директорския апартамент със сочна властност. Умът ѝ сечеше като бръснач, интуицията ѝ беше безпогрешна, работоспособността ѝ чудовищна и за нея се шепнеше, че разбира механизмите на работа на АНС по-добре от Всевишния.

„Дявол да ме вземе – помисли си Бринкерхоф, загледан в баснословно скъпата ѝ рокля от сив кашмир – или аз остарявам, или тя се подмладява“.

– Седмичните отчети – усмихна се тя и размаха като ветрило няколко документа. – Трябва да провериш показателите.

Бринкерхоф огледа тялото ѝ.

– Отгук ми изглеждат отлични.

– Я стига, Чад – засмя се тя. – Достатъчно стара съм да ти бъда майка.

„Не ми го напомняй“ – каза той на себе си.

Мидж се приближи до бюрото му.

– Вече си тръгвах, но директорът иска да бъдат обработени и да са на писалището му, когато се прибере от Южна Америка. А това означава понеделник рано сутринта. – Тя стовари разпечатките пред него.

– Аз какво... да не съм счетоводител?

– Не, сладур, ти си организаторът на веселбата.

– И защо тогава трябва да смятам числа?

Тя разроши косата му.

– Защото искаш повече отговорност, нали така? Ето ти възможност.

Той я изгледа тъжно.

– Мидж... аз нямам личен живот.

Тя почука с молива си по листата.

– Това е животът ти, Чад Бринкерхоф. – Погледна го и тонът ѝ омекна. – Мога ли да направя нещо за теб, преди да съм си тръгнала?

Той я изгледа умолително и завъртя схванатия си врат.

– Раменете ми има нужда от малко...

Но Мидж не захапа.

– Вземи аспирин.

– Малко масаж? – нацупи се по детски той.

Тя поклати глава.

– Според „Космополитен“ две трети от масажите на раменете завършват със секс.

Бринкерхоф се възмути.

– Само с нашите не става така.

– Именно. – Тя му намигна. – Това е проблемът.

– Мидж...

– Лека нощ, Чад. – И тя тръгна към вратата.

– Наистина ли си тръгваш?

– Знаеш, че бих останала, Чад – тя поспря на прага, – но и аз имам своята гордост. И не мога да приема да свиря втора цигулка... особено с тийнейджърка.

– Жена ми не е тийнейджърка – възрази Бринкерхоф. – Тя само се държи като тийнейджърка.

Мидж го погледна изненадано.

– Нямах предвид жена ти, Чад. – И невинно хлопна няколко пъти с клепащи. – Имах предвид Кармен. – Изговори името с подчертан пуерторикански акцент.

Гласът на Бринкерхоф му изневери.

– Коя?

– Кармен. От продоволствения отдел.

Бринкерхоф се изчерви. Кармен Уерта бе двацет и седем годишна специалистка по сладкиши на работа в обслужващия сектор на АНС. Беше се боричкал с нея няколко сладки часа в склада.

Мидж насмешливо му намигна.

– Помни, Чад – Големия брат знае всичко.

„Големия брат? – Бринкерхоф възмутено преглътна. – Големия брат следи какво става из складовите помещения, така ли?“

Големия брат или „Брата“, както често го наричаше Мидж, беше „Центрекс 333“, инсталиран в малко отделно помещение непосредствено до заседателната зала в апартамента. „Брата“ бе светът на Мидж. Той получаваше данни от 148 наблюдателни телевизионни камери, 399 врати с електронни ключалки, 377 инсталирани телефонни подслушвателни устройства и 212 случайно „разхвърляни“ по територията на АНС микрофона.

Директорите на АНС бяха разбрали по трудния начин, че 26000 служители са не само голям актив, но и голям потенциален източник на проблеми. Всички големи пробиви в секретността на АНС за цялата история на Агенцията бяха станали отвътре. В задълженията на Мидж

като аналитик на вътрешната сигурност влизаше да наблюдава всичко, ставащо на територията на АНС... явно включително складовите помещения.

Бринкерхоф се изправи, за да се защити, но Мидж вече излизаше.

– И ръцете над бюрото – предупреди го тя през рамо. – Няма да се пипаш, като си тръгна. Стените имат очи.

Бринкерхоф седна и се заслуша в отдалечаващите се по коридора стъпки. Поне можеше да е спокоен, че Мидж никога няма да каже на никого. Защото самата Мидж си имаше слабости... Моменти на недискретност – основно масажите на раменете му.

Мислите му се върнаха на Кармен. Представи си гъвкавото ѝ тяло, мургавите ѝ бедра, усиленото докрай радио, дънещо на средни вълни салса от Сан Хуан. Усмихна се. „Може да ѝ се обадя, като свърша“.

Той разлисти първата распечатка.

КРИПТО – ПРОИЗВОДИТЕЛНОСТ/ЕФЕКТИВНОСТ

Настроението му моментално се подобри. Мидж му бе дала проста задача – отчетите за „Крипто“ винаги бяха елементарни за обработка. Технически погледнато, той трябваше да състави подробен отчет, но единственият показател, от който директорът по правило се интересуваше, бе CPP – „средни разходи на разшифровка“. CPP показваше колко ориентировъчно струва работата на TRANSLTR по разшифроването на едно прехванато шифровано съобщение. Стига този показател да бе под \$1000 на съобщение, Фонтейн намираще това за приемливо. „По един бон на бутилка. – Бринкерхоф се подсмива. – Доларите на данъкоплатеца в действие“.

Запрелиства документа, за да провери дневните CPP. В главата му се въртеше образът на Кармен Уерта, намазана с мед и посипана с пудра захар. Още половин минута и край. Както винаги, с „Крипто“ нямаше никакви проблеми.

И точно преди да посегне към следващия отчет, нещо привлече погледа му. В долната част на последния лист последната стойност на CPP беше извън лимита. Сигурно щеше да пропусне това, ако числото не бе толкова голямо, че беше преминало в съседната колона и това бе нарушило прегледността на страницата. Бринкерхоф се взря и онемя.

999 999 999? Той ахна. Милиард долара? Образът на Кармен мигом се изпари. Разшифровка за милиард долара?

Остана вцепенен на стола си близо минута. След това панически

изхвърча в коридора.

– Мидж! Веднага се върни!

44.

Фил Чартрукян стоеше вцепенен в лабораторията. Последните думи на Стратмор не можеха да излязат от главата му: „Напуснете «Крипто»! Това е заповед!“ Той изрита кошчето за боклук и изруга с наслаждение в безлюдната лаборатория.

– Диагностика, дрън-дрън! И откога заместник-директор има право да заобикаля филтрите на „Гонтлит“?

На техниците от Сис-сек се плащаше, при това доста добре, за да пазят компютърните системи на АНС, и на Чартрукян му бяха внушили, че в длъжностната му характеристика има две изисквания: да е възможно най-гениален и абсолютно параноичен.

„Дявол да го вземе – възмущаваше се той, – та това дори не е параноя. Шибаният монитор показваше осемнайсет часа!“

Беше си вирус. Чартрукян го усещаше със сърцето си. Вече нямаше никакви съмнения какво се бе случило: Стратмор бе допуснал грешка, заобикаляйки защитата на „Гонтлит“, и сега се опитваше да им мъти съзнанието с врели-некипели за диагностика и други подобни.

Чартрукян нямаше да е толкова изнервен, ако единствената му грижа бе TRANSLTR. Де да бе така. Отстрани може и да изглеждаше иначе, но голямото декодиращо чудовище в никакъв случай не бе изолиран остров. Макар криптолозите да вярваха, че „Гонтлит“ едва ли не е създаден, за да им пази шедьовъра – разбивач на шифри, персоналът на Сиссек знаеше цялата истина. Филтрите на „Гонтлит“ служеха на повисш бог – главната база данни на АНС.

За Чартрукян историята около създаването на базата данни бе крайно интригуваща. Въпреки усилията на Министерството на отбраната в края на 70-те да запази интернет за себе си, мрежата се бе оказала прекалено полезно средство, за да не привлече вниманието на частния сектор. В крайна сметка се бяха намесили университетите, скоро след което се бяха появили платените сървъри. Вратите на шлюза се бяха разтворили и през тях се бе изсипало обществото. Така в началото на 90-те замисленият като абсолютно сигурна система интернет вече бе тресавище, задръстено от безсмислени имейли и киберпорно.

След няколко така и не станали обществено достояние, но нанесли тежки поражения прониквания в мрежата на Отдела за морско разузнаване бе станало пределно ясно, че правителствените тайни вече не могат

да се смятат за защитени, ако се намират на свързани към интернет компютри. Президентът, съвместно с Министерството на отбраната, бе подписал таен декрет, с който се отваряше вратата за финансиране на нова, абсолютно надеждна правителствена мрежа на мястото на покрития с помръкнала слава интернет, с цел да функционира като свързващо звено между разузнавателните организации на Съединените щати. И за да се прекъсне компрометирането и краденето на държавни тайни, цялата секретна информация бе прехвърлена на едно място, на едно изключително надеждно място – новосъздадената база данни на АНС, еквивалента на Форт Нокс в разузнавателните служби.

Буквално милиони информационни единици – засекретени снимки, ленти, документи, видеозаписи – бяха дигитализирани и въведени в свръхголямата база данни, след което оригиналите им бяха унищожени. Базата данни бе с тройно подсигушено автономно хранване и йерархична система за архивиране. Освен това се намираше на 65 метра под земята, с цел да е максимално защитена от магнитни полета и всякакви видове експлозии. Работата в центъра за обслужване на базата данни се считаше за „строго секретна – код умбра“ – възможно най-високото ниво на секретност.

Така тайните на страната бяха в безопасност. В непробиваемата база данни се съхраняваха чертежи на свръхсъвременни оръжия, списъци на лица в системата за опазване на свидетели, псевдоними на агенти, подробни анализи и препоръки за тайни операции. Списъкът беше безкраен. Никой повече нямаше да може да компрометира тайните на разузнаването.

Разбира се, служителите на АНС прекрасно съзнаваха, че полза от данните може да има само ако те могат да се ползват. Всъщност ползата от базата данни беше не в това, че бе събрала на едно място тайните „от улицата“, а в предоставянето на достъп до тях само на оторизираните лица. Всяка информационна единица си имаше ниво на секретност и беше достъпна само на правителствени служители с допуск, позволяващ достъп до данни на това ниво. Например командир на подводница можеше да се свърже и да изтегли от АНС последните сателитни снимки на руско пристанище, но не можеше да разбере плановете за предстоящата операция срещу наркобарони в Южна Америка. Аналитичите на ЦРУ можеха да изучават биографиите и профилите на известните наемни убийци, но никога не биха могли да се доберат до кодовете за изстрелване на ракети, предназначени само за президента.

Служителите на Сис-сек, разбира се, нямаша допуск за работа с

базата данни, но бяха отговорни за нейната защита. Подобно на всички по-големи бази данни – като се започне с тези на застрахователните компании и се свърши с университетските – и тази на АНС бе обект на постоянни атаки от страна на всевъзможни хакери, опитващи да надникнат в тайните ѝ. Само че програмистите на АНС бяха сред най-добрите на света. Никой никога досега не се бе и доближавал до проникване в базата данни на АНС. И АНС имаше всички основания да се надява, че това така и няма да се случи.

Чартрукян се обливаше в пот. Не можеше да реши да си ходи ли, или не. Проблем с TRANSLTR означаваше и проблем с базата данни. Безгрижието на Стратмор беше крайно тревожно.

Всички знаеха, че TRANSLTR и главната база данни на АНС са тясно и неразривно свързани. Всяка новоразбита от TRANSLTR схема на шифроване веднага се изстрелваше от „Крипто“ по 400-метров фибро-оптичен кабел в базата данни за надеждно съхранение. В свещения „склад на данни“ се влизаше през малко места и TRANSLTR ползваше една от вратичките. А „Гонтлит“ трябваше да е неумолимият пазач на вратата. Когато Стратмор бе заобиколил.

Чартрукян чуваше биенето на собственото си сърце. TRANSLTR бе изпаднал в 18-часов работен цикъл! Мисълта, че в него е попаднал компютърен вирус, който сега вършее на воля из подземията на АНС, бе прекалено ужасяваща.

– Длъжен съм да докладвам за това! – измърмори Чартрукян на себе си.

В подобни ситуации имаше само един човек, на когото да позвъни: старшият специалист по компютърна защита и безопасност на АНС, лесно избухливият сто и осемдесет килограмов компютърен гуру и създател на „Гонтлит“. Прякорът му бе Джаба. В АНС той бе нещо като полубог – бродеше из компютърните зали, гасеше виртуални пожари и без да се притеснява, ругаеше цветисто тъпотата на некадърници и невежи. Чартрукян нямаше съмнение, че в мига, в който Джаба разбере, че Стратмор си е позволил да заобиколи филтрите на „Гонтлит“, ще се случи нещо невиждано. „Лошо – помисли си той, – но аз имам задължения“. Вдигна слушалката и набра телефона, на който Джаба бе достъпен денонощно.

45.

Дейвид Бекър крачеше безцелно по Авенида дел Сид и се опитваше да мисли. Размити сенки играеха по плочите под краката му. Водката още не се бе изпарила от организма му. Нищо в живота му не изглеждаше на фокус в този момент. Отново се сети за Сюзан и се запита дали е чула записа, който бе оставил на телефонния ѝ секретар.

Един автобус на компанията „Севиля транзит“ спря на автобусна спирка със скърцане на спирачките. Бекър погледна натам. Никои не слезе. Дизеловият двигател изрева, напъвайки се към живот, трима тийнейджъри изскочиха от някакъв бар и на бегом се втурнаха да хванат вече тръгващия автобус – крещяха и размахваха ръце. Моторът недоволно заглъхна и децата направиха последно усилие да го настигнат.

На трийсетина метра зад тях Бекър гледаше, неспособен да повярва на очите си. Зрението му внезапно се бе фокусирало, но той знаеше, че онова, което вижда, е просто невъзможно. Беше шанс едно на милион.

„Не, имам халюцинации!“

Но точно когато хлапетиите наобиколиха вратата, за да се качат, Бекър отново я видя. И този път вече нямаше съмнения. Под светлината на уличната лампа на ъгъла тя просто не можеше да бъде сбъркана с друга.

Пътниците се качиха, моторът отново изрева с надежда и Бекър установи, че се носи към автобуса в спринт, запечатал невъзможния образ в съзнанието си: черно червило, сюрреа, диетични очни сенки и косата... три щръкнали нагоре кичура. Червен, бял и син.

Автобусът потегли и Бекър се задави в облака въглероден окис.

– Espera! – извика той, тичаше с все сила.

Плъзна се по паважа. От добрата му форма на скуош корта бе останал само бледен спомен и той усети, че губи равновесие. Между мозъка и краката му нямаше връзка. Изруга бармана и разликата във времето.

Автобусът беше от старите дизелови модели и за щастие на Бекър на първа потегляше бавно. Бекър вече скъсяваше дистанцията. Знаеше, че трябва да настигне автобуса, преди шофьорът да превключи на по-висока предавка.

Ауспусите изригнаха нов облак черен дим в подготовка за втора скорост. Бекър напрегна последни сили. Изравни се със задната броня, измести се вдясно и затича до автобуса.

Всички стари севилски автобуси пътуваха с отворени врати – поветин климатик от този не можеше да се измисли.

Бекър тичаше, забравил за всичко. Гумите се въртяха до него и с всяка секунда звукът на двигателя ставаше все по-висок. Той скочи към вратата, не улучи дръжката и едва не падна. Затича пак. Чу скоростната кутия да превключва подготвително, за преминаване на втора скорост.

„Няма да мога!“

Но точно когато зъбните колела се наместват да зацепят в ново положение, скоростта винаги малко намалява. Бекър се възползва от това и направи втори опит. Трансмисията включи с ръмжене на новата предавка в секундата, в която пръстите му се вкопчиха в дръжката на вратата. Рамото му едва не изскочи от ставата, когато автобусът ускори, но тласъкът го подхвана и го хвърли в автобуса.

Лежеше изнемощял на стъпалото. Паважът бягаше назад под носа му. Сега поне вече беше съвсем трезвен. Краката и раменете го боляха. Изправи се, залитна и zakрачи в тъмнината. Сред силуетите пред него, само на няколко крачки, се виждаха три стърчащи кичура.

„Червен, бял и син! Намерих те!“

В съзнанието му се въртяха образи на пръстена, на чакащия го „Лиърджет“ и някъде в края на поредицата... Сюзан.

Точно когато стигна седалката на момичето и се чудеше как да го заговори, автобусът спря непосредствено под стълб на уличното осветление. За миг лицето на пънкарката се освети.

И Бекър се взря ужасен. Гримът по лицето ѝ се бе преобразил... в набола брада. Това изобщо не беше момиче, а младеж. На горната му устна имаше сребърна обещане и беше с черно яке, а не по тениска.

– Какво си ме зяпнал, да ти го начукам? – разнесе се дрезгав глас. Акцентът не можеше да се сбърка – на нийоркчанин.

С онова тягостно чувство в корема, което човек изпитва при свободно падане от голяма височина, Бекър се огледа. Всички пътници го гледаха. И всички бяха пънкари. Поне половината бяха с коса, боядисана в червено, бяло и синьо.

– Sientate! – високо извика шофьорът.

Но Бекър бе прекалено замаян, за да го чуе.

– Sientate! – този път изкрещя шофьорът. – „Сядай!“ Бекър се обърна немощно към лицето в огледалото за обратно виждане. Но водачът бе чакал предостатъчно – натисна рязко педала и едновременно отпусна спирачките. Автобусът внезапно отлепи. Бекър усети, че полита, посегна да се хване за седалката, но не я уцели, залитна и се стовари на

мръсния под.

На Авенида дел Сид един силует излезе от сенките. Нагласи очилата с телените рамки и се взря след отдалечаващия се автобус. Дейвид Бекър се бе изплъзнал, но това не беше за дълго. От всички автобуси в Севиля, Бекър току-що се бе качил на имащия печална слава номер 27.

А автобус 27 стигаше до едно добре известно място.

46.

Фил Чартрукян стовари слушалката. Номерът на Джаба даваше заето. Джаба отказваше да се възползва от последната измислица на AT&T, които, за да печелят повече чрез осъществяване на всеки опит за разговор, бяха въвели услугата „чакане“. Обикновената фраза „В момента говоря по другата линия, изчакайте да ви се обадя“ пълнеше нечий джоб с милиони годишно. Игнорирането на услугата „чакане“ бе формата на мълчалив протест от страна на Джаба срещу изискването на АНС нейните служители да не се разделят с мобилните си телефони денонощно.

Чартрукян огледа празната зала на „Крипто“. Имаше чувството, че равномерното бучене на генераторите долу се засилва с всяка минута. Усещаше, че времето му изтича. Знаеше, че са му наредили да се маха, но бученето отдолу напяваше в главата му мантрата на Сис-сек: „Първо действай, обяснявай после“.

Светът на компютърната защита бе и свят на високите залози и в него няколко минути често представляваха разликата между спасяването на една система и загубването ѝ.

Много рядко имаше достатъчно време, за да се обоснове дадена процедура, преди да се приложи. На сис-сековете се плащаше за техническите им умения и... здравите им инстинкти.

Първо действай, обяснявай после. Чартрукян знаеше какво трябва да направи. И също знаеше, че когато пушилката се уталожил, той ще стане или герой на АНС, или ще се нареди на опашката за безработни.

Голямата декодираща машина бе заразена с вирус – в това операторът бе сигурен. И имаше само един отговорен начин на действие: да бъде изключена.

Чартрукян знаеше, че има два начина за изключване на TRANSLTR. Единият бе от личния терминал на шефа, който сега бе заключен в офиса му, и по принцип бе немислим. Другият бе с помощта на аварийния главен прекъсвач, разположен на едно от подземните нива, под пода на „Крипто“.

Чартрукян преглътна тежко. Мразеше да слиза в подземните нива. Всъщност бяха го водили там само веднъж – по време на обиколката из сградата при постъпването му. Представляваше нещо като извънземна космическа станция с плетеница от висящи преходни мостове, фреоновы инсталации и 40-метрова шахта, на чийто под бяха ръмжащите далеч

долу агрегати...

Това бе последното място, където бе готов да отиде, а Стратмор бе последният човек, когото би искал да ядоса, но дългът си беше дълг. „Утре ще се надпреварват да ми благодарят“, помисли си той, но не беше сигурен, че ще стане точно така.

Пое дълбоко дъх и отвори металния шкаф на старшия сис-сек. Вътре имаше полица с нахвърляни по нея свалени компютърни компоненти. Зад медия-концентратор и ЛАН-тестер се виждаше висока чаша за кафе с надпис за випуск на Станфордския университет. Без да докосва ръба на чашата, той бръкна в нея и извади оттам ключ „Медеко“.

– Невероятно – изръмжа той – какви неща не знаят някои хора за компютърната защита.

47.

– Шифър, който ни струва един милиард? – насмешливо попита Мидж, докато вървяха по коридора. – Добре си го измислил.

– Не, кълна се.

Тя го изгледа подозрително.

– Дано не е някакъв опит да ме извадиш от роклята.

– Мидж, никога не бих... – започна той възмутено.

– Знам, Чад, не ми напомняй.

След трийсет секунди Мидж седеше на стола на Бринкерхоф и разглеждаше отчета на „Крипто“.

– Видя ли? – попита той, надвесен над рамото ѝ и за по-сигурно посочи с пръст числото. – Тези СРР? Един милиард!

Мидж се засмя.

– Тези разходи ми се струват малко завишени, не мислиш ли?

– Да – ухили се и той. – Съвсем мъничко.

– На мен ми изглежда като делене на нула.

– Какво?

– Делене на нула – повтори тя и прегледа останалата част от данните. – СРР се изчисляват като частно: общите разходи, разделени на броя на разшифровките.

– Естествено – безизразно кимна Бринкерхоф и се постара да се въздържи от надничане в деколтето ѝ.

– Когато знаменателят е нула – обясни Мидж, – частното става безкрайност. Компютрите не обичат безкрайностите, така че слагат само деветки. – Тя му посочи съседната колона. – Видя ли това?

– Да. – Бринкерхоф се вгледа в разпечатката.

– Това са изходните данни за производителността. Виж броя на разшифровките.

Бринкерхоф послушно проследи пръста ѝ по колоната.

БРОЙ НА РАЗШИФРОВКИТЕ = 0

Мидж почука с нокът върху числото.

– Точно както подозирах: делене на нула.

Бринкерхоф изви въпросително вежди.

– Значи всичко е наред, така ли?

Тя сви рамене.

– Просто означава, че днес не сме разбили нито един шифър. TRANSLTR сигурно почива.

– Почива? – попита със съмнение Бринкерхоф. Работеше за директора от достатъчно време, за да знае, че не се предвиждат никакви почивки, а най-малко от всичко точно за TRANSLTR. Фонтейн бе платил два милиарда долара за чудовището-разбивач и сега искаше да изцеди от него всичко възможно. Всяка секунда бездействие на TRANSLTR означаваше пари в канализацията.

– Тъ... Мидж? – обади се Бринкерхоф. – TRANSLTR не почива. Работи денонощно. Знаеш го много добре.

Тя пак сви рамене.

– А може на Стратмор да не му се е висяло снощи тук, за да му подготви задачите за през уикенда. Вероятно знае, че Фонтейн го няма, и е избягал по-рано, за да отиде на риба.

– Зарежи това, Мидж. – Бринкерхоф я погледна с укор. – Остави човека на мира.

Не беше никаква тайна, че Мидж не харесва Тревор Стратмор. Стратмор бе опитал коварно да пренапише „Скипджак“, но го бяха хванали по долни гащи. Въпреки смелата му инициатива АНС бе платила висока цена. ФЕГ бе набрала сила, Конгресът бе престанал да вярва на всяка дума на Фонтейн, а най-лошо от всичко – АНС бе загубила значителна част от анонимността си. Изведнъж се навъдиха домакини от Минесота, които започнаха да се оплакват в „Америка Онлайн“ и „Продиджи“, че АНС сигурно чете имейлите им – сякаш АНС даваше пет пари за подробностите в тайна рецепта за захаросан ямс.

Издънката на Стратмор бе струвала скъпо на АНС и Мидж се чувстваше отговорна – не че можеше да предвиди неговата акция, но в крайна сметка ставаше дума за неоторизирано действие, предприето зад гърба на директор Фонтейн – а Мидж получаваше заплата да пази този гръб. Политиката на Фонтейн да не се намесва го правеше уязвим, а това на свой ред правеше Мидж неспокойна. Но директорът отдавна се бе научил да се държи в сянка и да оставя умните хора да си вършат работата – точно така постъпваше и със Стратмор.

– Мидж, знаеш много добре, че Стратмор не е от онези, които бягат от работа – възрази Бринкерхоф. – Той шпори TRANSLTR като див звяр.

Мидж кимна. Дълбоко в себе си тя знаеше, че да се обвинява Стратмор в протакане е нелепо. Този човек бе сред най-целеустремените. Той носеше злините на света като личен кръст. Замисълът със

„Скипджак“ бе лична идея на Стратмор – смел опит да се промени светът. За нещастие, като много благородни начинания, и този кръстоносен поход бе завършил с разпятие.

– Окей – призна тя, – наистина съм малко несправедлива към него.

– Малко? – Бринкерхоф присви очи. – Стратмор е затрупан с поръчки за TRANSLTR. Не виждам как ще остави компютъра да бездейства цял уикенд.

– Окей, окей – с досада го спря Мидж. – Грешката е моя. – Тя сбърчи вежди и се замисли защо TRANSLTR не е разбил нито един шифър цял ден. – Нека направя една справка – каза тя и запрелиства разпечатката. Откри каквото търсеше и прекара пръст по колонката с числа. – Прав си, Чад. TRANSLTR работи под пълна пара. Първичните показатели даже изглеждат леко завишени... например имаме преразход с половин милион киловатчаса от полунощ насам.

– И какво означава това?

Мидж изглеждаше озадачена.

– Не знам. Не съм сигурна. Изглежда странно...

– Искаш ли да преизчислим данните?

Тя го погледна неодобрително. Две неща стояха извън съмнение, когато ставаше дума за Мидж, и едното от тях бе верността на данните, които подаваше. Бринкерхоф я изчака да прегледа отново числата.

– Хм... – изсумтя тя накрая. – Статистиката за вчера изглежда напълно нормална: 237 разбити шифъра, CPP – \$874. Средно време на шифър – малко над шест минути. Първични данни – в нормата. Последен шифър подаден за обработка... – Тя се запъна.

– Какво има?

– Много странно – каза Мидж. – Последният файл в опашката за вчера е подаден в 23:37.

– Е?

– Ами, TRANSLTR разбива средно по шифър на шест минути. Така че обикновено последният файл за денонощието се подава по-близо до полунощ. Тук обаче нещата не изглеждат... – Мидж отново млъкна и след малко ахна.

– Какво! – подскочи Бринкерхоф.

Мидж гледаше разпечатката и не можеше да повярва на очите си.

– Този файл... Дето е бил въведен снощи преди полунощ...

– Да?

– Още не е разбит. Подаден е в 23:37:08... но за него няма време на разбиване. – Мидж трескаво разрови разпечатките. – Както за вчера,

така и за днес!

Бринкерхоф сви рамене.

– Може би са пуснали тежка диагностика.

Мидж поклати глава.

– Толкова тежка, че да продължава осемнайсет часа?! Не ми се вярва. Освен това коментарът към файла показва, че става дума за външен файл. Трябва да се обадим на Стратмор.

– У тях? – преглътна Бринкерхоф. – В събота вечерта?

– Не – каза Мидж. – Доколкото познавам Стратмор, той не е оставил нещата на самотек. Обзалагам се, че е тук. И нещо ми говори, че не се лъжа. – Интуицията на Мидж бе второто нещо, което никога не подлагаше на съмнение. – Хайде – каза тя и стана, – да видим дали съм права.

Бринкерхоф последва Мидж до офиса ѝ, където тя седна на стола си и започна да управлява Големия брат с виртуозността на пианист.

Бринкерхоф вдигна поглед към стената от монитори, на чиито екрани беше застинал гербът на АНС, и тревожно попита:

– Ще шпионираме из „Крипто“?

– Нищо подобно – отрече Мидж. – Бих искала да беше възможно, но „Крипто“ е извън системата. Там няма видео. Няма и звук. По заповед на Стратмор. Всичко, до което имам достъп, е статистика на влизанията и основни данни за TRANSLTR. Имаме късмет, че разполагаме и с толкова. Стратмор искаше пълна изолация, но Фонтейн настоя да остане събиране поне на основната информация.

– В „Крипто“ нямаме видео? – Бринкерхоф я погледна неразбиращо.

– Защо питаш? Искаш да знаеш дали двамата с Кармен няма да намерите там повече усамотение?

Бринкерхоф изсумтя нещо неразбираемо. Мидж чукна още няколко клавиша.

– Сега изтеглям справка за използването на асансьора на Стратмор... – Тя погледна екрана за секунда и после удари с кокалчетата на пръстите си по бюрото. – Тук е. И в момента се намира точно в „Крипто“. Виж тук... На това му казвам оставане след работно време – влязъл е вчера рано сутринта и оттогава асансьорът му не е помръднал. Освен това няма регистрация на картата му на входа. Тук е, няма съмнение.

Бринкерхоф въздъхна облекчено.

– Добре, щом Стратмор е тук, значи всичко е наред, нали така?

Мидж се замисли за миг и след кратко колебание каза:

– Може би.

– Може би?

– Трябва да му се обадим и да проверим.

Бринкерхоф простена:

– Мидж, говорим за заместник-директора. Сигурен съм, че след като е тук, държи нещата в ръцете си. Да не поставяме всичко под съмнение...

– О, Чад, кога ще пораснеш? Не разбираш ли, че просто си вършим работата? Има проблем със статистиката и ние се опитваме да разберем първопричината. Освен това – добави тя – бих искала да напомня на Стратмор, че Големия брат бди. Това може да го накара да се замисли, преди да планира някое от тъпите си героични изпълнения, целящи да спасят света. – Мидж решително взе слушалката и започна да набира номер.

Но Бринкерхоф беше неспокоен.

– Мислиш ли, че наистина си струва да го безпокоим?

– Не аз го безпокоя – отговори Мидж и му подхвърли слушалката. – Ти ще го направиш.

48.

– Какво? – възмутено попита Мидж. – Стратмор твърди, че данните ни са грешни? – Бринкерхоф кимна и затвори телефона. – Стратмор отрича, че TRANSLTR се мъчи с един файл вече осемнайсет часа?

– Всъщност държа се доста любезно. – Лицето на Бринкерхоф сияеше и беше съвсем ясно колко е доволен, че е оцелял след опасното обаждане. – Увери ме, че TRANSLTR си работи прекрасно. И потвърди, че разбива шифри на всеки шест минути, дори докато говорим с него. Дори ми благодари за загрижеността и че съм му се обадил.

– Лъжец! – отсече Мидж. – Аз събирам статистиката на „Крипто“ от две години. И данните ми никога не са били грешни.

– Е, за всяко нещо си има пръв път – подметна Бринкерхоф.

Тя го изгледа неодобрително.

– Събирам всички данни по два пъти.

– Е... нали знаеш какво разправят за компютрите: когато се издънят, поне не се отмятат.

Мидж се ядоса.

– Това изобщо не е забавно, Чад! Заместник-директорът по оперативните въпроси току-що най-нагло те е излъгал теб, представителя на директора. И аз държа да разбера защо!

Бринкерхоф изведнъж съжали, че я бе върнал. Разговорът със Стратмор я бе вбесил. След историята със „Скипджак“ винаги, когато Мидж заподозреше, че нещо не е наред, се превръщаше от весела флиртакджийка в адско изчадие. И нямаше спиране, докато не се добереше до същността на нещата.

– Мидж, напълно е възможно данните да не са наред – твърдо заяви той. – Наистина... помисли: някакъв файл да вкара TRANSLTR в осемнайсетчасов цикъл? Това е немислимо, нечувано. Прибери се у дома. Стана късно.

Тя го изгледа високомерно и хвърли справката върху бюрото.

– Аз вярвам на данните си. И инстинктът ми казва, че те са наред.

Бринкерхоф се намръщи. Дори самият директор вече не си позволяваше да се съмнява в инстинктите на Мидж – тя имаше свръхестествената способност винаги да излиза права.

– Има нещо – заяви тя. – И аз възнамерявам да разкрия какво е.

49.

Бекър припъзля по пода на автобуса, надигна се с мъка и рухна на една от празните седалки.

– Добър ход, задник – изхили се хлапето с трите кичура. Бекър се вгледа в полумрака. Беше точно детето, което едва бе успял да догони. Той мрачно изгледа морето от прически в червено, бяло и синьо.

– За какво ви е тази коса? – изпъшка Бекър и посочи останалите. – На всички...

– Червено, бяло и синьо? – услужливо подсказа хлапето. Бекър кимна и се опита да не гледа инфектиралата перфорация в горната устна на хлапето.

– Джудас Табу – небрежно подхвърли хлапето. Бекър не разбра нищо.

Хлапето се изплю презрително на пътеката между седалките, видимо отвратено от невежеството му.

– Джудас Табу! Най-великият пънк след Сид Жестокия! Пръсна си черепа тук на днешния ден преди една година. Годишнина, разбираш ли?

Бекър кимна неопределено, защото връзката му се губеше.

– Когато се пръждоса от този свят, Табу си беше направил косата точно по този начин. – Хлапето отново се изплю. – Всеки негов поклонник, който е пич, днес си е боядисал косата в червено, бяло и синьо.

В продължение на няколко безкрайни секунди Бекър не каза нищо. После бавно, сякаш му бяха били инжекция с успокоително, се обърна напред и внимателно огледа групата в автобуса. Всички до един бяха пънкари. Повечето го гледаха с неприязън.

„Всеки фен днес си е боядисал косата в червено, бяло и синьо“.

Бекър стана и дръпна жицата за спиране на стената на автобуса. Време беше да се маха оттук. Но нищо не последва. Дръпна я пак. Отново нищо. Опита трети път... Пак нищо.

– На 27-и номер я откачат – обади се хлапето. – За да не се ебаваме с тях.

Бекър се обърна.

– Искаш да кажеш, че не мога да сляза?

– Не и преди крайната спирка – изсмя се хлапето.

След пет минути автобусът се понесе с друсане по неосветен

селски път. Бекър се обърна към хлапето и попита:

– Това нещо някога ще спре ли?

– След няколко километра.

– И къде отиваме?

Хлапето се усмихна широко.

– Искаш да кажеш, че не знаеш?

Бекър сви рамене.

Този път хлапето се изсмя истерично.

– О, мамка му! Ако знаеш колко ще ти хареса!

50.

Само на няколко метра от корпуса на TRANSLTR Фил Чартрукян бе стъпил върху изписаното с големи бели букви на пода:

ПОДНИВА НА „КРИПТО“ САМО ЗА ОТОРИЗИРАН ПЕРСОНАЛ

Знаеше, че със сигурност не е „оторизиран“. Хвърли последен бърз поглед нагоре към офиса на Стратмор. Завесите на прозорците продължаваха да са спуснати. Чартрукян бе забелязал Сюзан да отива към тоалетните, така че тя не можеше да му попречи. Единственият му проблем сега се казваше Грег Хейл. Погледна към „Възел 3“ и се запита дали криптологът не го гледа.

– Майната му! – промърмори накрая.

Усещаше под краката си едва видимите с око очертания на капака. Извади от джоба си взетия от лабораторията ключ.

Клекна, вкара ключа в ключалката и го завъртя. Резето отдолу меко щракна и той завъртя ръчката. Огледа се още веднъж да не би някой да го наблюдава и дръпна. Капакът бе малък, метър на метър, но бе много тежък и когато успя да го отвори, техникът залитна назад.

Отдолу го лъхна струя горещ въздух, в която се усещаше острата миризма на фреон. Облаци пара се издигнаха над пода на „Крипто“, призрачно осветени от червеното осветление долу. Далечното боботене на генераторите се усили в постоянен тътен. Чартрукян се изправи и погледна под краката си. Сега му приличаше повече на дупка към ада, отколкото на сервизен вход на суперкомпютър. Тясна стълба водеше към платформа под пода. Друга стълба отиваше още по-надолу, частично скрита от въртящите се червени облаци пара.

Грег Хейл стоеше зад прозрачната само отвътре навън стъклена стена на „Възел 3“ и гледаше как Фил Чартрукян предпазливо слиза по стълбата, водеща към подземните нива. За момент главата на младежа изглеждаше като отсечена и оставена на пода на „Крипто“. После бавно потъна във въртящата се мъгла.

– Смело момче – промърмори Хейл. Той знаеше къде отива Чартрукян. Аварийният ръчен прекъсвач на TRANSLTR бе логичният избор, ако Чартрукян наистина бе убеден, че компютърът е заразен с вирус. За

нещастие това също бе единственият сигурен начин след десет минути тук да не можеш да се разминеш от хора на Сис-сек. Защото аварийните изключвания имаха свойството да запалват тревожни червени индикатори на контролните пултове. А разследване на Сис-сек бе точно онова, което Хейл не можеше да си позволи в този момент. Той излезе от „Възел 3“ и тръгна към отвора в пода. Чартрукян трябваше да бъде спрял.

51.

Джаба приличаше на гигантска попова лъжичка. Точно като кино-образа на който бе наречен, той бе лишен от окосмение сфероид. Ангел-пазител на всички компютърни системи в АНС, Джаба инспектираше отдел след отдел и по всякакъв начин утвърждаваше житейското си credo, че профилактиката е най-доброто лекарство. По време на царуването на Джаба не бе имало случай компютър да бъде заразен и той бе твърдо решен това да се запази така.

Базата на Джаба бе издигната над нивото на залата, а това бе далеко под земята – там, където физически се помещаваше свръхсекретната база данни на АНС. Точно тук вирус би нанесъл най-големи поражения и затова пак тук той прекарваше основната част от времето си. В момента обаче Джаба беше взел почивка и се наслаждаваше на калцонета със салям в денонощно работещия стол на АНС. Готвеше се да забие зъби в третото, когато мобилният му телефон иззвъня.

– Казвай – изкашля се той в слушалката, докато преглъщаше.

– Джаба – изгука женски глас, – Мидж се обажда.

– Кралицата на данните! – засмя се човешката грамада. Открай време Мидж Милкен бе неговата слабост. Беше умна, но също така бе единствената жена в живота му, която бе флиртувала с него. – Как си, по дяволите?

– Не се оплаквам.

Джаба избърса устата си.

– Тук ли си?

– Аха.

– Защо не отскочиш насам да хапнем по калционе?

– Страшно бих искала, Джаба, но нали знаеш, че трябва да следя ханша си.

– Да го следим заедно, а?

– Голям мръсник си!

– Даже не можеш да си представиш колко голям.

– Радвам се, че те намерих – побърза да смени темата тя. – Защото имам нужда от съвет.

Той отпи дълга глътка „Д-р Пепър“.

– Давай.

– Може и да не е нищо сериозно – започна Мидж, – но моята

статистика за „Крипто“ показва нещо странно. Надявах се да можеш да хвърлиш някаква светлина.

– За какво става дума? – попита той и отпи нова глътка.

– Държа в ръцете си една справка, от която излиза, че TRANSLTR работи върху един файл от осемнайсет часа и още не се е справил с него.

Джаба разля „Д-р Пепър“ по третото калцоне.

– Я повтори!

– Чу ме. Някакви идеи какво става?

Той попи разляното със салфетка.

– Каква е тази справка?

– Отчет за производителността. Използваме го за анализ на разходите. – И Мидж набързо обясни какво бяха открили двамата с Бринкерхоф.

– Обади ли се на Стратмор?

– Да. Той каза, че в „Крипто“ всичко е наред. Каза, че TRANSLTR работи на максимална скорост. И каза, че данните ни са грешни.

Джаба сбърчи изпъкналото си месесто чело.

– Какъв е тогава проблемът? В отчета има грешка. – Мидж не отговори и Джаба схвана отношението ѝ към тази хипотеза и отново се намръщи. – Не мислиш, че в твоя отчет може да има грешка, така ли?

– Именно.

– Значи мислиш, че Стратмор лъже?

– Не става дума за това – дипломатично отговори Мидж; усещаше, че върви по тънък лед. – По-интересното е, че в моите статистически данни никога досега не е имало грешка. Затова реших да потърся чуждо мнение.

– Е, добре – въздъхна Джаба, – съжалявам, че ще трябва да ти го кажа, но в данните ти има грешка.

– Сериозно ли мислиш така?

– Залагам работата си. – Джаба отхапа грамадна хапка от подгизналото калцоне и продължи с пълна уста: – Най-продължителната обработка на файл от TRANSLTR досега е три часа. Това включва диагностика и проверки в реално време на всичко възможно. Единственото, което би могло да го зацikli за осемнайсет часа, е вирусоподобно. Нищо друго няма да може.

– Вирусоподобно?

– Да, говоря за някакъв вид паразитен цикъл. Нещо влиза в процесорите, създава безкраен цикъл и оставя компютъра да върти на празен

ход.

– Добре де – осмели се да каже тя, – Стратмор не е излизал от „Крипто“ вече трийсет и шест часа. Някакъв шанс да се бори с вирус?

Джаба гръмко се изсмя:

– Стратмор е тук трийсет и шест часа? Бедният нещастник. Жена му сигурно го е изгонила от къщи. Разправят, че била голяма гаднярка.

Мидж помисли малко. И тя беше чула клюката. Запита се дали не е параноична.

– Мидж... – почна Джаба и преди да продължи, отпи глътка. – Ако играчката на Стратмор е хванала вирус, той щеше да ми се обади. Стратмор може да е умен, но нищо не разбира от вируси. Онова, от което разбира, се казва TRANSLTR. И е единственото, на което държи. Така че при първия знак за някакви проблеми той щеше да натисне паник-бутона, а тук този бутон вика мен. – Джаба всмукна от разстояние дълга разточена нишка моцарела. – И накрая, няма никакъв начин TRANSLTR да хване вирус. „Гонглит“ е най-добрият пакет от филтри, който съм писал. През него не може да мине нищо опасно.

Дълга пауза. После Мидж въздъхна:

– Други идеи?

– Да. Данните ти са грешни.

– Това вече го каза.

– Да де.

Тя се намръщи.

– Не си чувал за нещо необичайно. Нещо... каквото и да е?

Джаба се изсмя.

– Мидж... чуй ме. „Скипджак“ беше грешка. Издънка на Стратмор. Но трябва да вървим напред. Забрави го. Това свърши. – Мълчанието на Мидж му подсказа, че може би си е позволил прекалено много. – Извинявай, Мидж. Знам, че ти го отнесе тогава. Стратмор не беше прав. И мисля, че си представям какво е отношението ти към него.

– Това няма нищо общо със „Скипджак“ – твърдо заяви тя.

„Да бе“, помисли си Джаба.

– Виж, Мидж, на мен Стратмор ми е абсолютно безразличен. Така де, той е криптолог. А те до един са егоцентрични задници. Хвани кой да е и първите му думи ще са, че иска резултат от обработката за вчера. Всеки техен файл е онзи, дето ще спаси света.

– Не разбирам мисълта ти.

Джаба въздъхна.

– Казвам, че Стратмор е побъркан като останалите. Но заедно с

това казвам, че обича TRANSLTR повече от проклетата си жена. И че ако имаше проблем, щеше да ми се обади.

Мидж мълча дълго. Накрая неуверено въздъхна.

– Значи данните ми са грешни?

– Там при теб да няма ехо? – засмя се Джаба и също се засмя. – Виж, Мидж... Пусни ми поръчка. Първата ми работа в понеделник ще е да проверя компютъра ти. А междувремежно веднага се махай оттук. Събота вечер е. Изчукай се с някой или направи нещо...

Тя пак въздъхна:

– Опитвам се, Джаба. Повярвай ми, опитвам се.

52.

Клуб „Ембрухо“ – в превод „Магьосник“ бе разположен в предградията, близо до последната спирка на автобусна линия номер 27. Приличаше повече на укрепление, отколкото на данс клуб, защото бе заобиколен от всички страни от високи измазани стени, в които бяха взидани парчета от натрошени бирени бутилки – първобитна охранителна система, гарантираща, че никой не може да влезе нелегално, без да остави част от кожата си по стената.

Бекър се бе примирил с мисълта, че се е провалил. Беше време да се обади на Стратмор с лошата новина – издирването бе безнадеждно. Беше положил съвестно всички усилия и сега бе време да се прибира у дома.

Но в момента, докато гледаше тълпата напирасци да влязат през входа, не бе толкова сигурен, че съвестта му ще го остави да зареже търсенето. Пред него бе най-голямото струпване на пънкари, което бе виждал – истинско море от прически в червено, бяло и синьо.

Бекър въздъхна; преценяваше възможностите. Огледа още веднъж тълпата и сви рамене. „И къде другаде би могла да е тя в събота вечер?“ Прокле лошия си късмет и слезе от автобуса.

Входът за клуб „Ембрухо“ бе дълъг каменен коридор. В мига, в който влезе в него, Бекър бе подхванат и понесен навътре от тълпата нетърпеливи посетители.

– Махни се от пътя ми, педеруго! – викна му някакъв набоден като игленик тип и го сръга с лакът в ребрата.

– Готина връзка – подигра се друг и дръпна вратовръзката на Бекър.

– Искаш ли да се чукаме? – попита го една тийнейджърка: изглеждаше като извадена от „Зората на мъртвите“.

Тъмнината на коридора се изливаше в необятна бетонна камера, наситена с воня на алкохол и пот. Сцената пред очите му бе сюрреалистична: огромна подземна пещера, в която стотици тела се движеха в единен ритъм. Телата подскачаха, притиснали ръце отстрани, с глави, клатещи се като безжизнени луковици, закачени за вкаменен гръбначен стълб. Най-побърканите се засилваха по сцената, скачаха във въздуха и се приземяваха върху море от човешки крайници – и почваха да ги подхвърлят като големи плажни топки. Стробоскопични лампи под тавана

придаваха на цялата сцена гледката на застинал кадър от стар черно-бял филм.

От отсрещната стена боксове с големината на микробуси излъчваха звук с такава зверска мощност, че дори най-заклетите танцуващи не можеха да се приближат на по-малко от десетина метра до видимо пулсиращите мембрани на говорителите от страх да не бъдат издухани.

Бекър запуши уши и започна систематично да сканира тълпата. Навсякъде виждаше само глави в червено, бяло и синьо. Телата бяха притиснати едно в друго така плътно, че беше невъзможно да различи кой в какво е облечен. Във всеки случай погледът му не виждаше британски флаг. Беше очевидно, че всеки опит за вмъкване в тълпата граничи с риск от омачкване. До него някой започна да повръща.

Страхотно! Бекър мъченически изпъшка. После тръгна по някакъв напръскан със спрей коридор.

Коридорът премина в дълъг тесен тунел с огледални стени, който излезе на някаква веранда с маси и столове. И тук беше претъпкано с пънкари, но на Бекър му се стори като райска градина – над главата му имаше открито небе, а музиката бе останала някъде назад.

Като пренебрегваше любопитните погледи, Бекър тръгна из тълпата. Разхлаби възела на вратовръзката си и се стовари на един стол край незаета маса. Струваше му се, че от събудилото го сутринта обаждане на Стратмор е минала цяла вечност.

Разчисти празните бирени бутилки на масата и отпусна глава върху ръцете си. „Само няколко минутки“, бе последната му мисъл.

На осем километра оттам мъжът с очилата с телени рамки седеше на задната седалка на такси, което се носеше по селския път:

– Ембрухо – изсумтя той, за да напомни на шофьора къде иска да бъде закаран.

Шофьорът кимна и пак погледна с любопитство клиента си в огледалото. После промърмори:

– Ембрухо. Всяка нощ нови откачени.

53.

Токуген Нуматака лежеше гол на масата за масаж в президентския си апартамент. Личната му масажистка разтриваше схванатия му врат. Тя заби пръсти в месестите джобове между ключиците и бавно стигна до линията на хавлиената кърпа около кръста. После ръцете ѝ отидоха още по надолу... под кърпата. Нуматака не реагира. Мислите му бяха другаде. Беше чакал да позвънят на личната му линия. Но никой не се бе обадил.

На вратата се почука.

– Влез – каза той.

Масажистката побърза да извади ръцете си изпод кърпата. На прага се появи телефонистката и побърза да се поклони.

– Уважаеми председателю...

– Говори.

Телефонистката се поклони пак.

– Говорих с телефонната централа. Обаждането е било от страна с код едно... Съединените щати.

Нуматака кимна. Новината беше добра. Съединените щати. Той се усмихна. Значи бе истина.

– От къде в САЩ? – попита той.

– Работят по въпроса, сър.

– Добре. Обади ми се, когато научиш повече.

Телефонистката се поклони и излезе.

Нуматака позволи на мускулите си да се отпуснат. Страна с код 1. Наистина добра новина.

54.

Сюзан Флечър нетърпеливо влезе в тоалетната на „Крипто“ и бавно преброи до петдесет. Главата ѝ бучеше. „Още малко – каза си тя. – Хейл е «Северна Дакота».“

Питаше се какви ли са плановете на Хейл. Смяташе ли той да обяви ключа публично? Или щеше да се полакоми и да опита да продаде алгоритъма? Както и да е, тя не можеше да чака повече. Беше крайно време. Трябваше да отиде при Стратмор.

Открехна предпазливо вратата и погледна към отразяващата стена в далечния край на „Крипто“. Нямаше никакъв начин да разбере дали Хейл наблюдава отвътре. Налагаше се да опита бързо да отиде при Стратмор. Не прекалено бързо, разбира се... не можеше да си позволи да даде повод на Хейл я да заподозре, че разполага с нещо срещу него. Посегна към вратата и тъкмо се готвеше да я доотвори, когато чу гласове. Мъжки гласове.

Гласовете идваха през отвора на вентилационната шахта долу до пода. Тя пусна вратата и клекна при решетката. Думите се заглушаваха от бученето на генераторите долу. Но разговорът като че ли идваше от нивото на свързващите железни мостове. Единият глас бе висок и пронизителен. Гневен. Май беше на Фил Чартрукян.

– Не ми вярваш, така ли?

Разгорещен спор, от който нищо не можеше да се разбере. После:

– Имаме вирус!

Нови крясъци.

– Трябва да се обадим на Джаба!

Шум от боричкане.

– Пусни ме!

Звукът, който последва, беше почти нечовешки – дълъг вой на ужас, сякаш измъчвано животно щеше всеки миг да умре. Сюзан замръзна до решетката. Воят секна така рязко, както беше започнал. Възцари се тишина.

В следващия миг, като по сценарий от евтин филм на ужасите, осветлението в тоалетната бавно притъмня. После лампите примигнаха и изгаснаха напълно. И Сюзан Флечър се озова в абсолютна тъмнина.

55.

– Седиш на мястото ми, задник! – Бекър надигна глава от ръцете си. „В тази проклета страна никой ли не говори испански?“

Нисък пъпчив тийнейджър с бръсната глава го гледаше сърдито. Половината от скалпа му беше червена, другата половина – виолетова. Приличаше на великденско яйце.

– Казах, че си седнал на мястото ми, задник!

– Чух те и първия път – кротко каза Бекър и се надигна. Не беше в настроение да се кара. Време беше да си върви.

– Къде си заврял бутилките ми? – озъби се хлапето. В носа му имаше забодена безопасна игла.

Бекър посочи бирените бутилки на земята до масата.

– Бяха празни.

– Това бяха моите празни бирени бутилки!

– Извинявам се – каза Бекър и се обърна. Но пънкът блокира пътя му.

– Вдигни ги!

Бекър примигна. Чувството му за хумор се бе изпарило.

– Шегуваш ли се, хлапе? – Беше поне трийсет сантиметра по-висок и двайсет килограма по-тежък.

– Как ти изглеждам, да ти го начукам: като човек, който се шегува?

Бекър не отговори.

– Казах, вдигни ги! – с мутиращ глас настоя хлапето. Бекър се опита да го заобиколи, но тийнейджърът отново му препречи пътя.

– Вдигни ги, да те шибам!

Замаяни пънкари по околните маси започнаха да се обръщат, за да видят каква е причината за врявата.

– Я по-кротко, хлапе – тихо каза Бекър.

– Предупреждавам те! – изсъска хлапето. – Това е моята маса. Идвам тук всяка вечер. Вдигни ги!

Но търпението на Бекър се бе изчерпило. Не трябваше ли сега да е в Смоуки Маунтинс заедно със Сюзан? Какво правеше в Испания? Защо спореше с тоя психясал пубер?

Без предупреждение Бекър хвана хлапето под мишниците, вдигна го и го тръшна да седне на масата.

– Виж сега, сополиви изтърсако. Или ще си подвиеш опашката, или

ще откъсна тази безопасна игла от носа ти и ще ти зашия с нея устата!

Лицето на хлапето пребледня.

Бекър го задържа така няколко секунди, после го пусна и без да го изпуска от очи, се наведе, вдигна бутилките и ги сложи на масата до него. И попита:

– Каза ли нещо?

Но хлапето си беше глътнало езика.

– Добре де, мълчи си, като искаш – въздъхна Бекър. „Този е ходеща реклама на хапчета срещу забременяване“.

– Върви по дяволите! – извика хлапето, изведнъж осъзнало, че по-големите му се смеят. – Задник!

Но Бекър не помръдна. Нещо, което хлапето му бе казало, изведнъж щракна на мястото си в мозъка му. „Идвам тук всяка вечер“. Внезапно Бекър осъзна, че хлапето може да му помогне.

– Извинявай – кротко каза той. – Не ти разбрах името.

– Двущет – изсъска хлапето, сякаш произнасяше смъртна присъда.

– Двущет? Сигурно заради косата, а?

– Правилно, Шерлок.

– Запомнящо се име. Ти ли го измисли?

– Адски си прав – гордо обяви то. – И смятам да го патентовам.

Бекър се намръщи.

– Искаш да кажеш, да регистрираш търговска марка? – И понеже видя объркването на хлапето, реши да поясни: – За име трябва търговска марка, не патент.

– Каквото и да е! – изкрещя хлапето безсилно. Пъстрата тълпа от пияни и дрогирани по съседните маси вече се заливаше в истеричен смях. Двущет се изправи и презрително изгледа Бекър. – И какво искаш от мен?

За миг Бекър искаше да му каже: „Искам да си измиеш косата, да си изчистиш речника и да си намериш работа“. Но после прецени, че иска прекалено много за първа среща.

– Трябва ми малко информация – примирително каза той.

– Шибай се.

– Търся един човек.

– Не съм го скивал.

– Не съм го виждал – поправи го Бекър и направи знак на минаващата сервитьорка, която разносяше бира. Купи две „Агуила“ и връчи едната на Двущет. Момчето се смая. Отпи глътка от бирата и внимателно огледа Бекър.

– Да не ме сваяляш?

Бекър се усмихна.

– Търся едно момиче.

Признанието му накара Двувцвет да изцвили:

– Ха... Никоя няма да ти бутне, докато си облечен по този начин!

Бекър се намръщи.

– Не искам да ми „бута“, а само да поговоря с нея. Току-виж можеш да ми помогнеш да я намеря.

Двувцвет остави бутилката на масата и попита:

– Ченге ли си?

Бекър само поклати глава.

– Приличаш ми на ченге.

– Виж, хлапе, аз съм от Мериланд. Дори да съм полицай, какви права бих имал тук според теб?

Въпросът, изглежда, го затрудни.

– Казвам се Дейвид Бекър – усмихна се той и протегна ръка през масата.

Пънкът отскочи отвратно.

– Стой назад, педи!

Бекър прибра ръката си. Хлапето се озъби:

– Дори да реша да ти помогна, това ще ти струва нещо.

– Колко? – Бекър реши, че може да се попари.

– Сто долара.

– Имам само песети – намръщи се Бекър.

– Няма значение, нека бъдат сто песети.

Валутните курсове, изглежда, не бяха силната страна на Двувцвет, защото сто песети се равняваха на осемдесет и седем цента.

– Разбрахме се – съгласи се Бекър и удари в потвърждение с дъното на бутилката по масата.

Хлапето се усмихна нормално за пръв път.

– Разбрахме се.

– Окей – продължи Бекър и понижи глас. – Мисля, че момичето, което търся, се навърта тук. Има червена, бяла и синя коса.

– Ти не разбра ли, че е годишнина на Джудас Табу? – изгруктя Двувцвет. – Всички са с...

– Освен това е облечена в тениска с британския флаг и носи на ухото си висулка във формата на череп.

По лицето на Двувцвет пробяга нещо. Бекър забеляза гримасата и почувства надежда. Но в следващата секунда изражението на Двувцвет

се вкамени, той тресна бутилката в масата и сграбчи Бекър за ризата.

– Тя е на Едуардо, задник такъв! И аз ще ви наблюдавам! Само да си я пипнал, той ще те убие!

56.

Мидж Милкен влезе гневна в заседателната зала, която се намираше срещу нейния офис.

В допълнение към десетметровата махагонова маса, в плота, на която бе инкрустиран печатът на АНС, изработен от парченца черна череша и орех, тук имаше три акварела на Марион Пайк, грамадна саксия с бостънска папрат, мраморен бар за напитки и разбира се, задължителния охладител за вода, модел „Спарклет“. Мидж си наля чаша – надяваше се поне това да ѝ помогне да се успокои.

Докато отпиваше, се загледа през прозореца. Лунната светлина проникваше през отворените венециански щори и проблясваше по дървената маса. Винаги бе смятала, че тази зала е много по-подходяща за директорски кабинет от онази откъм фасадата, където се помещаваше той сега. Защото вместо към паркинга на АНС заседателната зала гледаше към внушителната панорама от сгради в комплекса на АНС, в това число купола на „Крипто“ – един остров на високите технологии, плуващ отделно от главната сграда. Целенасочено разположен зад кедрова горичка, „Крипто“ не се виждаше от повечето останали сгради, но изгледът от директорския апартамент беше прекрасен. За Мидж заседателната зала бе идеалното място за трона на крал, който иска да оглежда владенията си. Дори веднъж бе предложила на Фонтейн да смени кабинета си, но директорът простичко бе обяснил „Не отзад“. Фонтейн не беше мъж, когато търсеха откъм задния край на каквото и да е.

Мидж разтвори щорите. Загледа се към хълмовете. Въздъхна със съжаление и пак погледна към „Крипто“. По някаква необяснима причина гледката на купола винаги я бе успокоявала... фар в нощта, независимо от часа. Но тази нощ нямаше какво да я успокои. Там, където трябваше да се намира „Крипто“... нямаше нищо. Тя притисна лице до стъклото на прозореца, изведнъж я заля дива, момичешка паника. Долу беше тъмно като в рог. „Крипто“ бе изчезнал.

57.

Тоалетните на „Крипто“ нямаха прозорци, така че тъмнината, заобикаляща Сюзан, бе абсолютна. Тя замръзна за миг. Усещаше с неприятна острота обземащата я паника. Ужасяващият вой откъм вентилационната решетка сякаш бе увиснал край нея. Въпреки съзнателното й усилие да се пребори със засилващото се чувство на първичен ужас, страхът малко по малко надделяваше.

Започна да опипва около себе си. Попадаше на врати на тоалетни кабинни и умивалници. Напълно обърквана, тя тръгна в тъмнината с протегнати напред ръце и се опита да си представи как изглежда помещението. Ритна и събори кошче за отпадъци и след малко се озова с лице срещу покрита с керамични плочки стена. Опипа я и тръгна встрани към изхода. Намери вратата, после напипа и дръжката. Дръпна я и излезе в залата на „Крипто“. И замръзна за втори път.

Залата нямаше нищо общо с това как бе изглеждала само преди минута. TRANSLTR бе сив силует на фона на сумрака, процеждащ се през купола. Осветлението тотално бе изгаснало. Дори електронните пултове до вратите не светеха. Зрението й постепенно се приспособяваше към тъмнината и едва сега тя забеляза, че единствената светлина в „Крипто“ идва от отворена в пода шахта – слабо червено сияние от аварийното осветление долу. Тръгна нататък. Във въздуха се усещаше лека миризма на озон.

Стигна до шахтата и погледна надолу. Фреоновите отдушници продължаваха да бълват въртящи се облаци червена мъгла, а от по-високия тон на генераторите Сюзан разбра, че „Крипто“ е на аварийно захранване. През мъглата видя силуета на Стратмор – шефът стоеше на платформата долу. Беше се надвесил през перилата и гледаше в дълбините на търбуха на TRANSLTR.

– Шефе!

Никакъв отговор.

Сюзан слезе по стълбата. Горещият въздух нахлу под полата й. Стъпалата бяха плъзгави от кондензирана влага.

– Шефе?

Но Стратмор дори не се обърна. Продължаваше да се вира надолу, като изпаднал в необясним транс. Сюзан проследи погледа му. Отначало не видя нищо освен въртящи се облаци мъгла. После изведнъж...

Тяло! Шест етажа по-долу. Появяваше се и изчезваше сред кълбетата пара. Пак го видя. Извити под невъзможен ъгъл крайници. На двацет и седем метра под тях Фил Чартрукян лежеше проснат върху металните ребра на главния генератор. Тялото му бе тъмно и обгоряло. Изглежда, бе дало на късо основното захранване на „Крипто“.

Но най-вледеняващият образ бе не този на Чартрукян, а на друг човек, друго тяло, по средата на високата стълба, свит, сгушен в тъмнината. Но мускулестото му телосложение не можеше да се сбърка – беше Грег Хейл.

58.

Пънкът крещеше в лицето на Бекър:

– Меган е на моя приятел Едуардо! Да не си припарил до нея!

– Къде е тя? – Сърцето на Бекър биеше до пръсване.

– Шибай се!

– Ситуацията е критична! – отсече Бекър и сграбчи хлапето за ръкава. – У нея има един пръстен, който ми принадлежи! Но аз ще ѝ платя за него. Много!

Двуцвет изведнъж избухна в смях:

– Да не искаш да кажеш, че онзи грозен златен боклук е твой?

– Ти си го видял?! – невярващо попита Бекър.

Двуцвет кимна многозначително.

– Къде е?

– Нямам представа – засмя се Двуцвет. – Според мен Меган се опитва да го продаде.

– Иска да го продаде?!

– Спокойно, пич, засега няма никакви кандидати. Обаче да ти кажа, имаш скапан вкус за бижута.

– Сигурен ли си, че никой не го е купил?

– Бе ти луд ли си? За четиристотин долара? Казах ѝ, че ѝ давам петдесет, но тя иска повече. Трябвало да си купи самолетен билет.

Бекър изстина.

– За къде?

– За шибания Кънетикът – отсече информирано Двуцвет.

– Кънетикът?

– Да бе, нали това ти казвам. Връща се при мама и при тате. Писнало ѝ да кисне в испанското семейство, дето дошла да учи език. Трите братчета-испанчета все я задявали. Нямамо топла вода, представяш ли си?

Бекър усети в гърлото му да засяда буца.

– И кога си заминава?

– Кога? – Двуцвет се изсмя. – Сигурно отдавна е излетяла. Замина за летището преди часове. Според нея било най-доброто място да пробута пръстена. Имало богати туристи и всякакви тъпаци. Каза, че в мига, в който се види с пари, купува билета и да я няма.

На Бекър му прилоша. „Това сигурно е някаква тъпа шега, нали?“

– Как е фамилното й име?

Двуцвет помисли върху въпроса и сви рамене.

– Кой полет ще вземе?

– Май първия през уикенда – Севиля, Мадрид, Ла Гуардия. Само за колежанчетата, защото е евтин. Натискат се по задните седалки и смучат фасове.

Бекър изпъшка безпомощно и прекара пръсти през косата си.

– И кога е този полет?

– Точно в два след полунощ, всяка събота. Сега вече трябва да е над океана.

Бекър погледна часовника си. Показваше 1:45. Обърна се объркан към Двуцвет.

– Не каза ли, че излита в два?

Пънкът кимна ухилен.

– Преобан си, старче.

Бекър ядосано му посочи часовника си:

– Но сега е още два без петнайсет!

Двуцвет изгледа часовника видимо озадачен.

– Я, мамка му... – После се изкиска: – Ей, да ти кажа, че обикновено се наквавам така чак към четири!

– Как се стига най-бързо до летището? – сръза го Бекър.

– Отпред има таксита.

Бекър извади банкнота от хиляда песети от джоба си и я тикна в ръката на Двуцвет.

– Хей, пич... благодаря! – извика хлапето след него – Кажй на Меган здрасти от мен, ако я видиш!

Но от Бекър вече нямаше и следа. Двуцвет въздъхна и залитайки тръгна към сцената. Беше прекалено пиян, за да обърне внимание на мъжа с очилата с телени рамки, който го последва.

Бекър изхвъркна навън и се огледа за такси. Нямаше. Изтича при якия пазач на входа.

– Такси!

Пазачът поклати съжалително глава:

– Demasiado temprano. – „Много е рано“. „Много рано? Два през нощта е!“

– Pidame uno! – „Повикай ми едно“. Младежът извади от джоба си телефон, каза няколко думи и после обясни:

– Veinte minutos.

– Двайсет минути? – Бекър не повярва на ушите си. – Y el autobus?

Пазачът сви рамене.

– Четиридесет и пет.

Бекър безпомощно вдигна ръце във въздуха. Страхотно!

Пърпоренето на маломощен двигател го накара да се обърне. Звучеше му като механичен трион. Едро хлапе и накиченото му с вериги гадже влизаха в паркинга със стар мотопед „Веспа 250“. Полата на момичето се бе набрала до кръста, но това не му правеше никакво впечатление. Бекър се хвърли към тях. „Не мога да повярвам, че правя това – мина му през главата. – Та аз мразя мотоциклетите!“ После извика на момчето:

– Плащам десет хиляди песети, ако ме откараш до летището!

Хлапето изгаси моторчето, без да му обръща внимание.

– Двайсет хиляди! – качи Бекър. – Трябва да стигна до летището!

Младежът вдигна глава.

– Scusi? – Беше италианец.

– Aeroporto! Per favore. Sulla Vespa! Venti mille pesete!

Италианецът огледа мръсния малък мотор и се засмя:

– Venti mille pesete? La Vespa?

– Cinquanta mille! – предложи Бекър. Петдесет хиляди песети бяха около четиристотин долара.

Момчето се засмя със съмнение.

– Dov'e la plata? – „Къде са парите?“

Бекър извади пет банкноти по 10000 песети от джоба си и ги подаде. Италианецът погледна парите, после приятелката си. Момичето грабна банкнотите и ги напъха в блузата си.

– Grazie! – широко се усмихна италианецът, хвърли ключовете на веслата на Бекър, хвана момичето за ръка и двамата побягнаха смеейки се към сградата.

– Aspetta! – извика Бекър след тях. – Чакай! Исках да ме откараш!

59.

Образът на пречупеното върху корпуса на генератора тяло на Фил Чартрукян щеше да остане задълго запечатан в съзнанието на Сюзан. А мисълта, че Хейл се крие някъде в подземията на „Крипто“, ѝ се струваше фантастична. Истината обаче бе очевидна – Хейл бе блъснал Чартрукян в шахтата.

Минаха покрай сянката на TRANSLTR обратно към главния изход на „Крипто“ – вратата, през която Сюзан бе влязла само преди няколко часа. Комбинацията, която набра върху изгасналата клавиатура до вратата, бе безсилна да я помести. Беше в капан – „Крипто“ се бе превърнал в затвор. Куполът се намираше на някакви сто метра от главния корпус на АНС, но беше достъпен само през главния портал. Освен това, понеже „Крипто“ бе на автономно хранване, в телефонната централа едва ли бяха разбрали за проблемите им.

– Основното хранване е изключено – каза Стратмор. – Сега сме на аварийно.

Аварийното хранване на „Крипто“ бе проектирано по такъв начин, че приоритет над всичко, в това число осветление и пропускна система, имаше TRANSLTR и охладителната му система. Това беше направено така, за да бъде гарантирано, че никакъв токов удар или спиране на тока няма да прекъсне работата на TRANSLTR, ако се случи да работи по изключително важна задача. На свой ред това означаваше още, че TRANSLTR няма да работи без охлаждащата си фреонова система – в затворено неохладено пространство три милиона процесора могат да вдигнат температурата до невъобразимо ниво, дори може да запалят силициевите чипове и това да доведе до поток от разтопен метал. А това бе картина, която никой не искаше да си представя в подробности.

– Спокойно, Сюзан – каза Стратмор и сложи твърдата си ръка върху рамото ѝ.

Окуражителното му докосване я извади от вцепенението и тя изведнъж си спомни защо бе тръгнала да го търси. И извика:

– Шефе! Грег Хейл е „Северна Дакота“!

В полумрака се възцари дълга тишина. Накрая Стратмор проговори с глас, повече объркан, отколкото изненадан:

– Какво говориш?

– Хейл – прошепна Сюзан – е „Северна Дакота“.

Нова дълга пауза, през която Стратмор обмисляше последиците от думите на Сюзан.

– Трейсърът? – беше все така объркан. – Открил е Хейл?

– Трейсърът още не е свършил. Хейл го бе прекъснал първия път!

И Сюзан продължи с подробно обяснение как Хейл е прекъснал работата на трейсера ѝ и как тя е открила електронна поща от Танкадо в анонимния акаунт на Хейл. Отново последва мъчително дълга пауза. Накрая Стратмор поклати глава и каза недоверчиво:

– Няма начин Грег Хейл да е подсигууровката на Танкадо! Това е абсурдно! Танкадо никога не би се доверил на Хейл.

– Шефе – каза тя, – Хейл веднъж ни провали със „Скипджак“. Танкадо му е вярвал.

Стратмор не можеше да намери думи, с които да възрази.

– Спри TRANSLTR – замоли го Сюзан. – Разкрихме „Северна Дакота“. Нека сега повикаме охраната. Да се махнем най-сетне оттук.

Стратмор вдигна ръка, за да покаже, че му трябва малко време, за да помисли.

Сюзан гледаше тревожно към отворената шахта. Тя се намираще точно зад TRANSLTR, но червеникавото сияние, бликащо от нея, се разстилаше върху черните плочки на пода като огън върху лед. „Хайде, моля те, обади се на охраната. Прекъсни TRANSLTR! Да излезем оттук!“

Изведнъж Стратмор взе решение – и бе готов за действие.

– Следвай ме! – нареди той и закрачи към отвора на шахтата.

– Шефе! – опита се да го спре тя. – Хейл е опасен. Той...

Но Стратмор вече изчезваше в тъмнината. Сюзан побърза да последва силуета му. Началникът ѝ заобиколи TRANSLTR и се приближи до отвора в пода. Надникна в алената бездна. Вдигна очи и огледа залата на „Крипто“. После се наведе, вдигна капака, завъртя го и го пусна да се затвори с тежък грохот. „Крипто“ отново се превърна в тъмна тиха пещера. Но „Северна Дакота“ вече не можеше да избяга. Стратмор клекна и завъртя ръчката на ключалката. Тя щракна. Подземните нива бяха запечатани.

Нито той, нито Сюзан чуха тихите стъпки, отиващи към „Възел 3“.

60.

Двуцвет тръгна по тесния коридор, който водеше от верандата към дансинга. Обърна глава, за да провери в отражението как му стои безопасната игла, и усети зад себе си застрашителното присъствие на висок човек. Обърна се рязко, но вече беше прекалено късно. Две ръце като клещи с лекота го приковаха до огледалната стена.

Пънкът опита да се изскубне.

– Едуардо? Ей, пич, ти ли си? – Усети ръка да минава през портфейла му, но миг по-късно отново бе здраво притиснат към стената. – Еди! – извика пънкът. – Стига си се ебавал! Някакъв тип търсеше Меган. – Човекът го държеше здраво. – Ей, Еди, пич... престани! – Но когато най-сетне се досети да погледне в огледалото, в което бе натиснато лицето му, видя, че човекът зад него изобщо не е неговият приятел.

Лицето беше обсипано с белези от шарка. Две безжизнени очи го гледаха иззад очила с телени рамки. Мъжът се наведе напред и опря уста в ухото на Двуцвет. Странен, задавен глас задавено изграчи:

– Adonde fue? – Къде отиде той? – Гласът определено беше много странен.

Пънкът замръзна, парализиран от страх.

– Adonde fue? – повтори гласът. – El Americano.

– Ъъ... на летището. Aeropuerto – заекна Двуцвет.

– Aeropuerto? – повтори мъжът. Тъмните му очи внимателно наблюдаваха устните на Двуцвет в огледалото.

Пънкът кимна.

– Tenia el anillo? – Намери ли пръстена?

Ужасен, Двуцвет само завъртя глава.

– Viste al anillo? – Ти видя ли пръстена?

Двуцвет се поколеба. Какъв беше правилният отговор на това?

– Viste al anillo? – настоя приглушеният глас.

Двуцвет кимна утвърдително, надяваше се честността поне веднъж да му помогне. Не се случи така. Секунди по-късно тялото му се свлече на пода с пречупен врат.

61.

Джаба лежеше по гръб, заклещен наполовина в отворения компютър. В устата си стискаше фенерче, в ръката – поялник, а на корема му бе разстлана електрическа схема. Току-що беше приключил със запояването на нов комплект атенюатори към повредената дънна платка. Мобилният му телефон извъня.

– Мамка му... – изруга той и се опита да бръкне за телефона си през плетеницата от кабели. – Джаба...

– Джаба, пак съм аз – Мидж.

Лицето му просветна.

– Мидж. Два пъти за една нощ? Хората ще започнат да шушукат.

– В „Крипто“ има проблем – каза тя напрегнато.

Джаба се намръщи.

– Това нали го обсъдихме. Не помниш ли?

– Проблем със захранването.

– Не съм електротехник. Обади се в отдел „Поддръжка“.

– Куполът е тъмен.

– Привидяло ти се е. Върви си у дома. – И той отново насочи вниманието си към схемата.

– Черен е като катран! – извика тя.

Джаба въздъхна и остави фенерчето.

– Мидж, първо, там има монтирано аварийно захранване. И никога не може да стане черен като катран. На второ място, точно в момента Стратмор може да вижда „Крипто“ малко по-добре от мен. Защо не се обадиш на него?

– Защото това е свързано с него. Той крие нещо.

Джаба извъртя очи.

– Мидж, сладурче, в момента съм се оплел до ушите в един сериен кабел тук. Ако ме викаш на среща, ще го разрежа и ще се освободя. Но ако не е така, позвъни в „Поддръжка“.

– Джаба, става дума за нещо много сериозно. Усещам го.

Дали наистина можеше да го усети? От друга страна, помисли си Джаба, официално се знаеше, че напоследък Мидж не е на кеф.

– Виж, щом Стратмор не се безпокои, и аз не се безпокоя.

– Но „Крипто“ е черен като катран, дявол да го вземе!

– В такъв случай значи Стратмор е решил да погледа звездите.

– Джаба! Не смей да мислиш, че си правя майтап!

– Окей, окей... – изрѣмжа той и се надигна на лакът. Може генераторът да се е повредил. Щом свърша тук, веднага ще се отбия в „Крипто“ и...

– Нали каза, че имали аварийно захранване? – не се успокояваше Мидж. – Ако им е гръмнал генераторът, защо не се е включило аварийното?

– Не знам. Може TRANSLTR да работи и цялата аварийна мощност да отива към него.

– Но защо тогава не го спрат? Може да е вирус. Ти одеве спомена нещо за вируса.

– По дяволите, Мидж! – избухна най-сетне Джаба. – Споменах, че в „Крипто“ няма вирус! Престани да се държиш като проклета параноичка!

В слушалката се възцари тишина.

– Уф, Мидж... – извини се Джаба. – Добре, нека ти обясня. – Но гласът му оставаше напрегнат. – Първо на първо, разполагаме с „Гонлит“ и никакъв вирус не може да мине през него. Второ, ако е имало проблем с електрозахранването, той би бил свързан с хардуера, само че предполагам разбираш, че вирусите не спират тока, а унищожават данни. Каквото и да става в „Крипто“, то не е вирус.

Мълчание.

– Мидж? Чуваш ли ме?

Отговорът на Мидж бе леденостуден:

– Джаба, аз си върша работата. Не очаквам някой да ми крещи, че правя точно това. И най-сетне, когато се обаждам, за да се поинтересувам защо един цял корпус от АНС, в който са инвестирани милиарди долари, е тъмен като... като и аз не знам какво, очаквам професионален отговор.

– Уф, добре де.

– Едно най-просто „да“ или „не“ би ми било достатъчно. Възможно ли е проблемът на „Крипто“ да е свързан по някакъв начин с вирус?

– Мидж... нали ти казах...

– Да или не? Възможно ли е в TRANSLTR да има вирус?

Джаба въздъхна.

– Не. Мидж. Това е абсолютно изключено.

– Благодаря ти.

Той се засмя насила и се опита да разведри обстановката:

– Освен, ако не допускаш, че Стратмор лично е написал вирус и е

заобиколил моите филтри.

Настъпи тишина. Когато Мидж проговори отново, в гласа ѝ звуча-
ше смайване:

– Искаш да кажеш, че Стратмор може да заобиколи филтрите?

Джаба пак въздъхна.

– Това беше шега, Мидж.

Но разбираше, че вече е прекалено късно.

62.

Стратмор и Сюзан стояха до затворения капак на шахтата и обсъждаха какво да правят.

– Там долу лежи трупът на Фил Чартрукян – каза Стратмор. – Ако се обадим за помощ, в „Крипто“ ще настане цирк.

– Какво предлагаш да направим тогава? – попита Сюзан, чието единствено желание в момента бе да се махне по-скоро оттук.

Стратмор помисли малко.

– Не ме питай как точно се е случило – каза той и погледна затворения капак, – но на мен ми се струва, че по една случайност сме открили и неутрализирали „Северна Дакота“. Страхотен късмет, ако питаш мен. – Той все още не можеше да повярва, че Хейл има нещо общо с плана на Танкадо. – Според мен Хейл крие ключа в своя терминал... макар да не изключвам да държи копие и у дома си. Както и да е, важното е, че сега е заключен.

– Защо тогава не позвъним на охраната, за да го арестуват?

– Моментът не е удобен – обясни Стратмор, – защото, ако Сис-сек надушат за безкрайната обработка на TRANSLTR, ще лъсне един нов проблем, с който не знам как ще се оправяме. Искам да кажа, че е най-добре да ликвидираме всички следи от „Цифрова крепост“, преди да отворим вратите.

Сюзан неуверено кимна. Планът звучеше добре. Когато охраната заловеше Грег Хейл някъде из подземните нива и го обвинеше в убийството на Фил Чартрукян, той вероятно щеше да се опита да ги изнудва със заплахата, че ще разкрие пред света факта на съществуването на „Цифрова крепост“. Но доказателството щеше да бъде заличено и Стратмор можеше да се преструва, че чува за пръв път за това: „Безкрайна обработка? Неразбиваем алгоритъм? Но това е абсурдно! Хейл не е ли чувал за принципа на Бергофски?“

– Ето какво трябва да направим – очерта Стратмор контурите на плана. – Изтриваме от компютрите кореспонденцията между Хейл и Танкадо. Изтриваме всички следи за това, че съм заобиколил филтрите на „Гонтлит“, изтриваме анализа на Фил Чартрукян, журналния файл за изпълнените задачи... всичко. „Цифрова крепост“ изчезва. Никога не е съществувала. Погребваме ключа на Хейл и се молим на бога Дейвид да намери копие то у Танкадо.

Дейвид, сети се Сюзан и веднага побърза да го прогони от съзнанието си, защото трябваше да съсредоточи вниманието си върху задачите в момента.

– Аз поемам лабораторията на Сис-сек – каза Стратмор, – статистиката в журналния файл, статистиката за полиморфизма на нивовете и всичко свързано с тези неща. Ти се залавяш с „Възел 3“. Изтрий цялата електронна поща на Хейл. Заличи доказателствата за някаква връзка с Танкадо и всички упоменавания на „Цифрова крепост“.

– Окей – съгласи се Сюзан, – ще изтрия целия твърд диск на Хейл. Ще го преформатирам.

– Не – възрази веднага Стратмор, – недей. Хейл най-вероятно крие там копие на ключа. Искам го.

Сюзан ахна:

– Искаш ключа? Мислех, че правим всичко това, за да унищожим ключа!

– Така е. Но аз искам да имам копие. Искам да отворя проклетия му файл и да видя какво представлява програмата му.

Сюзан споделяше любопитството на Стратмор, но инстинктът ѝ подсказваше, че отключването на алгоритъма на „Цифрова крепост“ не е разумно, колкото и интересно да би било. За момента поне опасната програма оставаше заключена в зашифрованото си „хранилище“ и беше безвредна. Но в мига, в който я разшифроваха...

– Шефе, мисля, че ще е най-добре, ако просто я...

– Искам ключа – късо ѝ отговори той.

Сюзан трябваше да признае, че откакто бе чула за „Цифрова крепост“, бе почувствала определено чисто академично любопитство да разбере какво точно е постигнал Танкадо и как го е направил. Защото фактът на съществуването на „Цифрова крепост“ противоречеше на фундамента на криптографията. Сюзан погледна началника си.

– Но ще изтриеш алгоритъма веднага след като го разгледаме?

– Абсолютно – без да оставя следа от него.

Сюзан се намръщи. Тя знаеше, че едва ли щяха да намерят ключа на Хейл веднага. Да се открие ключ със случайно съдържание на един от твърдите дискове във „Възел 3“ беше като да се намери загубен чорап в спалня с размерите на Тексас. Търсачките на информация в компютрите работят добре само когато знаеш какво точно търсиш, но този ключ бе със случайно съдържание. За щастие обаче, понеже в „Крипто“ често имаха работа със случайни данни, Сюзан и колегите ѝ бяха разработили сложен процес, известен под името „несъответстващо търсене“.

Ставаше дума за това да се накара компютърът да изследва всеки символен низ на твърдия диск, като сравнява низа със съдържанието на голям речник и маркира всеки низ, който изглежда безсмислен или със случаен характер. Първоначалната настройка на параметрите на програмата не беше лесна, но бе постижима, разбира се.

Сюзан разбираше, че тя е логичният избор на човек, който иска да намери ключа. Въздъхна и се помоли да не съжалява за това.

– Ако всичко мине добре, ще ми отнеме около половин час.

– Тогава да се залавяме за работа – каза Стратмор, сложи ръка на рамото ѝ и я подбутна към „Възел 3“.

Обсипаното със звезди небе беше покрило купола като пелена. Сюзан се запита дали и Дейвид гледа в този момент същите звезди.

Когато приближиха тежката стъклена врата на „Възел 3“, Стратмор тихо изруга. Пултът на електронната ключалка на „Възел 3“ беше тъмен и вратата естествено бе затворена.

– Дявол да го вземе – каза той. – Захранването. Забравих.

Огледа плъзгащата се врата и пристисна длани в стъклото. Напъна се и се опита да я избута встрани. Дланите му бяха потни и се плъзгаха. Той ги изтри в панталоните си и опита пак. Този път вратата леко се отмести.

Сюзан застана зад него и опитаха заедно. Вратата се отвори може би два пръста – бледосиня ивица. Задържаха я така, но налягането на въздуха бе прекалено високо и след малко вратата отново хлопна и се затвори.

– Я почакай – каза Сюзан и застана този път пред Стратмор. – Окей, да опитаме пак.

Натиснаха. Вратата се откряна няколко сантиметра. Отвътре се изля синя светлина – терминалите бяха включени, понеже се смяташе, че работата им е критично важна за работата на TRANSLTR, така че те получаваша с приоритет част от аварийното захранване.

Сюзан заби тока на обувката си в мокета и натисна с все сили. Вратата започна да се движи. Стратмор помръдна, за да намери по-добър ъгъл, плъзна ръцете си в центъра на лявата половина и също натисна. Бавно и неохотно двете крила започнаха да се раздалечат. Сега бяха отворени на около крачка.

– Не отпускай – запъхтян каза Стратмор. – Само... още... малко.

Сюзан се намести така, че да опре рамо в отворения ръб на вратата. Отново забута с всички сили и този път беше по-лесно, понеже ъгълът бе съвсем друг. Но вратата се съпротивляваше на усилията им.

Преди Стратмор да успее да ѝ попречи, Сюзан се вмъкна в пролуката. Искаше да се махне от „Крипто“ и познаваше Стратмор достатъчно добре, за да е сигурна, че той няма да мръдне оттук, докато не намесят ключа в компютъра на Хейл.

Застана между двете крила на вратата и натисна така, че костите ѝ изпукаха. Вратата натискаше обратно. Изведнъж Сюзан я изпусна и крилата мигновено започнаха да се затварят. Стратмор се бореше, но сам нямаше шанс. Миг преди крилата да се захлопнат Сюзан скочи от другата страна и се строполи на пода.

Началникът ѝ с мъка открехна вратата на няколко сантиметра и опря лице в междината.

– Господи, Сюзан... удари ли се?

Сюзан стана и оправи дрехите си.

– Нищо ми няма.

Огледа се. Във „Възел 3“ нямаше никого. Синкавото сияние на мониторите придаваше на всичко някаква призрачност. Тя се обърна към притисналия лице към пролуката Стратмор – на тази светлина той изглеждаше болнаво бледен.

– Сюзан – каза той, – дай ми двацет минути да изтрия каквото трябва в Сис-сек. Когато свърша, връщам се при моя терминал и спирам TRANSLTR.

– Добре! – отвърна Сюзан и огледа тежката стъклена врата. Знаеше, че докато TRANSLTR не освободи част от консумираната мощност от аварийното захранване, тя ще си остане пленник във „Възел 3“.

Стратмор пусна крилата и те се захлопнаха с щракване. Сюзан проследи с поглед как началникът ѝ изчезва в мрака под купола на „Крипто“.

63.

Новозакупената „Веспа“ на Бекър се мъчеше по пътя за Аеропуерто де Севиля. Ръцете му стискаха дръжките до болка. Часовникът му показваше почти два след полунощ.

Той наближи главния терминал, качи се на тротоара и скочи от мотопеда още докато той работеше. Машината се наклони, падна и изгасна. Бекър затича към въртящата се врата. „Никога вече“, зарече се той в себе си.

Терминалът беше безлюден и ярко осветен. Единствената жива душа бе чистачът. В дъното бюрото на „Иберия Еърлайнс“ вече затваряше. Бекър възприе това като лош знак. Изтича натам и викна:

– El vuelo a los Estados Unidos?

Привлекателната андалуска вдигна поглед и се усмихна извинително.

– Acaba de salir. – „Изпуснахте го за малко“. Думите ѝ увиснаха във въздуха за един безкраен миг.

„Изпуснах го“. Раменете на Бекър увиснаха.

– А имаше ли свободни места?

– Колкото искате – все така усмихнато отговори жената. – Отлетя почти празен. Но и за сутрешния полет в осем часа имаме...

– Искам да разбера дали една моя приятелка е успяла да го хване.

Жената се намръщи.

– Съжалявам, господине. Правилата на нашата компания не позволяват...

– Много е важно – настоя Бекър. – Интересува ме само дали се е качила. Нищо повече.

Жената кимна разбиращо.

– Скарване?

Бекър помисли, после ѝ се усмихна притеснено.

– Нима е толкова очевидно?

Тя му намигна съучастнически.

– Как се казва?

– Меган – тъжно отговори той. Жената пак се усмихна.

– Вашата приятелка има ли и фамилно име?

Бекър бавно изпусна въздуха от гърдите си. „Има, но аз не го знам!“

– Честно казано, ситуацията е малко комплицирана... Казахте, че самолетът е отлетял почти празен. Дали не бихте могли...

– Без фамилното й име не мога да...

– Всъщност... – прекъсна я Бекър, бе му хрумнала друга идея. – Вие нали сте на смяна от вечерта?

Жената кимна.

– Да, и цяла нощ. От седем до седем.

– В такъв случай не може да не сте я видели. Тя е младо момиче. Петнайсет... шестнайсетгодишна. Косата й е малко... – Още преди думите да бяха напуснали устата му, Бекър осъзна, че е направил грешка.

– Приятелката ви е шестнайсетгодишна? – Жената присви очи.

– Не! – изплаши се Бекър. – Искам да кажа... – „Мамка му, какво изобщо искам да кажа?“ – Моля ви, помогнете ми, много е важно.

– Съжалявам – студено отсече жената.

– Не е така, както си мислите. Ако бихте...

– Лека нощ, господине. – Жената свали металната решетка между тях, заключи я и се скри в задната стая.

Бекър простена и впери поглед в тавана. „Страхотно, Дейвид. Справи се много ловко“. Огледа залата. Нищо. „Сигурно е продала пръстена и си е купила билет“. Тръгна към чистача.

– Has visto a una niña? – извика той, за да се чуе над шума, на машината за миене на теракота. „Да сте виждали момиче?“

Старецът натисна един бутон и изключи ръмжащата машина.

– А?

– Una niña? – повтори Бекър. – Pelo rojo, azul, y blanco. „С коса в червено, синьо и бяло?“

Чистачът се засмя:

– Que fea. – „Много грозно“. – Поклати глава и отново включи машината.

Дейвид Бекър стоеше в центъра на необятната зала за заминаващи и се питаше какво да прави. Вечерта се бе превърнала в комедия от грешки. В главата му кънтяха думите на Стратмор: „Не се обаждай, докато не намериш пръстена“. В тялото му се настаняваше пълно изнемощение. Ако Меган бе продала пръстена и бе успяла да вземе полета, вече никой не можеше да каже къде може да е той сега.

Бекър затвори очи и опита да се съсредоточи. „Какъв е следващият ми ход?“ Реши да се замисли над отговора след малко. Първо трябваше да направи отдавна отлаганото посещение до тоалетната.

64.

Сюзан стоеше сама в полумрака на „Възел 3“. Задачата ѝ бе проста: да влезе в терминала на Хейл, да намери ключа и да изтрие всички следи от кореспонденция му с Танкадо. Никъде не трябваше да остане и намек за „Цифрова крепост“.

Само че отново бе обхваната от страховете да съхрани ключа и да отвори „Цифрова крепост“. Страх я беше да изкушава съдбата, защото разбираше, че до момента бяха имали късмет, но че той всеки момент може да свърши. „Северна Дакота“ по някакво чудо се бе появил под носа им и те бяха успели да го заключат. Единственият оставащ проблем сега бе свързан с Дейвид, който трябваше да намери втория ключ. Сюзан се надяваше, че и той е близо до изпълнението на тази задача.

Тръгна към терминалите. Странно бе, че се чувстваше така особено в това добре познато ѝ място. Но в тази тъмнина всичко във „Възел 3“ изглеждаше някак... чуждо. Само че сякаш имаше и още нещо. Сюзан изпита моментно колебание и погледна назад към затворената врата. Измъкване отгук нямаше. „Двайсет минути“, каза си тя.

Обърна се към терминала на Хейл и усети някаква странна миризма – миризма, която определено не бе присъща на „Възел 3“. Запита се дали при тези проблеми със захранването не се е повредил дейонизаторът. Все пак миризмата смътно ѝ бе позната и заедно с нея Сюзан усети да я побиват тръпки. Тя си представи заключения долу в голямата си гореща килия Грег Хейл. „Дали не е запалил нещо?“ Вдигна поглед към решетките на вентилационната система и подуши... Но миризмата идваше от по-близо.

Този път погледна към вратата на кухничката. И веднага позна миризмата: беше смес от одеколон и пот.

Отскочи неволно, защото не беше подготвена за онова, което видя: две очи я наблюдаваха иззад процепа на вратата. Трябваше ѝ само миг, за да осъзнае вледеняващата истина: Грег Хейл изобщо не бе заключен долу, той беше във „Възел 3“! Явно бе успял да се измъкне от шахтата, преди Стратмор да заключи капака. И беше достатъчно силен, за да отвори вратата на „Възел 3“ самичък.

Бе чувала, че истинският ужас е парализиращ – сега вече можеше да каже от собствен опит, че това е мит. В мига, в който мозъкът ѝ схвана какво става, тя вече бе в движение назад към вратата на „Възел 3“ с

едничката мисъл някак да избяга.

Зад гърба ѝ нещо изтрещя – Хейл изскочи в залата и затича след нея.

Сюзан събори някаква лампа зад себе си в опит да препъне приближавания се Хейл. Усети го, че я прескача без усилие.

Когато дясната му ръка я обхвана изотзад през кръста, усещането бе сякаш се бе ударила в стоманен прът. Мускулестото му тяло се притисна в гърба ѝ.

Сюзан се задърпа и замаха с ръце. Лакътят ѝ се удари в нещо, което изхрущя. Хейл я пусна, хвана се за носа с две ръце и изкрещя:

– Мамка му...

Сюзан се хвърли към плъзгащата се врата – молеше се за чудото в този момент Стратмор да възстанови охраняването и вратата да се отвори. Нищо подобно не се случи и тя само безсилно заудря с юмруци по дебелото стъкло.

Загубил малко от пъргавината си, Хейл тежко закрочи към нея. Лицето му бе плувнало в кръв. Миг по-късно ръцете му отново я обхванаха – едната върху лявата ѝ гърд, другата – през корема.

Тя изпищя.

Хейл я влачеше назад, токата на колана му болезнено се впиваше в гърба ѝ. Сюзан просто не можеше да повярва, че едно човешко същество може да е толкова силно. Той продължаваше да я тегли и от триенето в мокета обувките ѝ се изуха. Без никакво усилие Хейл я вдигна във въздуха и я стовари на пода до нейния терминал.

Сюзан лежеше по гръб, полата ѝ се бе набрала до кръста ѝ. Горното копче на блузката ѝ се бе разкопчало. В безсилен ужас тя гледаше как Хейл я възсяда – притисна я с тежестта си към пода. Не можеше да разчете нищо в очите му. Или... или може би страх? Или гняв все пак? Очите му се забиха в тялото ѝ. Обхвана я нова вълна на паника.

Хейл се намести върху нея и я загледа яростно, В главата ѝ се стрелкаха откъслечни образи на онова, което я бяха учили за самоотбраната. Опитва се да се противопостави, но тялото ѝ отказваше да реагира. И тя престана да се бори. Просто затвори очи.

„Господи, моля те... не!“

65.

Бринкерхоф крачеше из офиса на Мидж.

– Никой не е заобикалял „Гонтлит“. Това е невъзможно!

– Бъркаш – отсече тя. – Току-що разговарях с Джаба. Той каза, че миналата година е инсталирал възможност за заобикаляне на филтрите му.

Личният помощник на Фонтейн я изгледа със съмнение.

– Чувам такова нещо за пръв път.

– Никой не го е чувал. Това е трябвало да бъде голяма тайна.

– Мидж – отново заспори Бринкерхоф, – Джаба е маниак на тема сигурност и защита! Той никога не би инсталирал програмен ключ за заобикаляне на филтрите...

– Стратмор го е накарал – прекъсна го тя.

Бринкерхоф буквално си представи как мозъкът ѝ щрака.

– Помниш ли миналата година – попита тя, – когато Стратмор работеше върху оная антисемитска терористична група в Калифорния?

Бринкерхоф кимна. Това бе един от големите удари на Стратмор. Използвайки TRANSLTR, за да разбие прехванатото шифровано съобщение, той бе разкрил заговор да се заложат бомба в едно еврейско училище в Лос Анджелис. Беше успял да разшифрова някакъв имейл само дванайсет минути, преди бомбата да експлодира, и с едно светкавично телефонно обаждане беше спасил живота на триста ученици.

– Е, нека сега ти кажа нещо – продължи Мидж. – Според Джаба Стратмор е прехванал онзи имейл шест часа преди бомбата да гръмне.

Челюстта на Бринкерхоф увисна.

– Но... но... защо е чакал толкова?

– Защото не е могъл да накара TRANSLTR да разбие шифъра. Опитвал какво ли не, но „Гонтлит“ неизменно отхвърлял файла. Бил шифрован с някакъв алгоритъм с публично известен ключ, който филтрите още не познавали. И на Джаба му трябвали почти шест часа да ги актуализира.

Бринкерхоф беше смаян.

– Стратмор побеснял. И накарал Джаба да инсталира ключ за заобикаляне на „Гонтлит“, в случай че нещо подобно се случи пак.

– Господи – възкликна Бринкерхоф. – Нямах представа. – После присви очи. – Всъщност... какво искаш да ми кажеш с това?

– Според мен Стратмор вчера е използвал точи ключ... за да обработи файл, който „Гонтлит“ е отхвърлил.

– Е, и? Нали ключът е затова?

Мидж поклати глава.

– Не и ако във файла има вирус.

Бринкерхоф подскочи.

– Вирус? Откъде накъде вирус?

– Това е единственото обяснение – каза тя. – Според Джаба само вирус може да вкара TRANSLTR в толкова дълго продължаващ цикъл, така че...

– Чакай малко! – прекъсна я Бринкерхоф. – Стратмор ми заяви, че всичко е наред!

– Лъже.

Бринкерхоф не можеше да разбере.

– Искаш да кажеш, че Стратмор съзнателно е вкарал вирус в TRANSLTR?

– Не – остро отговори тя. – Не мисля, че е знаел за съществуването на вирус. Според мен са го изработили.

Бринкерхоф загуби дар слово. Според него Мидж Милкен определено не бе с всичкия си.

– Това предположение обяснява много неща – настоя тя. Най-малкото обяснява защо е останал тук цяла нощ.

– Вкарвал е вируси в собствения си компютър?

– Престани! – с досада каза тя. – Опитва се да прикрие собствената си грешка! А сега не може да спре TRANSLTR и да възстанови захранването, защото вирусът е вкарал процесорите в безкраен цикъл, от който не могат да излязат.

Бринкерхоф извъртя театрално очи. Мидж и в миналото бе откачала, но никога като сега. Опита се да я успокои:

– Джаба, изглежда, не се притеснява много.

– Джаба е глупак – изсъска тя.

Това вече изненада Бринкерхоф. Никой никога не беше наричал Джаба глупак – „прасе“ може би да, но „глупак“?...

– Опитваш се да наложиш женската си интуиция над научните степени на Джаба в сферата на антиинвазивното програмиране? – И като видя, че го гледа неприязнено, вдигна примирително ръце. – Мидж, знам, че мразиш Стратмор, но...

– Това няма нищо общо със Стратмор! – На Мидж започваше да й писва от тази „констатация“. – Първото, което трябва да направим, е да

се уверим, че Стратмор наистина е заобиколил „Гонтлит“. След което трябва да се обадим на директора.

– Страхотно! – изпъшка Бринкерхоф. – Защо не взема да позвъня на Стратмор и да го помоля да ни изпрати подписано от него заявление?

– Не става! – отговори тя, без да обръща внимание на сарказма му. – Стратмор вече ни излъга веднъж. – После го погледна в очите. – Имаш ли ключ за кабинета на Фонтейн?

– Естествено, нали съм личният му помощник.

– Дай ми го.

Бринкерхоф не можеше да повярва на ушите си.

– Мидж, надявам се да ме разбереш, но няма абсолютно никакъв начин да те пусна в кабинета му.

– Налага се! – настоя тя. После се обърна и започна да въвежда нещо на клавиатурата на Големия брат. – Поисках списъка със заданията в опашката на TRANSLTR. Ако Стратмор е заобиколил „Гонтлит“, това веднага ще се види на разпечатката.

– И какво общо има това с кабинета на Фонтейн?

Тя го изгледа яростно.

– Този списък може да бъде разпечатан само на принтера в кабинета на Фонтейн. Не ми казвай, че не го знаеш!

– Причината е, че става дума за информация с поверително съдържание, Мидж.

– Това е криза. Трябва да видя списъка.

Бринкерхоф сложи ръце върху раменете ѝ.

– Мидж, успокой се, моля те. Знаеш, че не мога да...

Тя изсумтя и пак се обърна към клавиатурата.

– Пускам го да се разпечатва. Влизам там, вземам го и излизам. Дай ми ключа!

– Мидж...

Тя свърши с клавиатурата и отново се обърна към него.

– Чад, справката се разпечатва за трийсет секунди. Ето как ще се разберем. Даваш ми ключа. Ако Стратмор е заобиколил филтрите, викаме охраната. Ако бъркам, тръгвам си, а ти отиваш да мажеш мармалад по Кармен Уерта. – Изгледа го злобничко и протегна ръка. – Чакам...

Бринкерхоф изпъшка и за сетен път съжали, че я бе върнал от коридора да провери отчета на „Крипто“. После изгледа протегнатата ѝ ръка.

– Говориш за класифицирана информация в кабинета на директора. Имаш ли представа какво ще се случи, ако ни хванат?

– Директорът е в Южна Америка.

– Съжалявам... – каза след кратко колебание Бринкерхоф. – Просто не мога! – Скръсти ръце на гърдите си и тръгна да излиза.

Мидж го изгледа. Сивите ѝ очи пламтяха.

– О, можеш, можеш... – прошепна тя, обърна се към Големия брат и отвори видеоархивата.

„Ще ѝ мине“, каза си Бринкерхоф, докато се настаняваше зад бюрото си, за да прегледа останалите отчети. Как можеше да очакват от него да предаде ключовете от офиса на директора, защото Мидж я гони параноята?

Беше започнал с разбивката за КОМСЕК, когато работата му бе прекъсната от шум на гласове, идващи от съседната стая. Зарязя разпечатките и отиде да види какво става.

Всъщност в апартаента бе тъмно, с изключение на синята светлина, изливаща се през откренатата врата на Мидж, Вслуша се. Гласовете не спираха. Звучаха... възбудени?

– Мидж?

Тръгна през тъмнината към кабинета ѝ. Сега вече гласовете му звучаха определено познати. Бутна вратата. Стаята беше празна. Столът на Мидж също. Звукът идваше над главата му. Бринкерхоф вдигна поглед към видеомониторите ѝ моментално му призля. На дванайсетте екрана се разиграваше една и съща сцена: първерзно хореографиран балет. Бринкерхоф се подпря на бюрото на Мидж и остана да гледа парализиран от страх.

– Чад? – чу се глас зад него.

Той се стресна, извърна се и се взря в полумрака. Мидж стоеше в ъгъла на приемната, непосредствено до двукрилата врата за кабинета на директора. Ръката ѝ беше протегната и разтворена.

– Ключовете, Чад!

Лицето на Бринкерхоф пламна. Той пак погледна мониторите. Опита се да не вижда образите над главата си, но беше безнадеждно. Той беше навсякъде, стенещ от удоволствие и страстно галещ малките, намазани с мед гърди на Кармен Уерта.

66.

Вратата с надпис CABALLEROS беше блокирана от оранжев конус и количка, е препарати за почистване и бърсалки за под. Бекър изгледа другата врата – DAMAS. Отиде при нея и силно почука.

– Hola? – каза високо и открехна вратата няколко сантиметра. – Con permiso?

Тишина.

Той влезе.

Тоалетната беше като всяка обществена испанска тоалетна – идеален квадрат, бели плочки, една крушка на тавана. Както обикновено имаше една кабина и един писоар. Дали писоарът в женската тоалетна някога се използваше, бе без значение – универсалното решение позволяваше на предприемача да си спести разноските за втора кабина.

Бекър се огледа с отвращение. Беше мръсно. Умивалникът бе задръстен с мътна кафява вода. Навсякъде бяха разхвърляни кърпички за бърсане на ръце. Подът беше мокър. Електрическият сешоар бе изплескан със зеленикави петна от пръсти.

Бекър застана пред огледалото и въздъхна. Очите, които винаги досега го бяха гледали с пламенна чистота, този път не бяха така ясни. „Колко време вече се мотая тук?“ Но мозъкът му бе достатъчно изморен, за да се справи дори с тази елементарна аритметика. По навик оправи двойния възел на вратовръзката си. После се обърна към писоара зад себе си. Докато стоеше пред него, отново се запита дали Сюзан вече се е прибрала. „Къде ли може да е била? Нима е отишла в «Стоун Манър» без мен?“

– Ей! – разнесе се зад него гневен глас. Бекър подскочи.

– Аз... И-и-звинявам се... – объркано заекна той, докато бързаше да вдигне ципа си. – Много се... аз...

Обърна се и видя току-що влязло момиче. Беше младо, сякаш свалено от корицата на „Седемнайсетгодишна“ – обуто в консервативно изглеждащи панталони от шотландско каре и с бяла блузка без ръкави. В ръката си носеше пътна чанта модел „ЕлЕл Бийн“. Русата ѝ коса бе оформена в стилна прическа.

– Страшно съжалявам – запъна се Бекър и пристегна колана си. – Но мъжката тоалетна беше... и... както и да е, излизам.

– Шибан перверт!

Бекър се сепна. Непристойността никак не подхождаше на изящната уста – беше като помия, изсипвана от кристална гарафа за вино. Докато се взираше в нея, той осъзна, че тя изобщо не е така фина, както му се бе сторила на пръв поглед. Очите ѝ бяха подпухнали и зачервени, лявата ѝ предмишница бе отекла. Под червенината на кожата прозираше насиняване.

„Господи – помисли си Бекър. – Наркотици интравенозно!“

– Вън! – изкрещя тя. – Махай се веднага!

Бекър моментално забрави за пръстена, за АНС и за всичко друго. Сърцето му се разкъсваше от съжаление. Родителите на момичето сигурно го бяха изпратили тук по някаква програма в подготвително училище, бяха му дали карта „ВИЗА“ и... ето го, в тоалетната на летището посред нощ, за да си бие поредната инжекция.

– Добре ли си? – загрижено попита той, докато отиваше към вратата.

– Добре съм – надменно отговори тя. – Махай се!

Бекър се обърна да излезе. Хвърли последен тъжен поглед на ръката ѝ. „Нищо не можеш да направиш, Дейвид. Не се занимавай повече с нея“.

– Разкарай се де! – изкрещя тя.

Бекър кимна и ѝ каза с тъжна усмивка:

– И внимавай.

67.

– Сюзан? – запъхтяно каза Хейл, заврял лице в нейното.

Все още я беше яхнал, отпуснал цялата си тежест върху нея. Опашната му кост се забиваше болезнено в слабините ѝ през тънката материя на полата. От носа му капеше кръв и се стичаше по нея. Тя усети, че ѝ се повдига. Ръцете му бяха върху гърдите ѝ.

Но тя не усещаше нищо. „Докосва ли ме наистина?“ Трябваша ѝ няколко секунди, докато осъзнае, че той не я опипва, а закопчава горното копче на блузката ѝ.

– Сюзан? – повтори Хейл с труд, сякаш въздухът не му стигаше. – Трябва да ме измъкнеш отгук.

Но Сюзан беше замаяна. Не можеше да разбере нищо.

– Сюзан, трябва да ми помогнеш. Стратмор уби Чартрукян. Видях го с очите си!

Сюзан разбра смисъла на думите му чак след малко. Стратмор уби Чартрукян?! Хейл явно нямаше представа, че Сюзан го бе видяла да се крие долу.

– Стратмор знае, че го видях! – повиши глас Хейл. – И ще убие и мен!

Ако не бе останала без дъх от страх, Сюзан сигурно щеше да се изсмее в лицето му. Много добре познаваше манталитета на бившия морски пехотинец „разделяй и владей“. Измисляй лъжи и противопоставяй с тяхна помощ враговете един на друг.

– Истина е! – извика той. – Трябва да повикаме помощ! Мисля, че и двамата сме в опасност.

Но тя не вярваше на нито една негова дума.

Краката на Хейл явно започваха да се схващат и той се надигна, за да смени позата си. Отвори уста да каже нещо, но така и не можа.

В мига, в който тялото на Хейл се отлепи от слабините ѝ и преди да осъзнае какво прави, някакъв рефлекторен инстинкт заби лявото ѝ коляно с все сила в чатала на Хейл. Тя усети как капачката ѝ размазва меката торбичка между краката му.

Хейл изви от болка и омекна. Сюзан побърза да се измъкне изпод него. Тръгна залитайки към вратата, макар да разбираше, че в това състояние е немислимо да се измъкне навън сама.

Застана зад дългата заседателна маса и заби пети в мокета. Масата

бе на колелца. Тя я извъртя към вратата и забута с всички сили. За щастие колелцата бяха добри и масата се затъркаля почти без усилие и набра скорост.

На метър и половина от вратата Сюзан пусна масата, скочи встрани и покри лицето си с ръце. Масата се заби в стъклото и стената избухна в дъжд от ситни парчета. За първи път от построяването на „Крипто“ звуците на залата отвън проникнаха във „Възел 3“.

Сюзан отвори очи. Набрала инерция, масата се търкаляше напред макар и по-бавно, и се скриваше в мрака.

Сюзан обу обувките си, хвърли последен поглед на все още гърчещия се Грег Хейл и изскочи през дупката в залата на „Крипто“.

68.

– Е, оказа се доста лесно, нали? – насмешливо каза Мидж, докато Бринкерхоф ѝ подаваше ключовете за офиса на Фонтейн.

Бринкерхоф изглеждаше смазан.

– Обещавам ти да го изтрия, преди да си тръгна – успокои го Мидж. – Освен ако ти и жена ти не поискате запис за частната си колекция.

– Просто вземи проклетата разпечатка – сонна се той. – И се махай!

– Si, senor – засмя се Мидж, имитирайки груб пуерторикански акцент. Намигна му и се отправи към двойната врата за кабинета на Фонтейн.

Частният кабинет на Лиланд Фонтейн по нищо не приличаше на останалата част от директорския офис. Тук нямаше картини, тапицирани столове, фикуси в саксии и антични часовници. Вместо това цареше атмосфера на ефективна работа. Покритото със стъкло бюро и черният кожен стол бяха обърнати към огромния прозорец. В ъгъла, до малката масичка за кафе с френска кафеарка за еспресо върху нея, бяха сложени кантонерки за документация. Луната вече се бе вдигнала високо над Форт Мийд и през прозореца се процеждаше мека светлина, подчертаваща спартанската подредба.

Мидж отиде делово до принтера, взе вече разпечатания списък и се взря нетърпеливо в него.

– Нищичко не мога да прочета – оплака се тя. – Я светни.

– Ще го прочетеш отвън. Хайде...

На Мидж, изглежда, ѝ доставяше голямо удоволствие да го дразни. Тя отиде при прозореца и наклони разпечатката да я прочете на проникващата отвън светлина.

– Мидж...

Тя невъзмутимо продължаваше да чете.

Бринкерхоф неспокойно пристъпи от крак на крак – стоеше до вратата.

– Мидж... моля те. Това е частният кабинет на директора.

– Трябва да е тук някъде – прошепна тя. – Стратмор е заобиколил „Гонтлит“, знам го. – И се залепи за прозореца, извъртяна към лунната светлина.

Бринкерхоф започваше да се изпотява. Мидж продължаваше да

чете.

След няколко секунди тя ахна:

– Знаех си! Направил го е! Наистина го е направил! Идиот с идиот!
– Тя вдигна листа във въздуха и го развя. – Заобиколил е „Гонтлит“... ела да видиш!

Бринкерхоф се обърка – не знаеше как да постъпи. После се затича през кабинета на началника си и застана до Мидж. Тя му посочи нещо в края на списъка.

Бринкерхоф зачете. Не вярваше на очите си.

Разпечатката представляваше списък на последните трийсет и шест файла, постъпили за обработка в TRANSLTR. След името на всеки файл следваше четирицифреният код за разрешение, поставен от „Гонтлит“. Само последният файл в списъка беше без такова разрешение. След него просто пишеше: „Въведен ръчно“.

„Господи – беше първата мисъл на Бринкерхоф. – Мидж пак се ока- за права“.

– Какъв идиот! – бясна повтаряше Мидж. – Виж, виж!... „Гонтлит“ два пъти е отхвърлял файла! Полиморфни низове! Но не, той ръчно го е вкарал! Какво си е мислил, че прави, по дяволите?

Коленете на Бринкерхоф омекнаха. Питаше са как така Мидж вина- ги е права. Никой от тях не забеляза отражението в прозореца до тях. На вратата на личния кабинет на Фонтейн стоеше едър мъж.

– Мамка му – задави се Бринкерхоф, – наистина ли мислиш, че има- ме вирус?

– А какво друго може да е? – въздъхна Мидж.

– Нещо, което не ви влиза в проклетата работа! – избумтя плътен бас зад тях.

Мидж си удари главата в прозореца. Бринкерхоф се препъна в сто- ла на шефа и залитна към вратата.

– Шефе! – ахна той, после пристъпи към него и му подаде ръка. – Добре дошли, сър! – Грамдният човек не обърна внимание на ръката му. – А-а-аз мислех... – заекна Бринкерхоф. – Ми-мислех, че сте в Юж- на Америка.

Лиланд Фонтейн гледаше личния с помощник с очи като куршуми.

– Да... И се върнах.

69.

– Ей, господине!

Бекър вървеше през залата към телефонните автомати. Спря и се обърна. Към него се приближаваше момичето, което го беше изненадало в тоалетната. Махаше му да почака.

– Почакайте, господине!

„Сега пък какво? – сепна се Бекър. – Само да не се окаже, че иска да ме обвини в неприлично поведение“.

Момичето влачеше с мъка пътната си чанта. И се усмихваше.

– Извинявам се, че ви се накрешях там... вътре. Но се стреснах.

– Няма нищо – увери я Бекър, леко озадачен какво става. – Не ми беше там мястото.

– Зная, че ще ви прозвучи налудничаво – каза тя, като мигаше начесто със зачервените си очи, – но не бихте ли могли да ми... заемете малко пари?

Бекър я изгледа, изненадан от думите ѝ.

– Пари за какво? – остро попита той. „Само не очаквай да ти дам пари за наркотици“.

– Искам да се прибера у дома – обясни блондинката. Ще ми помогнете ли?

– Изпуснахте полета си ли?

Тя кимна.

– Загубих си билета. Отказаха да ми издадат нов. Авиокомпаниите често са... много жестоки. А нямам пари, за да си купя нов.

– Къде са родителите ви?

– В Щатите.

– Не можете ли да им се обадите?

– Не става. Вече опитах. Те са убедени, че се веселя на яхтата на някое гадже.

Бекър огледа скъпите дрехи на момичето.

– И нямате кредитна карта?

– Имах, но татко я блокира. Мисли си, че съм на наркотици.

– Не сте ли на наркотици? – с безизразно лице попита Бекър, подчертано гледайки отеклата ѝ предмишница.

– Разбира се, че не съм! – възмути се момичето. Погледна го с невинен поглед и той изведнъж заподозря, че го разиграват. – Моля ви се! –

примоли се то. – Изглеждате богат човек. Имам нужда от малко налични, за да се прибера. Ще ви ги върна.

Бекър беше убеден, че каквато и сума да й даде, тя ще свърши в джоба на някой наркодилър в Триана.

– Първо – започна той, – не съм богат човек, а обикновен преподавател. Но ще ви кажа какво смятам да направя... „Сега ще ти платя да си свалиш картите и да видим какво тогава ще направиш ти“. – Защо не ви купя направо билет?

Блондинката го изгледа смаяно и възкликна:

– Ще го направите ли наистина? Ще ми купите билет!? О, боже, колко съм ви благодарна!

Бекър онемя. Явно беше преценил нещата съвсем погрешно.

Момичето го прегърна през врата.

– Изкарах ужасно лято. – Изведнъж тя се задави в сълзи. – Страшно ви благодаря. Как искам да се махна оттук!

Бекър отвърна на прегръдката едва-едва. Момичето го пусна и той отново подчертано погледна ръката ѝ. Тя проследи погледа му до синината.

– Ужасно, нали?

– Нали казахте, че не сте наркоманка.

Момичето се засмя весело:

– О... това е „Маджик маркър“! Едва не си съдрах кожата, докато го изтъркам.

Бекър погледна по-отблизо. И настина, под флуоресцентното осветление се виждаше, че на зачервената кожа има едва различими думи... думи, изписани направо върху плътта.

– Но... очите ви – запъна се Бекър. Започваше да се чувства все по-глупаво. – Много са зачервени.

Тя пак се засмя.

– Плаках. Нали ви казах, че изпуснах полета.

Съвсем объркан, Бекър пак погледна ръката ѝ. Тя се намръщи притеснено.

– Опа, вие май го прочетохте, а?

Този път Бекър се наведе да разгледа полуизтрития надпис съвсем отблизо. Сега вече четирите думи можеха ясно да се прочетат. И последните дванайсет часа преминаха за секунда пред погледа му.

Дейвид Бекър се озова отново в хотелската стая на „Алфонсо XIII“. Дебелият германец докосва ръката си и казва на развален английски: „Шибай се и пукни“.

– Какво ви е? – загрижено попита момичето.

Бекър не откъсваше поглед от ръката ѝ. Главата му се въртеше. Четирите думи върху кожата на момичето казваха пределно ясно: „Шибай се и пукни“.

Блондинката на свой ред погледна притеснено ръката си.

– Написа ми го един приятел... срам ме е... наистина.

Но Бекър бе неспособен да обели дума. Шибай се и пукни. Не можеше да повярва. Германецът не се бе опитвал да го обиди, а бе искал да му помогне. Чак сега той вдигна поглед към лицето на момичето. Май в косата ѝ имаше следи от измита червена, бяла и синя боя.

– Т-ти... – заекна Бекър. На ушите ѝ нямаше дупки за обеци. – Случайно да носиш обеци?

Момичето го изгледа странно, бръкна в джоба си и извади висулка с форма на череп.

– Клипс! – ахна той.

– Ами да – отговори тя. – Видя ли игла, умирам от страх!

70.

Дейвид Бекър стоеше, гледаше момичето пред себе си и знаеше, че това е краят на търсенето. Беше измила косата си и бе сменила дрехите си – може би с надежда приличният ѝ външен вид дай помогне да продаде по-лесно пръстена, – но така и не бе могла да се качи на самолета за Ню Йорк.

Помъчи се да запази хладнокръвие. Беше на финала на идиотското си пътуване. Огледа пръстите ѝ. Нямаше пръстен. Хвърли поглед на пътната ѝ чанта. „Там е – помисли си. – Трябва да е там!“

Усмивхай се. Не можеше повече да крие вълнението си.

– Знаеш ли, сега е мой ред да те изненадам – каза той, но мисля, че имаш нещо, което ми трябва.

– О? – Меган го изгледа с подозрение.

Бекър извади портфейла си.

– Разбира се, ще съм щастлив да платя за него. – И започна да рови из банкнотите.

Меган изненадано ахна – явно разбра намеренията му съвсем погрешно. Хвърли изплашен поглед към въртящата се врата, преценявайки на око разстоянието – бе около петдесет метра.

– Мога да ти дам достатъчно да си купиш билет, ако...

– Не-не – побърза да го спре Меган и се усмихна насила. – Мисля, че се досещам какво имаш предвид. – Наведе се и започна да търси нещо в чантата си.

Бекър почувства лъч надежда. „У нея е“, помисли си той. Нямаше представа по какъв начин се е досетила какво иска от нея, но беше прекалено изморен, за да задава излишни въпроси. Всички мускули в тялото му с благодарност се отпуснаха. Представи си как предава пръстена на широко усмихнатия заместник-директор на АНС. А после двамата със Сюзан щяха да легнат в голямото легло в „Стоун Манър“ и да навкашат пропуснатото.

Момичето най-сетне намери онова, което търсеше – лютивия спрей, убийствена смес от няколко сорта люти чушки. Бързо се обърна и насочи струята право в очите на Бекър. Грабна пътната си чанта и побягна към вратата. Бекър се сгърчи на пода в агония, стиснал лице с ръцете си.

71.

Токуген Нуматака запали четвъртата си пура и продължи да крачи неспокойно. Грабна слушалката и се свърза с централата.

– Някакви новини за телефонния номер? – попита той още преди телефонистката да има възможност да каже нещо.

– Не още, сър. Ще отнеме малко по-дълго от очакваното, защото става дума за обаждане от мобилен телефон.

„Мобилен – замисли се Нуматака. – Ами да“. За щастие на японската икономика, американският апетит за електронни джунджурии се бе оказал ненаситен.

– Приемната станция – допълни телефонистката – се оказа в района на код 202. Но все още не разполагаме с номера.

– 202? Къде е това? – Къде из необятната американска земя се криеше „Северна Дакота“?

– Някъде около Вашингтон, сър. Столицата.

Нуматака вдигна вежди.

– Обади ми се веднага щом научиш нещо.

72.

Сюзан Флечър залиташе в спусналата се над „Крипто“ тъмнина към моста, по който се стигаше до офиса на Стратмор. За щастие той се намираше във възможно най-отдалечената от Грег Хейл част на „Крипто“

Изкачи се на площадката, на която бе офисът на Стратмор. Вратата се клатеше на пантите, защото електронната ключалка бе неизползваема. Сюзан влезе.

– Шефе? – Единствената светлина идваше от включения монитор на Стратмор. – Шефе! – отново извика тя. – Командър Стратмор!

Едва сега се сети, че той сигурно е в лабораторията на Сис-сек. Обиколи офиса му, все още под въздействие на паниката от сблъсъка с Хейл. Трябваше да се махне от „Крипто“. Никаква „Цифрова крепост“ не можеше да я спре и беше крайно време да се действа: да спрат TRANSLTR и да бягат. Погледна светещия монитор на Стратмор и се хвърли към него. Дръпна към себе си клавиатурата. „Спирам TRANSLTR“. От този терминал задачата бе пределно проста. Сюзан отвори нужния прозорец и въведе в него:

ABORT RUN

Пръстът ѝ замря над клавиша ENTER.

– Сюзан! – извика глас от прага. Сюзан се извърна ужасена, че може да е Хейл. Но не той беше, а Стратмор. Бледен и някак призрачен в сиянието от монитора. Дишаше тежко. – Какво става, по дяволите?

– Ше... фе! – ахна Сюзан. – Хейл е във „Възел 3“! Преди малко ме нападна!

– Какво! Невъзможно! Нали го заключих долу...

– Нищо подобно! Измъкнал се е. Трябва веднага да повикаме охраната! Спирам TRANSLTR!

– Не пипай там! – Стратмор се хвърли към терминала и блъсна ръцете ѝ настрана.

Сюзан се дръпна, изгледа недоумяващо началника си и за втори път този ден си помисли, че не може да го разбере. Което изведнъж я накара да се почувства крайно самотна.

Стратмор видя кръвта по блузата ѝ и възкликна загрижено:

– Боже, Сюзан! Какво ти е?

Искаше му се да не се бе държал така рязко с нея. Но нервите му

бяха опънати до крайност. Трябваше да мисли за много неща – неща, за които Сюзан даже и не подозираше, неща, които не ѝ бе казвал и които се надяваше да не се налага да ѝ казва.

– Извинявай – тихо каза той. – Кажете ми какво стана.

Тя се обърна настрани.

– Няма значение. Кръвта не е моя. Просто ме изведи оттука.

– Направи ли ти нещо? – Той сложи ръка на рамото ѝ, но тя се дръпна и той отпусна ръката си и отместил поглед. Когато отново я погледна, тя се виждаше в нещо на стената.

Там, в тъмнината, пултът на електронна ключалка светеше с пълна сила. Стратмор се намръщи. Беше се надявал Сюзан да не забележи светещия контролен панел, който управляваше личния му асансьор. Стратмор и високопоставените му гости го използват, за да идват и да си тръгват от „Крипто“, без да известяват останалите за това. Личният му асансьор се спускаше на петнайсет метра под купола и после се придвижваше хоризонтално на сто метра през укрепени подземни тунели, за да стигне подземните нива на главния корпус на АНС. Захранваше се от централната сграда и съответно беше напълно независим от спирането на захранването в „Крипто“.

Дори когато Сюзан безсилно бе блъскала по затворената врата на главния вход, Стратмор не бе споменал за него. Не можеше да ѝ позволи да си тръгне... не още. Сега се питаше колко трябва да ѝ каже, за да я накара да остане.

Сюзан се промуши покрай него, хвърли се към стената и започна да натиска светещите бутони.

– Моля те! – проплака тя. Но вратата не се отваряше.

– Сюзан – тихо каза Стратмор. – Има парола.

– Парола? – гневно възкликна тя и огледа пулта. Под основната клавиатура имаше втора, по-малка, с мънички бутончета, всяко надписано с буква от азбуката. – Каква е паролата?

Стратмор помисли малко и тежко въздъхна:

– Сюзан... седни за малко.

Но Сюзан го изгледа, сякаш не можеше да повярва, че е изрекъл точно тези думи.

– Седни – повтори командър Стратмор твърдо.

– Пусни ме да изляза! – извика Сюзан и хвърли разтревожен поглед към отворената врата на офиса му.

Стратмор бавно отиде до вратата, излезе на площадката и се взря в тъмнината. От Хейл нямаше и следа. Върна се и затвори вратата.

Нагласи един стол така, че да не може да се отвори, отиде при бюрото си и извади нещо от едно чекмедже. На светлината на монитора Сюзан видя какво държи и пребледня. Беше пистолет.

Стратмор дръпна два стола в средата на стаята и ги завъртя към затворената врата. Седна. Вдигна блестящата „Берета“ и я насочи към вратата. После я отпусна в скута си.

И заговори бавно и с чувство.

– Сюзан, тук сме в безопасност. Трябва да поговорим. Ако Грег Хейл влезе...

Сюзан мълчеше.

Стратмор я погледна през призрачния полумрак и потупа стола до себе си.

– Седни, Сюзан. Трябва да ти кажа нещо. – Тя не помръдна. – Когато свърша – допълни той, – ще ти дам паролата за асансьора и сама ще решиш да си ходиш ли, или не.

Замаяна, Сюзан отиде и седна до него.

– Сюзан... – започна той. – Трябва да ти призная, че не бях напълно откровен с теб.

73.

Дейвид Бекър имаше усещането, че лицето му е напръскано с терпентин и запалено. Претърколи се на пода и примижа през плувналите си в сълзи очи към момичето, което вече бе преполовило разстоянието до въртящата се врата. Тичаше бавно, защото влачеше по плочките натъпканата си пътна чанта. Бекър опита да се изправи, но установи, че не може. „Не бива да я изпусна!“

Опита се да извика, но в дробовете му нямаше въздух, само влудяваща болка.

Бекър разбираше, че в мига, в който тя мине през вратата, ще я загуби завинаги. Опита да я извика, но гърлото му пламтеше.

Тя почти бе стигнала до въртящата се врата. Бекър се изправи, пое глътка въздух и направи няколко неуверени крачки след нея. Тя се мушна в първото отделение на вратата и задържа чантата за дръжката.

– Чакай – успя да извика той. – Чакай!

Момичето забута вратата, тя започна да се завърта, после се заклещи. Блондинката ужасена се обърна и видя, че причината е пътната ѝ чанта. Клекна и трескаво я задържа.

Бекър се втрени в размитото цветно петно пред себе си парче червен плат, единственото, което различаваше. И тръгна към него, протегнал ръце напред.

Сантиметри преди да докосне вратата, късчето червен плат се скри в пролуката и изчезна. Вратата се завъртя и пръстите му уловиха само празния въздух. Момичето хукна навън с чантата.

– Меган! – извика отчаяно Бекър и падна на пода. Безмилостни игли бодяха очите му. Гадеше му се. Гласът му отека в празната зала.

– Меган!

Не знаеше от колко време лежи, но чуваше съскането на флуоресцентните лампи на тавана. Край него не помръдваше нищо. Но през тишината пробиваше някакъв глас. Някой му говореше. Той се опита да надигне глава от пода. Светът беше разкривен, наклонен гротескно настрани и течен. Гласът се разнесе отново. Той примижа и този път успя да види някаква фигура.

– Господине?

Този път Бекър позна гласа. Беше на момичето. То стоеше, притиснало пътната чанта към гърдите си, и изглеждаше по-изплашено,

отколкото когато бе бягало от него.

– Господине? – повтори Меган. – Аз не ви казах името си. Откъде го знаете?

74.

Директор Лиланд Фонтейн беше мъж като планина, шейсет и три годишен, с ниска военна подстрижка и твърди черти. Черните му като нощта очи пламваха като въглени, когато беше раздразнен – обичайното му състояние. Беше се издигнал на най-високия пост в йерархията на АНС благодарение на много работа, добро планиране и заслужено уважение от страна на предшествениците си. Беше първият афроамерикански директор на АНС, но никога не споменаваше за това – в управлението на Фонтейн цвят на кожата не съществуваше и хората от екипа му мъдро оставаха далтонисти.

Фонтейн остави Мидж и Бринкерхоф да стоят прави, докато мина през мълчаливия ритуал на правенето на чаша гватемалско кафе. После се настани зад писалището си – те продължаваха да стоят прави – и ги разпита, както директор разпитва ученици в кабинета си.

Основните обяснение даде Мидж – разказа за необичайните събития, довели до необходимостта да осквернят кабинета му.

– Вирус? – студено попита той. – Вие двамата смятате, че имаме вирус?

Бринкерхоф примигна. Изражението му беше болезнено.

– Да, сър – отсече Мидж без колебание.

– Защото Стратмор е заобиколил „Гонтлит“? – Фонтейн внимателно разглеждаше разпечатката пред себе си.

– Да – потвърди тя. – Както и защото имаме файл, който не е обработен вече повече от двайсет часа.

– Или поне така сочат данните ти – намръщено напомни Фонтейн.

Мидж понечи да възрази, но навреме прехапа език. Вместо това съобщи голямата новина:

– Токът в „Крипто“ спря.

Това накара Фонтейн да вдигне глава. Явно бе изненадан. Мидж потвърди с енергично кимване.

– Пълно спиране на електрозахранването. Джаба мисли, че може би...

– Обадила си се на Джаба?

– Да, сър, реших, че...

– Джаба? – Фонтейн се изправи и попита ядосано: – Защо, за бога, не си се обадила на Стратмор?

– Обадихме му се! – оправда се Мидж. – Той каза, че всичко било наред.

Фонтейн дишаше шумно.

– Тогава нямаме основания да се съмняваме в думите му. – Тонът му слагаше край на всякаква дискусия. Той отпи глътка от кафето си. – А сега, ако ме извините, имам работа...

Челюстта на Мидж увисна.

– Моля?!

Бринкерхоф вече беше при вратата, но Мидж стоеше като циментирана на мястото си.

– Казах лека нощ, госпожице Милкен – натърти Фонтейн. – Свободна сте.

– Но... но, сър – заекна тя. – Трябва... не мога да не протестирам. Мисля, че...

– Да протестираш? Ти?! – изръмжа директорът и седна зад писалището си. – Аз протестирам! Протестирам срещу твоето присъствие в кабинета ми. Протестирам и срещу инсинуациите ти, че заместник-директорът на Агенцията лъже. Протестирам и...

– Имаме вирус, сър! Инстинктът ми ми казва...

– В такъв случай, госпожице Милкен, инстинктът ви бърка! Може да е за пръв път, но бърка!

Мидж обаче не беше готова да се предаде без бой.

– Но, сър... Командър Стратмор е заобиколил „Гонтлит“!

Фонтейн тръгна към нея, едва сдържаше гнева си.

– Което е в неговите прерогативи! Назначил съм ви да наблюдавате аналитиците и обслужващия персонал, а не да шпионирате заместник-директора! Ако не беше той, още щяхме да разбиваме шифри с лист и молив! А сега напуснете! – Той се обърна към пребледнелия, треперещ на вратата Бринкерхоф: – И двамата!

– С цялото ми уважение, сър – почна пак Мидж, – препоръчвам да изпратим екип на Сис-сек в „Крипто“, макар и само за да се уверим, че...

– Нищо подобно няма да направим!

Мидж се поколеба цяла секунда, после кимна и каза:

– Е, добре! Лека нощ. – Обърна се и излезе от кабинета. Но докато минаваше покрай Бринкерхоф, той забеляза в очите ѝ, че няма никакво намерение да остави нещата така... поне докато не удовлетвори интуицията си.

Бринкерхоф хвърли поглед към началника си – грамаден и извън

себе си от гняв. Това не бе директорът, когото познаваше. Директорът, когото познаваше, бе роб на дребните подробности, на реда и организацията. И винаги бе държал на това персоналът да не пропуска нищо, да изучава и изяснява всички най-дребни нарушения в ежедневната процедура, без значение колко незначителни може да изглеждат. А ето че същият този човек сега ги караше да загърбят изключително странна верига от съвпадения.

Директорът явно криеше нещо, но на Бринкерхоф се плащаше, за да му помага, а не да поставя под съмнение действията му. Фонтейн бе доказвал години наред, че е защитник на интересите на всички, и ако да му помага в този момент означаваше да затвори очи за някаква нередност, значи така щеше да стане. За нещастие на Мидж пък й плащаха, за да поставя всичко под съмнение, и Бринкерхоф се опасяваше, че тя има намерение да отиде в „Крипто“ и да разчопли там всичко.

„Време е да си актуализирам резюмето“, помисли си Бринкерхоф, докато се обръщаше към вратата.

– Чад! – стресна го гласът на Фонтейн зад гърба му. Той също бе забелязал погледа на Мидж на излизане. – Не я оставяй да напусне офиса!

Бринкерхоф кимна и побърза да настигне Мидж.

Фонтейн въздъхна и отпусна глава върху ръцете си. Клепачите му тежаха. Наложило се бе да се върне спешно и пътуването бе дълго и измерително. Изтеклият месец бе месец на големите надежди за Лиланд Фонтейн. Точно сега в АНС се случваха неща, които щяха да променят историята, и по ирония на съдбата Фонтейн бе научил за едно от събитията благодарение на случайността.

Преди три месеца бе разбрал, че съпругата на командър Стратмор го напуска. Бяха му казали още, че Стратмор остава да работи до невъзможни часове и че напрежението започва да му се отразява. Въпреки разликите в позициите със Стратмор по много въпроси, Фонтейн винаги бе имал възможно най-високо мнение за него: Стратмор беше гениален, може би един от най-добрите професионалисти, работили в АНС. И в същото време, още от фиаското със „Скипджак“, Стратмор се бе намирал под невъзможен психологически натиск. Това обстоятелство правеше Фонтейн неспокоен, защото неговият заместник държеше в ръцете си много лостове, а Фонтейн трябваше да мисли преди всичко за благо то на Агенцията.

Фонтейн имаше нужда от някой, който да държи Стратмор под око, но това не се бе оказало никак просто. Стратмор бе горд мъж и властен

човек и Фонтейн трябваше да намери начин да следи състоянието му, без да подкопава нито самочувствието, нито увереността му.

Така, от уважение към Стратмор, Фонтейн бе решил да върши тази работа лично. Беше инсталирал софтуер, който позволяваше да се следи акаунтът на Стратмор: електронната му поща, вътрешната му кореспонденция, протоколите от оперативките му – всичко. Ако Стратмор покажеше признаци на пречупване, директорът се надяваше да забележи предупредителни признаци за това в кореспонденцията му. Само че вместо обезпокоителни признаци на срив, Фонтейн бе разкрил основите на една от най-забележителните разузнавателни операции, с които се бе сблъсквал. Нямахме нищо чудно в това, че Стратмор се скъсваше от работа – ако планът му успееше, това щеше да изкупи стократно провала му със „Скипджак“.

Фонтейн бе заключил, че Стратмор е добре и че работи над сто процента от възможностите си – коварен, умен и както винаги заклет патриот. Най-доброто, което директорът можеше да направи, бе да стои настрана и да гледа как заместникът му прави своята магия. Стратмор бе разработил план... план, в който Фонтейн нямаше никакво намерение да се намесва по какъвто и да било начин.

75.

Стратмор попипа беретата в скута си. Макар кръвта му да кипеше, той просто бе програмиран да мисли кристално ясно. Фактът, че Грег Хейл бе посмял да докосне Сюзан Флечър, беше ужасен, но фактът, че вината бе негова, бе още по-неприятен. Сюзан бе отишла във „Възел 3“ по негова идея. Стратмор знаеше как да съдържа емоциите си – случилото се по никакъв начин не можеше да повлияе на подхода му към „Цифрова крепост“. Той бе заместник-директор на АНС. И днес задачата му бе по-критично важна от всеки друг път. Стратмор забави дишането си.

– Сюзан... – Гласът му бе съдържан и спокоен. – Изтри ли електронната поща на Хейл?

– Не – объркано отговори тя.

– Намери ли ключа?

Тя поклати отрицателно глава.

Стратмор се намръщи, дъвчеше долната си устна. Мозъкът му на бясна скорост преценяваше различни варианти. Беше изправен пред дилема. Не беше никакъв проблем да въведе паролата за асансьора си и Сюзан щеше да си тръгне. От друга страна, нуждаеше се от нея тук. Имаше нужда от помощта ѝ, за да намери ключа сред файловете на Хейл. Стратмор още не ѝ бе казал, но намирането на тази информация бе много повече от проява на обикновен академичен интерес... всъщност бе жизненоважно. Стратмор подозираше, че и сам би могъл да конфигурира и пусне програмата за несъответстващо търсене, и кой знае... може би да намери с нея ключа, но вече се бе натъкнал на проблеми с много по-простия за работа трейдър. И не искаше да рискува евентуален неуспех.

– Сюзан – въздъхна той, взел решение. – Искам да ми помогнеш да намеря ключа на Хейл.

– Какво? – Сюзан се изправи и го изгледа диво.

Стратмор се пребори с желанието да стане и той. Знаеше много неща за механизмите за преговаряне и му бе добре известно, че преговарящият от позиция на силата винаги е седнал. Надяваше се след малко тя да седне пак. Но тя не го направи.

– Сюзан, моля те, седни.

Тя не обърна внимание на думите му.

– Седни! – Това вече беше заповед.

Но Сюзан продължаваше да стои права.

– Командър Стратмор, ако все още изгаряте от желание да проверите какво представлява алгоритъмът на Танкадо, никой не може да ви попречи да го направите... сам! Аз съм дотук.

Стратмор наведе глава и пое дълбоко дъх. Беше пределно ясно, че тя ще иска обяснение. И го заслужаваше. Стратмор взе решение – Сюзан щеше да чуе всичко. Молеше се това да не се окаже жестока грешка.

– Сюзан – започна той, – не трябваше да се стига дотук. – Той прокара длан по косата си. – Има някои неща, които не съм ти казвал. Понякога човек, в моето положение... – гласът му едва забележимо потрепна от болезненото признание, – понякога човек в моето положение е принуден да лъже хората, които обича. Днес е такъв ден. – Той тъжно я погледна. – Това, което ще ти кажа... никога не е влизало в плановете да го казвам... нито на теб... нито на никого.

Сюзан потръпна. Лицето на началника ѝ беше крайно сериозно. Явно имаше тайни, до които досега не я бе допускал. Сюзан седна.

Последва дълга пауза, по време на която Стратмор гледаше към тавана, събирайки мислите си.

– Сюзан... – продължи след малко той с глас, който едва се чуваше, – аз нямам семейство. – Той отново върна погледа си върху нея. – Бракът ми... за него просто не заслужава да се използва тази дума. Животът ми бе заложен на любовта ми към тази страна. Животът ми бе работата тук, в АНС.

Сюзан слушаше мълчаливо.

– Както знаеш, скоро ми предстои да се пенсионирам. Но исках да се пенсионирам горд. Исках работата ми наистина да остави следа.

– Но това е неоспоримо – чу се да казва Сюзан. – Нали създаде TRANSLTR.

Стратмор обаче сякаш не я чу.

– През последните години работата ни в АНС ставаше все по-трудна и по-трудна. Изправихме се очи в очи с врагове, които не бях подозирал, че може да ни предизвикат. Говоря за гражданите на Съединените щати. Адвокати, фанатици на гражданските права, ФЕГ... да, всички те играят някаква роля, но става дума за нещо повече. Говоря за хората. Те загубиха вяра. Станаха параноични. Започнаха да виждат в нас врага. Хора като мен и теб, хора, които наистина държат интересите на страната близко до сърцата си. И изведнъж ние се озовахме в положението да се борим за правото да служим на тази нация. Вече не сме пазители на мира. Превърнахме се в подслушвачи, в нарушители на правата на

хората. – Стратмор въздъхна дълбоко. – За нещастие има наивни хора на този свят, хора, неспособни да си представят ужасите, срещу които ще се изправят, ако ни нямаше. Аз искрено вярвам, че зависи само от нас да ги спасим от собственото им невежество.

Сюзан чакаше да чуе нещо по същество.

Началникът ѝ измъчено се взря в пода, после я погледна.

– Сюзан, изслушай ме – нежно ѝ се усмихна той. – След малко ще ти се прииска да ме прекъснеш, но аз те моля да ме доизслушаш... Вече от около два месеца се опитвам да разшифровам имейла на Танкадо. Както можеш да си представиш, бях шокиран, когато за пръв път прочетох в писмата му до „Северна Дакота“ за неразбиваемия алгоритъм, наречен „Цифрова крепост“. В началото не вярвах, че това е възможно. Но с всяко следващо писмо Танкадо бе все по-убедителен. Когато научих, че е използвал полиморфни низове, за да напише код с ротиращ ключ, осъзнах, че той е на светлинни години пред нас – това беше подход, неизпробван от никой тук.

– Но защо да го правим? – обади се Сюзан. – Та в това почти няма смисъл.

Стратмор стана и неспокойно закрочи, без да изпуска вратата от поглед.

– Преди няколко седмици, когато научих за търга за „Цифрова крепост“, най-сетне повярвах, че Танкадо е напълно сериозен. Знаех, че ако той продаде алгоритъма си на някоя японска софтуерна компания, това ще е краят за нас, и се опитах да намеря начин да му се противопоставя. Обмислих дали да не поръчам убийството му, но с цялата тази публичност около алгоритъма и последните му обвинения срещу TRANSLTR, това автоматично би ни направило първите заподозрени. И тогава ме осени... – Той се обърна към Сюзан. – Осъзнах, че „Цифрова крепост“ не трябва да бъде спиран.

Сюзан го гледаше, без да разбира. Стратмор продължи:

– Изведнъж видях в „Цифрова крепост“ уникална възможност. Разбрах, че с няколко промени „Цифрова крепост“ може да работи за нас, вместо срещу нас.

Сюзан никога не бе чувала по-абсурдно нещо. „Цифрова крепост“ си беше неразбиваем алгоритъм и щеше да ги унищожи.

– Ако – продължи Стратмор – само ако можеш да направя малка промяна в алгоритъма... преди да бъде освободен за всеобщо ползване... – И той хитро я погледна.

Беше ѝ нужен само миг...

Стратмор забеляза смайването ѝ и възбудено обясни плана си:

– Ако разполагам с ключа, можех да отворя с негова помощ нашето копие на „Цифрова крепост“, след което щях да вмъкна модификацията.

– „Задна врата“ – прошепна Сюзан, забравила в един миг лъжите на началника си. – Също като в „Скипджак“.

Стратмор кимна.

– Тогава щяхме да подменим безплатната версия на Танкадо с променената от нас. И понеже „Цифрова крепост“ е японски алгоритъм, никой никога не би заподозрял някаква намеса на АНС. Единственото, което трябва да направим, е да извършим подмяната.

Сюзан осъзна, че планът е повече от гениален. Той беше... достоен за Стратмор: да способства пускането на алгоритъм, способен да устои на атаката на компютрите на АНС!

– Пълен достъп – продължаваше да мечтае Стратмор. „Цифрова крепост“ щеше да се превърне в международен стандарт за едно денонощие.

– Толкова лесно? – обади се Сюзан. – Интересно... Дори „Цифрова крепост“ да стане достъпен безплатно, повечето компютърни потребители ще задържат старите алгоритми от съображения за удобство. Защо да теглят нов?

Стратмор се усмихна.

– Много просто. Ще пуснем слух. Целият свят най-сетне ще разбере за TRANSLTR.

Сюзан зяпна от удивление.

– Много лесно, Сюзан: ще позволим на истината да стигне до улицата. Ще разкажем на света, че АНС разполага с компютър, който може да разбие всеки друг шифър с изключение на „Цифрова крепост“.

Сюзан наистина беше удивена:

– Значи всички ще се въоръжат с „Цифрова крепост“... без да подозират, че ние можем да го разбиваме?

– Точно така – кимна Стратмор. Възцари се продължителна тишина, след което той продължи: – Съжалявам, че те лъгах. Да се препише „Цифрова крепост“ е голяма работа и аз не исках да бъдеш замесена в това.

– Разбирам... – каза тя след малко, все още замаяна от гениалността на плана. – Не бих казала, че си лош лъжец.

– О, имам години практика – засмя се Стратмор. – Лъжата беше единственият начин да те държа извън играта.

– И колко е голяма играта?

– Мисля, вече можеш да прецениш и сама.

За първи път от цял час Сюзан се усмихна.

– Страх ме беше, че ще ми отговориш именно по този начин.

Той сви рамене.

– Щом инсталираме променената версия на „Цифрова крепост“, ще информирам състава.

Сюзан наистина беше впечатлена. Планът на Стратмор представляваше разузнавателен ход с глобално значение, който нямаше равен на себе си. И той се опитваше да го осъществи сам, без ничия помощ. На всичко отгоре изглеждаше като че ли беше на прага на успеха. Защото ключовата фраза бе под краката им. Танкадо бе мъртъв. Партньорът на Танкадо бе разкрит.

Сюзан се замисли.

Танкадо бе мъртъв. Това изглеждаше някак прекалено... удобно. Сети се за всички казани от Стратмор лъжи и изведнъж я побиха тръпки. Погледна началника си неуверено.

– Ти ли уби Танкадо?

Въпросът ѝ го изненада. Той поклати глава.

– Разбира се, че не. Нямаше никаква необходимост. Точно обратно – аз бих предпочел да е жив. Смъртта му може да хвърли съмнения върху легитимността на „Цифрова крепост“. В моите намерения влизаеше подмяната да стане гладко и абсолютно незабележимо. Всъщност първоначалният ми план беше да направим подмяната и да оставим Танкадо да продаде ключа си.

Това звучеше логично. Танкадо не би имал никакви причини да заподозре, че алгоритъмът му в интернет е подменен. Никой не би имал достъп до него, освен той и „Северна Дакота“. Ако Танкадо не провереше автентичността на собствената си програма след нейното пускане за всеобщ достъп, никога не би заподозрял наличието на „задна врата“. А той бе превивал гръб над „Цифрова крепост“ толкова дълго, че едва ли би желал някога отново да погледне този програмен код.

Сюзан постепенно осмисляше по-тънките моменти на плана. Сега вече разбираше защо началникът ѝ се бе държал така потайно. Задачата, която сам си бе възложил, бе толкова времепоглъщаща и деликатна – да създадеш задна врата в сложен алгоритъм и да осъществиш незабележана подмяна на файл, достъпен в интернет. Тук най-важното бе да знаят минимум хора. Защото дори най-беглото съмнение, че с „Цифрова крепост“ нещо не е наред, щеше да сложи край на плана на нейния началник.

Едва сега тя разбираше защо Стратмор бе оставил TRANSLTR да продължава да работи. Ако „Цифрова крепост“ станеше новото чедо на АНС, той искаше да е сигурен, че алгоритъмът наистина е неразбиваем!

– Е, още ли искаш да си ходиш? – попита я той.

Сюзан вдигна поглед. Изведнъж осъзна историчността на момента – тя седеше в полумрака в компанията на великия Тревор Стратмор – и от страховете ѝ не остана и следа. Пренаписването на „Цифрова крепост“ бе шанс да се сътвори история, възможност да се направи изключително добро и... Стратмор се нуждаеше от нейната помощ. Сюзан неуверено се усмихна.

– Какъв е следващият ни ход?

Стратмор се усмихна широко, протегна ръка и я сложи на рамото ѝ.

– Благодаря. – После премина по същество: – Ще слезем долу заедно. – Той многозначително поклати беретата. – Ти ще започнеш да търсиш в терминала на Хейл. А аз ще те пазя.

Сюзан настръхна пред перспективата отново де се озове долу.

– А не е ли по-разумно да почакаме Дейвид да се обади и да каже, че е намерил копието на Танкадо?

Стратмор поклати глава.

– Колкото по-бързо направим подмяната, толкова по-добре. А и нямаме никакви гаранции, че Дейвид ще се добере до другото копие. Ако по някаква прищявка на съдбата пръстенът попадне в чужди ръце, бих предпочел вече да сме приключили с нашата част в играта. По този начин, в чиито и ръце да попадне ключът, той ще свали нашата версия на алгоритъма. – Стратмор се изправи. – Трябва ни ключът на Хейл.

Сюзан се умълча. В съображенията на началника ѝ имаше логика. Нуждаеха от ключа, притежание на Хейл. Нещо повече – нуждаеха се от него сега.

Изправи се. Краката не я държаха. Вече съжаляваше, че не бе ударила Хейл по-силно. Погледна оръжието в ръцете на Стратмор и ѝ призля.

– Наистина ли би застрелял Грег Хейл?

– Не – каза Стратмор и тръгна към вратата. – Но нека се надяваме, че той няма да се досети за това.

76.

Пред терминала на севилското летище беше спряло такси. Броячът му работеше. Пътникът с очила с телени рамки гледаше към стъклената стена на осветеното вътре летище. Знаеше, че е пристигнал навреме.

Виждаше русото момиче – помагаше на Дейвид Бекър да седне на един стол. Бекър очевидно изпитваше болка. „Той още не знае какво означава болка“ – помисли си пътникът в таксито. Момичето извади нещо от джоба си и го подаде на Бекър. Бекър го взе и го огледа на светлината. После го сложи на пръста си. Извади пачка банкноти от джоба си и плати на момичето. Поговориха още няколко минути, след това момичето го прегърна, махна му с ръка, метна пътната си чанта през рамо и тръгна към дъното на залата.

„Най-сетне – помисли мъжът в таксито. – Най-сетне...“

77.

Стратмор излезе от офиса на площадката с готов пистолет. Сюзан го следваше по петите и се питаше дали Хейл е още във „Възел 3“. Светлината от монитора на Стратмор зад тях хвърляше призрачните сенки на телата им върху металната решетка на пода. Сюзан инстинктивно се приближи още по-плътно зад началника си.

Малко след като се отдалечиха от вратата, сиянието на монитора отслабна и двамата потънаха в тъмнина. Единствената светлина идваше от звездите над главите им и слабо то излъчване на мониторите зад разбитата стъклена стена на „Възел 3“.

Стратмор предпазливо се промъкваше напред, към мястото, където започваше тясната стълба. Премести беретата в лявата си ръка и започна да опипва перилата с дясната. Беше еднакво слаб стрелец и с двете, а в момента дясната му бе по-полезна да се подпира на нея. Падане по тези стълби би означавало в най-добрия случай инвалидна количка за всеки, а идеята на Стратмор за пенсиониране бе свързана с не чак толкова мрачно бъдеще.

Сюзан не виждаше нищо в мрака на „Крипто“ и се спускаше с ръка върху рамото на Стратмор. Даже от половин метър не различаваше очертанията на силуета му. Слагаше внимателно крак на всяко стъпало и после го плъзгаше, докато напипа ръба му.

Вече започваше да съжалява, че се е съгласила да се върне във „Възел 3“, за да търси ключовата фраза сред файловете на Грег Хейл. Стратмор бе настоял, че Хейл няма да има куража да ги докосне, но Сюзан не беше толкова сигурна. Хейл беше доведен до отчаяние. Пред него имаше само две възможности: да се измъкне от „Крипто“ или да влезе в затвора.

Някакъв вътрешен глас ѝ казваше, че е най-разумно да изчакат обаждането на Дейвид и после да използват неговия ключ, но тя разбираше, че няма никаква гаранция, че той ще го намери. Питаше се какво го бави. Преглътна и продължи да върви след началника си.

Стратмор се спускаше тихо. Нямахте защо да предупреждават Хейл, че идват. Когато приближиха нивото на залата, Стратмор забави ход и внимателно протегна крак за последното стъпало. Намери го и токуй на обувката му щракна върху черните теракотени плочки. Сюзан усети как мускулите на рамото му се напрягат. Бяха навлезли в опасната

зона. Хейл можеше да е някъде тук.

Целта им – „Възел 3“ – се намираше от другата страна на TRANSLTR. Сюзан се молеше Хейл да е още там. Да лежи на пода и да вие от болка като куче... каквото си беше.

Стратмор пусна перилата, прехвърли пистолета в дясната си ръка и без нито дума продължи напред в тъмнината. Сюзан продължаваше да го стиска за рамото. Загубеха ли се, единственият начин да се намерят бе да нарушат мълчанието. Но тогава Хейл можеше да ги чуе. Само като много малка Сюзан понякога се бе чувствала така уязвима.

TRANSLTR бе единственият остров в черното море. На всеки няколко крачки Стратмор спираше и се вслушваше с готов пистолет. Единственият шум бе този на генераторите далеч под краката им. На Сюзан ѝ се искаше да го дръпне и да се скрият на безопасно място, защото в тъмнината ѝ се привиждаха какви ли не лица.

Бяха преполовили разстоянието, отделящо ги от TRANSLTR, когато тишината внезапно бе нарушена. Някъде в тъмнината, но като че ли над тях, пронизително остър звук разкъса нощта. Стратмор се извърна и тя загуби контакт с него. Изплашена, протегна ръка, за да го намери в мрака. Но началникът ѝ сякаш бе изчезнал. Там, където само допреди малко се бе намирало рамото му, сега имаше само празен въздух. И загубила всякаква ориентация, тя залитна напред.

Тревожният звук на аларма продължаваше. Източникът му се намираще наблизко. Сюзан продължаваше да върви слепешком в тъмнината. Разнесе се изшумоляване на дрехи и звукът внезапно секна. Сюзан замръзна. В следващия миг се сбъдна един от детските ѝ кошмари: някакво лице се материализира точно пред нея. Беше призрачно и зелено – лице на демон, със сенки отдолу-нагоре, сякаш врязани в деформираните му черти. Тя отскочи изплашено назад. Обърна се да побегне, но някой я сграбчи за ръката.

– Не мърдай! – нареди ѝ шепнешком един глас.

За миг ѝ се стори, че двете горящи очи пред нея са на Хейл. Но гласът не беше неговият. А докосването бе прекалено внимателно. Беше Стратмор – лицето му бе осветено отдолу от някакво електронно устройство с течнокристална индикация, което току-що бе извадил от джоба си. Тялото ѝ облекчено се отпусна и тя отново задиша.

– По дяволите – изруга тихо Стратмор, – новият ми пейджър. – И с неодобрение погледна модела на SkyPage в ръката си. Беше забравил да го включи на беззвучна сигнализация. Най-ироничното бе, че беше отишъл в местния магазин за електроника да си го купи и бе платил за

него в налични – малко бяха хората, които по-добре от Стратмор знаеха колко отблизо наблюдава АНС своите. А цифровите послания, получавани и изпращани от този пейджър, определено не бяха от онези, които Стратмор желаше да станат известни другиму.

Сюзан се огледа притеснено. Дори да не беше усетил приближаването им до този момент, сега Хейл вече знаеше, че са тук.

Стратмор натисна няколко бутона и прочете постъпилото съобщение. После тихо изпъшка. Беше получил още лоши новини от Испания... не от Дейвид Бекър, а от другия, когото също бе изпратил в Севиля.

На три хиляди мили от тях един микробус за наблюдение се движеше по притихналите улици на Севиля. Микробусът бе нает от АНС от военната база в Рота по договор, носещ гриф „Умбра“ – най-високата степен за засекретеност. Двамата мъже в него бяха напрегнати. Не за пръв път получаваха спешни заповеди от Форт Мийд, но досега поне заповедите им не бяха идвали от толкова високо.

Агентът зад волана попита:

– Някакви следи от нашия човек?

Очите на партньора му не изпусаха сигнала, подаван към монитора от широкогълната антена на покрива на микробуса.

– Не. Продължавай в тази посока.

78.

Джаба се въртеше под плетеницата от кабели, плувнал в пот. Все още лежеше по гръб, захапал фенерчето. Беше свикнал да работи до късно през уикендите – колкото по-малко хора се въртяха в АНС, толкова по-лесно бе да се справи с текущата поддръжка на хардуера. Той внимателно вмъкна върха на нажежения до червено поялник през паяжината от жици над себе си, действайки с изключително внимание – докосването дори на един от тези кабели можеше да доведе до непредвидими последици.

„Още няколко сантиметра“ – помисли си той. Точно тази операция му отнемаше много по-дълго, отколкото бе предполагал.

В мига, в който докосваше с върха на поялника жичката припой, мобилният му телефон остро извъня. Джаба трепна, ръката му помръдна и върху нея падна голяма цвъртяща капка разтопено олово.

– Мамка му! – Той изпусна поялника и едва на глътна фенерчето. – Мамка му... мамка му... мамка му!

Той избърса с ръка охлаждащата се капка припой. Топчето падна и остави впечатляващо петно изгоряла кожа. Чипът, който се бе опитвал да запой, падна и го удари по главата.

– Да ти го...

Телефонът го призова отново.

– Мидж – изруга той под носа си. „Върви по дяволите! Всичко с «Крипто» е наред“. – Но телефонът безстрастно продължаваше да звъни. Джаба се залови с прекъснатата работа, опитваше се да фиксира изпадналия чип. След минута чипът най-сетне беше на мястото си, а телефонът не бе спрял да звъни. „За бога, Мидж, откажи се!“

Телефонът звъня още петнайсет секунди и най-сетне спря. Джаба въздъхна облекчено.

Шейсет секунди по-късно уредбата за вътрешно оповестяване се включи с изпукване.

– Умолява се началникът на Сис-сек да се обади в централата за спешно съобщение.

Джаба извъртя очи, неспособен да повярва. „Не се предава!“ И пак пренебрегна повикването.

79.

Стратмор прибра пейджъра в джоба си и погледна към „Възел 3“. После посегна за ръката на Сюзан.

– Хайде!

Но пръстите им така и не се докоснаха.

От тъмнината се разнесе ниско ръмжене. След това се оформи силуетът на грамадна фигура, все едно камион без фарове, носещ се към тях. Последва сблъскване и Стратмор падна, увлечен от грамадата.

Беше Хейл. Несъмнено пейджърът ги бе издал.

Сюзан чу беретата да изтропва на пода. За миг застина, неспособна да помръдне, не знаеше накъде да бяга, какво да прави. Инстинктът ѝ казваше да побегне, но тя не знаеше паролата за асансьора. Сърцето ѝ диктуваше да се опита да помогне на Стратмор, но как? Тя отчаяно се обърна, очаквайки да види борба на живот и смърт, но нямаше нищо подобно. Отново се бе възцарила тишина... сякаш Хейл бе поразил началника ѝ и отново бе потънал в мрака.

Сюзан почака, напрегнала взор в тъмнината. Надяваше се Стратмор да не е пострадал сериозно. Измина, както ѝ се стори, цяла вечност, преди да събере кураж да прошепне:

– Шефе?

Осъзна грешката си в мига, в който думите излязоха от устата ѝ. Защото веднага след това усети тръпчивата миризма на Хейл зад себе си. Обърна се, но вече беше много късно. Без никакво предупреждение някаква непреодолима сила я стисна за врата и я притисна в познатата ѝ хватка. Лицето ѝ се заби в гърдите на Хейл.

– Топките ми ще ме скъсат – задъхано прошепна той в ухото ѝ.

Коленете на Сюзан се подгънаха. Звездите в купола се завъртяха над нея.

80.

Хейл извика в тъмнината:

– Командър Стратмор, държа в ръцете си любимата ви. Искам да изляза!

Желанието му бе посрещнато от тишина. Хейл увеличи натиска си върху шията на Сюзан.

– Ще й счупя врата!

Директно зад тях се чу звук на зареждан пистолет. После се разнесе гласът на Стратмор, спокоен и равен:

– Пусни я.

Сюзан примижа от болка.

– Командър!

Хейл извъртя тялото на Сюзан към звука.

– Стреляте, ли, ще улучите скъпоценната ви Сюзан! Не вярвам да рискувате.

Този път гласът на Стратмор прозвуча по-наблизо:

– Пусни я.

– И още как. Вие ще ме убиете.

– Няма да убия никого.

– О, така ли? Кажете това на Чартрукян!

Стратмор се приближи още.

– Чартрукян е мъртъв.

– Е, аз какво казвам? Убихте го. Видях ви!

– Откажи се, Грег – спокойно го призова Стратмор.

Хейл стисна несъпротивляващата се Сюзан и прошепна в ухото й:

– Стратмор блъсна Чартрукян... видях го с очите си.

– Тя няма да се хване на евтините ти номера – разнесе се гласът на Стратмор съвсем наблизо. – Пусни я.

Хейл изсъска към тъмнината:

– Чартрукян беше още дете, за бога! Защо го направихте? За да опазите тъпата си тайна?

Но Стратмор запазваше хладнокръвие:

– И каква е тази тъпа тайна?

– Много добре знаете каква е: „Цифрова крепост“!

– Така, така – снизходително промърмори Стратмор; гласът му бе така студен, сякаш се спускаше от айсберг. – Значи знаеш за „Цифрова

крепост“ . А аз си мислех, че ще отречеш и това.

– Да ти го начукам!

– Хитра защита.

– Ти си глупак – изляз в тъмното Хейл, загубил всякакво страхопочитание пред Стратмор. – За твое сведение, TRANSLTR прегрява.

– Така ли? – засмя се Стратмор. – Нека се досетя... и аз трябва да отворя вратите и да повикам тук Сис-сек?

– Именно! – отговори Хейл. – Ще си истински идиот, ако не го направиш.

Този път Стратмор се изсмя от сърце:

– Това ли ти е пледоарията: TRANSLTR прегрява, значи отвори вратите и ни пусни?

– Истина е, по дяволите! Бях долу, в подземие. Аварийното заранване не тегли достатъчно фреон!

– Е, благодаря ти за информацията – обади се Стратмор. – За твое сведение, TRANSLTR може да се самоизключва. Ако наистина започне да прегрява, „Цифрова крепост“ ще се прекъсне автоматично.

Хейл изсумтя презрително:

– Ти си луд! Какво ми пука дали TRANSLTR ще гръмне сам, или не. Проклетата машина и без това трябваше да бъде обявена за противозаконна.

Стратмор въздъхна:

– Детската психология въздейства само на деца, Грег. Пусни я.

– За да ме застреляш?

– Няма да те застрелям. Единственото, което ми трябва от теб, е ключът.

– Какъв ключ?

Стратмор пак въздъхна.

– Онзи, който ти е изпратил Танкадо.

– Нямам представа за какво говориш.

– Лъжец! – успя да изхрипти Сюзан. – Видях поща от Танкадо в твоя акаунт!

Хейл се напрегна, после я извъртя към себе си.

– Ровила си из моя акаунт?

– А ти ми прекъсна трейсър! – сопна му се тя.

Хейл изтръпна. Беше предполагал, че е прикрил следите си надеждно, и нямаше представа, че Сюзан е разбрала какво е направил. Сега си обясняваше, че не бе повярвала на нито една негова дума. Усети как стените се затварят около него. Разбра, че никога няма да успее да ги

накара да го пуснат, не и преди да е станало прекалено късно. Отчаяно прошепна в ухото ѝ:

– Сюзан, Стратмор уби Чартрукян!

– Пусни я – все така спокойно повтори Стратмор. – Тя не ти вярва.

– И защо ли да ми вярва? – озъби се в отговор Хейл. – Как ще ми вярва, след като си ѝ промил мозъка! Откъде да разбере, че ѝ казваш само онова, което те устройва? Знае ли какъв е истинският ти план по отношение на „Цифрова крепост“?

– И какъв ли ще да е той? – насмешливо се поинтересува Стратмор.

Хейл знаеше, че онова, което предстои да каже, или ще му донесе свободата, или ще се превърне в смъртната му присъда. Той пое дълбоко дъх и реши да играе ва-банк.

– Замисляш да сложиш „задна врата“ на „Цифрова крепост“.

Разкритието му бе посрещнато от изумена тишина откъм тъмнината. Хейл разбра, че е улучил десетката.

Този път непоколебимата увереност на Стратмор бе подложена на сериозно изпитание.

– Кой ти каза това? – осведоми се той. Гласът му прозвуча значително по-грубо, отколкото досега.

– Прочетох го – самодоволно отговори Хейл. – В материалите към един от анализите ти.

– Абсурд. Аз никога не разпечатвам анализите си.

– Знам. Прочетох го директно от файла.

– Влизал си в офиса ми? – Гласът на Стратмор бе пълен със съмнение.

– Не, направих го от „Възел 3“. – И Хейл самоуверено се засмя. Знаеше, че ще му трябва всичко научено при морските пехотинци за преговарянето, за да се измъкне жив от „Крипто“.

Стратмор се приближи още малко.

– Как разбра за „задната врата“?

– Нали ти казах – прослушах ти акаунта.

– Невъзможно!

Хейл пак се засмя, този път насила.

– Един от проблемите с наемане на най-добрите, командър Стратмор, е... че понякога те са по-добри от теб.

– Млади човече – едва сдържайки се, прошепна Стратмор, – не знам откъде си се снабдил с тази информация, но те уверявам, че нямаш представа в какво си се забъркал. Сега... или веднага ще освободиш госпожица Флечър, или ще извикам охраната и ще изгниеш в затвора.

– Няма да го направиш – констатира Хейл със спокоен глас. – Извикването на охраната ще провали плана ти. Най-малкото защото аз ще им разкажа всичко, което ми е известно. – Той направи къса пауза. – Но ако ме пуснеш да изляза оттук, обещавам да забравя какво означава „Цифрова крепост“.

– Няма да правим сделки! – моментално отказа Стратмор. – Искам ключа.

– Нямам никакъв шибан ключ!

– Стига лъжи! – изрева с все сила Стратмор. – Къде е?

Хейл заби пръсти в шията на Сюзан и изсъска:

– Или ме пускаш, или тя след секунди ще умре!

Тревор Стратмор бе участвал в достатъчно много преговори с висок залог, за да почувства, че Хейл е на ръба. Младият криптолог си бе въобразил, че е натикан в ъгъла, а заклещеният противник е възможно най-опасният вид – отчаян и непредсказуем. Стратмор усещаше, че следващият му ход е критичен. Животът на Сюзан зависеше от него... както и бъдещето на „Цифрова крепост“.

Първото и най-важно нещо бе да разрези напрежението. Така че след продължителна пауза той примирено въздъхна:

– Окей, Грег, печелиш... Какво искаш да направя?

Мълчание. Изваден от равновесие, Хейл се чудеше как да приеме готовността на началника си. Отпусна малко натиска върху шията на Сюзан.

– Ами... – заекна той и гласът му изневери. – Първо, трябва да ми дадеш пистолета си. И двамата ще дойдете с мен.

– Като заложници? – студено се засмя Стратмор. – Грег, ще трябва да измислиш нещо по-добро. Не се ли досещаш, че оттук до паркинга има поне десетина въоръжени пазачи?

– Не съм глупак – ядоса се Хейл. – Ще изляза с твоя асансьор. И ще взема само Сюзан. Ти оставаш тук!

– Дано това не те разочарова – отговори му Стратмор, – но асансьорът е без охранване.

– Глупости! – отсече Хейл. – Асансьорът, за който говоря, получава охранване от главния корпус. Виждал съм схемата на електрозахранване!

– Вече опитахме да се махнем с него – обади се Сюзан. – Не мърда.

– И двамата говорите такива глупости, че просто не мога да повярвам на ушите си. – Хейл отново я стисна по-силно. – След като асансьорът не върви, тогава ще спра TRANSLTR и ще възстановя охранването.

– Асансьорът е с парола – опита се до го спре Сюзан.

– Голяма работа – презрително се засмя Хейл. – Сигурен съм, че шефът ще я сподели с нас. Нали, началник?

– Има да чакаш – изсъска Стратмор.

Хейл кипна:

– Чуй ме сега ти мен, старче... Ето какво ще направим! Пускаш ме заедно със Сюзан да се повозим на асансьора ти, след това ми даваш няколко часа аванс в колата и тогава я освобождавам.

Стратмор почувства, че залогът се вдига. Той беше забъркал Сюзан в цялата тази история, той трябваше да я спаси. Гласът му изведнъж укрепна:

– А нещо относно плановете ми за „Цифрова крепост“?

Хейл се засмя:

– Можеш да започваш да пишеш „задната си врата“ – аз съм ням като гроб. – След това гласът му прозвуча заплашително: – Но в деня, в който си въобрази, че съм следен, изпявам всичко на пресата – до последната пикантна подробност. Първото, което ще научат, е, че „Цифрова крепост“ е манипулирана, и се надявам това да срути тази шибана Агенция!

Стратмор обмисли предложението. Беше просто и ясно. Сюзан щеше да живее, а „Цифрова крепост“ щеше да получи „задната си врата“. Стига да не тръгнеш по следите на Хейл, „задната врата“ щеше да си остане тайна. Стратмор знаеше, че Хейл е неспособен да държи дълго устата си затворена. И все пак... това, че знае тайната на „Цифрова крепост“, бе единствената му застраховка и кой знае, може би щеше да се окаже умен човек. Каквото и да се случеше, Стратмор бе уверен, че може да се погрижи за Хейл по-нататък.

– Решавай, старче! – подкани го Хейл. – Ще тръгваме ли, или не? – Ръцете му обхванаха гърлото на Сюзан като менгеме.

Стратмор знаеше, че ако сега вдигне телефона и повика охраната, Сюзан ще живее. Усещаше го, бе готов да заложи живота си, че е така. Обаждането щеше да изненада Хейл. Щеше да се паникьоса и в крайна сметка, изправен очи в очи с цяла малка армия, щеше да загуби решителността си. Щяха да преговарят, после Хейл щеше да се предаде. „Но ако извикам охраната – помисли Стратмор, – това означава край на моя план“.

Хейл стисна още по-силно и Сюзан извика от болка.

– Е, какво ще правим? – извика Хейл. – Да я убия ли?

Стратмор обмисли възможностите, с които разполагаше. Ако

позволеше на Хейл да излезе от „Крипто“ със Сюзан, нямаше никакви гаранции как ще се развият нещата. Хейл можеше да кара с часове, после да паркира в някоя горичка. Пистолетът щеше да е у него... Стомахът на Стратмор се обърна. Не, нямаше начин да се предвиди какво ще стане, преди Хейл да освободи Сюзан... ако изобщо решише да я освободи. „Трябва да повикам охраната – реши Стратмор. – Какво друго мога да направя?“ Представи си Хейл в съда, как изпява всичко за „Цифрова крепост“. „Планът ми се проваля. Трябва да има друг начин“.

– Решавай! – извика Хейл и придърпа Сюзан към стълбата.

Стратмор не го слушаше. Ако спасяването на Сюзан означаваше провал на плановете му... тогава така щеше да стане – алтернатива на загубата ѝ на съществуване. Сюзан Флечър бе цена, която Тревор Стратмор отказваше да плати.

Хейл бе извил ръката на Сюзан зад гърба ѝ и я стискаше за гърлото.

– Последен шанс, старче! Дай ми пистолета!

Но Стратмор продължаваше бясно да оценява възможностите в търсене на някаква възможност. „Винаги има други възможности!“ Накрая каза тихо, почти тъжно:

– Не става, Грег, съжалявам. Просто не мога да те пусна.

Хейл едва не се задави.

– Какво?

– Обаждам се на охраната.

Сюзан ахна:

– Командър... не!

Хейл отново затегна хватката си.

– Обади им се и тя умира!

Стратмор свали пейджърд от калъфа на колана си и го включи.

– Грег, ти блъфираш.

– Никога няма да го направиш! – изкрещя Хейл. – Аз ще проговоря! Ще проваля плановете ти! Ти си само на часове от осъществяване на мечтата си! Ще контролираш всички обменяни данни в света! Никакъв TRANSLTR няма да ти е нужен. Никакви ограничения... просто свободна информация. Шансът на живота ти! Не можеш просто да махнеш с ръка!

– Мога – заяви Стратмор с непоколебим глас.

– Но... но няма ти е все едно какво ще стане със Сюзан? – заекна Хейл. – Обадиш ли се, тя умира!

– Това е шанс, който съм решил да поема – не отстъпваше Стратмор.

– Глупости! Та ти си й се надървил повече, отколкото на „Цифрова крепост“! Познавам те... Няма да рискуваш!

Сюзан се опита гневно да възрази, но Стратмор я изпревари:

– Млади човече! Ти изобщо не ме познаваш! Рискът е смисълът на моя живот. Ти сам избра да си играеш с големите, хайде да видим сега дали ти стиска. – Той започна да набира номера. – Недооценил си ме, момче! Никой не може да заплашва живота на мой подчинен и да разчита да си отиде просто така! – Той вдигна апарата до устата си и каза: – Централа! Дайте ми охраната!

Хейл започна да извива шията на Сюзан.

– Убивам я... кълна се!

– Нищо такова няма да направиш! – заяви Стратмор. – Да се убие Сюзан само би направило нещата още по-ло... – Той спря наред думата и вдигна апарата пред устата си. – Охрана! Обажда се командър Тревор Стратмор. При мен има ситуация със заложник. Изпратете хора. Да, веднага, дявол да го вземе! Освен това имаме и проблем с генератора. Искан да пренасочите мощност към нас от всички налични външни източници. Искан всички системи да работят след пет минути! Грег Хейл уби един от младшите ми сис-сек. В момента държи старшия ми криптолог за заложник. Разрешавам да използвате сълзотворен газ върху всички ни, ако се налага! Ако господин Хейл не сътрудничи, оторизирам снайперистите да го разстрелят. Ще поема цялата отговорност! Действайте... веднага!

Хейл стоеше като парализиран – не можеше да повярва на ушите си. Ръката му върху шията на Сюзан постепенно се отпусна.

Стратмор свърши разговора и закачи апарата обратно на колана си.

– Ти си на ход, Грег.

81.

Бекър стоеше до телефонната кабина в залата за заминаващи пътници. Макар лицето му да гореше, очите му да сълзяха и да му се повдигаше, настроението му бе отлично. Това беше краят. Истинският. Сега вече можеше да се прибира у дома.

Пръстенът на ръката му бе граалът, който така упорито бе търсил. Той вдигна ръка към светлината и се взря в него. Все още не можеше да вижда достатъчно добре, за да може да чете, но му се струваше, че надписът не е на английски. Първият символ бе Q, O или нула, но очите го боляха прекалено силно, за да види със сигурност. Все пак огледа първите няколко символа... не, в тях нямаше смисъл. И това беше въпрос на национална сигурност?

Влезе в телефонната кабина и се обади на Стратмор. Още преди да е набрал международния код на Щатите, в слушалката се разнесе: „Todos los circuitos estan ocupados. – Моля, затворете и опитайте да се свържете по-късно“. Бекър се намръщи и окачи слушалката. Беше забравил – да направиш международна връзка от Испания бе нещо като рулетка, въпрос изключително на късмет. Щеше да опита пак след няколко минути.

Паренето в очите за щастие отслабваше. Меган го бе предупредила, че не бива да ги търка, защото това само щяло да влоши нещата, макар да не можеше да си представи как биха могли да бъдат по-лоши от това. Загубил търпение, той отново опита да се свърже. Ситуацията беше същата – нямало свободни линии. Повече не можеше да чака – очите му пламтяха и се налагаше да ги измие. Стратмор щеше да почака – още минутка-две. Полусляп, Бекър тръгна към тоалетната.

Количката с миеси препарати все още препречваше входа на мъжката, така че Бекър за втори път се обърна към вратата с надпис DAMAS. Стори му се, че чува гласове отвътре, така че почука:

– Hola?

Тишина.

„Сигурно е Меган“ – помисли си той. Имаше да убива пет часа до следващия полет и освен това му бе казала, че ще си мие ръката, докато не изчезнат всякакви следи от надписа.

– Меган? – извика Бекър. Отново почука. Никакъв отговор. Бекър бутна вратата и влезе. Тоалетната изглеждаше празна. Той сви рамене и

се обърна към умивалника.

Умивалникът беше мръсен, но водата беше студена. Бекър усети порите по лицето му да се свиват, докато блискаше освежителната студена вода върху очите си. Болката отпускате и мъглата започна да се разсейва. Бекър се погледна в огледалото. Изглеждаше, сякаш бе плакал дни наред.

Избърса лицето си с ръкава на ризата и изведнъж го осени! В цялата възбуда на преследването бе забравил факта, че се намира на летището! Някъде отвън на пистата, в един от трите хангара за частни самолети, го чакаше неговият „Лиърджет 60“, готов да го закара вкъщи. Пилотът му бе казал съвсем ясно: „Наредено ми е да остана тук, докато не се върнете“.

Какво невероятно стечение на обстоятелствата – всичко да свърши там, където бе започнало. „И какво още чакам – засмя се наум Бекър, – няма начин пилотът да не може да се свърже по радиото със Стратмор!“

Все така усмихнат на несъобразителността си, Бекър се погледна за последен път в огледалото и оправи вратовръзката си. Готвеше се да се обърне и да тръгва, когато нещо в отражението привлече вниманието му. Обърна се. Беше единият край на пътната чанта на Меган – виждаше се зад частично отворената врата на една от кабините.

– Меган? – обади се той. Никакъв отговор. – Меган!?

Отиде при кабината и почука силно по стената. Тишина. Леко бутна вратата и тя се отвори.

Бекър потисна вика си на ужас. Меган беше в тоалетната, облещила очи към тавана. В центъра на челото ѝ имаше дупка и от нея по лицето ѝ се стичаше кървава течност.

– О, господи! – смаяно извика Бекър.

– Esta muerta – изграчи нечовешки глас зад него. „Мъртва е“.

Беше като насън. Бекър се обърна.

– Senor Becker? – поинтересува се призрачният глас; Замаян, Бекър изгледа мъжа, който пристъпи в тоалетната. Стори му се смътно познат.

– Soy Hulohot – съобщи убиецът. „Аз съм Улохот“. Неясните думи като че ли излизаха от корема му. Улохот протегна ръка: – El anillo. – „Пръстена“.

Бекър го гледаше неразбиращо.

Мъжът бръкна в джоба си и извади пистолет. Вдигна оръжието и го насочи в лицето на Бекър:

– El anillo.

В един миг на прозрение Бекър почувства нещо, което никога

досега не бе чувствал. Задействани от подсъзнателен инстинкт за оцеляване, всички мускули на тялото му се напрегнаха едновременно. Той скочи във въздуха едновременно с прозвучаването на изстрела и се стовари върху Меган. В стената зад него удари куршум.

– Mierda! – ядоса се Улохот. По някакъв невъзможен начин Бекър не се бе оказал на пътя на куршума. Убиецът направи крачка напред.

Бекър се вдигна от безжизнената тийнейджърка. Чу бързо приближаващи крачки. Тежко дишане.

– Adios – прошепна мъжът и скочи като пантера към кабинката на тоалетната.

Разнесе се глух пукот. Проблесна нещо червено. Не беше кръв. Беше нещо друго. Някакъв предмет се материализира сякаш от нищото, излетя от кабинката и удари убиеца в гърдите, принуждавайки го да стреля частица от секундата по-рано. Беше пътната чанта на Меган.

Миг по-късно Бекър изхвъркна от кабинката, заби рамо в гърдния кош на мъжа и го отхвърли назад, върху умивалника. Разнесе се силен трясък. Огледалото се пръсна на парчета. Пистолетът падна на пода. Двамата също. Бекър побърза да се отскубне и се хвърли без замисляне към изхода. Улохот грабна оръжието, извъртя се и мигновено стреля. Куршумът се заби в затварящата се врата на тоалетната. Огромното празно пространство на залата се стори на Бекър като непрекосима пустиня. Краката му го понесоха напред със скорост, на която не бе подозирал, че е способен. Стигна с плъзгане до въртящата се врата – и стъклото пред него се пръсна и посипа дъжд от парчета, Бекър заби рамо в рамката и вратата послушно се завъртя. Миг по-късно той излетя на тротоара пред входа.

Там чакаше такси.

– Dejáme entrar! – изкрещя Бекър и заблъска заключената врата. „Пуснете ме да вляза!“ Шофьорът не се подчини – предишният пътник, мъж с очила с телени рамки, го бе предупредил да го чака. Бекър се обърна и видя Улохот да се приближава към въртящата се врата с пистолет в ръка. После погледна малката „Веспа“ на тротоара. „Това е краят“.

Улохот излезе през въртящата се врата и видя Бекър да се опитва да стартира веспата. Усмихна се и вдигна пистолета.

„Дроселът!“ Бекър трескаво забърка из лостчетата под резервоара. После отново скочи на педала. Двигателят изкашля и заглъхна.

– El anillo. – Гласът идваше от съвсем близо.

Бекър вдигна поглед и видя черната дупка на дулото. Заби крак

върху стартера. Куршумът иззвири покрай главата му, защото малкият мотор се събуди за живот и скочи напред. Бекър се вкопчи в него – разбираше, че това е единственият му шанс да оцелее. Моторът прелетя през малката тревна площ, поднесе на ъгъла и се понесе към пистата.

Вбесен, Улохот изтича при чакащото го такси. След секунди шофьорът лежеше замаян на тревата и гледеше как таксито му изчезва в облак прах.

82.

Щом започна да осъзнава последиците от обаждането на Стратмор до охраната, замаяният Грег Хейл бе обхванат от паника. „Охраната идва!“ Сюзан започна да се измъква, той се сепна, стисна я през кръста и я дръпна.

– Пусни ме! – изкрещя тя и викът ѝ отекна под купола. Хейл трескаво разсъждаваше. Ходът на командър Стратмор напълно го бе изненадал. „Стратмор се обади на охраната! Прости се с плановете си за «Цифрова крепост»!“

Хейл бе твърдо убеден, че Стратмор в никакъв случай няма да изпусне възможността, която му предоставяше „Цифрова крепост“. Тази „задна врата“ бе уникален шанс.

Със засилването на паниката, съзнанието на Хейл започна да си прави шеги: накъдето и да погледнеше, виждаше насочената към него берета. Започна да се върти, притиснал Сюзан към себе си, за да не даде на Стратмор възможност да го застреля. В плен на страха, Хейл придърпа Сюзан към стълбите. Всеки момент щеше да бъде възстановено осветлението, вратите щяха да се отворят и през тях да нахлуе екипът на тежковъоръжената полиция.

– Боли! – задавено извика Сюзан. Дишаше с мъка по време на отчаяните пируети на Хейл.

Хейл обмисли варианта да я пусне и да опита да се хвърли към асансьора на Стратмор, но това си беше живо самоубийство. Първо, не знаеше паролата и второ, да излезе навън без заложник, бе все едно сам да си тегли куршума. Дори неговият „Лотус“ не бе в състояние да се скрие от хеликоптерите на АНС. „Сюзан е единственото, което все още пречи на Стратмор да ме очисти“.

– Сюзан – прошепна в ухото ѝ Хейл, докато я влачеше като чувал към стълбата, – ела с мен! Кълна се, че няма да ти направя нищо!

Докато се бореше със съпротивляващата се заложница, Хейл осъзна, че има нови проблеми. Дори някак да успееше да отвори асансьора на Стратмор, Сюзан явно щеше да се бори с него по целия път на излизането им от комплекса. Хейл много добре знаеше, че асансьорът на Стратмор спира само на едно място – „Подземната магистрала“, подземен лабиринт с ограничен достъп от пътища, използвани тайно от шефовете на АНС – и нямаше никакво намерение да се загубва из подземните

коридори със съпротивляваща се заложица. Това беше смъртоносен капан. Дори по някакво чудо да се измъкнеш оттам, той не разполагаше с оръжие. Как щеше да накара Сюзан да измине с него пътя до паркинга? И как щеше да шофира?

Отговорът прозвуча в главата му с гласа на един от професорите, които бяха чели на морските пехотинци лекции по военна стратегия: „Принудата само ще ти донесе човек, който ще се бори с теб; но убедиш ли някого да мисли както ти искаш, това ще ти донесе съюзник“.

– Сюзан – отново каза Хейл, – Стратмор е убиец! Ти си в опасност!

Но Сюзан сякаш не го чуваше. Хейл и сам съзнаваше, че този подход не може да я убеди: Стратмор никога нямаше да стори нищо лошо на Сюзан и тя го знаеше.

Хейл отчаяно се взря в тъмнината; питаше се къде ли се е скрил Стратмор. Не се бе обаждал от няколко минути, а това допълнително изнервяше Хейл. Той усещаше, че времето му изтича. Охраната всеки момент щеше да се появи.

Във внезапен изблик на сила, Хейл обхвана Сюзан с две ръце през кръста и я задърпа нагоре по стълбата. Но тя заби крака в първото стъпало и се заоттласква. Беше безсмислено, разбира се, и той с лекота преодоля съпротивата ѝ.

Хейл внимателно се заизкачва заднешком, като влачеше Сюзан. Ако я буташе, щеше да му е по-лесно, но площадката горе бе осветена от монитора на Стратмор и ако Сюзан се качеше първа, Стратмор щеше да го види на фона на светлото сияние и това би му позволило да стреля в гърба му. Като дърпаше Сюзан, Хейл през цялото време разполагаше с човешки щит между себе си и нивото на „Крипто“.

На около една трета от пътя нагоре долови някакво движение в основата на стълбата. „Стратмор предприема нещо!“

– Недей! – изсъска той. – Ще я убиеш!

Хейл изчака. Отговори му тишина. Вслуша се внимателно. Нищо... Под стълбата не помръдваше нищо. Нима си внушаваше? Това беше без значение, защото Стратмор никога не би рискувал живота на Сюзан с изстрел оттам.

Хейл поднови изкачването си и в този момент стана нещо напълно неочаквано. Откъм площадката зад него се разнесе някакво тупване. Хейл замръзна. Нима Стратмор се бе промъкнал горе? Инстинктът му казваше, че Стратмор е долу. Но ето... пак... на горната площадка някой направи крачка! Обхванат от паника, Хейл осъзна грешката си. „Стратмор е на площадката над мен! И може да ме застреля!“ Изпълнен с

отчаяние, той се обърна така, че Сюзан да е откъм площадката, и започна да слиза. Когато стигна последното стъпало, погледна нагоре и извика:

– Назад, шефе! Назад или ще й счупя...

Нещо изсвистя и дръжката на беретата се заби в черепа му.

Сюзан се освободи от внезапно омекналия Хейл и объркано се обърна. Стратмор я хвана, дръпна я и взе на ръце треперещото ѝ тяло.

– Шшш... – прошепна той. – Спокойно... Аз съм... Всичко е наред.

Сюзан трепереше неудържимо.

– Ше... фе... – Беше съвсем объркана. – Мислех... мислех, че си горе. Чух...

– Спокойно – каза той. – Чула си ме да хвърлям мокасините си на площадката.

В следващия момент Сюзан установи, че може едновременно да плаче и да се смее. Началникът ѝ току-що бе спасил живота ѝ. Почувства облекчение. Все пак примесено с чувство на вина, защото... охраната идваше. Тя глупаво се бе оставила Хейл да я плени и той я бе използвал срещу Стратмор. Сюзан разбираше, че Стратмор бе платил огромна цена, за да я спаси.

– Съжалявам – прошепна тя.

– За какво?

– Че плановете ти за „Цифрова крепост“ се провалиха.

– Няма такова нещо.

– Но... нали охраната... Те ще дойдат всеки момент. Няма да имаме време да...

– Никаква охрана няма да дойде, Сюзан. Разполагаме с цялото време на света.

Сюзан се обърка.

– Но нали се обади?

– Най-старият номер в буквара – засмя се доволно. Стратмор. – Престорих се, че се обаждам.

83.

Веспата на Бекър без никакво съмнение бе най-малкото транспортно средство, движило се някога по пистата на севилското летище. На максимална скорост, някъде около осемдесет километра в час, моторът бръмчеше повече като резачка, отколкото като мотопед и за нещастие се движеше прекалено бавно, за да излети.

Бекър видя в страничното огледало как таксито излиза с поднасяне на пистата, на около триста и петдесет метра зад него. Дистанцията веднага започна да се скъсява. Той погледна напред. Хангарите се очертаваха на нощния небосклон – на около половин миля. Нямаше представа ще успее ли таксито да го настигне, преди да се е добрал до тях. Знаеше, че Сюзан може да пресметне това за две секунди и да изчисли вероятността. Изведнъж почувства страх, какъвто не бе изпитвал никога.

Сниши глава и завъртя ръчката на газта докрай. Веспата очевидно бе на ръба на възможностите си, които и без това не бяха кой знае какви. Според него таксито зад него летеше поне със сто и петдесет, т.е. движеше се два пъти по-бързо. Той впери поглед в трите корпуса пред себе си. „Средният... Там е лиърджетът“.

Един куршум се заби в пистата малко пред него. Бекър пак погледна назад. Убиецът се бе подал от прозореца и се прицелваше. Бекър рязко смени посоката и страничното му огледало избухна в дъжд от парчета. Усети удара на куршума по цялата дължина на кормилото. Приведе се над мотора. „Господ да ми е на помощ... няма да успее...“

Пистата пред него стана по-светла. Таксито явно се приближаваше и фаровете му хвърляха призрачни сенки. Още един куршум – този път рикошира от корпуса на мотора.

Бекър едва овладя машината. „Трябва да стигна до проклетия хангар!“ Питаше се дали пилотът наблюдава приближаването им. „Въоръжен ли е? Ще отвори ли вратата на кабината навреме, за да вляза?“ Но когато наближи хангара и видя осветената му вътрешност, разбра, че тревогите му са напразни – от лиърджета нямаше и следа. Бекър примижа с все още насълзените си очи и се помоли това да е халюцинация. Но не му се привиждаше. Хангарът беше абсолютно празен. „О, Боже! Къде е самолетът?“

Моторът и таксито влетяха едновременно в хангара и Бекър мигновено затърси изход. Но изход нямаше. Задната стена – заварени листове

ръждясала ламарина – нямаше нито врата, нито прозорци. Таксито се изравни с него и Бекър хвърли поглед навреме, за да види как Улохот вдига пистолета.

Бекър рефлекторно наби спирачки, но мотопедът не промени видимо скоростта си – подът на хангара бе плъзгав от разлято машинно масло и веспата полетя под наклон.

Таксито до него също се хлъзна: чу се оглушително изсвирване, когато гумите загубиха сцепление с бетона. Колата се завъртя сред облак пушек и димящите гуми минаха на сантиметри вляво от все още плъзгащата се „Веспа“.

Двете машини се понесоха към задната стена. Бекър отчаяно помпаше спирачките, но без никакъв ефект, поради липсата на триене – все едно, че караше по лед. Металната стена се приближаваше застрашително. Таксито се въртеше около оста си до него и Бекър се стегна в очакване на предстоящия удар.

Разнесе се трясък и раздиращо ушите стържене на метал. Но нямаше болка. В следващия миг Бекър установи, че е на открито – по някакво чудо задната стена на хангара сякаш се бе изпарила и веспата подскачаше по затревена поляна. Таксито също беше тук – голям лист закачила се за него ръждясала ламарина се откъсна и прелята като платно над главата на Бекър.

С лудо биешо сърце, Бекър завъртя ръчката на газта и се скри в нощта.

84.

Джаба приключи с последната спойка и удовлетворено въздъхна. Изключи поялника, остави фенерчето и остана легнал в тъмнината на големия компютър, за да си откъдне. Беше като пребит. Вратът го болеше. Работата в компютър винаги бе изпитание, особено за човек с неговите габарити.

„А ги правят все по-малки“, със съжаление помисли той. Затвори очи в напълно заслужен миг на отдиш и в този момент някой го задърпа за обувката.

– Джаба! Излез веднага! – извика женски глас.

„Стига вече, Мидж“, простена той наум.

– Джаба! Веднага!

Той с нежелание започна да се измъква.

– За бога, Мидж! Нали ти казах... – Но не беше Мидж.

Джаба се ококори от изненада.

– Соши?!

Соши Кута бе четиридесеткилограмово шило. Освен това беше и дясната ръка на Джаба – випускничка на Масачузетския технологичен институт, сис-сек с мозък, който сечеше като бръснач. Често оставаше до късно с Джаба и беше една от малцината в екипа му, които не се страхуваха от него. Изглежда го и попита рязко:

– Защо не отговаряш на телефона си? Не реагира и на повикването ми...

– Повикването ти? – повтори тъпо Джаба. – Но аз мислех, че е...

– Няма значение. С главната база данни става нещо странно.

Джаба погледна часовника си.

– Странно? – Сега вече имаше повод за загриженост. – По-конкретно?

Само след секунди Джаба се носеше на пълна скорост по коридора към компютъра с базата данни.

85.

Грег Хейл лежеше свит на кълбо на пода във „Възел 3“. Сюзан и Стратмор го бяха домъкнали дотук и бяха завързали ръцете и краката му с дванайсетжилен кабел за лазерни принтери. Сюзан още не можеше да спре да се възхищава на изкусния маньовър, изпълнен от началника ѝ. „Разиграл е обаждането!“ По някакъв непостижим начин Стратмор бе пленил Хейл, беше спасил живота ѝ и бе спечелил време за пренаписването на „Цифрова крепост“.

Сюзан погледна с нескривано безпокойство вързания криптолог. Хейл дишаше тежко. Стратмор седеше на дивана, положил с видимо неудобство пистолета в скута си. Сюзан отново насочи вниманието си към терминала на Хейл и продължи търсенето на случайни низове.

Четвъртата итерация приключи без резултат и програмата изписа на екрана: „Лош късмет“. Тя въздъхна:

– Може да се наложи да изчакаме Дейвид да намери копието на Танкадо.

Стратмор я погледна неодобрително.

– Ако Дейвид се провали или ако ключът на Танкадо попадне в чужди ръце...

Нямаше нужда да довършва мисълта си. Сюзан разбираше. Докато файлът с „Цифрова крепост“, достъпен в интернет, не бъдеше подменен с модифицираната от Стратмор версия, ключът на Танкадо оставаше потенциално опасен.

– След като направим подмяната – поясни Стратмор, изобщо няма да ме вълнува колко ключа се мотаят някъде. Всъщност колкото повече, толкова по-весело. – Той ѝ направи знак с ръка да продължава. – Но до тогава ще се надпреварваме с времето.

Сюзан отвори уста да потвърди, че напълно разбира сериозността на ситуацията, но думите ѝ бяха заглушени от оглушителен вой на сирена. Тишината в „Крипто“ бе раздрана от предупредителен сигнал, идващ откъм подземните нива. Сюзан и Стратмор се спогледаха изненадани.

– Какво е това? – извика Сюзан.

– TRANSLTR! – Стратмор бе видимо загрижен. – Прегрява! Хейл май е прав, че аварийното захранване не може да подава достатъчно фреон.

– Нали можеше да се самоизключва?

Стратмор помисли малко и каза:

– Явно има някаква повреда.

В тъмнината над „Крипто“ внезапно блесна жълта алармена светлина и започна да пулсира.

– Най-добре ще е да спреш програмата! – извика Сюзан.

Стратмор кимна. Въображението бледнееше пред онова, което можеше да се случи, ако три милиона силициевии процесори прегрееха и се възпламениха. Стратмор трябваше да се качи при своя терминал, за да прекъсне оттам обработката на „Цифрова крепост“. Нещо повече – трябваше да побърза, преди някой извън „Крипто“ да забележи проблеми и да реши да вдигне тревога.

Стратмор погледна все още намиращия се в безсъзнание Хейл, сложна беретата до Сюзан и извика над воя на сирената:

– Веднага се връщам! – На излизане през дупката в стъклената стена на „Възел 3“ й напомни през рамо: – И намери ключа!

Сюзан погледна недоволно резултата от непродуктивното търсене на ключовата фраза и се помоли наум Стратмор да побърза с изключването на TRANSLTR. Шумът и бляскащите светлини в „Крипто“ бяха като при изстрелване на ракета.

Хейл се размърда на пода. Всеки вой на сирената го караше да се мръщи. Сюзан се изненада, като видя, че е взела беретата. Накрая Хейл отвори очи и видя Сюзан Флечър изправена над него и с насочен в чатала му пистолет.

– Къде е ключът? – попита тя.

Но Хейл имаше проблеми с ориентацията.

– Какво... стана?

– Стана това, че се издъни – обясни му тя. – Казвай къде е ключът.

Хейл опита да помръдне ръце и едва сега осъзна, че са вързани. Лицето му се напрегна от паника.

– Пусни ме!

– Ключът – настоя Сюзан.

– Нямам никакъв ключ. Пусни ме! – И Хейл опита да се надигне. Успя само да се претърколи.

Сюзан отново се възползва от паузата между сигналите на сирената и му извика:

– Ти си „Северна Дакота“ и Енсей Танкадо ти е дал копие на ключовата си фраза. Която ми трябва веднага!

– Ти си луда! – смая се Хейл. – Аз не съм „Северна Дакота“! – И

той започна да се дърпа, за да се освободи.

Сюзан гневно възкликна:

– Не ме лъжи. Какво прави тогава цялата тази поща на „Северна Дакота“ в твоя акаунт?

– Нали ти казах! – умолително обясни Хейл, като надвикваше воя на сирената. – Шпионирах Стратмор! Тази електронна поща е пощата, която копирах от акаунта на Стратмор... а тя на свой ред е електронната поща, открадната от КОМИНТ от Танкадо!

– Глупости! Ти никога не би могъл да шпионираш акаунта на началника!

– Нищо не разбираш! – изрева Хейл. – Там вече бе инсталирана програма за „подслушване“! – Изстрелваше фразите си на откоси между паузите на сирената. – Някой друг го беше направил преди мен! Мисля, че е директор Фонтейн! Аз просто се... прикачих. Трябва да ми повярваш! Така разбрах за плана му да пренапише „Цифрова крепост“! Просто четях анализите му!

Анализи? Сюзан се замисли. Стратмор несъмнено бе оформил плановете си за „Цифрова крепост“ с помощта на „Брейнсторм“. И ако някой наистина бе ровил из файловете му, несъмнено цялата информация би била достъпна...

– Да се пренаписва „Цифрова крепост“ е лошо! – викна Хейл. – Ти много добре разбираш какво означава това – тотален контрол на АНС! – Сирената ревеше и заглушаваше думите му, но Хейл бе като обладан от зъл дух. – Готови ли сме според теб за тази отговорност? Готов ли е изобщо някой? Това е шибано късогледство! Казваш, че нашето правителство се грижи за интересите на гражданите. Чудесно! Но какво ще стане, ако някое бъдещо правителство не приема тези интереси толкова близко до сърцето си? Тази технология е веднъж завинаги!

Сюзан едва го чуваше заради оглушителния шум в „Крипто“.

Хейл се бореше да се освободи. Погледна Сюзан право в очите и продължи да вика:

– Как, по дяволите, могат да се защитят гражданите от полицейската държава, ако онзи на върха има достъп до цялата им лична кореспонденция? Как ще се организират за неподчинение?

Сюзан бе чувала този аргумент много пъти. „А какво ще правим с бъдещите правителства?“, бе стандартният въпрос на ФЕГ.

– Стратмор трябва да бъде спряно! – изкрещя отчаяно Хейл. – Заклех се, че ще го направя. И точно с това се занимавах тук по цял ден: наблюдавах му акаунта, чаках да направи хода си, за да регистрирам по

най-автентичен начин подмяната. Трябваше ми доказателство – някаква улика, че е написал „задна врата“. Затова копирах цялата му електронна поща в моя акаунт. Това беше доказателство, че е наблюдавал „Цифрова крепост“. Планирах да предам тази информация на пресата.

Сърцето на Сюзан прескочи. Беше ли чула правилно? Защото това поне звучеше напълно в стила на Грег Хейл. Възможно ли бе? Ако Хейл бе знаел за плана на Стратмор да пусне манипулирана версия на „Цифрова крепост“, той би могъл да изчака целият свят да започне да използва този алгоритъм и тогава да пусне бомбата... заедно с доказателството!

Представи си заглавията:

КРИПТОЛОГЪТ ГРЕГ ХЕЙЛ РАЗКРИВА ТАЕН ПЛАН НА АМЕРИКАНСКОТО ПРАВИТЕЛСТВО ДА КОНТРОЛИРА ГЛОБАЛНО ИНФОРМАЦИЯТА!

Нима това беше повторение на „Скипджак“? Разкриването на инсталирана от АНС „задна врата“ щеше да направи Грег Хейл по-значим, отколкото си бе въобразявал и в най-дивите си мечти. Изведнъж Сюзан се запита дали Хейл не казва истината. „Не – реши тя, – разбира се, че не!“ Междувременно Хейл продължаваше:

– Прекъснах трейсъра ти, защото предположих, че търсиш мен! Помислих си, че си заподозряла, че някой шпионира Стратмор! Не исках да разбереш откъде изтича информация и да свържеш това с мен!

Беше възможно, но малко вероятно.

– Защо тогава уби Чартрукян? – отсече Сюзан.

– Не съм! – отчаяно изкрещя Хейл. – Стратмор го бутна! Видях всичко, защото бях долу. Чартрукян се готвеше да алармира Сис-сек и по този начин щеше да провали плановете на Стратмор за „задната врата“.

„Добър е – реши Сюзан, – има обяснение за всичко“.

– Пусни ме! – примоли се Хейл. – Не съм направил нищо!

– Не си направил нищо ли? – изкрещя Сюзан. Чудеше се защо Стратмор се бави толкова. – Та вие двамата с Танкадо взехте АНС за заложник. Най-малкото докато не го измами. Кажете ми – нападна го Сюзан, – наистина ли Танкадо умря от сърдечен удар, или някой от твоите приятели го ликвидира?

– Ти си толкова сяпа! – изрева Хейл. – Не можеш ли да проумееш, че не съм замесен по никакъв начин? Развържи ме! Преди да е дошла

охраната!

– Никаква охрана няма да дойде! – каза тя.

– Какво?! – Хейл пребледня.

– Стратмор те изигра с онова обаждане. Симулира го.

Хейл отвори широко очи. За момент като че ли се парализира. После трескаво започна да се извива.

– Стратмор ще ме убие! Знам, че ще ме убие! Зная прекалено много!

– По-спокойно, Грег.

Сирените изреваха и почти заглушиха думите на Хейл:

– Но аз съм невинен!

– Лъжеш! И аз разполагам с доказателството! – Сюзан заобиколи кръга от терминали. – Помниш ли трейсър, който прекъсна? – попита тя, като спря пред своя терминал. – Е, аз го изпратих пак. Я да видим дали вече не е върнал някакъв резултат.

И наистина, мигаща икона на екрана ѝ казваше, че трейсърът е върнал резултат. Тя взе мишката и отвори съобщението. „Това ще подпечати съдбата на Хейл – помисли си. – Хейл е «Северна Дакота».“ Прозорецът се отвори. „Хейл е...“

И застина изумена. Това трябва да беше някаква грешка... трейсърът бе намерил друг... възможно най-невероятния човек...

Тя се подпря с ръка на терминала и прочете повторно изписаното на екрана. Информацията бе същата като онази, която Стратмор бе казал, че е получил, когато той пуснал трейсър! Сюзан бе решила, че Стратмор е направил грешка, но за себе си бе уверена, че е конфигурирала всичко правилно.

И въпреки това информацията на екрана бе невъзможна:

NDAKOTA = ET@DOSHISHA.EDU

– ET? – попита Сюзан, въздъхна и тръсна глава. – Енсей Танкадо е „Северна Дакота“?

Беше абсурдно. Ако данните бяха верни, Енсей Танкадо и партньорът му бяха един и същи човек. Изведнъж Сюзан усети, че не може да разсъждава. Периодичният вой на сирената сякаш накъсваше мислите ѝ. „Защо Стратмор не изключи най-последно това проклето нещо?“

Хейл се извиваше на пода, мъчеше се да се обърне към нея.

– Е? Какво казва? Трябва да знам!

Сюзай не му обръщаше внимание. „Енсей Танкадо е «Северна

Дакота»...“

Опита се да пренареди парчетата на мозайката по начин, позволяващ да се получи картина. Ако Танкадо беше „Северна Дакота“, значи бе пращал електронна поща до себе си... което означаваше, че „Северна Дакота“ не съществува. Партньорът на Танкадо беше мистификация.

„Северна Дакота“ е призрак – каза си тя. – Дим и огледала“.

Какъв гениален замисъл! Явно Стратмор бе наблюдавал тенис мач в едната половина на корта. Понеже топката се връщала, той предположил, че от другата страна на мрежата има някой. Но Танкадо бе играл срещу стена. Бе превъзнасял достойнствата на „Цифрова крепост“ в имейли, изпратени до себе си. Беше писал писма, беше ги изпращал до анонимния ремейлър и няколко часа по-късно римейлърът му ги бе връщал.

Сюзан осъзна, че това е просто очевидно. Нямаше друг начин. Танкадо бе искал Стратмор да го шпионира... искал беше той да чете електронната му поща. Енсей Танкадо си бе направил застрахователна полица, без да се налага да доверява някому ключовата фраза. Разбира се, за да бъде фарсът максимално автентичен, Танкадо бе използвал таен акаунт – достатъчно таен, за да не събуди подозрения, че работата е нагласена. Танкадо е бил партньор на себе си. „Северна Дакота“ не съществуваше. Енсей Танкадо действаше сам.

Сам!

Ужасяваща мисъл прерязва съзнанието ѝ: „Танкадо е можел да използва фалшивата кореспонденция, за да убеди Стратмор в каквото си поиска“.

Спомни си първата си реакция, когато Стратмор ѝ бе споменал за неразбираемия алгоритъм. Тогава се бе заклела, че такова нещо е невъзможно. Усети тежест в стомаха си. Добре, в такъв случай с какво доказателство разполагаха, че Танкадо действително е създал „Цифрова крепост“? Само някакви хвалби в измислени имейли? А, и разбира се, TRANSLTR. Компютърът бе вкаран в цикъл, продължаващ вече над двайсет часа. Сюзан обаче знаеше, че има други програми, които биха могли да ангажират цялата изчислителна мощ на TRANSLTR за толкова дълго – програми, много по-лесни за написване от неразбиваем алгоритъм.

Вируси.

През тялото ѝ премина ледена тръпка. Но как можеше в TRANSLTR да попадне вирус?

Като глас от гроба, Фил Чартрукян ѝ съобщи отговора: „Стратмор е

заобиколил «Гонтлит»!»

Изведнъж Сюзан прозря истината. Стратмор бе свалил файла с „Цифрова крепост“ от сайта на Танкадо и се бе опитал да го въведе за анализ в TRANSLTR. Но „Гонтлит“ бе отхвърлил файла, защото бе открил в него потенциално опасните полиморфни низове. При нормални обстоятелства това би било достатъчно да събуди подозренията на Стратмор, но в случая той бе прочел с очите си имейла на Танкадо до „Северна Дакота“: „Номерът е в полиморфните низове!“ Убеден, че е безопасно да зареди „Цифрова крепост“, Стратмор бе заобиколил защитата на „Гонтлит“ и бе изпратил файла в TRANSLTR.

– „Цифрова крепост“ не съществува – ахна тя. Танкадо бе хвърлил въдица за глупаци... и АНС се бе хванала на стръвта.

В този момент отгоре се разнесе дълъг страдалчески вик. Гласът беше на Стратмор.

86.

Сюзан спря задъхана на вратата. Тревор Стратмор седеше сгърбил рамене пред терминала си. Потното му чело лъщеше на светлината на монитора. Сирените отдолу продължаваха да реват.

Сюзан изтича до бюрото му.

– Командър? – Но Стратмор не помръдваше. – Командър! Трябва да изключим TRANSLTR. Налага се да...

– Той ни измами – проговори Стратмор, без да вдига глава. – Танкадо заблуди всички ни...

Тонът му издаваше, че е разбрал. Всичките раздувки на Танкадо за неразбиваеми алгоритми, за обявяване на търг за ключа... всичко това се бе оказало постановка, мистификация. Танкадо бе подвел АНС да следи електронната му поща, беше ги накарал да мислят, че има партньор, и най-сетне ги беше подлъгал самички да изтеглят от сайта му потенциално много опасен файл.

– Полиморфните низове... – запъна се Стратмор.

– Знам.

Началникът ѝ бавно вдигна поглед.

– Файлът, който собственооръчно изтеглих от интернет... се оказа...

Сюзан се опита да запази хладнокръвие. Всички фигури в шахматната партия бяха променили местата си. Оказа се, че неразбиваем алгоритъм няма, както впрочем не съществуваше и „Цифрова крепост“. Предоставеният от Танкадо за изтегляне файл бе зашифрован вирус, вероятно „запечатан“ с добре известен и отдавна съществуващ на пазара шифър за общо ползване – достатъчно надежден, за да не навреди на простосмъртните – а само на АНС. TRANSLTR бе разбил с лекота защитната обвивка и бе освободил вируса.

– Полиморфните низове... – изграчи началникът ѝ. – Танкадо каза, че те били част от алгоритъма. – И стовари глава върху бюрото си.

Сюзан разбираше отлично болката му. Той просто се оказваше напълно изработен. Танкадо изобщо не бе възнамерявал да позволява на някаква фирма да купува алгоритъма му. Защото алгоритъм нямаше. Цялата работа бе една ловко съставена измама. „Цифрова крепост“ бе призрак, фарс, стръв, създадена специално за АНС. Всеки направен от Стратмор ход всъщност бе режисиран от Танкадо, който през цялото време бе дърпал конците.

– Аз заобиколих „Гонтлит“ – простена Стратмор.

– Не си знаел.

Той стовари юмрук върху бюрото.

– Трябваше да зная! Псевдонимът му... помисли само. За бога – NДАКОТА! Виж го!

– Какво искаш да кажеш?

– Та той ни се надсмива в лицата! Това е анаграма!

Сюзан се замисли. NДАКОТА е анаграма? Тя си представи буквите и започна да ги размества наум. Ндакота... Кадотан... Октадан... Тяндака... Коленете й омекнаха. Стратмор беше прав. Наистина бе ясно като бял ден. Как не го бяха забелязали? Това изобщо не беше позоваване на американски щат... просто Танкадо им се присмиваше в лицето! Той дори бе изпратил на АНС предупреждение, очевиден ключ, че той самият е NДАКОТА. Защото буквите се пренареждаха в ТАНКАДО. Само че най-добрите разбивачи на шифри в света бяха пропуснали да забележат това, точно както бе разчитал той.

– Танкадо ни се е присмивал – каза Стратмор.

– Трябва да спреш TRANSLTR – заяви Сюзан.

Но Стратмор бе забил празен поглед в стената.

– Шефе! Изключи го! Един Бог знае какво става там вътре.

– Опитях – прошепна Стратмор, с глас толкова тих, че Сюзан не бе сигурна, че го е чула правилно.

– Какво означава „опитях“?

Стратмор завъртя екрана на терминала си към нея. Мониторът беше с намалена яркост в странен оттенък на тъмновиолетово. В долната част на екрана брояч показваше броя опити да бъде спрян TRANSLTR. След всеки опит следваше един и същи отговор:

SORRY, UNABLE TO ABORT.

SORRY, UNABLE TO ABORT.

SORRY, UNABLE TO ABORT.

Сюзан се вцепени. „Прекъсването невъзможно“? Но защо? Страхуваше й се, че вече знае отговора. „Значи това било отмъщението на Танкадо: унищожаване на TRANSLTR!“ Години наред Енсей Танкадо се беше борил светът да научи за TRANSLTR, но никой не му бе повярвал. И той бе решил да унищожи чудовището. Беше се борил до смърт за онова, в което твърдо бе вярвал – правото на личността да има тайни.

Сирените продължаваха да раздират слуха им.

– Трябва да изключим хранването централно! – реши Сюзан. – И то веднага!

Знаеше, че ако побързат, ще могат да спасят великата машина за паралелна обработка. Всеки компютър на света – от РС-тата, които се продават по магазините, до системата за контрол на полетите в НАСА – има вградени „бушони“ за подобни ситуации. Вярно, не ставаше дума за елегантно решение, но предимството му бе, че винаги работеше. Наричаше се „дръпване на шалтера“. Като изключе централно хранването на „Крипто“, щяха да принудят и TRANSLTR да спре да работи. За вируса щяха да мислят по-късно. Ако не друго, можеха да форматира твърдите дискове на суперкомпютъра. Преформатирането щеше да изтрие цялата външна памет – данни, програми, вирус... всичко. В повечето случаи преформатирането бе свързано със загубата на хиляди файлове, понякога резултатите на многогодишен труд. Но машините за паралелна обработка са създадени да мислят, не да помнят. Така че въщност в TRANSLTR не се съхраняваше нищо особено. След разбиването на поредния код той изпращаше резултатите в главната база данни на АНС за...

Сюзан изстина. В миг на кристална яснота на съзнанието тя вдигна юмрук пред устата си и спря неволния си вик.

– Главната база данни!

Стратмор гледеше в тъмнината. Гласът му прозвуча някак безтелесен. Явно и той бе направил връзката.

– Да, Сюзан. Главната база данни.

Сюзан кимна. Танкадо бе използвал TRANSLTR, за да вкара вирус в главната база данни!

Стратмор й посочи монитора. Сюзан погледна екрана, този път под диалоговия прозорец. Там по цялата широчина се четеше:

РАЗКАЖЕТЕ НА СВЕТА ЗА TRANSLTR
САМО ИСТИНАТА ЩЕ ВИ СПАСИ СЕГА...

Сюзан потръпна. Най-важните тайни на нацията се съхраняваха в АНС: военни комуникационни протоколи, кодове за потвърждение на SIGINT, самоличности на агенти, работещи зад граница, чертежи на най-съвременни оръжия, сканирани документи, търговски споразумения... списъкът беше наистина безкраен.

– Танкадо не би посмял! – заяви тя. – Да разруши секретната информация на цяла страна? – Не можеше да повярва, че дори Енсей

Танкадо би посмял да атакува базата данни на АНС. После погледна съобщението:

САМО ИСТИНАТА ЩЕ ВИ СПАСИ СЕГА...

– Истината? – прошепна тя. – Истината за какво?

Стратмор имаше проблеми с дишането.

– TRANSLTR – с мъка изрече той. – Истината за TRANSLTR.

Сюзан кимна. Това вече беше логично. Танкадо принуждаваше АНС да разкаже на света за TRANSLTR. Което си бе чисто и просто изнудване. Той поставяше АНС пред избор: или признайте пред света за TRANSLTR, или загубете базата данни. Тя гледаше със страхопочитание текста пред очите си, защото на последния ред на екрана едно късо съобщение мигаше заплашително:

ВЪВЕДЕТЕ КЛЮЧОВАТА ФРАЗА:

Сюзан гледаше онемяла мигащите три думи. Разбра всичко: вирусът, ключовата фраза, пръстенът на Танкадо, гениалната схема за изнудване. Ключът нямаше нищо общо с отключването на алгоритъма, той просто бе антидот. Ключът щеше да спре вируса. Сюзан бе чела много за подобни вируси – крайно опасни програми, включващи в себе си и лекарството – таен ключ за деактивиране. „Танкадо не е имал намерение да унищожава базата данни на АНС... той просто е искал да ни накара да уведомим обществеността за TRANSLTR! И едва тогава е щял да ни даде ключа, за да спрем вируса!“

Разбираше и че планът на Танкадо не се бе развил, както бе замислено. Танкадо изобщо не бе планирал да умре. Беше планирал да седи в някой испански бар и да слуша по Си Ен Ен пресконференцията за свръхсекретния американски суперкомпютър за разбиване на шифри. А после е смятал да позвъни на Стратмор, да му прочете ключа от пръстена си и да спаси по този начин базата данни в последната секунда. После щеше да се посмее и отново да изчезне някъде, превърнал се в герой на ФЕГ.

Сюзан удари с юмрук по масата.

– Този пръстен ни трябва! На него е единственият ключ! – Беше й ясно: след като не съществуваше „Северна Дакота“, не съществуваше и копие на ключа. Така че дори АНС да излееше всичко за TRANSLTR, Танкадо го нямаше, за да им спаси данните.

Стратмор мълчеше.

Ситуацията бе много по-сериозна, отколкото Сюзан си бе представяла. Но най-шокиращото бе, че Танкадо бе оставен да стигне толкова далеч. Той очевидно бе знаел какво ще се случи, ако АНС не получи пръстена, и въпреки това в последните секунди на живота си бе направил опит да им попречи да се доберат до него – беше го дал на случаен човек. От друга страна, осъзна Сюзан, би ли могло да се очаква от него друго: да запази пръстена за тях, след като е мислел, че го убива АНС?

И все пак Сюзан не можеше да повярва, че Танкадо би допуснал това да се случи. Той беше пацифист. Неговото кредо не бе да сее разрушение, той само бе искал всичко да е ясно. В основата на всичко бе TRANSLTR. И правото на хората да имат тайни. Целта му бе само светът да разбере, че АНС слуша. Да се изтрие базата данни на АНС бе акт на агресия и Сюзан просто не си представяше Танкадо да желае това.

Сирените я върнаха към реалността. Тя погледна смазания си началник и разбра какво си мисли. Не само на плановете му за „задна врата“ в „Цифрова крепост“ беше писано да не се осъществят, но заради проявеното лично от него безразсъдство той бе поставил АНС на прага на най-голямата разузнавателна криза в цялата история на Съединените щати.

– Шефе, вината не е твоя! – настоя тя. – Ако Танкадо не беше умрял, щяхме да можем да преговаряме с него... щяхме да имаме възможности за изход.

Но командър Стратмор не чуваше нищо. Животът му бе приключил. Беше прекарал трийсет години в служба на страната си. Това трябваше да се превърне в неговия звезден миг – „задна врата“ в шифъра, избран за световен стандарт. Вместо това бе вкарал вирус в главната база данни на Агенцията за национална сигурност. И нямаше начин той да се спре... без да се изключи централното хранване и да се загубят всички битове безценни данни. Единствено пръстенът можеше да ги спаси и след като Дейвид не го бе намерил досега...

– Трябва да изключи TRANSLTR! – Сюзан реши да поеме нещата в ръцете си. – Ще слеза долу да дръпна главния прекъсвач.

Стратмор бавно се обърна към нея. Беше пречупен.

– Аз ще го направя – с дрезгав глас каза той. Стана и докато се опитваше да се измъкне иззад бюрото си, залитна.

Сюзан го накара да седне и каза решително:

– Не. Отивам аз. – Тонът ѝ не оставяше място за спор.

– Добре – въздъхна Стратмор. – Най-долното ниво. До фреоновите помпи.

Сюзан тръгна към вратата. На прага се обърна и извика:

– Командър! Това не е краят. Не сме победени! Ако Дейв вид намери пръстена навреме, можем да спасим базата данни!

Стратмор не каза нищо.

– Обади се в центъра за поддръжка на базата данни – нареди тя. – Предупреди ги за вируса! Ти си заместник-директор на АНС. Такива хора не се предават!

Бавно, като в каданс, Стратмор вдигна глава. И кимна трагично като човек, който взема най-важното решение в живота си. Сюзан се впусна в тъмнината.

87.

Веспата лъкатушеше по бавната лента на Каретера де Уелва. Беше почти призори, но трафик имаше – млади севилци, връщащи се от нощни плажни „вербенас“. Микробус, натъпкан с тийнейджъри, профуча край него, надул клаксона до спукване. Мотопедът на Бекър беше като попаднала случайно на магистралата играчка.

Половин километър зад него разбитото такси изпъlja на магистралата със стържене и сред облак искри. Ускори рязко и изтласка някакво „Пежо 404“ на затревената разделителна ивица.

Бекър подмина надпис „SEVILLA CENTRO – 2 KM“. Усещаше, че ще има някакъв шанс, ако се добере до центъра на града. Спидометърът показваше шейсет километра в час. Две минути до отбивката. Но той знаеше, че не разполага с толкова време. Таксито зад него бързо скъсяваше дистанцията. Бекър вдигна поглед към приближаващите светлини на центъра на Севиля и се помоли да стигне до тях жив. Беше преполовил разстоянието до отбивката, когато зад него се разнесе остро стържене на метал. Той се присви над кормилото и завъртя дръжката на газта докрай. Куршумът свирна над него. Бекър сви наляво и започна да лъкатуши през лентите с надежда да спечели по този начин малко време. Безполезно. Изходната рампа бе на триста метра напред, а таксито – само на двайсетина зад него. Бекър разбра, че всеки миг ще бъде или смачкан, или застрелян. Огледа се за някакъв път за спасение, но от двете страни на магистралата имаше стръмни скатове, посипани с чакъл. Последва нов изстрел... и Бекър взе решение.

Рязко отби надясно и излезе от пътя. Стисна кормилото с всички сили, за да овладее заплашващата да излезе от контрол машина, докато тя с поднасяне започна да изкачва ската. Колелата буксуваха и изхвърляха рохкава почва. Маломощният двигател протестиращо виеше на границата на възможностите си. Бекър се молеше да не се задави. Не смееше да погледне назад – таксито може би беше спряло и убиецът вече спокойно се прицелваше в него.

Странно, но нови изстрели не последваха.

Веспата стигна билото... и той го видя – centre. Светлините се разстилаха пред него като обсипано със звезди небе. Бекър си проби път през някаква хрусталаца, излезе на асфалт и ускори. След малко беше на Авеню Луис Монтото, после мина покрай някакъв стадион. Беше се

отървал.

И тъкмо докато се наслаждаваше на облекчението, слухът му долови познатото стържене на метал в бетон. Той невярващо погледна на-там. На стотина метра пред него таксито с рев се носеше нагоре по страничния път, който се вливаше в магистралата. Поднесе за миг, после заплашително се насочи право към него.

Бекър знаеше, че би трябвало да е обзет от паника. Но не изпитваше нищо. Знаеше точно къде отива. Зави наляво по Менендез Пелайо и завъртя газ до дупка. Мотопедът профуча през малък парк и излезе на плочите на Матеус Гаго в тясната еднопосочна улица, която извеждаше пред портата „Барио Санта Круз“.

Още съвсем малко!

Таксито го последва, приближаваше застрашително. Профучаха през Санта Круз, но това струваше на преследвача му страничното огледало – удари го в стената на ниската арка.

Бекър знаеше, че е победил. Санта Круз бе най-старата част на Севиля. Тук между сградите нямаше пътища, а само лабиринт от тесни улички, застроени още по време на Римската империя. Бяха достатъчно широки само за пешеходци и малки мопеди. Бекър добре помнеше как преди време се бе загубил из тези градски пещери.

Ускори по финалната отсечка на Матеус Гаго, наречена на готическата катедрала от единайсети век – тя вече се извисяваше пред него. До нея се издигаше иглата на високото 125 метра минаре „Жиралда“. Това беше Санта Круз, дом на втората по големина катедрала на света и храм за най-старите и най-набожни католически фамилии на Севиля.

Бекър изфуча по каменния площад. Чу изсвирването на куршум, но беше прекалено късно – Бекър и мотоциклетът му изчезнаха по надолнището на тесния път „Калита де ла Вирген“.

88.

Фарът на веспата хвърляше остри сенки по стените. Като сменяше скоростите, Бекър маневрираше между белосаните сгради – пукотът на ауспуха несъмнено ги изваждаше от съня им рано в тази неделна утрин.

Бяха изтекли не повече от трийсет минути след бягството на Бекър от летището. Трийсет минути, през всяка от които се бе спасявал по един или друг начин, но през цялото това време мозъкът му не бе престава да си задава няколко прости въпроса: „Защо се опитва да убие точно мен? Какво толкова има в този пръстен? Къде е самолетът на АНС?“ От време на време в съзнанието му пробягваше и трупът на свилата се в тоалетната Меган и тогава отново започваше да му прилява. Бе се надявал да прекоси квартала по диагонал и да излезе от другата страна, но Санта Круз е крайно объркващ лабиринт от преплитачи се криви и тесни улички. Беше невъзможно да караш, без да сбъркаш много пъти и без да навлезеш в задънени улички, така че Бекър бързо загуби ориентация. От време на време вдигаше поглед към „Жиралда“, за да има представа къде се намира, но стените, между които се провираше, бяха толкова високи, че най-често можеше да види само тънка ивица от просветляващото небе.

Питаше се къде ли е мъжът с очилата с телените рамки и разбираше, че не бива да се заблуждава, че се е отказал. Убиецът най-вероятно го следваше пеша. Бекър с усилие извърташе веслата по острите завои. Пукотът на двигателя отекваше из тесните улички и със сигурност го правеше лесна мишена в утринната тишина на Санта Круз. Единственото му преимущество в този момент бе скоростта.

След дълга поредица завои Бекър излезе на Т-образно кръстовище с надпис „Ескуина де лос Рейес“. Знаеше, че това е лошо, защото вече беше минавал оттук. Докато седеше, яхнал пърпорещия на празен ход мотор, и се питаше какво да прави, двигателят се изкашля няколко пъти и заглъхна. Стрелката на индикатора сочеше VACIO. И сякаш очаквала точно този момент, в долната част на уличката отляво на него се появи сянка.

Човешкият мозък е най-бързият съществуващ компютър. За нищожна част от секундата Бекър регистрира сянката и формата на очилата, претърси паметта за съвпадение, намери едно, отчете свързаната с него опасност и потърси решение. И пак намери само едно. Скочи от

вече безполезния мотоциклет и се втурна със спринт в обратната посока.

За негово нещастие Улохот вече бе на твърда земя, а не в такси – и спокойно вдигна пистолета си и стреля.

Куршумът го забърса съвсем малко преди да завие на близкия ъгъл. Той дори направи пет-шест крачки по инерция, преди сетивата му да реагират. Първо усети нещо подобно на ужилване малко над хълбока. Усещането бързо премина в топло гъделичкане. Бекър разбра какво е станало едва когато видя кръвта. Нямахме болка, абсолютно никаква болка – и той продължи стремглавия си бяг из лабиринта на Санта Круз.

Улохот се хвърли след жертвата си. За момент беше изкушен да се прицели в главата на Бекър, но беше професионалист и знаеше каква е вероятността за успех от това разстояние. Бекър бе движеща се цел и прицелването в средата на тялото му предлагаше максимален шанс за улучване както във вертикална, така и в хоризонтална посока. Решението се бе оказало правилно. Бекър наистина се бе помръднал в последния миг, така че вместо напълно да пропусне главата, ако бе стрелял в нея, сега Улохот поне го бе улучил в тялото. Знаеше, че куршумът само е одраскал Бекър, но все пак бе изиграл ролята си. Беше установен контакт, жертвата бе докосната от смъртта. И сега играта ставаше съвсем различна.

Бекър се носеше напред почти слепешката. Завиваше, избягваше дългите прави участъци. Но стъпките зад него бяха неумолими. Съзнанието му бе неспособно да предложи решение. Всъщност то продължаваше да мълчи по всички въпроси, основните, сред които бяха къде се намира и кой го преследва? Беше му останал само инстинктът, чувството за оцеляване, страхът и неконтролируемата енергия.

Куршум се пръсна в една синя плочка до главата му. Дъжд от ситни стъклени частици се посипа по врата му. Той със залитане се хвърли в уличката наляво, после в друга. Чу се, че вика за помощ, но с изключение на къртящите му крачки и напрегнатото му дишане, утринният въздух оставаше смразяващо неподвижен.

Вече усещаше болка в ребрата. Сигурно оставаше и кървава дيريا. Потърси с поглед отворена врата, порта... някакъв изход от този задушавач каньон. Нищо... Проходът се стесняваше.

– Socorro! – извика Бекър с немощен глас. „Помощ“.

Стените край него го притискаха. Уличката зави, Бекър търсеше кръстовище, отбивка... някакъв изход от капана, в който сам се бе уловил. Уличката продължаваше да се стеснява. Заклучени врати... Още

заклучени врати. Стъпките зад него се приближаваха. Пред него се отвори прав участък и пътят започна да се изкачва. Ставаше все по-стръмен. Краката му започваха да се подгъват, забавяше ход.

И изведнъж всичко свърши.

Подобно на магистрала, чийто строеж е спрял поради изчерпване на средствата, уличката просто... свърши. Пред него имаше висока стена, отстрани – пейка и нищо друго. Никакъв изход, никаква надежда за спасение. Бекър изгледа трите етажа до покрива на сградата, обърна се, тръгна назад... но само след няколко крачки спря като вкаменен.

Защото пред него беше убиецът – приближаваше се с мрачна решимост. В ръката му, под утринното слънце, проблясваше пистолет.

Бекър тръгна заднешком. Изведнъж започна да възприема нещата около себе си с ужасяваща яснота. Болката в ребрата му започна да се усеща съвсем отчетливо. Той докосна с пръст раната, после го погледна. Имаше кръв – стичаше се през златния пръстен на Енсей Танкадо. Зави му се свят. Погледна озадачено гравирания пръстен. Беше забравил, че е на пръста му. Беше забравил и защо е дошъл в Севиля. Вдигна очи към приближаващата се фигура. Пак погледна пръстена. Затова ли бе загубила живота си Меган? Затова ли щеше да умре и той?

Сянката се изкачваше. Бекър виждаше стени от всички страни... и задънена улица зад себе си. Няколко арки на входиове наблизко – но вече бе прекалено късно да вика за помощ!

Опря гръб в стената. Изведнъж можеше да усеща всяка грапавина под подметките си, всяка издутина в мазилката зад гърба си. Мислите му се понесоха назад, в миналото, към детството му, към родителите му... към Сюзан.

О, Господи... Сюзан.

И за първи път, откакто бе порасъл, Бекър почна да се моли. Не се молеше за избавление от смъртта, защото не вярваше в чудеса. Молеше се жената, която бе оставил, да намери сили и да разбере по някакъв начин, че е била обичана! Затвори очи. Спомените го връхлетяха като вихрушка. Но не бяха спомени за катедрени съвети, университетски дела и нещата, които съставляваха деветдесет процента от живота му... бяха спомени за нея. Простички спомени: как я бе учил да яде с клечки, как бяха излезли с яхта край Кейп Код. „Обичам те – помисли той. – Знай това... завинаги“.

Почувства как всяка защита, всяка фасада, всяка преструвка и всяко преувеличение в живота му се изчистват и изчезват. Изправи се гол телом и духом пред Бога. „Аз съм човек – помисли си. И иронично

допълни: – Човек без восък“. Стоеше прав, със затворени очи, а мъжът с очилата с телени рамки се приближаваше. Някъде наблизко заби камбана. Бекър чакаше в тъмнината звука, който щеше да прекъсне живота му.

89.

Утринното слънце изпълзяваше над покривите на Севиля и осветяваше каньоните под себе си. Камбаната на върха на „Жиралда“ призова за утринната меса. Този момент бяха чакали жителите на квартала – навсякъде започнаха да се отварят врати и семействата се изсипаха на уличките. Като кръв във вените на старата Санта Круз хората поеха към сърцето на своето публо, към своя Бог и своя храм – катедралата.

Някъде в съзнанието на Бекър биеше камбана. „Мъртъв ли съм вече?“ Той отвори с неохота очи и ги присви под първите лъчи слънчева светлина. Знаеше точно къде се намира. Огледа се за нападателя. Но мъжа с телените очила го нямаше. Вместо него имаше други хора. Испански семейства, облечени в най-скъпите си дрехи, излизаха от врати и порти и тръгваха по уличките, говореха и се смееха.

В дъното на уличката, скрит от погледа на Бекър, Улохот безсилно проклинаше наум. Първоначално само една двойка го бе отделяла от жертвата му. Улохот бе сигурен, че хората бързо ще се махнат. Но камбаните не спираха да бият, звукът им отекваше из тесните улички и вадеше навън нови хора. Появи се втора двойка, този път с деца. Хората се поздравяваха, говореха, смееха се, целуваха се по три пъти по бузите. Отнякъде изникна втора група и Улохот загуби обекта от погледа си. И ето сега, кипящ от гняв, той се хвърли в бързо съгъстяващата се тълпа. Трябваше да се добере до Дейвид Бекър!

Запробива си път към дъното на уличката. Озова се сред море от хора – сака и вратовръзки, черни рокли, дантелени пелерини, наметнати връз раменете на прегърбени жени. Като че ли никой не му обръщаше внимание – хората си вървяха безгрижно, облечени изцяло в черно, и преграждаха пътя му като стена. Улохот вървеше срещу потока на тълпата и най-сетне стигна края на уличката – с вдигнат пистолет. И тогава от гърлото му се изтръгна приглушен нечовешки вопъл. Защото от Дейвид Бекър нямаше и следа.

Бекър с препъване се вля в потока от хора. „Следвай хората – помисли си. – Те знаят как се излиза оттук“. Шмугна се в първото кръстовище и пътят веднага се разшири. Навсякъде се отваряха врати и от тях излизаха хора. Камбаният звън се засилваше.

Ребрата го пареха, но той усещаше, че кръвенето е спряло. Затича. Някъде зад него имаше мъж с пистолет.

Бекър се вмъкваше в групичките тръгнащи на черква хора, като се стараеше да държи главата си наведена. Тълпата се сгъстяваше, улицата се разширяваше. Вече не бяха малък поток, а голяма река. Поредният завой – и Бекър видя катедралата и кулата на „Жиралда“.

Камбаните вече бяха оглушителни, ударите им отекваха във високите стени на площада.

Потоците облечени в черно хора се втичаха в зейналите врати на севилската катедрала. Бекър опита да си пробие път към „Матеус Гаго“, но опитът му бе обречен на неуспех – течението го носеше със себе си. Вървеше рамо до рамо и в крак с всички. Испанците винаги бяха имали по-различна представа за близост от останалото човечество. Бекър вървеше приклепен между две матрони със затворени очи, оставили се на потока да ги носи. Жените мърмореха молитви и стискаха броеници.

Приближаваха входа на катедралата. Бекър направи последен опит да се измъкне, но тук потокът беше даже още по-силен. В очакване на месата хората вървяха, без да мислят за друго, потънали в молитви. Бекър се обърна и понечи да тръгне назад, срещу напирашите да влязат, но това бе изключено. Отново се обърна като другите. Пред тях се извисяваха вратите на катедралата – вход за някакъв зловещ карнавален ритуал, към който го отвеждаха въпреки волята му. Изведнъж Дейвид Бекър осъзна, че иска или не, му предстои да отиде на службата.

90.

Сирените в „Крипто“ свиреха оглушително. Стратмор бе загубил представа откога я няма Сюзан. Седеше сам в тъмнината и му се струваше, че TRANSLTR не спира монотонно да му повтаря: „Такива като теб не се предават... Такива като теб не се предават...“

„Да – помисли си, той. – Няма да се предам, но какъв е смисълът да оцелея, загубил честта си? По-добре да умра, отколкото да гния в сянката на безчестието“.

А за онова, което го очакваше, нямаше друга дума. Беше скрил информация от директора. Беше вкарал вирус в най-надеждно охранявания компютър на нацията. Нямаше никакво съмнение, че щяха да го окачат на въжето да „поизсъхне“. Намеренията му може и да бяха патриотични, но нищо не се бе развило по плана. Вместо това бе имало смърт и предателство. Щяха да последват трибунали, обвинения, възмущение на обществеността. Беше служил на страната си с чест и достойнство толкова години... не можеше да остави нещата да свършат по този начин. „Такива като мен не се предават“, пак си помисли той. „Ти си лъжец“, отговориха собствените му мисли. Вярно беше. Той беше лъжец. Имаше хора, с които не се бе държал честно. Сюзан Флечър бе една от многото. Колко много неща не й бе доверил... неща, от които сега отчаяно се срамуваше. Години наред тя бе неговата илюзия, неговата жива фантазия. Беше я сънувал нощем, беше се събуждал с името й на устните си. Но не можеше да я изтръгне от себе си. Тя беше най-гениалната и най-красивата жена, която бе срещал и която можеше да си представи. Жена му се бе опитала да прояви търпение, но след като веднъж случайно видя Сюзан, изгуби всяка надежда. Истината бе, че Бев Стратмор никога не бе обвинявала съпруга си за чувствата му. Беше носила в себе си болката толкова дълго, колкото бе могла да издържи, но болката се бе оказала по-силна от нея. Беше му казала, че бракът им не може да продължи – нямаше сили да преживее остатъка от живота си в сянката на друга жена.

Сирените постепенно извадиха Стратмор от вцепенението. Аналитично мислещият му мозък започна да търси изход от създалото се положение и неохотно потвърди онова, което сърцето му отказваше да приеме. Имаше само един истински изход и само едно решение.

Стратмор започна да въвежда текст. Дори не поглеждаше към

дисплея, за да провери какво излиза. Пръстите му бавно, но решително изписваха думите:

Скъпи приятели, днес се прощavam с живота си...

Така никой нямаше да се чуди. Нямаше да има въпроси. Нямаше да има и обвинения. Щеше да обясни на света с прости думи какво точно се бе случило. Много хора бяха загубили живота си... оставаше да се отнеме още един.

91.

В катедралите е винаги нощем. Тук топлината на деня се превръща във влажна прохлада. Шумът на трафика остава отвън, зад дебелите стени. Никакви свещници не могат да осветят тъмнината над главите. Навсякъде падат сенки. Само високо горе има витражи, които филтрират грозотата навън в лъчи от приглушено червено и синьо.

Севилската катедрала, подобно на всички големи катедрали на Европа, е проектирана във формата на кръст. По оста изток-запад са разположени редиците със свързани дървени седалки, от олтаря до входа има цели сто и три метра. Отляво и отдясно, в трансептите, има изповедални, гробници и допълнителни седалки.

Бекър се озова в центъра на дълга редица седалки, някъде по средата на нефа. Горе, в замайващо огромното празно пространство сребърна кадилница с размерите на хладилник се клатеше величествено като грамадно махало и оставяше след себе си благовонна следа от тамян. Камбаните продължаваха да бият и изпращаха през камъка тежки нискочестотни трептения. Бекър погледна позлатената стена зад олтаря. Имаше за какво да е благодарен. Дишаше. Беше жив. Беше станало чудо.

Свещеникът още се приготвяше за утринната проповед. Бекър погледна раната си. На хълбока му имаше червено петно, но кървенето бе спряло. Раната бе малка – повече одраскване, отколкото дупка. Бекър се огледа. Вратите се затваряха. Знаеше, че ако е бил проследен, сега отново е в капан. Севилската катедрала имаше само един вход – проект, популярен още от времената, когато бяха използвали черквите като крепости и убежища срещу нашествието на маврите. Единствен вход означаваше само една врата за барикадиране. Единственият вход имаше още една функция – гарантираше, че всички туристи ще си купят билет.

Високите близо седем метра позлатени врати се затвориха с тежък тътен. Сега Бекър бе запечатан в дома на бога. Той затвори очи и се смъкна на седалката. Беше единственият тук, необлечен в черно. Хората около него започнаха да отварят молитвениците си.

Една фигура бавно започна да се промъква по страничната потака – придържаше се в сянката. Улохот се беше вмъкнал точно преди да затворят вратите. Усмихна се. Ловът започваше да става наистина интересен. „Бекър е тук... усещам го“. Убиецът методично оглеждаше всяка редица, покрай която минаваше. Кадилницата под купола лениво

описваше широки плавни дъги. „Прекрасно място да умреш – помисли си Улохот. – Дано и аз имам подобен късмет“.

Бекър коленичи на студения под и наведе глава възможно по-ниско. Мъжът до него го изгледа сърдито – поведението му бе крайно неподобаващо за божи храм.

– Enfermo – извини се Бекър. „Прилоша ми“. Трябваше да се скрие. Беше зърнал познат силует на страничната пътека. „Това е той! Тук е!“

Макар да се намираше почти в центъра на огромна тълпа, Бекър знаеше, че е прекалено лесна цел – бежовото му сако беше като сигнална ракета. Беше помислил дали да не го свали, но и бялата му риза отдолу не бе по-добра. Затова се сниши още повече.

Мъжът до него се намръщи.

– Turista – изсумтя той. После саркастично прошепна: Llamo un medico? – „Да повикам ли доктор?“

Бекър вдигна поглед към обсипаното с бенки лице на стареца.

– No gracias. Estoy bien.

Човекът го изгледа сърдито.

– Pues sientate! – „Тогава седни!“

Около тях се разшъткаха, старецът прехапа език и се обърна напред.

Бекър затвори очи и се наведе още по-надолу. Запита се колко ли трае службата. Беше израсъл в семейство на протестанти и винаги бе смятал, че католиците са досадно многословни. Сега се молеше това да е истина, защото свършеше ли службата, хората щяха да си тръгнат и той щеше да бъде принуден да се изправи. И тогава щеше да настъпи краят.

Знаеше, че няма избор. Стоеше коленичил на студения каменен под в катедралата. След малко старецът престана да му обръща внимание. Хората се бяха изправили на крака и пееха псалм. Бекър остана коленичил. Краката му започваха да се схващат. Нямаше как да ги раздвижи. „Търпение – каза си той. – Търпение“. Затвори очи и пое дълбоко дъх.

Стори му се, че са минали само секунди, когато някой го срита. Той вдигна глава.

Старецът отдажно се беше изправил и нетърпеливо чакаше да мине.

Бекър се ужаси. „Нима иска да си ходи? И аз ще трябва да се изправя?“ Направи му знак да го прекрачи. Старецът едва съдържаше гнева си – сграбчи пешовете на черното си сако, изпуфтя, дръпна ги и се извъртя, за да покаже на Бекър, че го чака половината редица. Бекър погледна наляво и видя, че жената, до която бе седял, вече я няма. Цялата част от

редицата до централната пътека беше празна.

„Но службата не е свършила! Това е невъзможно! Нали току-що влязохме!“

И тогава видя послушника в края на редицата и двете колони хора, пристъпващи бавно напред към олтара, и разбра какво става.

„Причастието – простена той наум. – Проклетите испанци започват с причастието!“

92.

Сюзан слизаше по стълбите към подземните нива. Край корпуса на TRANSLTR вече се издигаха гъсти кълбета пара. Свързващите метални мостове лъщяха от кондензираната влага. Тя внимаваше къде стъпва и се питаше колко ли още ще издържи TRANSLTR на този режим. Сирените продължаваха да вият на пресекулки. Аварийното осветление се включваше и изключваше на две секунди. Три етажа по-надолу генераторите работеха на предела на възможностите си. Сюзан знаеше, че някъде там, на дъното, в мъгливия полумрак, има прекъсвач. И знаеше, че времето изтича.

Над нея Стратмор взе беретата. Прочете още веднъж бележката и я сложи на пода. Без никакво съмнение онова, което се готвеше да извърши, бе акт на страхливец. „Такива като мен не се предават“, повтори си той. Помисли за вируса в базата данни на АНС, помисли за Дейвид Бекър в Испания, помисли за плановете си за „задна врата“. Беше казал толкова много лъжи. Беше виновен за толкова много неща. Знаеше, че това е единственият начин да не му искат сметка... единственият начин да избегне срама. Внимателно насочи оръжието. Затвори очи и дръпна спусъка.

Сюзан се бе спуснала на шест нива, когато чу приглушения изстрел – слаб пукот, който едва надви рева на генераторите. Никога не бе чувала изстрел, освен по телевизията, но нямаше никакви съмнения, че е точно това.

Тя се вкамени. Обхвана я ужас и тя си представи най-лошото. Представи си мечтата на началника си, „задната врата“ в „Цифрова крепост“, големия удар, в което това можеше да се превърне. Представи си вируса в базата данни, проваления му брак, странното му кимане на раздяла. Залитна. Извърна се на площадката и потърси перилата. „Не, само това не!“

Не знаеше какво да прави. Изстрелът бе изтрил хаоса около нея. Мозъкът ѝ казваше да върви, но краката ѝ отказваха да я послушат. „Шефе!“ И в следващия миг тръгна обратно нагоре по стълбите, забравила грозящата я опасност.

Качваше се на предела на силите си. Влагата около нея се кондензираше в топъл дъжд. Имаше усещането, че парата около нея я издига. Изскочи през люка – горе беше по-хладно, но бялата ѝ блузка беше

залепнала за тялото ѝ.

Беше все така тъмно. Сюзан спря и опита да се ориентира. Пукотът на изстрела звучеше в главата ѝ като записан на лента с повторение. През люка бълваха кълбета пара, като газове от вулкан на прага да избухне.

Сюзан се наруга, че бе оставила беретата у Стратмор. Защото наистина му бе оставила пистолета, нали? Или това беше във „Възел 3“? Тя погледна към зеещата дупка в стъклената стена на „Възел 3“. Сиянието от мониторите бе слабо, но дори оттук можеше да види безжизненото тяло на Грег Хейл на пода. От Стратмор нямаше и следа. Ужасена от мисълта за онова, което предстоеше да види, тя се извърна към офиса на началника си.

Тръгна натам, но в същия момент мозъкът ѝ регистрира нещо странно. Върна се няколко крачки и отново надникна във „Възел 3“. Видя ръката на Хейл. Нима се бе освободил? Не забелязваше признаци на живот. Хейл бе неподвижен като труп.

Сюзан погледна нагоре към офиса на Стратмор.

– Командър?

Тишина.

Тя плахо пристъпи към „Възел 3“. В ръката на Хейл имаше нещо. Нещо, което блестеше под светлината от мониторите. Тя направи крачка... още една. И изведнъж видя какво държи Хейл. Беретата.

Ахна. Очите ѝ се плъзнаха върху лицето му. Онова, което видя, беше гротескно. Половината от лицето на Хейл бе плувнала в кръв. Тъмното петно се разстилаше по мокета.

Сюзан залитна. Изстрелът, който бе чула, не бе произведен от Стратмор, а от Хейл!

Като в транс Сюзан пристъпи към тялото. Изглежда, Хейл по някакъв начин бе успял да се освободи. Кабелите за принтера лежаха до него. „Сигурно съм оставила пистолета на дивана“, помисли си тя. Под синкавата светлина кръвта от дупката в черепа му изглеждаше черна.

На пода до него имаше лист хартия. Сюзан се наведе и го вдигна. Беше писмо:

Скъпи приятели, днес се прощавам с живота си и искам да се покая за следните си грехове...

Неспособна да повярва на очите си, Сюзан бавно зачете предсмъртното писмо. Беше абсурдно... толкова не в стила на Хейл... списък на

престъпленията му. Признаваше си за всичко: за това, че се е досетил, че NDAKOTA е само мистификация, че е наел човек да убие Енсей Танкадо и да вземе пръстена му, че е бутнал Фил Чартрукян в шахтата и че е смятал да продаде „Дигрова крепост“.

Стигна до последния ред. Последните думи на Грег Хейл се стовариха върху нея физически.

Най-много от всичко съжалявам за Дейвид Бекър. Извини ме, бях заслепен от амбиция.

Сюзан разтреперана стоеше над тялото на Хейл. В този момент се чуха стъпки на тичащ човек. Тя бавно се обърна.

В дупката се появи Стратмор, бледен и задъхан. Той смаяно изгледа тялото на Хейл.

– О, господи! Какво е станало?

93.

Улохот веднага видя Бекър. Бежовото му сако не можеше да остане незабелязано, особено с малкото кърваво петно от едната му страна. Сакото се придвижваше напред по централната пътека сред море от черни дрехи. „Не трябва да разбере, че съм тук. Вече е покойник“.

Разпери във ветрило металните контакти на пръстите си, нетърпелив да съобщи на американския си работодател добрата новина. „След малко. Съвсем скоро“.

Като хищник, захождащ срещу вятъра, Улохот се изтегли в края на църквата. И едва след това се насочи към жертвата си – движеше се зад нея по централната пътека. Нямаше желание да проследява Бекър сред тълпата на излизане. Жертвата му сама бе попаднала в капан и това щастливо стечение на обстоятелствата трябваше да се използва. Улохот просто се нуждаеше от начин да го ликвидира тихо. Заглушителят му – най-доброто, което можеше да се купи с пари – гарантираше „леко изкашляне“. Това щеше да му свърши работа.

Улохот се насочи към бежовото сако, без да чува шепота от страна на тези, покрай които минаваше. Конгрегацията можеше да разбере възбудата на някой пред получаване на божията благословия, но все пак си имаше стриктен протокол на поведение – две опашки по един човек в колона.

Само че Улохот продължаваше да се провира напред. Приближаваше се бързо. Опипа пистолета в джоба на сакото си. Моментът бе настъпил. Дейвид Бекър бе имал изключителен късмет и нямаше никаква причина да се изкушава съдбата повече.

Бежовото сако бе само десетина души пред него – Бекър гледаше право напред, снишил глава. Улохот си представи още веднъж как ще го направи: приближаване до Бекър, пистолетът се държи ниско долу, два изстрела в гърба, Бекър започва да се свлича, Улохот го улавя и му помага да се отпусне на една от седалките като загрижен приятел. После бързо изтегляне назад, направено да изглежда, сякаш търси помощ. Настъпва объркване и той изчезва, преди някой да е разбрал какво точно се е случило. Петима. Четириима. Трима...

Улохот опипа пистолета в джоба си. Щеше да стреля от хълбок, нагоре в гръбнака на Бекър. По този начин куршумът щеше да мине през гръбначния стълб или белия дроб, преди да улучи сърцето. Дори да

пропуснеше сърцето, с такива наранявания Бекър щеше със сигурност да умре. Пробит бял дроб е фатална рана, може би не в по-развитите в медицинско отношение страни, но в Испания... тук това означаваше сигурна смърт.

Двама... един. Улохот се озова зад целта си. Като танцьор, изпълняващ добре тренирано движение, той се обърна надясно, опря ръката си в бежовото сако, насочи оръжието и... стреля. Две приглушени изкашляния.

Тялото мигновено се изпъна. После започна да се свлича. Улохот улови жертвата си под мишниците и без да прекъсва започнатото движение, я положи на близката седалка, преди по гърба на самото да се появят издйническите кървави петна. Хората около тях се заобръщаха. Но Улохот не се развълнува – само след малко от него нямаше да има и следа.

Той опипа пръстите на убития за пръстена. Нищо. Опипа отново. На пръстите нямаше нищо. Улохот гневно извърна тялото с лице към себе си. И застина. Лицето не беше на Дейвид Бекър.

Рафаел де ла Маза, банкер от предградията на Севиля, бе умрял почти мигновено. Все още стискаше в ръката си петдесетте хиляди пети, който странният американец му бе платил за евтино му черно сако.

94.

Мидж Милкен стоеше бясна пред охладителя за вода до входа на заседателната зала.

„Какво прави Фонтейн, по дяволите?“ Тя смачка картонената си чаша и я запокити в кошчето за боклук. „В «Крипто» става нещо! Чувствам го!“ Мидж знаеше, че има само един начин да докаже, че е права. Щеше да провери сама и дори щеше да открие Джаба, ако се наложи. Тръгна към вратата.

Бринкерхоф се материализира сякаш от нищото и блокира пътя ѝ.

– Къде отиваш?

– Прибирам се вкъщи! – излъга Мидж.

Но Бринкерхоф отказа да я пусне да мине. Мидж го изгледа яростно.

– Фонтейн ти е наредил да не ме пускаш, така ли?

Бринкерхоф отклони погледа си.

– Чад, казвам ти, че в „Крипто“ става нещо... нещо голямо! Не знам защо Фонтейн се прави на глупак, но TRANSLTR е загазила здравата. Нещо не е наред!

– Мидж – опита се да я успокои той, докато минаваше покрай нея към прозорците със спуснати пердета, – остави директора да оправи нещата.

Но Мидж го изгледа остро.

– Имаш ли представа какво може да се случи на TRANSLTR, ако откаже охлаждащата му система?

Бринкерхоф сви рамене и спря пред прозореца.

– Захранването сигурно вече е възстановено. – Той дръпна пердетата и погледна навън.

– Тъмно ли е още? – попита Мидж.

Но Бринкерхоф не ѝ отговори. Гледаше като омагьосан, в „Крипто“ ставаше нещо невъобразимо. Целият стъклен купол беше осветен отвътре с въртящи се светлини, мигащи лампи и издигащи се кълбета пара. Бринкерхоф стоеше захласнат и подпрян на стъклото на прозореца. После в пристъп на внезапна паника изтича навън и викна:

– Господин директор!...

95.

Кръвта Христова... чашата на избавлението...

Хората се събираха край безжизненото тяло на седалката. Над главите им кадилницата плавно описваше широки дъги. Улохот се извърна и огледа централната пътека в двете посоки. „Трябва да е тук някъде“. После насочи вниманието си към олтара.

Трийсетина реда по-напред светото причастие следваше хода си, сякаш не се бе случило нищо особено. Падре Густафес Ерера, който поднасяше чашата за причастие, погледна с любопитство към тихото раздвижване на една от централните редици, но не видя причина за някаква тревога. Понякога някои от по-възрастните енорияши се вълнуваха прекалено много от докосването до Светия Дух и изпадаха в несвяст. Изнасяне на чист въздух обикновено се оказваше достатъчно.

Междувременно Улохот продължаваше трескаво да търси. Но от Бекър нямаше и следа. Стотина души бяха коленичили пред олтара в очакване да получат причастие. Улохот се запита дали и Бекър не е сред тях. Огледа превитите гърбове. Беше готов, ако трябва, да стреля от петдесетина метра и да опита да избяга.

El cuerpo de Jesus, el pan del cielo.

Младият свещеник, който поднесе на Бекър причастията, го изгледа неодобрително. Той, разбира се, можеше да разбере нетърпението на непознатия да получи причастията, но нямаше никакво извинение за тези, които се пререждат.

Бекър наклони глава и примерно съдвка нафората. Усещаше, че зад него нещо става, че има някакво размърдване. Сети се за мъжа, от когото бе купил сакото, и се помоли той да се бе вслушал в предупреждението му да не облича неговото. Понечи да се обърне и да погледне, но се страхуваше да не види мъжа с очилата с телените рамки зад себе си. Сниши се още повече, старайки се черното сако да покрие бежовите му панталони. Никакъв шанс.

Потирът приближаваше отдалеч. Хората вече преглъщаха глътката вино, прекръстваха се и се надигаха да освободят място за следващите. „По-бавно!“ Бекър изобщо не бързаше да се изтегля от олтара. Но в присъствието на две хиляди души, дошли за причастие, и само на осем свещеници беше недопустимо да се бави само заради глътката вино.

Потирът беше пред десния съсед на Бекър, когато Улохот забеляза

комбинацията от черно сако и бежови панталони.

„Estas ya muerto“ – „Вече си мъртъв“. Тръгна напред по пътеката. Сега вече нямаше да се церемони с него, времето за това бе отминало. Два изстрела в гърба, грабване на пръстена и бягане. Най-голямата стая за таксито в Севиля бе на половин пряка, на Матеус Гаго. Той отново бръкна за пистолета.

„Adios, Senor Becker...“

La sangre de Cristo, la copa de la salvacion.

Наситеният аромат на гъстото вино изпълни ноздрите на Бекър, когато падре Ерера наклони към устните му излъскания сребърен потир. „Малко е рано за пиене“ – помисли си Бекър, докато се навеждаше напред. Но в момента, в който тежката сребърна чаша се спусна под нивото на очите му, той забеляза някакво раздвижване – в сребърната повърхност на потира видя размитите очертания на стремително приближаваща се към него фигура.

Видя блясъка на метал и долови изваждането на оръжие. Мигновено и напълно рефлекторно, подобно на реакцията на спринтьор на стартовото блокче при звука на стартера, той се хвърли напред. Свещеникът падна ужасен по гръб, а потирът излетя във въздуха. Алените капки на виното обагриха мраморния под. Бекър прескочи парапета. Чу изкашлянето на единствен изстрел. Куршумът се заби в пода до него. В следващия миг Бекър вече прескачаше през три стъпалата в малкото коридорче, използвано от духовниците да се материализират на олтара сякаш по божията воля.

Запързала се по гладкия под, миг по-късно мина през някакви завеси и се спусна по друго, този път дървено стълбище.

Болка. Бекър я регистрира с периферното си съзнание, докато пресичаше някаква гардеробна. Беше тъмно. Откъм олтара се разнасяха писъци. Чуваха се и тежките крачки на преследвач. Бекър се хвърли през някаква двойна врата и се озова в нещо подобно на кабинет. И тук беше тъмно, но все пак можеше да се види, че обстановката е пищна, а лампериата – от махагон. На отсрещната стена имаше разпятие в човешки ръст. Бекър спря. Дотук. Повече нямаше накъде. Чуваше бързото приближаване на Улохот. Погледна разпятието и прокле лошия си късмет.

– Проклятие! – безсилно изкрещя той.

Отляво се разнесе звън на строшено стъкло и той се обърна. Мъж в червени одежди ахна и го изгледа ужасено. Като котка, заловена с канарчето в зъбите си, мъжът избърса уста и се постара да скрие счупената бутилка с осветено вино за причастие в краката си.

– Salida! – извика Бекър. – Salida! – „Пусни ме навън!“

Кардинал Гуера реагира инстинктивно. В светата обител бе проникнал демон и искаше да напусне божия храм. Гуера щеше да удовлетвори желанието му... моментално. Защото демонът се бе появил във възможно най-неподходящ момент. Пребледнял, кардиналът посочи завесата на стената отляво. Зад нея имаше тайна врата. Беше организиран монтажът ѝ преди три години. Тя извеждаше направо във вътрешния двор. На кардинала му бе омръзнало да напуска църквата през централния вход като обикновен грешник.

Мокра и трепереща, Сюзан се бе сгушила на дивана във „Възел 3“. Стратмор бе метнал сакото си върху раменете ѝ. Трупът на Хейл лежеше само на няколко крачки от тях. Сирените виеха тревожно. Корпусът на TRANSLTR остро изпука като лед на повърхността на замръзнало езеро.

– Отивам да изключа захранването централно – каза Стратмор и успокояващо сложи ръка върху рамото ѝ. – Веднага се връщам.

Сюзан го проследи с невиждащ поглед как тича през залата на „Крипто“. Това не беше онзи полупарализиран човек отпреди десетина минути. Командър Стратмор отново бе намерил себе си – логично мислещ, съдържан, правещ, каквото трябва.

Последните думи на прощалното писмо на Хейл се носеха в главата ѝ като влак без машинист: „Най-много от всичко съжалявам за Дейвид Бекър. Извини ме, бях заслепен от амбиция“.

Кошмарът на Сюзан Флечър беше получил потвърждение. Дейвид беше в опасност. А може би вече бе прекалено късно да се направи нещо за него. „Най-много от всичко съжалявам за Дейвид Бекър“.

Вгледа се в предсмъртното писмо. Хейл дори не го бе подписал... само бе напечатал името си накрая: Грег Хейл. Беше излял душата си, беше натиснал PRINT и после се бе застрелял... ей така. Хейл се кълнеше, че никога няма да се върне в затвора, и бе удържал на клетвата си... избирайки смъртта.

– Дейвид... – изплака тя.

В този момент, на три метра под земята, командър Стратмор слизаше от стълбата на първата площадка. Беше отвратителен ден на провали. Онова, което бе започнало като патриотична мисия, бе излязло от контрол. Беше се видял принуден да взема невъзможни решения и да извършва ужасни деяния... да прави неща, на които дори не бе допускал, че е способен.

„Беше решение! Беше единственото проклето решение!“ Трябваше да постави на първо място дълга: родината и честта! Стратмор знаеше, че все още разполага с време. Трябваше да изключи TRANSLTR. Можеше да използва пръстена, за да спаси най-ценната база данни на страната. „Да помисли си той, – наистина все още не е късно“.

Огледа катастрофата около себе си. Всички монтирани в тавана

оросители на противопожарната система разпръскаха вода. TRANSLTR буквално стенеше от напрежение. Сирените виеха. Въртящите се светлини приличаха на спускащи се в гъста мъгла хеликоптери. Но той не виждаше само това – не можеше да извади от главата си образа на Грег Хейл... младият криптолог, вперил умолително поглед към него и после... изстрелът. Смъртта на Хейл бе за родината... за честта. АНС не можеше да си позволи нов скандал. Стратмор имаше нужда от изкупителна жертва. Освен това Хейл беше ходеща адска машина със закъснител.

Мислите на Стратмор бяха прекъснати от звъна на мобилния му телефон – едва го чу от сирените и съскащата пара. Откопча го от колана си, без да забавя ход.

– Слушам.

– Къде ми е ключът? – властно попита познат глас.

– Кой се обажда? – извика Стратмор, за да преодолее шума.

– Нуматака! – изръмжа гневният глас. – Обеща ми ключа.

Стратмор продължаваше да върви.

– Искам „Цифрова крепост“! – изсъска Нуматака.

– „Цифрова крепост“ не съществува! – изсумтя Стратмор.

– Какво?!

– Неразбиваемият алгоритъм не съществува!

– Разбира се, че съществува! Виждал съм го в интернет! Хората ми вече дни наред се опитват да го отключат!

– Това е зашифрован вирус, глупако! И си голям късметлия, че не можеш да го отвориш!

– Но...

– Сделката се разваля! – извика Стратмор. – Аз не съм „Северна Дакота“! Забрави, че някога съм го споменавал!

Той затвори клетъчния телефон, изключи звъненето и гневно го закачи пак на колана си. Повече прекъсвания нямаше да има.

На деветнайсет хиляди километра от него Токуген Нуматака стоеше смаян до прозореца на офиса си. Пурата „Умами“ висеше отпуснато в устата му. Сделката на живота му току-що се бе разпаднала пред очите му.

Стратмор продължи да слиза. Край на сделката. „Нуматек Корпорейшън“ никога нямаше да получат неразбиваем алгоритъм... и АНС никога нямаше да има мечтаната „задна врата“.

Колко дълго беше планирал и подготвял всичко... и колко внимателно бе избрал точно „Нуматек“. „Нуматек“ бе богатият и доста

вероятен победител в търга за ключовата фраза. Никой нямаше да има никакви съмнения, ако ключът се окажеше точно в техни ръце. И съответно едва ли можеше да се намери друга компания, която някой би заподозрял по-малко от „Нуматек“ в сговор точно с американското правителство. Токуген Нуматака бе представител на старата Япония – Япония отпреди безчестието. Той мразеше американците. Мразеше храната им, ненавиждаше навиците им, но най-вече не можеше да понеса контрола им върху световния пазар на софтуер.

Мечтата на Стратмор бе смела – шифър, превърнат в световен стандарт, със „задна врата“, достъпна само за АНС. Така бе искал да сподели тази мечта със Сюзан и да я реализира рамо до рамо с нея, но знаеше, че на това не е писано да се сбъдне. Макар да бе сигурно, че смъртта на Танкадо ще спаси в бъдеще живота на хиляди, Сюзан никога не би се съгласила на това – тя беше пацифистка. „И аз съм пацифист – помисли си Стратмор, – но не мога да си позволя лукса да действам като пацифист“.

Не бе имал никакви съмнения кой ще убие Танкадо. Танкадо бе в Испания, а Испания означаваше Улохот. Четиридесет и две годишният наемник бе сред любимите му професионалисти. Работеше за АНС от години. Роден и израсъл в Лисабон, Улохот бе изпълнявал задачи за АНС из цяла Европа. И нито веднъж не бе оставил улики, които да го свържат с Форт Мийд. Единственият проблем бе, че Улохот бе глух и телефонната комуникация с него бе невъзможна. Неотдавна Стратмор бе организирал да доставят на Улохот последната играчка на АНС – джобния компютър „Монокъл“. После сам си бе купил SkyPager и го бе програмирал да работи на същата честота. От този момент връзката с Улохот бе станала не само мигновена, но и непроследима.

Първото съобщение, което му бе изпратил Улохот, бе толкова просто, че изключваше всякаква възможност за грешка. Вече го бяха обсъдили. Убий Енсей Танкадо. Вземи ключовата фраза.

Стратмор никога не се бе интересувал как точно Улохот върши магията си, но той отново се бе справил. Енсей Танкадо бе мъртъв, а властите бяха убедени, че става дума за сърдечен удар. Убийство по учебник... с едно изключение – Улохот не бе преценил добре мястото. Явно смъртта на Танкадо на обществено място бе необходима част от илюзията. Само че за нещастие хората наоколо се бяха намесили прекалено бързо. Улохот се бе видял принуден да се скрие, преди да има възможност да претърси трупа за ключа. А когато пушилката се бе уталожила, тялото на Танкадо се бе озовало в ръцете на съдебния патолог.

Стратмор бе побеснял – Улохот проваляше мисия за пръв път и това бе станало във възможно най-неподходящ момент. Вземането на ключа бе критично важно, но Стратмор бе осъзнал, че е безумие да изпрати глухия Улохот в моргата. Затова бе потърсил други възможности. Една втора схема на действие бе започнала да се материализира и изведнъж Стратмор бе видял шанс да спечели на два фронта и да осъществи две мечти вместо една. Така че бе събудил Дейвид Бекър в шест и половина сутринта.

97.

Фонтейн влезе с гръм и трясък в заседателната зала. Бринкерхоф и Мидж го следваха по петите.

– Ето! – задъхано обяви Мидж и трескаво посочи прозореца.

Фонтейн погледна към святакия купол на „Крипто“ и се ококори невярващо. Не, това определено не бе част от плана.

– Прилича на проклето диско – избърбори Бринкерхоф.

Фонтейн гледаше и се опитваше да разбере какво става там. През няколкото години работа на TRANSLTR подобно нещо не се бе случвало. „Прегрява“, реши той. И се удиви, че Стратмор вече не го е изключил. На администратор от нивото на Фонтейн бе нужна част от секундата, за да вземе решение.

Той грабна слушалката на интеркома от заседателната маса и набра вътрешния номер на „Крипто“. Звукът в слушалката му подсказва, че има проблем с номера, който търси.

Фонтейн стовари обратно слушалката.

– По дяволите! – Вдигна я пак и набра номера на мобилния телефон на Стратмор. Този път сигналът за избор бе нормален.

Шест позвънявания.

Бринкерхоф и Мидж като хипнотизирани гледаха как директорът на АНС крачи из залата като тигър на верига. Лицето му бе тъмночервено от гняв.

Той отново тресна слушалката.

– Не мога да повярвам! – изръмжа директор Фонтейн. – „Крипто“ всеки момент ще експлодира, а Стратмор не отговаря на проклетия си телефон.

98.

Улохот изскочи от личните покои на кардинал Гуера под ослепителното утринно слънце. Заслони очи и изруга. Намираше се извън катедралата в малък вътрешен двор, заобиколен от висок каменен зид, западната стена на кулата „Жиралда“ и две огради от ковано желязо. Портичката бе отворена. От другата ѝ страна се намираше площадът. Празен. В далечината се виждаха стените на Санта Круз. Невъзможно беше Бекър да е стигнал толкова далеко толкова бързо. Улохот огледа двора още веднъж. „Тук е. Няма къде другаде“.

Дворът, „Хардин де лос Наранхос“ беше известен в Севиля заради своите двайсет портокалови дървета. А самите дървета пък бяха известни в града като рожденото място на английския конфитюр. Някакъв английски търговец от осемнайсети век закупил навремето трийсет бушела портокали от севилската църква и ги откарал в Лондон, колкото да установи, че плодът бил непоносимо горчив. Опитал се да направи конфитюр от кората и се разбрало, че трябва да добави килограми захар, за да може крайният продукт да се яде. Така се родил портокаловият конфитюр.

Улохот тръгна към горичката с изваден револвер. Дърветата бяха стари и клоните бяха високо. Дори най-ниските не можеше да се стигнат с ръка, а пък самите стебла бяха прекалено тънки, за да предлагат някаква защита. Улохот отново се увери, че вътрешният двор е празен. После вдигна поглед натам, където се извисяваше „Жиралда“.

Входът за спиралното стълбище на „Жиралда“ беше преграден с въже и малка дървена табела. Въжето висеше неподвижно, без намек за поклащане. Улохот проследи с поглед сто двайсет и пет метровото минаре и първата му мисъл бе, че това е безумие. Нямаше начин Бекър да се окаже толкова тъп. Единственото стълбище обикаляше по вътрешната повърхност на стената и свършваше в кубична каменна камера. В стената имаше тесни вертикални процеци за наблюдение, но излизане през тях бе невъзможно.

Дейвид Бекър изкачи последното стъпало и задъхан залитна в малкото каменно помещение. Около него се виждаха само високи стени и тесни процеци в тях.

Цяла сутрин съдбата не бе показала никаква благосклонност към него. Докато бе тичал от катедралата към двора, сакото му се бе

закачило за дръжката на вратата. Това го бе спряло за миг и го бе завъртяло наляво, преди да може да продължи. Изваден от равновесие под ослепителното слънце, Бекър бе продължил да тича право към стълбището. После бе прескочил въжето в устрема си напред. Когато бе осъзнал какво става, вече бе късно.

Сега стоеше в каменната килия и се опитваше да успокои дишането си. Усещаше пареща болка в ребрата. През отворите в стените проникваха тесни снопове слънчеви лъчи. Той започна да наднича през тях. Мъжът с очилата с телени рамки беше далеко долу, с гръб към него, загледал към площада. „Хайде, тръгвай през площада!“

Сянката на „Жиралда“ се бе проснала през площада като гигантска отсечена секвоя. Улохот я изглежда навъсено. В далечния край в три издължени светли правоъгълника светлината от процепите в стените падаше върху плочите на площада. И единият от тези правоъгълници за миг бе блокиран от сянката на мъж. Без да поглежда нагоре към кулата, Улохот се обърна и затича към стълбището на „Жиралда“.

99.

Фонтейн удари дланта си с юмрук и за пореден път се взря във „фойерверките“ под купола на „Крипто“.

– По дяволите! Спри го!

Мидж се появи на прага, развяваше някаква разпечатка.

– Господин директор!... Стратмор не може да прекъсне нищо!

– Какво? – възкликнаха едновременно Бринкерхоф и Фонтейн.

– Опитал е, сър! – Мидж му подаде листа. – Вече четири пъти. Само че TRANSLTR е изпаднал в някакъв безкраен цикъл.

Фонтейн се извърна и отново впери поглед през прозореца.

– Боже Господи!

В този момент телефонът в заседателната зала остро иззвъня. Директорът безпомощно вдигна ръце.

– Това трябва да е Стратмор! Крайно време беше...

Бринкерхоф вдигна и каза:

– Кабинетът на директор Фонтейн...

Фонтейн посегна за слушалката.

Видимо притеснен, Бринкерхоф се обърна към Мидж.

– Джаба е... Търси теб.

Директорът изглежда гневно Мидж. Тя бързо взе слушалката и активира говорителя така, че да чуват всички.

– Кажи, Джаба.

Металният глас на Джаба изпълни цялото помещение:

– Мидж, аз съм в главната база данни. И виждам, че тук стават едни доста странни неща. Та... питах се дали не би...

– По дяволите, Джаба! – студено му отговори Мидж. – Та нали точно това се опитвах да ти кажа!

– Е, може да не е нищо сериозно – опита да се защити Джаба, – но от друга страна...

– Спри с тия глупости! Там долу става нещо и те моля да се отнесеш възможно най-сериозно към него. Данните ми не са били грешни, впрочем както винаги, и така ще бъде, докато съм тук. – Тя посегна да затвори, после допълни: – И... Джаба! Просто, за да не се изненадаш пак... Стратмор е заобиколил „Гонтлит“.

Улохот вземаше стъпалата на „Жиралда“ през две-три. Единствената светлина в спираловидния коридор идеше от процеците в стената. „В капана е. Дейвид Бекър ще умре!“ Улохот се качваше с изваден пистолет. Придържаше се към външната страна, за да попречи на Бекър да го атакува по някакъв начин отгоре – свещниците от ковано желязо на всяка площадка биха представлявали сериозно оръжие, ако Бекър решеше да ги използва. Но Улохот смяташе, че ще види навреме бъдещата си жертва. Пък и пистолетът имаше значително по-голям обхват на действие от свещник, та макар и висок метър и половина.

Улохот се движеше бързо, но внимателно. Стъпалата бяха стръмни – тук бяха намирали смъртта си туристи. Но това не беше Америка – нямаше никакви предупредителни надписи, никакви перила... Това беше Испания. Ако си имал глупостта да паднеш, вината си е твоя, независимо кой е построил стълбището.

Улохот подмина един от намиращите се на височината на плещите му процепи и погледна навън. Намираше се откъм северната страна и доколкото можеше да прецени, беше на приблизително половината височина.

Зад завоя вече се виждаше платформата за наблюдение. По стълбището до върха не се виждаше никой. Дейвид Бекър нямаше желание да му се противопостави. Улохот реши, че може да не го е видял да влиза в кулата. Това означаваше, че изненадата е на негова страна... не че се нуждаеше от такова предимство. Улохот държеше всички козове. Дори конструкцията на кулата бе в негова полза – стълбището излизаше на наблюдателната платформа при югозападния ъгъл и Улохот щеше да има пряка видимост към всеки ъгъл на килията, без никаква възможност Бекър да го нападне в гръб. Най-сетне, щеше да излезе от тъмно на светло. „Идеално място за убиване“.

Улохот прецени на око разстоянието до вратата. Седем крачки. Представи си как ще го направи. Ако стоеше максимално вдясно, щеше да може да вижда най-левия ъгъл на платформата, преди да стигне до нея. И ако Бекър се окажеше там, щеше да стреля. Ако не, щеше да влезе внимателно вътре, щеше да се измести на изток и щеше да се озове с лице към десния ъгъл – единственото друго място, където можеше да е Бекър. Усмихна се.

ОБЕКТ: ДЕЙВИД БЕКЪР – ТЕРМИНИРАН

Моментът бе настъпил. Той провери pistolета.

И после се хвърли напред. Платформата изплува пред погледа му. Левият ъгъл бе празен. Както бе решил предварително, Улохот се плъзна вътре с лице, обърнато надясно, и моментално стреля. Куршумът рикошира от голата стена и свирна край ухото му. Но там нямаше никого. Дейвид Бекър просто бе изчезнал.

Три площадки по-надолу, на сто метра над „Хардин де лос Наранхос“, Дейвид Бекър висеше на външната стена на „Жиралда“ като човек, решил да направи утрешната си серия набирания на перваза на прозорец. Докато Улохот се бе качвал устремно нагоре, Бекър се бе спуснал три нива и се бе измъкнал през един от тесните процеци. После бе увиснал на ръба му – точно навреме. Убиецът бе минал на сантиметри от него, но в бързината бе пропуснал да забележи побелелите от напрежение пръсти, вкопчени в перваза.

Бекър благодареше на Господ, че ежедневните му мачове по скоуш задължително започваха едва след двацет минути на тренажора „Наутилус“, които бяха развили бицепсите му за това свръхусилие. За нещастие, въпреки здравите си ръце, в момента Бекър просто не можеше да се набере, за да се вмъкне вътре. Раменете му горяха. Раната в ребрата го разкъсваше. А твърдият ръб на перваза се забиваше в пръстите му като натрошено стъкло.

Той разбираше, че само след секунди убиецът ще тръгне да се връща. И този път, приближавайки се отгоре, едва ли щеше да пропусне да забележи пръстите на Бекър.

Бекър затвори очи и се набра. Вече бе ясно, че само чудо може да спаси живота му. Пръстите му започваха да се изплъзват. Погледна надолу покрай висящите си крака. Падането щеше да е от огромна височина и в портокаловата горичка. Нулева вероятност за оцеляване. Болката в ребрата му вече се превръщаше в сериозен проблем. Чу тежките стъпки на слизач бързо човек и затвори очи. Сега или никога! Скръцна със зъби и се набра.

Каменната повърхност безмилостно ожули китките му. Той прехвърли едната си ръка през стената и се хвана за вътрешния ръб. Зарита. Тялото му тежеше като оловно и той имаше усещането, че някой е завързал краката му с въже и го дърпа надолу. Бореше се за живота си. Малко по малко се изтегли на лакти. Сега вече се виждаше ясно – подал глава през процепа, като осъден на смърт под гилотината. Отново ритна

няколко пъти енергично, за да си помогне. Вече беше наполовина вътре. Гърдите му висяха в кулата. Стъпките се приближаваха. Бекър извъртя ръцете си и натисна с тях назад. Изведнъж тялото му пренесе центъра на тежестта си от вътрешната страна на стената и той падна на стълбите.

Улохот не чу тупването, но усети, че Бекър е точно под него. Скочи напред, насочил пистолета. Зърна за част от секундата краката на Бекър и стреля инстинктивно, но веднага разбра, че няма да улучи. Рикоширалият куршум звънна надолу.

Продължи да се спуска по стълбището след жертвата си с гръб, опрян в стената, за да има възможно най-широк ъгъл. Спираловидното стълбище бавно се изнизваше пред погледа му, но през цялото време Бекър беше на сто и осемдесет градуса пред него, невидим. Той пък бе избрал вътрешната страна на стълбите, намалявайки ъгъла. Дватамата слизаха, като привързани за въртящ се диаметър, опрял с единия си край в стената, а с другия – вътрешната периферия на стълбището. Един изстрел щеше да е достатъчен. Улохот неумолимо скъсяваше разстоянието. Знаеше, че дори Бекър да стигне жив долу, просто няма къде да избяга – той щеше да го застреля в гръб, докато бягаше през вътрешния двор. Изнесе се по-навътре, където изминаваше по-късо разстояние и слизаше по-бързо. Усещаше, че Бекър е съвсем наблизо. Виждаше сянката му всеки път, когато минеше покрай прозорец. Надолу... Надолу... По спиралата. Струваше му се, че всеки момент ще го види на поредния завой. Държеше под око както сянката му, така и стълбището.

Изведнъж му се стори, че Бекър се препъва. Сянката залитна наляво, извъртя се странно, застина за миг и пак се върна в средата. Улохот скочи напред. „Сега те хванах!“

Нещо метално проблесна точно пред краката му и се стрелна към глезените му със скоростта на рапира. Улохот се опита да смени траекторията, по която се бе устремил, но инерцията му бе прекалено голяма. Беше прекалено късно. Нещото вече беше между краката му и го препъна. Ръцете на Улохот се разпериха в търсене на някаква опора, но срещнаха само празен въздух. Той излетя във въздуха, завъртя се, прелетя през централната шахта и за част от секундата мина покрай Бекър, който лежеше по корем с изпънати ръце. Свещникът, с който бе спянал Улохот, все още бе заплетен между краката на убиеца.

Улохот се удари веднъж в отсрещната стена, после рухна на стълбището. Пистолетът падна и изтропа. Понесено от инерцията, тялото на Улохот продължаваше да се търкаля надолу – направи така цели пет пълни оборота, преди да спре. Не му достигнаха само дванайсет

стъпала, за да се изтърколи във вътрешния двор.

101.

През целия си живот Дейвид Бекър не бе хващал оръжие, но сега държеше. Обезобразеното тяло на Улохот лежеше сгърчено в полумрака на стълбището на „Жиралда“. Бекър опря дулото в слепоочието на убиецата и предпазливо коленичи до него. Едно потрепване и щеше да стреля. Но никакво потрепване на последва. Улохот бе мъртъв.

Бекър пусна пистолета и седна на стълбите. За първи път от години очите му плувнаха в сълзи. Опита се да ги преглътне. Знаеше, че ще има време за всякакви емоции по-късно – сега просто трябваше да се прибере колкото може по-скоро. Опита се да стане, но краката му трепереха. Отпусна се на каменните стъпала, напълно изнемошил.

Някак разсеяно изгледа трупа пред себе си. Очите на убиецата вече започваха да помътняват, безжизнено вперени в нищото. По някакво чудо очилата му не се бяха счутили. Странни очила, помисли си Бекър, с жица, която излиза зад ухото и отива към нещо в калъф на колана му. Но беше прекалено изморен, за да ги огледа подробно.

Премести поглед върху пръстена на пръста си и прочете гравираното. Както бе заподозрял от самото начало, не беше на английски. Загледа се в надписа за един дълъг момент, после се намръщи. „Заслужава ли това да убиеш за него?“

Когато Бекър най-сетне събра сили да излезе от „Жиралда“, утринното слънце бе все така ослепително. Болката в ребрата беше започнала да го отпуска. Постоя замаян и опиянен от сладкия аромат на портокаловите дървета, после бавно тръгна през двора.

В мига, в който се отдели от кулата, наблизко с поднасяне спря микробус. От него изскочиха двама мъже. И двамата бяха млади, в камуфлажни униформи. Тръгнаха към Бекър с леко скованата ефективност на добре настроени машини.

– Дейвид Бекър? – попита единият.

Бекър спря, изненадан, че знаят името му.

– Кои... сте вие?

– Елате с нас, моля. Веднага!

В срещата имаше нещо неестествено... нещо, което неприятно погледничка още оголените краища на нервите му. Той отстъпи.

По-ниският го изгледа с леденостуден поглед.

– Елате, господин Бекър. Моментално!

Бекър се извърна, за да побегне. Но можа да направи само една крачка. Единият от мъжете извади оръжие. Чу се изстрел.

В гръдния му кош изригна остра болка и мигновено се разпростря из тялото му и нахлу в черепа му. Пръстите му се вдървиха и Бекър рухна като отсечено дърво. И в следващия миг над него се спусна тъмнината...

102.

Стратмор се спусна на нивото на TRANSLTR и стъпи от преходния мост в два сантиметра вода. Гигантският компютър се тресеше до него. Огромни капки вода падаха по тялото му като тежък дъжд през въртящите се кълбета пара. Тук воят на сирената звучеше като гръмотевица.

Погледна към отказалите главни генератори. Овъглените останки на Фил Чартрукян се бяха пръснали върху охлаждащите ребра. Сцената изглеждаше като кадър от особено перверзен филм на ужасите.

Макар да съжаляваше искрено за смъртта на младежа, за Стратмор тя влизаше в параграфа „оправдана жертва“. Всъщност Фил Чартрукян не му бе оставил никакъв избор. Когато сис-секът се бе подал от дълбините и се бе разкрещял, че има вирус, Стратмор го бе посрещнал на площадката и се бе опитал да го вразуми. Но Чартрукян беше в състояние, което нямаше нищо общо с разума. „Имаме вирус! Трябва да се обадя на Джаба!“ Налагаше се да го спре. Площадката бе тясна. Сборичкаха се. Перилата бяха ниски. „Най-ироничното е – помисли си Стратмор, – че той през цялото време е бил прав за вируса“.

Полетът му надолу бе вледеняващ – къс заглъхващ вик на ужас и после тишина. Но още по-вледеняващо бе онова, което командър Стратмор бе видял в следващия миг: Грег Хейл го гледаше с абсолютно изумление – мислеше си, че е скрит долу в сенките. В тази секунда Стратмор бе разбрал, че Хейл трябва да умре.

Нещо откъм TRANSLTR изпука и Стратмор се сепна и се върна към задачата, която му предстоеше. Изключване на захранването. Прекъсвачът беше от другата страна на фреоновите помпи, отляво на трупа. Стратмор го виждаше ясно. Трябваше само да дръпне лоста и да спре подаването на аварийното захранване към „Крипто“. После, след няколко секунди, щеше да може да рестартира основните генератори и цялата високотехнологична функционалност на „Крипто“ щеше да бъде възстановена, фреонът отново щеше да затече и TRANSLTR щеше да е в безопасност.

Но докато газеше към главния прекъсвач, Стратмор осъзна, че има едно последно препятствие – тялото на Чартрукян върху охлаждащите ребра на генератора. Стартирането му при това положение само отново щеше да доведе до срив в електроподаването. Останките от трупа трябваше да се махнат.

Огледа ги с отвращение и тръгна към тях. Хвана едната китка. Плъътта бе като стиропор. Цялата влага се бе изпарила от тялото. Стратмор затвори очи, стисна китката по-силно и дръпна. Тялото се плъзна на няколко сантиметра. Стратмор дръпна още по-силно. Още няколко сантиметра. Той запъна крака и дръпна с всички сили. Политна назад и падна, като удари гърба си в корпуса на някакъв хранващ блок. Седна в шуртящата вода и изгледа с погнуса онова, което държеше. Беше отчупената в лакътя ръка на Чартрукян.

На нивото на „Крипто“ Сюзан продължаваше да чака. Седеше като парализирана на дивана във „Възел 3“. В краката ѝ бе трупът на Хейл. Не можеше да си представи защо началникът ѝ се бави толкова. Минутите се точеха. Опита се да изхвърли Дейвид от мислите си, но нямаше начин. С всеки рев на сирените в главата ѝ пулсираха последните думи на Хейл: „Най-много от всичко съжалявам за Дейвид Бекър“. Струваше ѝ се, че губи разсъдък си.

Вече се готвеше да скочи и да излезе навън, за да види какво толкова става, когато очакваното се случи: Стратмор най-после изключи главния прекъсвач.

Над „Крипто“ се възцари абсолютна тишина. Сирените изведнъж се задавиха, мониторите във „Възел 3“ изгаснаха. Трупът на Грег Хейл потъна в мрака и Сюзан инстинктивно вдигна крака на дивана и се загърна със сакото на началника си.

Тъмнина.

Тишина.

В „Крипто“ никога не бе ставало толкова тихо. Винаги, та макар и като фон, бе присъствало тихото бръмчене на генераторите. Но сега беше съвсем различно. Сюзан чуваше единствено собственото си задъхано дишане и едва доловимото поскъръцване на охлаждаща се техника.

Затвори очи и се замоли за Дейвид. Молитвата ѝ бе съвсем проста: „Господи, опази мъжа, когото обичам“.

Понеже не беше религиозна, не очакваше отговор на молитвата си. Така че когато нещо затрептя в гърдите ѝ, тя скочи изумена. Но в следващия миг разбра – вибрациите там не бяха ръката на Бог, те просто идваха от вътрешния джоб на сакото на командър Стратмор. Той беше превключил своя SkyPager на тихо повикване – чрез вибрация. И някой му изпращаше съобщение.

Шест етажа по-долу Стратмор стоеше пред главния прекъсвач. Сега и в подземните нива цареше пълен мрак. Но той стоеше и не бързаше, тъмнината му доставяше удоволствие. Отнякъде се стичаше вода. Беше

като буря в полунощ. Стратмор отметна глава и остави топлите капки да отмият чувството му на вина. „Такива като мен не се предават“. Коленичи и изми последните останки на Фил Чартрукян от ръцете си.

Мечтата му за „Цифрова крепост“ бе умряла. Но той можеше да го приеме. Сега най-важното бе Сюзан. За първи път от десетилетия бе разбрал, че в живота може да има нещо по-голямо от дълг и родина. „Пожертвах най-добрите си години за родина и чест. А любовта?“ Доброволно се бе лишил от нея в продължение на толкова години. И за какво? За да гледа как някакъв млад професор открадва мечтата му? Стратмор бе култивирал Сюзан за себе си. Беше я защитавал. Беше я спечелил! И сега, накрая, щеше да я има. Сюзан щеше да потърси утеха в ръцете му, защото нямаше към кого друго да се обърне. Щеше сама да дойде при него – безпомощна, наранена от загубата – и след време той щеше дай покаже, че любовта лекува всичко.

Чест. Родина. Любов. Дейвид Бекър щеше да умре заради тези три неща.

103.

Стратмор излезе през люка в пода, както Лазар се връща от мъртвите. Дрехите му бяха подгизнали, но походката му бе лека. Тръгна към „Възел 3“... и Сюзан. И към бъдещето.

Залата на „Крипто“ отново бе окъпана в светлина. През димиящия TRANSLTR отново течеше фреон, както през човешкото тяло тече наситена с кислород кръв. Стратмор бе наясно, че след няколко минути охладителната течност ще стигне до дъното на корпуса и ще предотврати запалването на най-ниско разположените процесори; знаеше, че е направил каквото трябва навреме. Пое с облекчение дъх, без изобщо да предположи истината... че вече е безнадеждно късно.

„Такива като мен не се предават“, мина за стотен път през главата му. Без да поглежда зеещата дупка в стената на „Възел 3“, той тръгна към електронна врата. Тя със съскане се отвори пред него и Стратмор влезе.

Сюзан стоеше пред него, мокра и загърната в сакото му. Изглеждаше като първокурсничка, изненадана от дъжда. Той, от своя страна, се чувстваше като абсолюент, дали назаем пуловера си. За първи път от години се чувстваше млад. Мечтата му бе на път да се сбъдне.

Но когато се приближи до нея, видя, че гледа в очите една жена, която не познава. Погледът ѝ бе леденостуден. Мекотата в него бе изчезнала. Сюзан Флечър стоеше, без да помръдва, като непоклатима статуя. Единственият забележим признак на живот в нея бяха плувналите ѝ в сълзи очи.

– Сюзан?

Една-единствена сълза се търколи по потрепващата ѝ буза.

– Какво има? – примоли се командър Стратмор.

Локвичката кръв под трупа на Хейл се бе разляла по мокета като бликнал от кладенец петрол. Стратмор погледна притеснено трупа, после върна погледа си върху Сюзан. „Нима е разбрала?“ Не, нямаше начин. Стратмор знаеше, че се е погрижил за всичко.

– Сюзан? – Той пристъпи към нея. – Какво има?

Но тя не помръдваше.

– За Дейвид ли се безпокоиш?

Горната ѝ устна леко потрепери.

Стратмор се приближи още малко. Искаше му се да я докосне, но

се колебаеше. Споменаването на Дейвид бе отприщило съдържаната й печал. Беше като пробив в язовирна стена... помръдване на мускул, пот-реперване. И после изведнъж през тялото ѝ премина разтърсваща вълна на мъка. Неспособна да овладее треперещите си устни, Сюзан отвори уста, но не издаде нито звук.

Без да откъсва ледения си поглед от Стратмор, тя извади ръката си от джоба на самото му и я протегна към него.

Стратмор нямаше да се изненада дори ако видеше насочената към корема му берета. Но пистолетът все още бе в безжизнената ръка на Грег Хейл. Сюзан държеше нещо по-малко. След миг той разбра всичко.

Гледаше, загубил представа за реалността, времето сякаш бе спряло. Чуваше ударите на собственото си сърце. Мъжът, който години наред бе печелил битки с гиганти, беше унищожен за миг. Убит от любовта... и собствената си глупост. Гласкан от чувство на кавалерство, беше дал на Сюзан самото си, а заедно с него и собствения си SkyPager.

Ръката на Сюзан трепереше. Пейджърът падна на пода. С поглед, чието изумление Стратмор никога нямаше да забрави, тя изтича навън покрай него.

Той я остави да мине, после бавно се наведе и вдигна пейджъра. Нямаше нови съобщения – Сюзан бе прочела всички новопостъпили. Стратмор отчаяно прелисти списъка.

ОБЕКТ: ЕНСЕЙ ТАНКАДО – ТЕРМИНИРАН

ОБЕКТ: ПИЕР КЛОШАР – ТЕРМИНИРАН

ОБЕКТ: ХАНС ХУБЕР – ТЕРМИНИРАН

ОБЕКТ: РОСИО ЕВА ГРАНАДА – ТЕРМИНИРАН

Списъкът продължаваше. Стратмор се ужаси. „Мога да ѝ обясня! Тя ще разбере! Чест! Родина!“ Но имаше още едно съобщение, което досега не бе виждал... съобщение, което не можеше да ѝ обясни. Разтреперан, той го прочете:

ОБЕКТ: ДЕЙВИД БЕКЪР – ТЕРМИНИРАН

Главата на Стратмор клюмна. Мечтата му бе умряла.

104.

Сюзан излезе от „Възел 3“.
Залиташе.

ОБЕКТ: ДЕЙВИД БЕКЪР – ТЕРМИНИРАН

Тръгна като в сън към главния изход на „Крипто“. В ушите ѝ звучеше гласът на Грег Хейл: Сюзан, Стратмор ще ме убие! Сюзан, командърът е влюбен в теб!

Стигна до грамадната кръгла врата и отчаяно започна да набира комбинацията. Вратата не помръдваше. Опита отново, но масивната като врата на хранилище преграда не се отместваше. Изглежда, прекъсването на тока бе довело до изтриване на паролите за излизане. Капанът отказваше да я пусне.

Две ръце я обхванаха отзад и стиснаха полупарализираното ѝ тяло. Докосването бе познато, но тя се погнуси. Макар в него да отсъстваше бруталната сила на Грег Хейл, долавяше се отчаяна грубост и твърда като стомана решимост.

Сюзан се обърна. Мъжът, който я държеше, бе смазан и изплашен. Лицето му... това лице тя не бе виждала.

– Сюзан... – умолително проговори Стратмор. – Мога да обясня.

Тя опита да се отскубне. Но той я държеше здраво.

Сюзан опита да изпищи, но нямаше глас. Опита се да побегне, но здравите му ръце не я пускаха.

– Обичам те – прошепна той. – И винаги съм те обичал.

Стомахът на Сюзан се обърна.

– Остани с мен.

В главата ѝ се въртяха ужасяващи образи: затварящите се за последен път светлозелени очи на Дейвид... окървавеният труп на Грег Хейл на мокета... потрошеното обгоряло тяло на Фил Чартрукян върху кожата на генератора.

– Болката ще мине – увещаваеше я гласът. – И отново ще можеш да обичаш.

Но Сюзан не чуваше нищо.

– Остани с мен – умоляваше я гласът. – Аз мога да излекувам раните ти.

Тя отново започна да се бори със сковаващата я прегръдка.

– Направих го заради нас. Ние сме създадени един за друг... Сюзан, обичам те... – Потокът от думи се лееше, съдържан от години. – Обичам те... Обичам те!

И точно в този миг, сякаш отвратен от гнусното предложение на Стратмор, TRANSLTR изсъска безмилостно и остро. Звукът беше абсолютно нов... далечно, заплашително цвъртене, което се засилваше като развиваща се в търбуха на чудовището змия. Изглежда, фреонът така и не бе успял да стигне навреме там, където бе най-нужен.

Командър Стратмор пусна Сюзан и се обърна към струващия два милиарда долара компютър. Очите му се разшириха от страх.

– Не! – Той се хвана за главата. – Не!!!

Шестетажната „ракета“ се разтресе. Стратмор залитна неуверено напред. После падна на колене като окаян грешник пред своя гневен бог. Но това не можеше да помогне. В дъното на силоза титаново-стронциевите процесори на TRANSLTR току-що се бяха запалили.

105.

Огнена топка излетя нагоре през трите милиона силициеве чипа, съпроводена от уникален звук. Дращене на горски пожар, вой на торнадо, свистене на гейзер – всичко това събрано заедно в резониращия корпус. Беше като въздишка на дявол, носеща се из запечатана пещера в търсене на изход. Стратмор падна на колене, хипнотизиран от стремително приближаващия се зловещ звук. Звук, който предвещаваше превръщането на най-скъпия суперкомпютър в осеметажен огнен ад.

Мъчително бавно Стратмор се обърна към Сюзан. Тя стоеше като парализирана. Стратмор погледна с болка обляното ѝ в сълзи лице. Сюзан сякаш блещукаше под флуоресцентната светлина. „Ангел!“ Потърси в очите ѝ рая, който бе очаквал да намери, но видя там само смърт. Смъртта на нейното доверие. Любовта и честта бяха изчезнали. Фантазията, която го бе поддържала през последните години, бе умряла. Той никога нямаше да притежава Сюзан Флечър. Никога. В тялото му се разля внезапна пустота, пред която нямаше преграда.

Сюзан гледаше замаяна TRANSLTR. Знаеше, че там, в керамичната обвивка, към нея се носи огнена топка. Почувства бързото ѝ издигане към кислорода, освобождаван от горящите чипове. Само след секунди „Крипто“ щеше да се превърне в нещо по-ужасно от пламтяща пещ.

Разумът ѝ казваше да бяга, но мъртвата тежест на Дейвид Бекър я притискаше. Стори ѝ се, че чува гласа му, умоляващ я да се махне по-скоро от тук, но нямаше къде да отиде. „Крипто“ бе запечатана гробница. Не че това имаше някакво значение, защото мисълта за предстоящата смърт не я плашеше. Смъртта щеше да сложи край на болката. Тя щеше да отиде при Дейвид.

Подът на „Крипто“ потрепери, сякаш от дълбините на бушувашо море се надигаше кошмарно чудовище. И тя отново чу гласът на Дейвид: „Бягай, Сюзан! Бягай!“

Стратмор бе тръгнал към нея... лицето му бе стар спомен. Погледът в сивите му очи бе лишен от живот. Патриотът, живял в представите ѝ като герой, бе умрял, беше се превърнал в убиец. Изведнъж ръцете му отново я обхванаха, отчаяно се вкопчиха в нея. Той я целуна по бузата.

– Прости ми... – прошепна Стратмор.

Сюзан се опита да се отскубне, но той не я пускаше.

TRANSLTR се разтреса като ракета, готова всеки миг да се отдели

от земята. Подът на „Крипто“ се разлюля. Стратмор я притисна още по-силно.

– Прегърни ме, Сюзан. Имам нужда от теб.

Изблик на гняв ѝ даде силата, от която се нуждаеше. Гласът на Дейвид я призова: „Обичам те! Бягай!“ В неочакван прилив на енергия Сюзан се откопчи от ръцете на Стратмор. Грохотът ставаше оглушителен. Огнената стихия бе достигнала максимума на мощността си. TRANSLTR простена по шевове.

Гласът на Дейвид сякаш я насочи. Тя се хвърли през залата и се закатери по стълбата към офиса на Стратмор. Зад нея TRANSLTR изрева смразяващо.

Когато и последният силициев чип се изпари, мощна термична вълна излетя през горния кожух на силоза и из въздуха се разлетяха парчета разбита керамика. Богатият на кислород въздух в „Крипто“ беше всмукан от образувалия се вакуум.

Сюзан стигна до горната площадка и сграбчи перилата в мига, в който течението я увлече, завъртя я и тя видя далече долу заместник-директора по оперативните въпроси – гледаше я. Около него бушуваше огнена буря, но погледът му бе спокоен. Устните му помръднаха и той прошепна последната си дума:

– Сюзан!

Нахлуващият в TRANSLTR въздух се превърна в нажежен ад. В къс, помитащ всичко блясък, командър Стратмор се превърна от човек в силует... и легенда.

Бръснещата взривна вълна удари Сюзан и я отхвърли на цели пет метра в офиса на Стратмор. Последният ѝ спомен бе за изпепеляваща горещина.

106.

От прозореца на директорската заседателна зала, високо над купола на „Крипто“, гледаха три изумени лица. Експлозията бе разтърсила целия комплекс на АНС. Лиланд Фонтейн, Чад Бринкерхоф и Мидж Милкен бяха онемели от ужас.

На двайсет метра под тях гореше куполът на „Крипто“. Поликарбонатният покрив все още не се бе пропукал, но под прозрачната черупка бушуваше огън, из който се въртяха кълбета черен дим.

Тримата гледаха, изгубили дар слово. В пожара имаше някаква величественост.

– Мидж, изпрати там екип... веднага! – каза Фонтейн. Гласът му беше тих, но решителен.

В другия край на директорския офис зазвъня телефон.

Беше Джаба.

107.

Сюзан нямаше представа колко време е минало. Изгарящо парене в гърлото я върна в света на живите. Объркана, тя отвори очи и се огледа. Лежеше на мокет зад някакво бюро. Единствената светлина в стаята бе странно оранжево мъждене. Миришеше на горяща пластмаса. Стаята, в която се намиреше, всъщност не беше точно стая, а... разнебитена черупка. Завесите горяха, плексигласовите стени тлееха. И тогава си спомни всичко.

Дейвид.

Паниката я вдигна на крака. Въздухът, който вдишваше, разяждаше гърлото ѝ. Залитайки, тя отиде при вратата и потърси път за спасение. Стъпи с единия крак през прага, но кракът ѝ пропадна в пропаст и тя едва успя да улови дръжката – в последния момент. Висящата пътека бе изчезнала. На петнайсет метра под нея се виждаха изкривени парчета нажежен метал. Сюзан ужасена огледа залата на „Крипто“, която се бе превърнала в огнено море. Разтопените останки от три милиона силициеви чипа бяха изригнали от TRANSLTR като лава. Нагоре се издигаше гъст парлив пушек. Сюзан познаваше тази миризма. Силициев дим. Смъртоносна отрова.

Дръпна се обратно в малкия офис на Стратмор. Усещаше, че започва да ѝ прилязва. Гърлото ѝ гореше. Всичко около нея бе осветено от нажежена светлина. „Крипто“ умираше. „И аз с него“, помисли си тя.

За момент си помисли за единствения възможен изход – асансьора на Стратмор. Но знаеше, че този път е неизползваем, и то не защото не ѝ бе известна паролата – просто никаква електроника не би могла да оцелее след такава експлозия.

Но после си спомни думите на Хейл, че този асансьор получава захранване от главния корпус. Сюзан знаеше, че това е истина. Знаеше и че асансьорната шахта е железобетонна.

Около нея се въртяха кълбета дим. Тя тръгна опипом към вратата на асансьора, но когато стигна при нея, видя, че бутонът за повикване е тъмен. Трескаво заблъскало изгасналия електронен панел, после се отпусна на колене и заудря с юмруци по вратата.

И спря, защото усети някакво движение зад вратата. Изненадана се изправи. Изглежда, асансьорът беше тук! Отново натисна бутон. И отново нещо зад стъклото слабо избръмча.

И изведнъж разбра какво е станало. Панелът за повикване не беше изгорял, а само покрит със сажди. Избърса го с пръст и видя слабо светене.

Захранване имаше!

С прилив на надежда тя натисна бутона отново. Пак и пак, докато нещо зад вратата изщрака. Чуваше вентилатора в асансьора. „Кабината е тук! Защо, по дяволите, проклетата врата не се отваря?“

И тогава видя през дима малката клавиатура под панела бутоните с надписи на букви: от „А“ до „Z“. И си спомни. Имаше парола!

Пак безсилно удари с юмрук асансьорната врата и тя естествено пак отказа да се отвори. „Паролата! – помисли си Сюзан. – Стратмор така и не ми я каза!“ Силициевият дим вече изпълваше офиса. Задавена, Сюзан се опря на асансьорната врата. Не знаеше какво да прави. Отпусна се изнемощяла на пода. Задушаваше се.

Затвори очи, но гласът на Дейвид я събуди. „Бягай, Сюзан! Отвори вратата! Бягай!“ Тя отвори очи, очакваше да види над себе си лицето му, зелените му очи, палавата му усмивка. Но вместо лицето му на фокус изплува пак клавиатурата. Буквите от „А“ до „Z“. Паролата... Сюзан се вгледа в буквите. Едва ги виждаше. На течнокристалната индикация отдолу имаше място за пет символа. Празно място за пет символа. Мозъкът ѝ веднага пресметна вероятността: двайсет и шест на пета степен, 11 881 376 комбинации. Дори при секунда на проба това би ѝ отнело деветнайсет седмици.

Лежеше на пода пред асансьора. В главата ѝ нахлу развълнуваният глас на командър Стратмор: „Обичам те, Сюзан! Винаги съм те обичал! Сюзан! Сюзан! Сюзан!“

Знаеше, че е мъртъв, но гласът му бе така настоятелен... Тя чуваше името си отново и отново.

Сюзан... Сюзан...

И изведнъж в момент на кристална яснота се досети.

И с треперещи пръсти набра паролата:

S...U...Z...A...N

В следващата секунда вратата на асансьора се отвори.

108.

Асансьорът на Стратмор се спускаше бързо. Замаяната Сюзан виديваше дълбоко чист въздух. Изведнъж асансьорът забави ход и спря. Миг по-късно се чу специфичният шум от зацепване на зъбни колела и след малко кабината отново се задвижи, този път хоризонтално, явно подхваната от конвейер. Плавно ускори и се понесе с грохот към главния комплекс на АНС. Скоро отново спря и вратата се отвори.

Като кашляше задавено, Сюзан излезе в тъмния бетонен коридор. Намираше се в някакъв тунел... тесен и нисък. Пред нея се простираше двойна жълта линия – и се губеше напред в тъмнината.

„Подземната магистрала...“

Тръгна в тунела с преплитачи се крака, докосваше с ръка стената за сигурност. Вратата на асансьора зад нея се затвори с щракване. И Сюзан Флечър за пореден път се озова в мрак. Тишина.

Никакъв звук освен едва доловимо бучене откъм стените. Бучене, което се засилваше...

Изведнъж пред нея сякаш пукна зора. Тъмнината изтъня до мъгляво сияние. Стените на тунела започнаха да придобиват форма. Без никакво предупреждение някаква малка количка изскочи иззад завоя и фаровете я заслепиха. Сюзан се притисна до стената и затвори очи. Количката профуча покрай нея и миг по-късно се чу остро свистене на гуми в бетон. Бръмченето се разнесе отново – този път се приближаваше от обратната посока. След малко количката спря до нея.

– Госпожице Флечър! – чу се изумен глас.

Сюзан погледна смътно познатия ѝ мъж на седалката.

– Господи! – ахна мъжът. – Мислехме, че сте мъртва...

Сюзан го гледаше неразбиращо.

– Чад Бринкерхоф – смутено се представи той, като продължаваше да оглежда изучаващо вкаменената криптоложка. – Личен помощник на директора.

Сюзан най-после успя да отвори уста.

– Компютърът...

– Знаем. Качвайте се!

Фаровете на електромобила осветяваха бягащите назад стени.

– В главната база данни е проникнал вирус – каза Бринкерхоф.

– Знаем – прошепна Сюзан.

– Нуждаем се от вашата помощ.

Сюзан се бореше с напирещите да бликнат съзли.

– Стратмор...

– Знаем вече – прекъсна я Бринкерхоф. – Заобиколил е „Гонтлит“.

– Да... и... – Но това вече бяха думи, които не можеше да се насили да произнесе. „Той уби Дейвид!“

Бринкерхоф сложи ръка на рамото ѝ.

– Почти стигнахме, госпожице Флечър. Още съвсем малко...

Бързият електромобил модел „Кенсингтън“ зави и спря. В стената на тунела имаше перпендикулярен проход, слабо осветен от червени лампи на тавана.

– Хайде – подкани я Бринкерхоф и ѝ подаде ръка да слезе.

После тръгна пред нея в коридора. Сюзан вървеше като в мъгла. Покритият с теракота под плавно се спускаше. След малко наклонът се увеличи и Сюзан се хвана за перилата. Въздухът стана забележимо по-хладен. Продължиха да се спускат.

Тунелът се стесни. Отнякъде се разнесе ехо на чужди стъпки – уверената походка на човек, който знае къде отива. Бринкерхоф и Сюзан спряха и се обърнаха.

Към тях се приближаваше грамаден чернокож мъж. Сюзан го виждаше за пръв път. Мъжът я изгледа с пронизващ поглед и попита с глас, нетърпящ противоречие:

– Коя е тази?

– Сюзан Флечър – побърза да отговори Бринкерхоф.

Грамадният мъж изви вежди. Макар с мокри дрехи и покрита със сажди, Сюзан бе по-впечатляваща, отколкото си я бе представял.

– А командър Стратмор? – попита той.

Бринкерхоф поклати скръбно глава.

Мъжът не каза нищо, само отмести за момент очи. После отново погледна Сюзан.

– Лиланд Фонтейн – представи се той и ѝ подаде ръка. – Радвам се, че сте добре.

Сюзан го гледеше неспособна да каже каквото и да било. Знаеше, че все някой ден би трябвало да се запознае с директора, но не си беше представяла, че срещата им може да стане при подобни обстоятелства.

– Елате, госпожице Флечър – каза Фонтейн и тръгна пред тях. – В момента ни трябва цялата помощ, която можем да получим.

Коридорът свършваше с метална стена. Фонтейн въведе код за влизане, като вкара ръката си във вградената криптокутия и след това

сложи дясната си ръка върху малък стъклен панел. Отдолу проблесна светлината на скенер. Миг по-късно масивната стена с грохот започна да се плъзга наляво.

В АНС имаше само едно място, смятано за по-свещено от залата на „Крипто“, и Сюзан Флечър разбираше, че ѝ предстои да влезе в него.

109.

Командният център на главната база данни на АНС представляваше умалено копие на центъра за управление на полети на НАСА. Двадесет компютърни работни станции бяха подредени срещу видеостена с размери девет на дванайсет метра в дъното на залата. По екрана проявяваха числа и диаграми, появяваха се и изчезваха, сякаш някой си играеше с дистанционното на телевизор. Техници бягаха по работните станции и влачеа дълги разпечатки. Всички ръкомахаха и крещяха. Цареше пълен хаос.

Камерата беше разположена на 75 метра под земята и така беше защитена както от атомен взрив, така и от електромагнитна бомба, чийто поразяващ импулс изважда от строя всякаква електроника.

Една от работните станции бе монтирана на издигнат подиум в центъра на залата. Пред нея стоеше Джаба и ръмжеше заповеди на подчинените си. Беше величествен като древен крал. На екрана пред него бе изписано съобщение. Съобщение, което бе до болка познато на Сюзан. Букви с размер, достоен за билборд, заплашително предупреждаваха:

**САМО ИСТИНАТА ЩЕ ВИ СПАСИ СЕГА... ВЪВЕДЕТЕ
КЛЮЧОВАТА ФРАЗА:**

Като впримчена в сюрреалистичен кошмар, Сюзан последва Фонтейн към подиума. Светът около нея се бе свил в малка топка с размити очертания.

Джаба ги видя и се извърна към тях като побеснял бик.

– Не създадох „Гонтлит“ за удоволствие!

– „Гонтлит“ вече го няма – отговори Фонтейн.

– Нищо ново, директоре – изръмжа Джаба. – Ударната вълна ме събори на пода по задник! Къде е Стратмор?

– Командър Стратмор е мъртъв.

– Нищожно възмездие.

– По-спокойно, Джаба – сръза го директорът. – Кажете ми как стоят нещата. Колко е опасен този вирус?

Джаба изгледа началника си и избухна в смях:

– Вирус ли? – Острият му глас проехтя в подземната камера. – Мислите си, че е вирус?

Фонтейн си замълча. Дръзкото поведение на Джаба беше в разрез

със служебната йерархия, но Фонтейн разбираше, че нито моментът, нито мястото са подходящи да го постави на мястото му. Тук, долу, Джаба стоеше по-високо и от Бог. Защото компютърните проблеми имаха свойството да не се съобразяват с длъжност и пост.

– Не е ли вирус? – с надежда попита Бринкерхоф.

Джаба изсумтя презрително.

– Вирусите имат механизъм за репликация, симпатяго! Това нещо няма.

Сюзан пристъпи напред. Все още не можеше да се съсредоточи.

– В такъв случай какво става? – попита Фонтейн. – Мислех, че има вирус.

– Вирусите... – започна Джаба и изтри потта от челото си. – Вирусите се възпроизвеждат. Те създават клонинги на самите себе си. Те са суетни и глупави... бинарни егоманиаци. Плодят се по-бързо от зайци. Това е и тяхната слабост – човек, който знае какво прави, може да ги кръстоса и да ги прати в трета глуха. За нещастие тази програма няма его и не желае да се възпроизвежда. Тя е абсолютно целенасочена. Допускам дори, че след като постигне целта си тук, тя ще извърши двоично самоубийство. – Джаба почтително разпери ръце към предвиждания хаос на големия екран. – Дами и господа... – той въздъхна, – пред вас е камикадзето на компютърните нашественици – червеят.

– Червей?! – простена Бринкерхоф.

– Да, червей – разгорещи се Джаба. – Никакви сложни структури, най-първични инстинкти: яж, отделяй, пълзи. Това е. Простота. Смъртоносна простота. Прави, каквото е програмиран да прави, и се изнася.

Фонтейн го изгледа строго.

– И какво точно е програмиран да прави този червей?

– Нямам представа – отговори Джаба. – В момента се придвижва и се прикачва към секретните ни данни. След това... след това може да направи всичко. Може да реши да изтрие всичките ни файлове, а може да реши да запише усмихнати личица в определени файлове за случило-то се в Белия дом.

– Можеш ли да го спреш? – попита все така спокойно Фонтейн.

Джаба въздъхна и се обърна към екрана.

– И за това нямам представа. Всичко зависи от това колко ни е ядосан авторът му. – Той посочи подканващото съобщение на стената. – Може ли за начало някой да ми каже какво означава това?

САМО ИСТИНАТА ЦЕ ВИ СПАСИ СЕГА... ВЪВЕДЕТЕ КЛЮЧОВАТА ФРАЗА:

Джаба чакаше за отговор, но никой не каза нищо, така че той продължи:

– На мен ми се струва, че някой се опитва да ни го начука, директор Фонтейн. Най-обикновено изнудване. Не съм виждал по-откровено написана бележка с искане за откуп.

В този момент се обади Сюзан Флечър. Гласът ѝ беше тих, дрезгав, и кух.

– Това е... Енсей Танкадо.

Джаба я изгледа изненадано.

– Танкадо?!

Сюзан безсилно кимна и каза:

– Той искаше да си признаем... за TRANSLTR... но това му струва...

– Признание? – прекъсна я смаяно Бринкерхоф. – Танкадо е искал да си признаем за TRANSLTR? Според мен вече е малко късно за това!

Сюзан отвори уста, но Джаба я изпревари.

– По всичко личи, че Танкадо е използвал кил-код – каза той, загледан в съобщението на екрана.

– Кил-код? – повтори Бринкерхоф.

Джаба кимна.

– Да. Това е ключът, който спира червея. Казано просто, ако признаем, че притежаваме TRANSLTR, Танкадо ще ни даде кил-кода. Въвеждаме го и спасяваме базата данни. Добре дошли в ерата на цифровото изнудване.

Фонтейн стоеше като вкаменен.

– И с колко време разполагаме?

– Около час – отговори Джаба. – Колкото трябва, за да свикаме пресконференция и да изпеем, каквото се иска от нас.

– Препоръки? – настоя Фонтейн.

– Препоръки? – Джаба сякаш не вярваше на ушите си. – Искате препоръка? Ще ви дам препоръка! Ето я: спрете да се ебавате с хората!

– Я по-кратко! – изсумтя Фонтейн.

– Шефе! – възкликна Джаба. – Точно в този момент Енсей Танкадо е пребарал нашата база данни. Дайте му каквото иска! Щом иска светът да научи за TRANSLTR, обадете се в Си Ен Ен и си смъквайте гащите. И без това в момента TRANSLTR е свършил... какво ви пука, по дяволите?

Възцари се тишина. Фонтейн, изглежда, обмисляше предложението сериозно. Сюзан понечи да каже нещо, но Джаба отново я изпревари:

– Какво чакате, шефе? Свържете се с Танкадо по телефона. Кажете му, че сме съгласни. Този кил-код ни трябва, иначе смятайте, че утре няма да ни има.

Никой не помръдваше.

– А бе вие луди ли сте?! – изкрещя Джаба. – Обадете се на Танкадо! Кажете му, че свиваме знамената. Дайте ми килкода! Веднага!!! – Джаба извади мобилния си телефон и го тръсна, за да го отвори. Дайте ми номера му! Лично ще се обадя на тоя никаквец.

– Спри – прошепна Сюзан. – Танкадо е мъртъв.

Джаба я изгледа изумено, все едно го бяха пронизали с куршум в корема. Изглеждаше готов да рухне на пода.

– Мъртъв?! Но тогава... значи... не можем да...

– Значи, че ни трябва нов план – съвсем спокойно заяви Фонтейн.

Джаба ги гледаше като обезумял. Изведнъж някой се разкрещя като луд:

– Джаба! Джаба!...

Беше Соши Кута. Тичаше към подиума и носеше дълга разпечатка.

– Джаба! – ужасено потрети тя. – Червеят... Току-що разбрах какво е програмиран да направи! – И напъха разпечатката в ръцете му. – Изтеглих това от файла със системните заявки. Изолирахме командите на червея – виж тези фрагменти код.

Шефът на Сис-сек заби поглед в разпечатката и ахна:

– О, Господи! Танкадо... копеле мръсно!

110.

– Директор Фонтейн – каза Джаба, след като успя да си поеме дъх.
– Нямаме избор. Трябва да изключим базата данни.

– Не може – отговори Фонтейн. – Резултатите ще са катастрофални.

Джаба знаеше, че директорът е прав. Базата данни на АНС беше свързана с повече от три хиляди клиенти от цял свят. Всеки ден военни от най-висш ранг отваряха сателитни снимки с актуална информация за дислокацията на въоръжените сили на други страни. Инженери на „Локхийд“ изтегляха структурирани по степента на засекретеност чертежи на съвременни оръжия. Агенти, изпратени в различни краища на света, проверяваха за настъпили промени в текущите им задачи. Базата данни на АНС бе гръбнакът на хиляди операции на американското правителство. Изключването ѝ без предупреждение би предизвикало информационно затъмнение с непредсказуеми последици в разузнавателната общност.

– Съзнавам какво означава това, сър – обясни Джаба, – но просто нямаме избор.

– Обясни по-подробно – заповяда Фонтейн и хвърли бърз поглед на Сюзан, която стоеше до него, но тя изглеждаше като отнесена.

Джаба избърса челото си. На всички им беше ясно, че обяснението няма да им допадне.

– Този червей... – започна Джаба. – Червеят не изпълнява обикновен дегенеративен цикъл. Цикълът е селективен. С други думи... червеят яде само определени неща.

Бринкерхоф отвори уста, за да каже нещо, но Фонтейн му махна да мълчи.

– Повечето деструктивни програми от този тип просто изтриват базата данни – продължи Джаба, – но в нашия случай става дума за нещо по-сложно. Изтриването ще засегне само файлове с определени характеристики.

– Искаш да кажеш, че няма да атакува цялата база данни? – с надежда попита Бринкерхоф. – Но това е добре...

– Не! – избухна Джаба. – Лошо е! Толкова е лошо, че все едно ни го е научал целият!

– Без цинизми! – скастри го Фонтейн. – За какви характеристики става дума? Файлове с военна информация? Секретни операции?...

Джаба поклати глава, погледна Сюзан, която все още сякаш беше някъде другаде, после каза:

– Сър, както ви е известно, всеки, който иска да се включи в базата данни отвън, трябва да мине през серия защитени сървъри, преди да получи достъп.

Фонтейн кимна. Йерархичната структура на достъпа до базата данни бе гениално замислена. Хората с допуск до нея можеха да се свързват по модем чрез интернет. И в зависимост от оторизиращата последователност получаваха достъп само до определените им информационни зони.

– Понеже сме свързани към глобалния интернет – обясни Джаба, – хакери, чужди правителства и акулите на ФЕГ се навъртат неуморно около тази база данни в опит да намерят начин да разбият защитата ѝ.

– Знам – каза Фонтейн. – И също така неуморно и непрестанно филтрите на нашата защита ги държат настрана. Какво искаш да кажеш?

Джаба погледна разпечатката в ръцете си.

– Искам да кажа следното: червеят на Танкадо не атакува данните ни, а филтрите на защитата ни.

Фонтейн пребледня. Сега вече последиците му бяха ясни: червеят имаше за цел премахването на филтрите, благодарение на които базата данни можеше да предлага секретна информация. Без филтрите цялата информация в базата данни щеше да стане достъпна за всеки отвън.

– Трябва да се изключим – повтори Джаба. – Само след час всеки третокласник с модем ще има максимален допуск до всичко.

Фонтейн млъкна.

Джаба очевидно губеше търпение. Накрая викна на Соши:

– Соши! Ви-ар! Веднага!

Соши хукна нанякъде.

Джаба често прибягваше до ви-ар. В компютърните среди ВР означава „виртуална реалност“, но в АНС съкращението се използваше за „визуална репрезентация“. В свят, пълен с техници и политици с различна степен на техническа компетентност, графичното представяне често бе единствената възможност да се илюстрира идея – една-единствена падаща крива обикновено предизвикваше десет пъти по-енергична реакция от тонове таблични данни. Джаба знаеше, че в дадената ситуация ви-ар е най-прекият път да докаже основателността на безпокойствата си.

– Ви-ар! – извика Соши от един терминал в дъното на залата.

На стената пред тях се появи компютърно генерирана графика.

Сюзан я погледна незаинтересовано, но всички други се възряха в екрана.

Графиката показваше мишена. В самия ѝ център се намираще червен кръг с надпис „Данни“. Около центъра имаше пет концентрични окръжности – поясите бяха в различен цвят и с различна дебелина. Най-външният кръг бе с понижена наситеност на цвета и вече почти прозрачен.

– Имаме пет нива на защита – обясни Джаба. – Основния хост, който наричаме „Бастион“, два комплекта пакетни филтри за FTP и X11, тунелен блок и накрая РЕМ базиран прозорец за оторизация, резултат от проект „Тръфъл“. Външният щит, който практически изчезва пред очите ви, е хостът по външния периметър. Виждате, че вече почти го няма. До един час такава ще е съдбата и на петте щита. След това можем да приветстваме с добре дошъл всеки, който пожелае да ни посети. Защото тогава всеки байт информация на АНС ще бъде публично достояние.

Фонтейн разглеждаше диаграмата с пламтящ поглед. Вринкерхоф изпъшка безсилно:

– И този червей може да отвори нашата база данни за света?

– Детска игра за Танкадо – отсеке Джаба. – „Гонтлит“ беше единствената ни сигурна защита. И Стратмор я ликвидира с едно щракване на пръсти.

– Но това е война – прошепна Фонтейн; в гласа му за първи път се промъкваше някаква емоция.

Джаба поклати глава.

– Съмнявам се Танкадо някога да е допускарал, че може да се стигне дотук. Според мен е смятал, че винаги може да сложи край на играта.

Фонтейн гледаше замислено екрана, на който междуременно първата от петте стени се стопи без следа.

– Лека му пръст на „Бастион“! – извика един техник в дъното на залата. – В момента е оголен вторият щит!

– Трябва да започнем да изключваме – настоя Джаба. – Както се развиват нещата, смятам, че разполагаме с не повече от четиридесет и пет минути. Изключването е сложен процес.

Това беше истина. Базата данни на АНС бе конструирана по начин, предполагащ, че никога няма да остане без захранване – случайно или злоумишлено. Към многократното дублиране на телефонни и захранващи линии, осъществено под земята, и към проектираната с няколко нива на резервиране мрежа съществуваша няколко схеми на свързване към щатската електроподаваща мрежа с оглед избягване на зависимостта от един доставчик. Изключването на подобна система представляваше

поредица от потвърждавания в рамките на специално изработен за екстрени ситуации протокол и беше много по-сложно от изстрелването на балистична ракета от атомна подводница.

– Имаме време – каза Джаба, – но само, ако не се бавим. Ръчното изключване ще ни отнеме около половин час.

Фонтейн продължаваше да гледа диаграмата, явно обмисляше съществуващите възможности.

– Шефе! – избухна Джаба. – Когато файъруолите се сринат, всеки жител на тази планета с компютър пред себе си ще получи висша степен на допуск до най-съкровенията ни тайни! Говоря за онова ниво, на което не съществуват ограничения. Доклади от тайни операции! Внедрени агенти! Имена и адреси на всички участници във федералната система за охрана на свидетели! Кодове, оторизиращи изстрелването на ракети! Трябва да изключваме! Веднага!

Но директорът не изглеждаше развълнуван.

– Трябва да има някакъв друг начин.

– Да! – изкрещя Джаба. – Кил-кодът! Само че, както разбирам, единственият, на когото е известен, е мъртъв!

– А не можем ли да извъртим комбинациите? – предложи Бринкерхоф. – Методът на грубата сила. Да го налучкаме?

Джаба безпомощно вдигна ръце.

– Господи боже мой! Става дума за нещо като парола, с други думи – случайна комбинация. Няма как да се досетим. Да го налучкаме!?! Ако смяташ, че можеш да въведеш шестстотин трилиона числа в следващите четиридесет и пет минути... моля, заповядай!

– Кил-кодът е в Испания – със слаб глас се намеси Сюзан. Всички присъстващи се обърнаха към нея. Това бяха първите ѝ думи от доста време.

– Танкадо го е предал, преди да умре – обясни тя. Очите ѝ бяха плувнали в сълзи.

Никой не разбираше за какво става дума.

– Ключът – обясни Сюзан и потръпна. – Командър Стратмор е изпратил там човек, който да го издири.

– И? – попита Джаба. – Намерил ли го е?

Сюзан неуспешно се опитваше да преглътне напирещите да бликнат сълзи.

– Да – зададено отговори тя. – Мисля, че е успял.

111.

В командната зала се разнеси силен вик:

– Акули!

Джаба мигновено се извърна към екрана. Извън концентричните окръжности се бяха появили две тънки линии. Изглеждаха като сперматозоиди, опитващи се да оплодят съпротивляваща се яйцеклетка.

– Кръв във водата, момчета! – Джаба се обърна към директора. – Трябва ми решение. Или започваме да изключваме моментално, или няма да успеем да го направим навреме. В мига, в който усетят, че „Бастيون“ го няма, двамата натрапници ще нададат боен вик.

Фонтейн не реагира. Беше дълбоко замислен. Новината на Сюзан Флечър за намиращия се в Испания ключ му се бе сторила окуражаваща. Той я погледна. Тя изглеждаше като оттеглила се в собствен свят, седнала безсилно на един стол и отпуснала глава в ръцете си. Фонтейн не знаеше какво точно е предизвикало тази реакция, но каквото и да беше, време за това нямаше.

– Искам решение! – продължи да настоява Джаба. – Веднага!

Фонтейн вдигна поглед. И му отговори с абсолютно спокоен глас:

– Искаш решение? Ще го получиш. Няма да изключваме! Ще чакаме.

Челюстта на Джаба провисна.

– Какво?! Но това е...

– Риск – прекъсна го Фонтейн. – Гамбитен ход, който може да ни донесе печалбата. – Той взе мобилния телефон на Джаба, набра един номер и каза: – Мидж. Слушай внимателно...

112.

– Надявам се да знаете какво правите – изсъска Джаба. – Защото така губим последната възможност за планомерно изключване.

Но Фонтейн не му отговори.

Сякаш чакала точно този момент, вратата на командната зала се отвори и през нея влетя Мидж. Беше толкова задъхана, че едва можеше да говори.

– Директоре... Централата ще ни свърже всеки миг.

Фонтейн се обърна очаквателно към екрана. След петнайсет секунди на него се появи жива картина.

В началото образът бе на снежинки и малко накъсан, но постепенно се изчисти. Това беше предаване на образ с помощта на QuickTime – само пет кадъра в секунда. Картината показваше двама души. Единият беше рус, с военна подстрижка, другият – типичен американски блондин. И двамата бяха седнали срещу камерата като телевизионни говорители в очакване да бъдат пуснати в ефир.

– Какво е това, по дяволите? – възкликна Джаба.

– Стой мирно! – срязва го Фонтейн.

Мъжете седяха в нещо като микробус. Около тях висяха всевъзможни кабели. В този момент с прашене се включи звуковият канал. Изведнъж картината се обогати с фонов шум.

– Получаваме звук и образ по два различни канала, така че звукът ще има петсекундно закъснение в двете посоки.

– Кои са тези хора? – неспокойно попита Бринкерхоф.

– Сателитна връзка – мъгляво обясни Фонтейн, без да сваля поглед от двамата мъже, които бе изпратил в Испания. Просто бе взел нужната предпазна мярка. Бе приел плана на Стратмор в почти всички негови подробности: прискърбната необходимост да бъде отстранен Енсей Танкадо, модифицирането на „Цифрова крепост“ – всичко това беше поставено на здрава основа. Но в него бе имало нещо, от което Фонтейн се чувстваше притеснен – използването на Улохот. Улохот бе опитен, но беше наемник. Можеше ли при това положение да му се има доверие? Дали нямаше да задържи ключа за себе си? Фонтейн бе преценил, че е разумно да го държи под око, ей така, за всеки случай, и бе направил необходимото.

113.

– В никакъв случай! – извика в камерата мъжът с военната подтрижка. – Имаме заповед! Докладваме само на директор Лиланд Фонтейн и на никой друг.

Възражението накара Фонтейн да се поусмихне.

– В такъв случай предполагам не знаете кой съм аз.

– И какво значение има това? – разгорещено отвърна блондинът.

– Нека обясня – прекъсна го Фонтейн. – Нека ви обясня нещо веднага.

След няколко секунди, с почервенели лица, двамата мъже се представиха на директора на Агенцията за национална сигурност:

– Сър, аз съм агент Колиандър, а това е агент Смит.

– Чудесно – въздъхна Фонтейн. – Докладвайте.

Сюзан Флечър продължаваше да седи със затворени очи в дъното на залата и да се бори със задушавачата я самота, която сякаш я притискаше физически. Ридаше вътрешно, ушите ѝ пищяха. Нищо не чувстваше и не искаше да чувства. Хаосът в контролната зала достигаше до съзнанието ѝ като тих шепот.

Междувременно присъстващите неспокойно слушаха доклада на агент Смит.

– В изпълнение на вашата заповед, господин директор започна Смит, – ние сме в Севиля вече втори ден с цел проследяване на Енсей Танкадо.

– Разкажете ми за убийството – нетърпеливо го подкани Фонтейн.

Смит кимна.

– Наблюдавахме го от микробуса. Намирахме се на около петдесет метра. Стана съвсем гладко. Улохот несъмнено е голям професионалист. Но след това нещата излязоха извън контрол. Появиха се странични хора и Улохот така и не успя да изведе обекта.

Фонтейн кимна. Агентите му бяха докладвали по време на визитата му в Южна Америка, че нещо не се е развило по плана – точно това го бе принудило да съкрати посещението си там.

Намеси се Колиандър:

– Останахме с Улохот, както наредихте. Но той изобщо не опита да отиде в моргата. Вместо това започна да следи някакъв мъж. Който изглеждаше съвсем обикновен... костюм и вратовръзка.

– Обикновен? – Фонтейн се замисли. Това му изглеждаше като игра на Стратмор – който разумно бе решил да не намесва АНС в тази история.

– Отказ на FTP филтрите! – извика един от техниците.

– Обектът ни трябва – настоя Фонтейн. – Къде е Улохот?

Смит погледна през рамо.

– Ами... при нас е, сър.

Фонтейн въздъхна с облекчение.

– Къде? – Това беше най-добрата новина през целия този отвратителен ден.

Смит посегна към камерата я завъртя. Обективът обходи вътрешността на микробуса и се видяха две отпуснати тела, подпрени на задната стена. И двете не показваха признаци на живот. Едното бе на едър мъж с очила с телени рамки. Другият бе по-млад, с тъмен перчем и окървавена риза.

– Улохот е отляво – сметна за нужно да поясни Смит.

– Улохот е мъртъв? – повиши глас директорът.

– Да, сър.

Фонтейн знаеше, че по-късно ще се намери достатъчно време за подробни обяснения. Погледна за миг изтъняващите щитове и каза бавно и отчетливо:

– Агент Смит. Трябва ми обектът.

Смит го погледна смутено.

– Сър, ние продължаваме да нямаме и най-малка представа какво точно представлява той. Информирани сме само за онова, което се налага да знаем.

114.

– Тогава го потърсете! – нареди Фонтейн.

Безсилен да помогне с каквото и да било, директорът проследи как двамата агенти претърсват двете отпуснати тела за лист със случайни букви и цифри. Джаба пребледняваше все повече и повече.

– Господи, те не могат да намерят нищо. Свършени сме!

– Губим FTP филтрите! – извика разтревожен глас. – Оголване на третия щит!

На големия екран агентът с военната подстрижка безпомощно разпери ръце.

– Сър, никакъв ключ няма. Претърсихме обстойно и двамата. Джобове... облекло... портфейли. Никаква следа. Улохот носеше компютър модел „Монокъл“ и прегледахме и него. Доколкото може да се прецени, не е изпращал нищо наподобяващо случаен низ от цифри и букви... само списък на убитите.

– По дяволите! – изпусна нервите си Фонтейн. – Трябва да е там. Продължавайте да търсите!

Джаба реши, че е видял достатъчно: Фонтейн бе играл хазартно и бе загубил. Сега беше ред той да поеме контрола над нещата. Грамадният сис-сек се спусна от подиума като буря от планина – и се развика на служителите си:

– Получете достъп до дублиращите вериги! Започнете изключване! Веднага!

– Няма да успеем! – отчаяно извика Соши. – Трябва ни половин час. Докато успеем да изключим, всичко ще е свършило!

Джаба отвори уста да я скастри, но в същия миг откъм задната половина на залата се разнесе отчаян вик.

Всички се обърнаха. Сюзан Флечър бе станала. Приличаше на привидение. Лицето ѝ бе тебеширенобяло, а очите ѝ бяха приковани в екрана, където поредният петсекунден кадър показваше Дейвид Бекър – безжизнен и окървавен на пода на микробуса.

– Убили сте го! – изпищя тя. – Убили сте го! – Залитна към екрана и протегна ръце. – Дейвид...

Всички я гледаха смутено. Сюзан се приближи до екрана. Все така повтаряше името на любимия си, без да откъсва поглед от него.

– Дейвид – задъхано прошепна тя. – О, Дейвид... как можах...

Фонтейн изглеждаше объркан.

– Познавате ли този човек?

Сюзан изобщо не го чу. Спря пред големия екран и все така объркана и смазана продължи да шепне името на мъжа, когото обичаше.

115.

Празнотата в съзнанието на Дейвид Бекър бе всепоглъщаща. „Аз съм мъртъв“. Но все пак чуваше нещо. Далечен глас...

Изпитваше пареща болка. Кръвта му бе като течен огън. „Това тяло не е моето“. Но наистина чуваше някакъв глас, който го викаше. Тъничък, далечен... Част от него. Имаше и други гласове... непознати, несъществуващи. Викаха нещо. Опита се да ги блокира. Защото го интересуваха само онзи глас. Който се усилваше и отслабваше на приливи и отливи.

– Дейвид...

Разсеяна светлина. Съвсем слаба в началото... сив отвор в тъмнината. Засилваше се. Бекър опита да помръдне. Болка. Опита да проговори. Тишина. Гласът не спираше да го призовава.

До него имаше някой, който го повдигаше. Бекър немощно опита да се обърне към гласа. Или може би някой го обръщаше? Викаха го. Той разсеяно погледна осветения образ на някакъв малък екран. Беше жена... жена, която гледаше към него от друг свят. „Дали не ме наблюдава как умирам?“

– Дейвид...

Гласът му бе познат. Тя беше ангел. Беше дошла да го вземе. Ангелът проговори:

– Дейвид, обичам те.

И той изведнъж разбра.

Сюзан протягаше ръце към екрана, плачеше, смееше се, понесена от вихрушката на невероятни емоции. Трескаво избърса сълзите по бузите си.

– Дейвид... аз... аз мислех...

Агент Смит сложи Дейвид на стола с лице към камерата.

– Малко е замаян, мадам. Дайте му секунда.

– Но... – запъна се Сюзан. – Видях съобщение, в което се казваше, че...

Смит кимна.

– И ние го прочетохме. Улохот е избързал с преброяването на пилците.

– А кръвта...

– Мускулна рана – отговори Смит. – Вече я бинтовахме.

Сюзан бе загубила дар слово.

Агент Колиандър се обади зад кадър:

– Ударихме го с новия J23 – парализиращо оръжие с дълготраен ефект. Сигурно го е заболяло силно, но трябваше да го приберем от улицата без забавяне.

– Не се тревожете, мадам – увери я Смит. – Ще се възстанови напълно.

Дейвид Бекър гледаше малкия монитор пред себе си. Беше объркан и замаян. Картината на екрана показваше зала... зала, в която цареше хаос. Сюзан бе там и го гледаше.

Плачеше и се смееше.

– Дейвид! Господи, благодаря ти! Мислех, че съм те изгубила!

Той разтри слепоочията си, намести се пред камерата и придърпа микрофона.

– Сюзан?

Тя го погледна удивено. Мъжествените черти на Дейвид изпълваха целия огромен екран. Гласът му изгърмя в залата:

– Сюзан, искам да те попитам нещо. – Резониращият му глас накара всички да забравят за миг работата си и да се обърнат към него.

– Сюзан Флечър – избоботи гласът, – ще се омъжиш ли за мен?

В залата се възцари мъртва тишина. Някакъв бележник падна на пода, но никой не се наведе да го вземе. Чуваше се само лекото жужене на вентилаторите на мониторите и равномерното дишане на Дейвид Бекър, донасяно дотук от Испания.

– Д-дейвид... заекна Сюзан, без да съзнава, че около нея има трийсет и седем души, които наблюдават сцената с приковано внимание. – Ти вече ме попита, не помниш ли? Преди пет месеца. И аз се съгласих.

– Зная – широко се усмихна той. – Само че този път... той вдигна лявата си ръка пред камерата и показа златната халка на безимения си пръст, – този път имам пръстен.

116.

– Прочетете го, господин Бекър! – заповяда Фонтейн.

Джаба седеше плувнал в пот, вдигнал ръце над клавиатурата.

– Да – обади се и той, – прочетете благословения надпис!

Сюзан Флечър стоеше до тях – коленете ѝ трепереха, но лицето ѝ сияеше. Всички в залата бяха зарязали текущите си задачи и гледаха с надежда огромното изображение на Дейвид Бекър. Професорът завъртя пръстена в ръцете си и се вгледа в гравирания текст.

– И четете внимателно! – предупреди Джаба. – Една правописна грешка може да ни преебе!

Фонтейн остро изгледа Джаба. Ако имаше област, в която директорът бе специалист, това бяха кризисните ситуации и той знаеше, че създаването на допълнително напрежение не е добра идея.

– Спокойно, господин Бекър. Ако направим грешка, ще въведем кода, докато не го направим както трябва.

– Лош съвет, господин Бекър – отрязва Джаба. – Внимавайте да не съъркаме първия път. Кил-кодовете обикновено вървят с наказателна клауза – за да се предотврати използването на метода „проби и грешки“. Така че въведем ли неправилен код, много е вероятно цикълът да се ускори. При две грешки... не изключвам блокиране на по-нататъшните опити. Край на играта, нали се сещате?

Директорът се намръщи и отново погледна към екрана.

– Господин Бекър? Грешката е моя. Четете внимателно... наистина крайно внимателно.

Бекър кимна и разгледа внимателно пръстена. После бавно започна да диктува съдържанието на гравирания надпис:

– Q... U... I... S... интервал... C...

Сюзан и Джаба го прекъснаха едновременно:

– Интервал? – Джаба спря да въвежда. – Има интервал?

Бекър сви рамене и за всеки случай погледна пръстена.

– Да... Има, и то много.

– Пропускам ли нещо? – осведоми се Фонтейн. – Какво чакаме?

– Сър – обади се Сюзан, видимо смутена. – Просто... просто...

– Съгласен съм – подкрепи я Джаба. – Странно е. Паролите никога не съдържат интервали.

Бринкерхоф преглътна с мъка.

– И какво означава това?

– Означава – намеси се Сюзан, – че това може да не е кил-кодът.

– Разбира се, че е кил-кодът – извика Бринкерхоф възмутено. – Какво друго може да е? За какво иначе ще ни го дава Танкадо? Кой, по дяволите, би гравирал някакви случайни букви на пръстен?

Фонтейн спря тирадата на Бринкерхоф с остър поглед.

– Тъ... приятели? – обади се Бекър, който не беше уверен редно ли е да се намесва. – Вие нещо все за случайни букви говорите. Дали не е редно да ви кажа, че... буквите по този пръстен изобщо не са случайни.

– Какво? – извикаха всички.

Видимо притеснен, Бекър каза:

– Съжалявам, но тук определено става дума за думи. Готов съм да призная, че са изгравирани доста нагъсто и на пръв поглед биха могли да се сторят някому случайни, но ако човек се вгледа внимателно, не може да не разбере, че гравираният надпис е... хм... на латински.

Джаба ахна:

– Майтапиш се!

Бекър поклати глава.

– Нищо подобно. Тук пише: Quis custodiet ipsos custodes. Което, грубо преведено, означава...

– „Кой ще пази пазачите!“ – довърши Сюзан вместо него.

Бекър се сепна.

– Сюзан, не знаех, че знаеш...

– Цитатът е от „Сатири“ на Ювенал – възкликна тя. – Кой ще пази пазачите! Кой ще пази АНС, докато ние пазим света? Любимата фраза на Танкадо!

– Е? – не изтърпя Мидж. – Ключът ли е това, или не?

– Трябва да е ключът – заяви Бринкерхоф.

Фонтейн мълчеше и мислеше.

– Не съм сигурен, че е ключът – със съмнение каза Джаба. – Изглежда ми доста невероятно Танкадо да е използвал неслучайна поредица.

– Добре де – нетърпеливо се провикна Бринкерхоф, – пропуснете интервалите и въведете проклетия код без тях!

Фонтейн се обърна към Сюзан:

– Вашето мнение, госпожице Флечър?

Тя се замисли за момент. Не можеше да каже какво точно, но нещо определено не беше наред. Сюзан познаваше Танкадо достатъчно добре и помнеше, че този човек обожаваше простотата. Неговите

доказателства и стилът му на програмиране винаги бяха кристално ясни и абсолютни. Да се изпускат интервалите ѝ се струваше много странно. Вярно, беше дреболия, но това бе дефект и в никакъв случай не бе чисто. Най-сетне, общо казано, това не можеше да се възприеме като перлата в короната на Танкадо.

– Не ми изглежда наред – каза накрая Сюзан. – Не мисля, че това е ключът.

Фонтейн пое дълбоко дъх, без да я изпуска от поглед.

– Госпожице Флечър, според вас, ако това не е ключът, защо Танкадо е искал да го даде някому? Ако е знаел, че сме го убили... не е ли логично да предположим, че би искал да ни накаже, като направи така, че пръстенът да изчезне?

В диалога се намеси нов глас:

– Ъъ... господин директор?

Всички очи се насочиха към екрана. Беше агент Колиандър в Севиля. Беше се навел над рамото на Бекър и говореше в микрофона.

– Дано тази информация ви е от полза, но аз не съм сигурен, че Танкадо е знаел, че го убиват.

– Моля? – попита Фонтейн.

– Улохот беше професионалист, сър. Ние бяхме свидетели на убийството – както ви казах, то стана на петдесетина метра от нас. Всички улики подсказват, че Танкадо не е съзнавал нищо.

– Улики? – извика Бринкерхоф. – За какви улики говорим? Танкадо е дал пръстена. Какво по-голямо доказателство от това?

– Агент Смит – прекъсна го Фонтейн, – какво ви кара да смятате, че Танкадо не е съзнавал, че ние стоим зад приближаващата му смърт?

Смит прочисти гърло.

– Улохот го уби с НТК – неинвазивен травмиращ куршум. Това представлява гумен цилиндър, който удря гърдния кош и се пръска. Безшумно. Много чисто. Танкадо е почувствал остра болка, преди да получи сърдечна криза.

– Травмиращ куршум – замислено каза Бекър. – Това обяснява синината.

– Съмнително е Танкадо да е свързал усещането с наемен убиец – поясни Смит.

– Въпреки това той е дал пръстена си на непознат – напомни Фонтейн.

– Така е, сър. Но той не потърси с поглед нападателя си. Жертвата винаги търси своя нападател след изстрел. Това е инстинкт.

Последното озадачи Фонтейн.

– Твърдите, че Танкадо не се е огледал за Улохот?

– Не, сър. Разполагаме с филм, ако желаете...

– Филтърът на X-11 сдаде! – изкрещя един техник. – Червеят вече почти постигна целта си.

– Забравете филма – заяви Бринкерхоф. – Въведете проклетият килкод и да приключваме с това!

Джаба въздъхна, възвърнал за миг хладнокръвието си.

– Директоре, ако въведем грешния код...

– Да – прекъсна го Сюзан, – ако Танкадо не е подозирал, че го убиваме ние, тогава трябва да разполагаме с отговорите на някои въпроси.

– Как сме с времето, Джаба? – попита Фонтейн.

– Около двайсетина минути. Но е хубаво да използваме това време разумно.

Фонтейн се замисли за момент. После въздъхна тежко.

– Добре... пуснете филма.

117.

– Започваме излъчването след десет секунди – каза агент Смит. – Ще предаваме през кадър и ще изпуснем звука, за да сме максимално близко до реално време.

Всички на подиума се бяха смълчали – гледаха и чакаха. Джаба чукна няколко клавиша и пренареди видеостената. Съобщението на Танкадо отиде най-вляво:

САМО ИСТИНАТА ЩЕ ВИ СПАСИ СЕГА...

В дясната част на стената се виждаше статичен изглед на вътрешността на микробуса и Бекър и двамата агенти, събрани около камерата. В центъра се появи размит образ. Кадърът се разпадна в бял шум, после отново се материализира в черно-бял изглед на парка.

– Начало – поясни агент Смит.

Филмът беше като от старите ленти – образът бе наклонен и подкачащ, което донякъде бе резултат от пропускането на кадри, процес, който намаляваше наполовина обема на информацията и така ускоряваше предаването ѝ.

В началото се показваше общ план на обширни затревени площи, затворени в единия край от полукръгла фасада – севилското Аюнтамиенто. На фона се виждаха дървета. Паркът беше празен.

– X-11 сдаде! – извика техник. – Много гладен червей бе!

Смит започна да разказва. Коментарът му се отличаваше с безпристрастността на опитен агент.

– Това е кадър от микробуса – каза той, – намиращ се на около петдесет метра от зоната на убийството. Танкадо се приближава отлясно. Улохот се крие в дърветата отляво.

– Тук сме малко притеснени с времето – намеси се Фонтейн. – Предлагам да преминем към същността не нещата.

Агент Колиандър докосна няколко бутона и скоростта на кадрите се увеличи.

Всички на подиума с нетърпение изгледаха появяването на бившия си колега Енсей Танкадо в кадър. Ускорената кадрова скорост правеше цялата сцена малко комична. Леко подскачайки, Танкадо влезе в парка и явно огледа сцената пред себе си. Заслони очи и хвърли поглед към кулите по огромната фасада.

– Ето сега... – предупреди Смит. – Улохот е професионалист. Ще видите първия му изстрел.

Смит беше прав. Зад дърветата вляво на екрана нещо проблесна. В следващия миг Танкадо се хвана за гърдите. Залитна за момент. Камерата приближи в едър план, образът играеше и не бе на фокус.

Докато събитията се развиваха на висока скорост, агент Смит продължи разказа си:

– Както можете да забележите, Танкадо веднага получава сърдечна криза.

Сюзан гледаше кадрите и усещаше как ѝ припява. Танкадо се улови за гърдите с кривите си ръце и на лицето му се изписа неразбиране и ужас.

– Забележете – допълни Смит, – че погледът му е насочен надолу, към него самия. Той нито за секунда не поглежда около себе си.

– И това е важно? – попита Джаба.

– Абсолютно – отбеляза Смит. – Ако Танкадо беше заподозрял нещо нечисто, инстинктивно щеше да огледа околността. Както виждате, не прави нищо такова.

На екрана Танкадо се свлече на колене, все така вкопчил пръсти в гърдите си. Не вдига поглед изобщо. Енсей Танкадо бе сам и умираше в самота и забвение.

– Странно – чу се озадаченият глас на Смит. – Травмиращите куршуми обикновено не убиват толкова бързо. Понякога, когато обектът е едър човек, те изобщо не могат да убият.

– Слабо сърце – отбеляза Фонтейн.

Смит изви вежди видимо впечатлен.

– В такъв случай, прекрасен избор на оръжието.

Сюзан видя Танкадо да се катурна на една страна и бавно да се отпуска по гръб. Лежеше и гледаше нагоре, все така притиснал ръце до гърдите си. Камерата изведнъж се отмести от него и се насочи към горичката. Там се появи мъж с очила с телени рамки. Носеше доста голямо куфарче за документи. Започна да се приближава към агонизиращия Танкадо, пръстите му изпълняваха странен танц.

– Работи с „Монокъл“ – обясни агент Смит. – Изпраща съобщение за ликвидирането на Танкадо. – Обърна се към Бекър и се подсмихна. – Улохот май е имал навика да обявява убийствата си, преди жертвите му предадат богу дух.

Колиандър ускори филма още малко и камерата последва Улохот в приближаването му към жертвата. Отнякъде дотича възрастен мъж и

коленичи до Танкадо. Улохот забави ход. Миг по-късно от същата посока се приближиха още двама души – огромен дебелак и червенкоса красавица. Те също се наведоха над Танкадо.

– Неудачен избор на мястото за атака – безстрастно отбеляза Смит. – Улохот несъмнено е смятал, че жертвата му е изолирана от другите посетители на парка.

На екрана се видя как Улохот наблюдава сцената за момент, а после пак се изтегля под прикритието на дърветата, видимо решен да изчака.

– Сега идва моментът на предаването – подсказа Смит. – При първото гледане на филма не го забелязахме.

Сюзан гледаше събитията на екрана. Танкадо се задушаваше, но явно се опитваше да съобщи нещо на добрите самаряни, коленичили до него. След това отчаяно размаха лявата си ръка и едва не удари стареца в очите. Задържа за миг недъгавата си ръка пред погледа му. Камерата фокусира върху трите деформирани пръста на Танкадо и на единия от тях, ясно видим под испанското слънце, проблесна златният пръстен. Танкадо пак завря ръка в лицето на стареца и той отскочи. Сега Танкадо се обърна към жената и вдигна трите си криви пръста точно пред лицето ѝ, сякаш я молеше да разбере нещо. Пръстенът блестеше под слънцето. Жената извърна поглед. Танкадо се задави, обърна се към дебелия и направи последен опит.

Изведнъж старецът се изправи и побягна нанякъде, най-вероятно за помощ. Танкадо все така държеше ръката си под носа на дебелия. Той посегна и хвана китката на умиращия, сякаш за да му помогне. Танкадо погледна нагоре към пръстите си, после се взря в очите на дебелия. И леко му кимна, сякаш му казваше: „Да“.

После тялото му се отпусна.

– Господи! – прошепна Сюзан.

Камерата се отмести към криещия се сред дърветата Улохот, но убицеца го нямаше. В кадъра влезе моторизиран полицаи. Камерата рязко се върна на лежащия Танкадо. Коленичилата до него жена явно чу сирената на мотоциклета, защото се огледа тревожно и после започна да дърпа дебелия за ръката – несъмнено го умоляваше да се махат. Двамата забързано се отдалечиха.

Камерата даде Танкадо в едър план. Ръцете му бяха събрани върху безжизнения му гръден кош. Пръстена го нямаше.

118.

– Това е доказателство – решително заяви Фонтейн. – Танкадо сам предава пръстена. Искал е да се отърве от него... явно, за да не попадне у нас.

– Но, господин директор – възрази Сюзан, – в това няма логика. Ако Танкадо не е осъзнавал, че е смъртно ранен, защо ще иска да даде някому кода?

– Съгласен съм – обади се Джаба. – Той е бунтовник, но бунтовник със съвест. Едно е да ни накара да си признаем за TRANSLTR, съвсем друго – да предаде на света нашата база данни.

Фонтейн го изгледа. Явно не вярваше на ушите си.

– Ти наистина ли вярваш, че Танкадо е искал да спре този червей? Нима допускаш, че последните му мисли са били за бедната АНС?

– Тунелният блок изтънява! – извика някой от техниците. – Пълна узвизмост след максимум петнайсет минути!

– Ето какво ще ви кажа – продължи директорът, поел контрола в ръцете си. – След петнайсет минути всяка страна от Третия свят ще научи как да създаде междуконтинентална балистична ракета. Ако някой в тази стая смята, че има по-добър кандидат за кил-код от фразата на този пръстен, аз целият съм слух. – Директорът направи пауза. Никой не проговори. Той се обърна отново към Джаба и двамата кръстосаха погледи. – Танкадо е предал пръстена си с цел, Джаба. Дали е мислел, че така го скрива по-далеч от нас, или си е представял, че дебелакът ще изтича до първия телефон и ще ни се обади с информацията, не знам и не ме интересува. Въвеждаме цитата. Веднага. Точка!

Джаба пое дълбоко дъх. Знаеше, че Фонтейн е прав – по-добра алтернатива не съществуваше. Времето стремително изтичаше.

– Добре... – Джаба придърпа клавиатурата. – Господин Бекър? Дайте ми текста, моля! Внимателно и без да бързате...

Дейвид Бекър прочете цитата и Джаба го въведе. Когато свършиха, двамата провериха правилността на текста без интервалите. Сега в централния прозорец на видеостената се виждаше:

QUISCUSTODIETIPSOSCUSTODES

– Не ми харесва – прошепна Сюзан. – Не е елегантно.

Джаба се поколеба с пръст над клавиша ENTER.

– Вкарай го – нареди Фонтейн.

Джаба удари клавиша с пръст. В следващата секунда цялата зала разбра, че това е грешка.

119.

– Ускорява се! – извика Соши от дъното на залата. – Това не е кодът!

Всички се вкамениха. На екрана пред тях имаше съобщение за грешка:

ГРЕШКА ПРИ ВЪВЕЖДАНЕТО. ДОПУСКАТ СЕ САМО ЦИФРИ.

– Мамка му! – изкрещя Джаба. – Само цифри! Трябвало е да въведем някакво число! Сега вече се преобахме! Този пръстен е боклук!

На централния екран, точно под съобщението за грешка, ви-ар програмата рисуваше ужасяваща картина. В мига, в който се предаде и третият файървол, няколко черни линии, представляващи хакери-мародери, се хвърлиха неумолимо към ядрото на системата. С всеки момент към тях се присъединяваше нова линия. И следваща...

– Гъмжи от хакери! – извика Соши.

– Потвърждавам опити за презокеанска връзка! – предупреди друг техник. – Явно се разчува.

Сюзан отмести поглед от картината на рухващите файърволи и насочи вниманието си към страничния екран. Филмът с убийството на Танкадо бе започнал отначало. Познатата ѝ вече последователност от образи бе зациклена до безкрай: Танкадо се хваща за гърдите, пада и с изражение на безкрайна паника насила навира пръстена си на групичка случайни и нищо неподозиращи туристи. „Няма логика помисли си тя. – Ако не е знаел, че ние сме поръчали убийството му“. Но нищо логично не ѝ идваше наум. Вече бе прекалено късно. „Нещо изпускаме“.

Не екрана броят на „блъскащите по вратата“ хакери се удвояваше на всеки няколко минути. Отсега нататък числото щеше да нараства експоненциално. Хакерите са едно голямо семейство и мечтаят да споделят новината за поредната паднала жертва.

Лиланд Фонтейн, изглежда, бе видял достатъчно.

– Изключете – нареди той. – Изключете това проклето нещо.

Джаба гледаше право напред, като капитан на потъващ кораб.

– Твърде е късно, сър. Нищо не може да ни спаси.

Сюзан надникна над рамото на Джаба.

– Атакувани сме от ранна версия на червея на Танкадо?

– Изгладена или не – с горчивина отбеляза Джаба, – тя ни насини гъза!

– Не... това не се връзва! – възрази Сюзан. – Танкадо беше известен перфекционист. Абсурд е да остави бългове в програмата си.

– И то колко! – извика Соши, грабна разпечатката от ръцете на Джаба и я тикна под носа на Сюзан. – Ето!

Сюзан кимна. Наистина на всеки двадесетина реда програмен код имаше по четири „нахвърляни“ безразборно символа. Сюзан внимателно ги разгледа.

120.

Сто и осемдесет килограмовият сис-сек стоеше неподвижен, сплел пръсти зад тила си, застинал в нямо изумление, че това се случва на него. Беше разпоредил изключване, но щяха да закъснеят с двайсетина минути. През това време акули с високоскоростни модеми щяха да са източили колосално количество секретна информация.

От кошмара му го извади притичалата на подиума с нова разпечатка Соши.

– Намерих нещо, сър! – възбудено каза тя. – Изолирани фрагменти в изходния код. Буквени последователности. Много...

Но това не впечатли Джаба.

– Търсим число, дяволите да го вземат! Не букви. Кил-кодът е число!

– Но това са фрагменти! Танкадо е прекалено добър, за да остави след себе си текстови фрагменти... особено в такова количество!

Терминът „изолиран фрагмент“ се отнасяше до малък брой редове програмен код, който не изпълнява определена функционална роля. Операндите не зареждат информация в някакви променливи, не се отнасят до нищо, не са свързани с нищо и обикновено биват разчиствани по време на дебъгването и последните компилации.

Джаба взе разпечатката и я разгледа.

PFEE SESN RETM

– Четирибитови буквени групи – озадачено каза тя. – Определено не става дума за никакво програмиране.

– Забрави това – изръмжа ядосано Джаба. – Улавяш се за сламка.

– Може и да не е точно така – замислено каза тя. – Много шифри използват четирибитово групиране. Това може да е код.

– Да бе – ядоса се Джаба. – И казва... чакай да се сетя... а: „Ха-ха. Начуках ли ви го“. – Той погледна към екрана с диаграмата. – Което ще стане факт след девет минути.

Без да му обръща внимание, Сюзан съсредоточи вниманието си върху Соши.

– И колко на брой са изолираните фрагменти?

Соши сви рамене. Седна пред терминала на Джаба и въведе всички групи. Когато свърши, се оттласна със стола и всички присъстващи

можаха да видят резултата:

PFEE SESN RETM PFHA IRWE OOIG MEEN NRMA
ENET SHAS DCNS IIAA IEER BRNK FBLE LODI

Единствено Сюзан се усмихваше.

– Определено изглежда познато – отбеляза тя. – Четирибуквени блокове, точно както при „Енигма“.

Директорът кимна. „Енигма“ бе най-известната в историята шифрова машина – 12-тонното кодиращо чудовище на нацистите. Кое то бе групирано буквите на шифрограмите по четири.

– Страхотно – изпъшка Фонтейн. – Каж ми сега, че случайно разполагаш с една подръка.

– Това е без значение – отговори Сюзан, изведнъж събудила се за живот. Все пак това беше специалността ѝ. – Има значение фактът, че става дума за код. Танкадо ни е оставил ключ! Той ни измъчва, предизвиква ни да отгатнем ключовата фраза навреме. Подказва ни малко, като ни подхвърля трохи информация, колкото да не се предадем.

– Абсурд! – отсече Джаба. – Танкадо ни е оставил един-единствен изход – да разкажем сами за TRANSLTR. И толкова. Това е спасението ни. И ние провалихме този шанс.

– Ще се съглася с теб – обади се Фонтейн. – Съмнявам се, че Танкадо би рискувал да се откачим от куката, като сам ни подказва как да се досетим за кил-кода.

Сюзан кимна разсеяно, но си спомни как Танкадо им беше дал в ръцете НДАКОТА. После се загледа в буквите – питаше се дали отново не си играе с тях.

– Тунелният блок е наполовина преодолян! – чу се откъм техниците.

На екрана впити линии проникваха все по-дълбоко в двата останали щита.

Досега Дейвид мълчаливо бе наблюдавал развиващата се пред погледа му драма.

– Сюзан? – обади се внезапно той. – Имам идея. Този текст не е ли в шестнайсет групи по четири символа?

– О, Господи! – изнервено простена Джаба. – Вече всички искат да си поиграят!

Без да му обръща внимание, Сюзан каза:

– Да, шестнайсет са.

– Махни интервалите – с решителен глас я помоли Дейвид.

Сюзан за момент се поколеба, после кимна на Соши. Соши бързо изтри разделителните интервали. Резултатът бе пак толкова обезкуражаващ:

PFEESNSNRETMPFHAIRWEOOIGMEENNRMAENETSHASDCNSIIAA

Този път Джаба не издържа.

– Стига вече! Край на игричките! Не разбрахте ли, че червеят вече е на двойна скорост? Търсим число, а не случаен набор от букви!

– Четири по шестнайсет – спокойно каза Дейвид. – Сметни го, Сюзан.

„Сметни го?“ Сюзан изгледа внимателно лицето на Дейвид на екрана. „Толкова ли не може...“ Тя знаеше, че Дейвид може да запомня речници и спрежения на глаголи като копирна машина... но математиката?

– Таблицата за умножение – каза Бекър.

„Таблицата за умножение? За какво говори?“

– Шейсет и четири – отговори тя, без да разбира нищо. – Е, и?

Дейвид се наведе към камерата. Лицето му изпълни екрана.

– Шейсет и четири букви...

Сюзан кимна.

– Да, но те са... – И замръзна.

– Шейсет и четири букви – повтори Дейвид.

– О, боже! Дейвид, ти си гений! – ахна Сюзан.

121.

– Седем минути! – обади се техникът.

– Осем реда на осем колони! – възбудено извика Сюзан.

Соши побърза да разпредели текста по този начин. Фонтейн наблюдаваше мълчешком. Предпоследният щит изтъняваше застрашително.

– Шейсет и четири букви! – Сюзан пое нещата в ръцете си. – Това е точен квадрат!

– Точен квадрат? – повтори Джаба. – И какво от това?

След десет секунди Соши вече беше пренаредила привидно случайната последователност от букви във формата на квадрат. Сега на екрана имаше осем реда в осем колони. Джаба хвърли един поглед на крайния резултат и безпомощно вдигна ръце. Защото и новото подреждане бе все така неинформативно:

```
PFEESSEN
RETMPFHA
IRWEOOIG
MEENNRMA
ENETSHAS
DCNSIAA
IEERBRNK
FBLEL0DI
```

– Шибана работа – измърмори Джаба.

– Госпожице Флечър – каза Фонтейн. – Ще ни обясните ли?

Всички се обърнаха към Сюзан.

Сюзан гледаше блока текст. После бавно закима и на лицето ѝ се разля усмивка.

– Дейвид, проклета да съм.

Всички се споглеждаха недоумяващо.

Дейвид кимна на малкия образ на Сюзан на екрана пред себе си.

– Шейсет и четири букви. Юлий Цезар се завръща.

– За какво говорите? – осмели се да попита Мидж, която, също като останалите, не разбираше нищо.

– Това е Цезаров квадрат – усмихнато отговори Сюзан. – Чете се по колони. Танкадо ни изпраща послание.

122.

– Юлий Цезар е изпращал кодове по този начин! – набързо обясни Сюзан. При неговия метод броят на буквите винаги е точен квадрат! Препиши отгоре надолу – нареди тя на Соши. – Чете се надолу, не по хоризонтала.

– Шест минути! – обади се техникът.

Соши бързо започна да преписва текста.

– Готово! – каза след малко тя.

Всички погледнаха пренаредения текст.

– Все същите глупости – презрително изсумтя Джаба. – Не виждате ли... Случайна комби... – Думите заседнаха в гърлото му и очите му станаха на палачинки. – О... да му го...

И Фонтейн се бе ориентирал и изви вежди, явно впечатлен.

Мидж и Бринкерхоф едновременно прошепнаха:

– Мамкаму...

Шейсет и четирите букви вече казваха:

PRIMEDIFFERENCEBETWEENELEMENTSRESPONSIBLEFORHIROS

– Постави интервалите – инструктира Сюзан. – Сега имаме да решаваме гатанка.

123.

До подиума дотича един техник и викна:

– Тунелният блок е пред разпадане.

Джаба се обърна към развиващата се ви-ар симулация. Атакуващите напиреха неуморимо и бяха на косъм да се впият в петата и последна преграда. Времето изтичаше.

Сюзан изхвърли хаоса около себе си от главата си. Четеше посланието на Танкадо отново и отново:

PRIME DIFFERENCE BETWEEN ELEMENTS
RESPONSIBLE FOR HIROSHIMA AND NAGASAKI⁵

– Това дори не е въпрос! – извика Бринкерхоф. – Как може тогава да има отговор?

– Трябва ни число – напомни Джаба. – Кил-кодът е числов.

– Тишина! – без да повишава глас, заповяда Фонтейн. После се обърна към Сюзан. – Госпожице Флечър, стигнахме дотук благодарение на вас. Сега искам най-доброто ви предположение.

Сюзан пое дълбоко дъх.

– Полето за въвеждане на кил-кода приема само цифри. Според мен става дума за някакво подсказване какво може да е числото, което трябва да въведем. Текстът споменава Хирошима и Нагасаки – двата града, бомбардирани с атомни бомби. Може би кил-кодът е свързан по някакъв начин с броя на жертвите, доларовата оценка за щетите... – Тя млъкна и пак препречете указанието. – Думата „разлика“ ми се струва важна. Простата разлика между Нагасаки и Хирошима... Явно за Танкадо двата инцидента се различават по нещо...

Изражението на Фонтейн не се промени. Но надеждата бързо угасваше. По всичко изглеждаше, че се налага да се анализират последиците около двете най-унищожителни бомбардировки в историята на човечеството, да се направят съпоставки и сравнения и всичко това да се преобразува някак в магическо число... през оставащите пет минути.

5. „Простата разлика между елементите, отговорни за Хирошима и Нагасаки“. – Б.пр.

124.

– Последният щит е под атака!

Ви-ар екранът показваше разпадането на РЕМ оторизиращото програмиране, поглъщано от всепроникващите линии, които унищожаваха последния защитен щит и застрашително се доближаваха до ядрото.

Бяха се появили хакери от цял свят и броят им се удвояваше почти на минута. Скоро всеки с компютър – чужди шпиони, радикали, терористи – щеше да получи достъп до пълния обем на най-засекретената информация на американското правителство.

Докато техниците напразно се стараеха по някакъв начин да прекъснат захранването, събралите се на подиума изучаваха условието на задачата. Дори Дейвид и двамата агенти на АНС в микробуса се опитваха да измислят нещо.

ПРОСТАТА РАЗЛИКА МЕЖДУ ЕЛЕМЕНТИТЕ, ОТГОВОРНИ ЗА ХИРОШИМА И НАГАСАКИ

Соши разсъждаваше на глас:

– Елементите, отговорни за Хирошима и Нагасаки... Пърл Харбър? Отказът на Хирохито да...

– Трябва ни число – повтори Джаба, – а не политически теории. Говорим за математика, не за история!

Соши замълча.

– Дали не е свързано с мощността? – осмели се да предложи мнение Бринкерхоф. – Жертви? Числено изражение на щетите?

– Нужно ни е точно число – обясни Сюзан. – Оценка за щетите се различават. – Тя отново се вгледа в текста на посланието. – Елементите, отговорни...

От три хиляди мили от тях Дейвид Бекър викна:

– Елементи! Говорим за точни науки, а не за история!

Всички се обърнаха към екрана.

– Танкадо си играе на думи! – помъчи се да обясни Бекър. – Думата „елементи“ има множество значения!

– Изплюйте камъчето, господин Бекър! – отсеке Фонтейн.

– Той има предвид химически елементи, а не общественополитически!

Заявлението му бе посрещнато с неразбиращи погледи.

– Елементи! – натърти той. – Периодичната таблица! Химически елементи! Никой от вас ли не е гледал „Дебелия и хлапето“... за Манхатънския проект? Двете атомни бомби са били различни! Използвали са различно „гориво“... били са изработени от различни елементи!

Соши плесна с ръце.

– Да! Той е прав! Чела съм това! Двете бомби са използвали различно гориво! Едната е била на базата на уран, другата – на базата на плутоний. Два различни елемента!

В залата се възцари мъртва тишина.

– Уран и плутоний! – възкликна Джаба, изведнъж изпълнен с надежда. – Задачата е да се намери разликата между двата елемента! – Той се извърна към своята армия от подчинени. – Разликата между урана и плутония? Знае ли някой каква е?

Но никой не отговори.

– Хайде де! – каза Джаба. – Хей, деца, вие не сте ли ходили на училище? Трябва ми разликата между урана и плутония!

Пак никой не отговори. Сюзан се обърна към Соши.

– Искам достъп до интернет. Тук има ли инсталиран браузър?

Соши кимна и каза:

– Най-скъпото творение на „Нетскейп“⁶.

Сюзан я сграбчи за ръката.

– Бързо! Ще потърсим в интернет.

6. Става дума за Netscape Navigator – един от двата най-популярни в миналото браузъри за сърфиране в интернет, напоследък загубил битката с Internet Explorer на Microsoft.
– Б.пр.

125.

– С колко разполагаме? – неспокойно попита от подиума Джаба.

Никой от техниците не му отговори. Всички стояха и гледаха като хипнотизирани развитието на събитията на екрана на ви-ар. Последният щит застрашително изтъняваше.

Сюзан и Соши обаче гледаха резултатите от търсенето в интернет.

– „Outlaw Labs“? – попита Сюзан. – Кои са пък тези?

Соши сви рамене.

– Да вляза ли в сайта им?

– Естествено... Шестстотин четиридесет и седем препратки към уран, плутоний и атомни бомби. Изглежда ми най-добрият ни шанс.

Соши щракна с мишката върху хипервръзката. Появи се съобщение:

Информацията, съдържаща се в този файл, е предназначена изключително за академични цели. Всяко лице, което се опита да конструира което и да било от описаните тук устройства, рискува радиационно облъчване.

– Облъчване? – Соши потрепери. – Господи!

– Търсете – отсече Фонтейн през рамо. – Да видим най-сетне какво има там.

Соши започна да прелиства документа. Мина през рецепта за нитрат на карбамида – експлозив, десетократно по-силен от динамита. Информацията се предлагаше невинно, сякаш ставаше дума за рецепта за курабийки.

– Плутоний и уран – повтори Джаба. – Не ни трябва разни глупости.

– Върни се – каза Сюзан на Соши. – Документът е прекалено голям. Намери съдържанието.

Соши се върна назад и го откри:

I. Механизмът на атомната бомба

а) Висотомер

б) Датчик-детонатор на въздушно налягане

в) Детониращи глави

г) Експлозивни заряди

- д) Неутронен отражател
- е) Уран и плутоний
- ж) Оловна обвивка
- з) Взриватели

II. Ядрен синтез/ядрено делене

- а) Делене (атомна бомба) и синтез (водородна бомба)
- б) U-235, U-238 и плутоний

III. История на атомното оръжие

- а) Развитие (Манхатънският проект)
- б) Взривове
 - Хиросима
 - Нагасаки
 - Странични продукти при атомните опити
 - Зони на опитите

– Втори раздел! – извика Сюзан. – Уран и плутоний! Отвори там!

Всички изчакаха Соши да отвори нужния раздел.

– Ето... – каза тя. – Ей сега... – Бързо прегледа данните. – Тук има прекалено много информация. Някаква таблица... Как да разберем коя точно разлика търсим? Едната възниква по естествен път, другата е резултат от човешко въздействие. Плутоният е бил открит от...

– Число – извика Джаба. – Трябва ни число.

Сюзан отново прочете условието на Танкадо. „Простата разлика между елементите... разликата между... трябва ни число...“

– Момент! – извика тя. – Думата „разлика“ има няколко значения. На нас ни трябва число, значи говорим за математическия смисъл. Това е друга игра на думи от страна на Танкадо: „разлика“ значи „изваждане“.

– Да! – съгласи се Бекър от екрана. – Може би елементите имат различен брой протони или... нещо друго? Ако извадим...

– Той е прав! – каза Джаба и се обърна към Соши. – В тази таблица има ли някакви числа? Брой на протони? Време на полуразпад? Нещо, което става за изваждане?

– Три минути! – викна един от техниците.

– Може да става дума за критичната маса? – предположи Соши. – Тук пише, че критичната маса при плутония е 15,800 килограма.

– Да! – извика Джаба. – Виж сега и за урана. Каква е критичната му

маса?

Соши се вгледа:

– Ммм... 49,500 килограма.

– Каква е разликата? – с надежда попита Джаба: – Колкс прави 49,500 минус 15,800...?

– 33,700 – нетърпеливо отговори Сюзан. – Но не мисля, че...

– Дръпни се... – заповяда Джаба и тръгна към клавиатурата. – Това трябва да е кил-кодът... 33,700!

– Почакай! – извика Сюзан, надничайки над рамото на Соши. – Тук има още числа... Атомно тегло... брой на неутроните... технология за извличане... – Тя продължи да плъзга поглед по таблицата. – Уранът се разпада на барий и криптон, плутоният... прави нещо друго. Уранът има 92 протона и 146 неутрона, но...

– Трябва ни най-очевидната разлика – неуверено се обади Мидж. – Казано е „простата разлика между елементите“.

– Господи! – избухна Джаба. – Как ще преценим кое за Танкадо е „проста разлика“?

– „Проста“ – намеси се Дейвид – също е дума с множество значения.

Думата се заби право между веждите на Сюзан:

– Проста! – изкрещя тя. – Проста! – И се извърна към Джаба. – Кил-кодът е просто число. Помисли! Това е възможно най-логичното!

Джаба моментално осъзна правотата на Сюзан. Енсей Танкадо бе изградил кариера, основаваща се на простите числа. Простите числа са основни градивни блокове на практически всички алгоритми за зашифроване – уникални числа, които не се делят на нищо друго освен на единица и на себе си. Особено подходящи за шифроване ги прави обстоятелството, че компютрите не могат да се справят с тях, като използват типичните методи за намиране на делители от рода на числовото дърво.

Соши побърза да се намеси:

– Да! Това е идеалното решение! Простите числа са съществен елемент на японската култура. В хайку се използват прости числа: три реда с брой на сричките в тях съответно пет, седем и пет – все прости числа. Пагодите в Киото до една имат...

– Стига! – изрева Джаба. – Дори кил-кодът да е просто число, какво? Възможностите са безкрайни!

Сюзан знаеше, че Джаба е прав. Редът на естествените числа е безкраен, така че човек винаги може да намери следващо просто число. Само между нула и един милион съществуват над 70 000 такива. Всичко

зависеше от това колко голямо просто число е решил да използва Танкадо. Естествено, колкото по-голямо, толкова по-трудно за отгатване.

– Сигурно е огромно! – изпъшка Джаба. – Каквото и число да е изbral, не се съмнявам, че е чудовищно голямо.

От дъното на залата се разнесе вик:

– Две минути!

Джаба погледна примирено екрана. И последният щит започваше да се огъва. Техниците се защураха панически. Но нещо в Сюзан й казваше, че са много близко.

– Можем да го направим! – заяви тя. – Обзалагам се, че от всички разлики между урана и плутония само една може да се изрази с просто число! Това е последната ни сламка. Числото, което търсим, е просто!

Джаба изгледа с отвращение таблицата със сравнителните характеристики на урана и плутония и вдигна безпомощно рамене.

– Та тук има стотици величини. Няма начин да ги извадим една от друга и да проверим дали резултатът е просто число.

– Голяма част от елементите в таблицата са нечислови поправи го Сюзан. – Тях ще игнорираме. Уранът съществува в природата, докато плутоният е създаден от човека. Уранът използва капсул-детонатор, а плутоният – имплозия. Това не са числа, значи не ни интересуват!

– Действайте! – късо нареди Фонтейн. На екрана на ви-ар програмата последната стена бе тънка като яйчена черупка.

Джаба обърса чело и изсумтя:

– Добре, като няма какво друго... започвайте да изваждате. Аз се залавям с горната четвърт. Сюзан – за теб е средата. Останалите си разпоределете другото. Напомням – търсим разлика, която се изразява с просто число.

Само след няколко секунди стана ясно, че никога няма да се справят. Числата бяха големи, а имаше случаи, когато размерностите на величините не съвпадаха.

– Ябълки и портокали... – гневно мърмореше Джаба. – Имаме гамалчи срещу електромагнитен импулс... делеящ се срещу неделящ се... пречистен срещу такъв с процентно съдържание. Пълна бъркотия!

– Трябва да е тук! – твърдо заяви Сюзан. – Трябва да помислим. Има някаква разлика между урана и плутония, която ни се изплъзва! Със сигурност е нещо просто!

– Ъъ... може ли? – обади се Соши. Беше отворила втори прозорец с таблицата и методично я преглеждаше.

– Какво има? – попита Фонтейн. – Намери ли нещо?

– Ммм... донякъде – неуверено отговори тя. – Нали ви казах, че бомбата над Нагасаки е била плутониева?

– Да – отговориха всички.

– Ами... – Соши пое дълбоко дъх. – Излиза, че съм направила грешка.

– Какво? – задави се Джаба. – Търсим не каквото ни трябва?

Без да отговаря, Соши посочи екрана. Всички се събраха край нея и впериха поглед в него:

... разпространената заблуда, че бомбата над Нагасаки е била от плутоний. В действителност при това атомно устройство е бил използван уран, също както и при другото над Хиросима.

– Но... – запъна се Сюзан. – Ако „елементите“ са уран и в двата случая, как тогава ще намерим разликата между тях?

– А може Танкадо да е сбъркал – предположи Фонтейн. Може да не е знаел, че бомбите са еднакви.

– Не – въздъхна Сюзан. – Танкадо беше недъгав именно заради тези бомби. И съм убедена, че е знаел всичко възможно най-точно!

126.

– Една минута! – Джаба хвърли поглед към ви-ар екрана. – РЕМ оторизацията си отива. Това беше последната ни защита. А пред вратата се е събрала цяла тълпа.

– Съсредоточете се! – извика Фонтейн.

Соши седна пред терминала и започна да чете на глас:

– „... Бомбата над Нагасаки не е използвала плутоний, а лабораторно получен обогатен на неутрони изотоп на урана с атомно число 238“.

– Мамка им! – не издържа Бринкерхоф. – И двете бомби са използвали уран. „Елементите отговорни за Хирошима и Нагасаки“ са уран. И разлика между тях няма!

– Това е краят! – прошепна Мидж.

– Почакайте... – обади се Сюзан. – Я прочети пак последната част!

Соши повтори текста:

– „... лабораторно получен обогатен на неутрони изотоп на урана с атомно число 238“.

– Двеста трийсет и осем!? – възкликна Сюзан. – Не видяхме ли току-що някъде да пише, че за бомбата над Хирошима е използван друг изотоп на урана?

Соши трескаво върна текста на въпросното описание и намери точното място:

– Да! Тук се казва, че при бомбата над Хирошима е използван друг изотоп на урана!

Мидж смаяно ахна:

– И при двете уран... но различен?

– Уран и при двете? – Джаба застана пред монитора. – Значи ябълки и ябълки? Идеално!

– По какво се различават изотопите? – осведоми се Фонтейн. – Трябва да е нещо елементарно.

Соши отново запрелиства документа.

– Почакайте... търся... окей...

– Четиридесет и пет секунди!!! – разнесе се глас на ръба на отчаянието.

Сюзан вдигна поглед. Последният щит беше невидимо тънък.

– Ето го! – извика Соши.

– Чети! – От Джаба струеше пот. – Каква е разликата? Трябва да

има някаква разлика между тях!

Всички зачетоха текста:

... двете бомби използвали различно гориво... идентични химически характеристики. Никаква химическа реакция не може да раздели изотопите един от друг. С изключение на атомното им тегло, те са неразличими.

– Атомното тегло! – възбудено каза Джаба. – Това е! Единствената разлика е в атомното им тегло! Ето го ключа! Дайте ми теглата! Ще ги извадим!

– Момент! – каза Соши и трескаво запрелиства документа. – Тук някъде беше... Аха! – И отново всички едновременно се възряха в текста.

... разликите в теглото са минимални...

... газова дифузия, за да се отделят един от друг...

... $10,032498 \times 10^{134}$ в сравнение с $19,39484 \times 10^{23}$ *...

– Ето! – изкрещя от възбуда Джаба. – Това е! Това са теглата!

– Трийсет секунди!!!

– Хайде! – прошепна Фонтейн. – Извадете ги. Бързо!

Джаба извади джобния си калкулатор и започна да въвежда числата.

– Каква е тази звездичка? – сепна се Сюзан. – След числата има звезда!

Но Джаба не ѝ обръщаше внимание – вече блъскаше по клавишите на калкулатора си.

– Полека! – охлади ентузиазма му Соши. – Трябва ни точно число!

– Звездичката! – повтори Сюзан. – Има бележка под линия.

Соши превъртя страницата до края на абзаца.

Сюзан прочете бележката под линия и пребледня.

– О, божичко!

– Какво пък сега? – изръмжа Джаба.

Всички се наведоха над екрана и едновременно въздъхнаха разочаровано. С дребен шрифт бележката под линия казваше:

Възможна грешка 12% – получените стойности са различни в публикациите на различните лаборатории.

127.

Възцари се внезапна тишина. Сякаш наблюдавах слънчево затъмнение или изригване на вулкан – невероятно развитие на верига от събития, над която никой нямаше никакъв контрол. Времето сякаш спря.

– Оголваме се – извика главният техник. – Заявки за връзки... по всички входни линии!

На екрана далеч вляво Дейвид и агенти Смит и Колиандър гледаха безпомощно в камерата. На ви-ар екрана от последния файърбул бе останало само микроскопично късче. Заобикаляше го черна извиваща се маса от хиляди линии, очакващи да се свържат. Най-отдясно бе Танкадо. Накъсаният филм с последните мигове от живота му продължаваше да се върти в безкраен цикъл: на лицето му се изписваше отчаяние... пръстите му се протягаха в беззвучен зов за помощ, златният пръстен блестеше на слънцето...

Сюзан не можеше да откъсне поглед от този зловещ клип, който влизаше и излизаше от фокус. Най-силно впечатление ѝ правеха очите на Танкадо – струваше ѝ се, че са пълни с разкаяние. „Той не е искал нещата да стигнат толкова далече – сети се тя. – Искал е да ни спаси“. Танкадо отново и отново протягаше пръсти и показваше пръстена на навелите се над него хора. Опитваше се да каже нещо, но бе ясно, че не може. Затова просто мушкаше пръстите си в очите на насъбралите се.

Бекър също гледеше получаваната информация. И в един момент си прошепна:

– Какви казаха, че били атомните тегла на двата изотопа? Уран 238 и уран?... – После въздъхна тежко – вече нямаше значение. Все пак той беше преподавател по езици, а не физик.

– Входящите линии в готовност за установяване на самоличността!

– Боже! – отчаяно изрева Джаба, осъзнал пълната си безпомощност. – По какво се различават проклетите изотопи? Как, по дяволите, е възможно никой да не знае по какво се различават?! – И отново никой не отговори. Техниците безсилно наблюдавах надвисналата трагедия на екрана на виар. Джаба се извърна към монитора и в типичен за него жест вдигна театрално ръце във въздуха. – Как може тук да няма нито един шибан ядрен физик!?

Сюзан продължаваше да гледа клипа на видеостената. Разбираше, че всичко е свършено. Танкадо умираше и умираше в забавен каданс.

Опитваше се да каже нещо, задавяше се в собствените си думи, протягаше деформираната си ръка в агонизиращ опит да установи някаква връзка с хората. „Опитва се да спаси базата данни – досети се Сюзан. – Но никога няма да разберем как“.

– Започва се! – прошепна Джаба. По лицето му се стичаше пот.

На централния екран последният файъруол се стопяваше. Черната плетеница около ядрото пулсираше и се извиваше.

Мидж се извърна, неспособна да понесе гледката. Фонтейн стоеше като вкаменен. Бринкерхоф изглеждаше на ръба да повърне.

– Десет секунди!

Сюзан продължаваше да гледа умиращия Танкадо. Забеляваше все повече подробности – отчаянието... съжалението. Ръката му се протягаше, халката проблясваше, деформираните пръсти се извиваха ужасно пред лицата на непознатите. „Казва им нещо. Но какво?“

На екрана над главите им Дейвид гледаше замислено.

– Разликата... – мърмореше той на себе си. – Разликата между U238 и U235. Трябва да е нещо много просто.

Глас на техник започна да отброява:

– Пет... Четири... Три...

Думата проникна в съзнанието на Сюзан за частица от секундата. Три... три!!!

В същия миг Дейвид бе като ударен с парен чук. Светът около него спря да се върти. „Три... три... три... 238 минус 235! Разликата е три!“ Той посегна към микрофона.

Едновременно с него Сюзан гледаше протегнатата ръка на Танкадо. Изведнъж тя престана да вижда халката... златото... Вместо това погледът ѝ проследи ръката до... пръстите. Те бяха три. Изобщо не ставаше дума за пръстена. Важни бяха пръстите. Танкадо не им казваше нищо. Той им показваше. Разкриваше им тайната си, предаваше им кил-кода... умоляваше някой да го разбере... молеше се тайната му да стигне навреме до АНС.

– Три – прошепна Сюзан, изумена от простотата на решението.

– Три! – едновременно с нея извика Дейвид от Севиля. Но в настъпилия хаос, изглежда, никой не ги чу.

– Пълен срив! – изкрещя главният техник.

Ви-ар екранът затрептя. Над главите им завиха сирени.

Сюзан тръгна като в сън към клавиатурата на Джаба. В този момент погледът ѝ падна върху образа на нейния годеник – Дейвид Бекър. Едновременно с това гласът му изгърмя под тавана:

– Три! Разликата между 238 и 235 е три!!!

Всички в залата вдигнаха погледи.

– Три! – изкрещя и Сюзан, надвиквайки какофонията от сирени и гласове, и посочи екрана. Всички се обърнаха натам и видяха трите пръста на умолителното протегнатата ръка на Танкадо, треперещи под знойното севилско слънце.

Джаба се вцепени.

– О, боже мой! – Разбра, че недъгавият гений през цялото време се е опитвал да им посочи отговора.

– Три... – почна Соши и после извика: – Три е просто число!

– Изходящи данни! – извика главният техник. – Източват ни бързо!

Всички на подиума се хвърлиха едновременно към терминала и няколко преплетени ръце се насочиха към клавиатурата. Но Сюзан стигна първа и въведе числото 3. Отново като по знак всички се извърнаха към видеостената. Над хаоса на нея пишеше само:

ВЪВЕДЕТЕ КЛЮЧОВАТА ФРАЗА: 3

– Да! – заповяда Фонтейн. – Направи го веднага!

Сюзан затаи дъх и натисна клавиша ENTER. Компютърът издаде къс звук.

Никои не помръдваше.

След три агонизиращо бавни секунди нямаше никаква промяна.

Сирените продължаваха да вият. Пет секунди... Шест...

– Изходящи данни!

– Без промяна!

Изведнъж Мидж вдигна пръст към екрана над главите им:

– Вижте!

Там се бе изписало следващо съобщение:

ПОТВЪРЖДЕНИЕ НА КИЛ-КОДА.

– Инсталиране на файъруолите! – нареди Фонтейн.

Но Соши беше предугадила заповедта му.

– Прекъсване на изходящия поток! – възбудено изкрещя главният техник. – Разпадане на установените връзки!

На ви-ар екрана над главите им се появи първият от петте файъруола. Черните линии, атакуващи ядрото, бяха прекъснати.

– Опитва се да ни блокира! – тревожно извика Джаба. Проклетото нещо е неунищожимо!

За един къс момент на съмнение изглеждаше сякаш всичко отново ще се разпадне. Но тогава се появи вторият файрвол... след него третият. Миг по-късно бе възстановена пълната система от филтри. Базата данни отново бе под защита.

В залата избухна див възторг. Техниците се прегръщаха и хвърляха вече ненужните им компютърни разпечатки във въздуха. Сирените заглъхнаха на фалшива нота. Бринкерхоф сграбчи Мидж и я прегърна. Соши се разплака.

– Джаба! – разнесе се гласът на Фонтейн. – Какво успяха да изтеглят?

– Много малко... – отговори Джаба; гледаше напрегнато екрана на монитора си. – Много малко. И нищо докрай.

Фонтейн бавно кимна и в ъгълчето на устата му се появи кисела усмивка. Потърси с поглед Сюзан, но тя вече гледаше лицето на Дейвид Бекър, което изпълваше целия екран.

– Дейвид?

– Кажй, красавице – усмихна се той.

– Прибирай се – каза му тя. – Чу ли ме... прибирай се веднага!

– Среща в „Стоун Манър“? – предложи той.

– Става – съгласи се тя. Очите й бяха пълни със сълзи.

– Агент Смит? – обади се Фонтейн.

Смит мигновено се появи на екрана до Бекър.

– Да, сър?

– Изглежда, господин Бекър има среща. Ще се погрижите ли да бъде транспортиран без забавяне?

Смит с готовност кимна.

– Самолетът ни е в Малага. – И той потупа Дейвид по гърба. – Чака ви приятно изживяване, професоре. Пътували ли сте някога с „Лиърджет 60“?

– Вчера – засмя се Бекър.

128.

Когато Сюзан се събуди, слънцето вече сияеше: меките му лъчи намираха пролуки през завесите и рисуваха плетеници по балдахиненото легло. Тя посегна към Дейвид. „Сънувам ли?“ Тялото ѝ бе неподвижно, изтощено, замаяно, неспособно да помръдне след изживяното предната нощ.

– Дейвид? – простена тя.

Никакъв отговор. Отвори очи, кожата ѝ още гореше. Матракът от другата ѝ страна бе студен. Дейвид го нямаше.

„Сънувам“, реши тя. Седна в леглото. Стаята бе обзаведена във викториански стил – антики и дантела... най-добрият апартамент в „Стоун Манър“. Пътната ѝ чанта бе в центъра на дъсчения под, бельото ѝ – на стола до леглото.

Наистина ли бе пристигнал Дейвид? Не, тя определено имаше спомени... тялото ѝ притиснато в неговото... събуждането с нежни целувки. Възможно ли бе да е сънувала всичко това? Не... ето я празната бутилка от шампанско, двете чаши и... бележка.

Сюзан разтърка очи, за да прогони съня, подпъхна юргана около себе си и прочете бележката:

Най-скъпа Сюзан, Обичам те. Без восък, Дейвид.

Усмихна се и сложи бележката върху гърдите си. Значи все пак Дейвид беше тук. Без восък... единственият код, който тя не можеше да разбере.

Нещо в ъгъла помръдна и Сюзан погледна натам. Седнал на плюшения диван, окъпан от лъчите на утринното слънце, загърнат в дебелата си хавлия, Дейвид Бекър седеше тихо и я съзерцаваше. Тя протегна ръка и го привика с жест.

– Без восък? – поинтересува се Сюзан и го взе в прегръдките си.

– Без восък! – усмихна се той.

Тя страстно го целуна.

– Каж ми какво означава.

– Има да чакаш – засмя се той. – В брака трябва да има тайни... така нещата се запазват по-интересни.

Сюзан се усмихна палаво.

– По-интересни от снощи? Няма да мога да ходя.

Дейвид я взе в ръцете си. Чувстваше се безтелесен. Все едно бе умрял вчера, но ето, че беше тук, и то по-жив, отколкото се бе чувствал някога.

Сюзан остана да лежи, отпуснала глава върху гърдите му, заслушана в ритъма на сърцето му. Не можеше да повярва, че и за миг се бе усъмнила, че си е отишъл завинаги.

– Дейвид – въздъхна тя, загледана в бележката на масичката. – Кажи ми за „без въсък“. Знаеш, че мразя кодовете, които ми се опъват.

Но Дейвид мълчеше.

– Кажи ми де – нацупи се Сюзан. – Иначе никога вече няма да ме имаш.

Но Дейвид знаеше, че не може да ѝ каже. Тайната зад „без въсък“ бе прекалено сладка. Произходът ѝ бе древен. През Ренесанса испанските скулптори, които правели грешки, докато работели над скъпи мраморни статуи, ги закърпвали със „сера“ – въсък. Статуя без недостатъци, която съответно не се нуждаела от кърпеж, била възхвалявана като „скулптура син сера“, с други думи – „скулптура без грешки“. С времето фразата започнала да се използва в смисъл на „честен“ или „истински“. Дори английската дума „sincere“ се развила от испанското „sin seга“ – „без въсък“. Тайният код на Дейвид не беше голяма мистерия, той просто подписваше писмата си „Sincerely“⁷. Нещо му подсказваше, че Сюзан няма да прояви чувството за хумор, ако ѝ каже.

– Ще ти е приятно да научиш – каза той в опит да смени темата, – че по време на обратния полет се обадох на ректора на университета.

Сюзан вдигна поглед към него с надежда.

– Кажи ми, че си подал оставка като ръководител катедра.

Дейвид кимна.

– От следващия семестър влизам отново в аудиторията.

Тя облекчено въздъхна.

– Там, където ти винаги ти е било мястото.

Дейвид се поусмихна.

– Да, струва ми се, че Испания ми припомни кое е важното в живота на човек.

– Това да разбиваш сърцата на студентките? – Сюзан го целуна по бузата. – Е, поне ще ти остане време да редактираш ръкописа ми.

– Ръкопис?

7. Стандартно завършване на писмо, напр. във варианта Sincerely yours, което означава „Искрено Ваш“ или, както се подписва той, Sincerely David, което при тази игра на думи може да се чете „Без въсък, Дейвид“. – Б.пр.

– Да, реших да публикувам.
– Да публикуваш? – повтори той. – Какво да публикуваш?
– Някои свои идеи върху варианти на филтрови протоколи и квадратични остатъци.

Той престорено изпъшка:

– Звучи ми като истински бестселър!

– Ще се изненадаш – засмя се тя.

Дейвид бръкна в джоба на хавлията си и каза:

– Затвори очи... имам нещо за теб.

Сюзан послушно затвори очи.

– Нека се досетя... кичозен златен пръстен с гравирани на него надпис на латински?

– Не – засмя се Дейвид. – Помолих Фонтейн да го върне на близките на Енсей Танкадо. – Той взе ръката на Сюзан и нахлузи нещо на пръста ѝ.

– Лъжец! – престорено се възмути тя и отвори очи. – Знаех си, че...

Но веднага спря. Пръстенът на пръста ѝ не беше този на Танкадо. Беше от платина, украсен с малък солитер от инкрустирани диаманти.

Сюзан ахна.

Дейвид я погледна в очите.

– Ще се омъжиш ли за мен?

Сюзан не можеше да диша. Сърцето ѝ биеше до пръсване. От очите ѝ бликнаха сълзи.

– О, Дейвид... просто не знам какво да отговоря.

– Кажете „да“.

Но Сюзан се обърна и не каза нищо. Дейвид почака малко и повтори:

– Сюзан Флечър, обичам те. Омъжи се за мен.

Сюзан вдигна глава. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

– Съжалявам, Дейвид... аз... аз не мога!

Дейвид я изгледа изумен. Потърси в очите ѝ палавия блясък, който бе свикнал да намира там. Но нямаше и следа от него.

– С-с-сюзан... – заекна той. – Не... разбирам.

– Не мога – повтори тя. – Не мога да се омъжа за теб. – И отново се обърна настрани. Раменете ѝ се разтрепериха и тя скри лицето си с ръце.

Дейвид не знаеше какво да мисли.

– Но, Сюзан... аз мислех, че... – Хвана я за раменете и я извърна към себе си. И едва тогава разбра. Сюзан Флечър изобщо не плачеше –

тя истерично се смееше.

– Няма да се омъжа за теб! – прихна тя и го нападна с възглавницата. – Докато не ми обясниш „без восък“! Не разбираш ли, че ще ме побъркаш!?

ЕПИЛОГ

Казват, че смъртта изяснява всичко. Токуген Нуматака вече знаеше, че това е самата истина. Изправен над запечатания ковчег в митницата на Осака, той усещаше странна горчива яснота, която му бе непозната. В неговата религия се говореше за кръгове, за взаимовръзката в живота, но Нуматака не бе имал време за религия.

Митническите служители му бяха дали плика с акта за раждане.

– Вие сте единственият жив роднина – обясниха му те. – Едва успяхме да ви намерим.

Мислите на Нуматака се върнаха трийсет и две години назад към онази дъждовна нощ и болничното отделение, в което бе изоставил умиращата си съпруга и недъгавото си дете. Беше го направил в името на менбоку – честта – сега само една изпразнена от съдържание сянка.

В плика с документите имаше и пръстен. Беше гравирани с думи, които Нуматака не разбираше. Не че това имаше някакво значение – думите бяха загубили смисъл за него. Той бе захвърлил единствения си син. И ето, че възможно най-жестокият обрат на съдбата отново ги бе събрал.

27-11-20-29-18-112-122-39-69-21-60-94-914-1940

Решението на криптограмата ще бъде публикувано на адрес www.bard.bg

КРАЙ

© 1998 Дан Браун
© 2004 Иван Златарски, превод от английски

Dan Brown
Digital Fortress, 1998

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2008
Редакция: Mandor, 2008

Издание:

ИК „Бард“, 2004
Оформление на корица: Петър Христов, 2004

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8807>]